

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

№ 15
ΔΡΧ. 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΖΟ

Το Δίλημμα

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'...ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 15 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 18 ΣΥΒΡΙΟΥ 1938

Έμεις, έσείς...

...και σ' αλλα

Τὸ φθινόπωρό μας ἦλθε καὶ φέτος μὲ ὅλες τὶς πυτικές καὶ προσιώνιες ἐκδηλώσεις του: Τὰ φύλλα πέφτουν κατακίτρινα, τὰ σύννεφα θυσσοδομοῦν στὸν οὐρανὸ ἐτοιμάζοντας φο- θερές καταιγίδες, τὰ κέντρα τοῦ παραθερισμοῦ ἐρημώνονται, οἱ θιτρίνες στολίζονται μὲ τὰ χειμωιάτικα εἶδη. "Ὅλα τέλος πάντων τὰ φθινοπωρινὰ φαινόμενα μᾶς ἔχουν ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ μᾶς φέρουν τὴν ἐλπίδα τῆς πε- ριόδοις ἀλλαγῆς, ποὺ μᾶς τὴν ἀνήγγειλε μιά μέρα μὲ ἐλα- φρὴ ὑποχώρησι δ' ὑδράργυρος τοῦ θερμόμετρου.

Ἀνάμεσα ὅμως σὲ ὅλους αὐ- τοὺς τοὺς νοσταλγικοὺς προδρό- μους τῆς νέας αἰζὼν δὲν εἶδα- με τὸν χλωμὸ ποιητὴ μὲ τοὺς θρηνώδεις στίχους του, ποὺ στε- ρεοτύπως ἐκλαίγει γιὰ τὸ τὸ φθι- νόπωρο. Ἡ καθιερωμένη μελαγ- χολία ποὺ κάθε τέτοια ἐποχὴ τυραννοῦσε τοὺς προγόνους μᾶς, κατηργήθη ὡς ἀντεμοντέ. Κα- νείς σήμερα δὲν θέλει νὰ κλάψῃ ἐπειδὴ πέφτουν τὰ φύλλα, καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ἐπέρασε ἡ πνικτι- κὴ ζέστη, ὁ ἰδρώτας, τὰ κουνού- πια, καὶ μᾶς ἦλθε ἡ δροσιά, μὲ ὅλο τὸ κέφι, τὴν νέα δραστηριό- τητα, τὴν νέα αἰσιοδοξία, ποὺ μεταγγίζει στὸν ἀνανεωμένο ὀρ- γανισμό μᾶς.

Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο ἐλείψε ἡ φθισικὴ ποιήσις καὶ ἡ πρόληψις τῶν δακρύων. Καὶ ἔμεινε μόνον ἡ ἀνάμνησις τοῦ ποιητικοῦ θρή- νου καὶ τῶν ἀτελεσμάτων κοπε- τῶν, μὲ τοὺς ὁποίους διασκεδᾷ- ζεῖ τώρα ἡ πρακτικὴ ἐποχὴ μᾶς.

Ἡ δὲ τῶν ἀσθενειῶν ἔννοει, τέλος πάντων, νὰ μεταβάλ- λεται κάθε τόσο. Μετὰ τὴν πῆσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὡς γνω-

στὸν ὑπέφερε ὁλος, ὁ κόσμος, ἐλάνσασθῃ τώρα ἡ νέα ἀσθέ- νεια τῶν ἀμοιβάδων, ποὺ δὲν εἴ- ναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ κοινὸς στομαχόπονος, μετημφισμένος ὁ- μως καταλλήλως εἰς μοντέρναν νόσον, χρῆζουσαν μοντέρνας थे- ραπείας μὲ ἀφθονα σπασιαλτέ καὶ αὐστηροτάτην διαίταν.

Τώρα ὁλος ὁ κόσμος ποὺ ὑπέ- φερε ἀπὸ πῆσιν καὶ ποὺ ἐδάσα- νίζετο μὲ τὰ σφυγόμετρα καὶ τὰ καταπραυντικά τῆς καρδιάς, αἰφνιδίως προσεβλήθη ἀπὸ τὴν νέα ἀρρώστεια τῆς μόδας, καὶ συρρέει στὸς στομαχολόγους καὶ τοὺς διαιτολόγους γιὰ νὰ θεραπευθῇ... μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ ἀνακαλυφθῇ νέα ἀρρώ- στεια γιὰ νὰ τὸν τυραννήσῃ.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς δὲν ἐ- λειψαν ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμον. Μό- νον οἱ Μολιέροι λείπουν γιὰ νὰ τοὺς ἀπαθανατίζουν σὲ κάθε νέ- αν φάσιν τῆς ἀνοησίας τῶν.

Στὸς δρόμους κυκλοφοροῦν ἀπὸ προχθὲς μὲ ὕψος κατα- κτητῶν, οἱ ροδωψημένοι συμ- πολῖται καὶ οἱ μελαψῆς συμπο- λῖτιδες ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς. Τὸ σοκολατὶ τους χρῶ- μα εἶναι ἡ γνησιωτέρα ἀπόδει- ξίς τῆς ἀνωτερότητός των. Μὲ τὴν περγαμνὴν αὐτὴν τῆς με- γάλῃς ζωῆς περιφέρονται μετα- ξὺ τῶν κοινῶν θνητῶν ποὺ δὲν κατάρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀ- πὸ τὴν ἀθηναϊκὴν κάμινον, καὶ ποὺ παρέμειναν σ' αὐτὴν γιὰ νὰ τσουρουφλίζονται ὅπως οἱ θιλι- κοὶ ἐπὶ τὰ παῖδες. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ τοὺς προσβλέπουν μὲ εὐλο- γὸν ζήλειαν, καὶ ἀκούουν μὲ προ- φανὴ χαίρεκακίαν τὰς διηγήσεις των ποὺ ἔχουν τὸ ὕψος κοσμοπο-

λιτικοῦ ρομάντσου. Διότι αὐτοὶ ποὺ ἔφυγαν καὶ ἐπέστρεψαν ἔννοοῦν νὰ διηγη- θοῦν στοὺς φουκαράδες ποὺ ἔμει- ναν πῶς ἐπέρασαν κατὰ τὴν δι- μνη ἀπουσία τοῦ παραθερισμοῦ.

Στὴν Ντωβίλλ, ἢ στὴν Μύκο- νο, στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ ἢ στὸ Λουτράκι, στὴν Ὑπάτη, στὴν Αἰ- δηψό, ἐπέρασαν περίφημα, ἐ- γλέντησαν, ἐχόρεψαν, ἐφλερίσθη- σαν, ἐχάρηκαν μὲ ὅλους τοὺς πόρους τοῦ σώματός των τὴν ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου.

—Καὶ σεῖς πῶς ἐπέρασατε ἐ- δῶ; ρωτοῦν στερεοτύπως αὐτοὺς ποὺ ἔμειναν στὰς Ἀθήνας.

Οἱ ἄλλοι, τὴν ἀνάγκην φιλο- τιμίαν ποιοῦμενοι, ἀρχίζουν νὰ διηγοῦνται τὰς ἀθηναϊκὰς περι- πτείας των, τελειώνοντας πάν- τω τὴν ἀφήγησίν των μὲ τὸν ευλόγητον ἱσχυρισμὸν, ὅτι ἡ πλατεῖα τοῦ Συναγματοῦ εἶναι ἡ καλλίτερος τόπος παραθερι- σμοῦ.

Οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν ἐ- ξοχὴν εὐρίσκονται σὲ δυσκο- λία, νὰ προσαρμοσθοῦν μὲ τὴν ζωὴν τῆς πόλεως. Μέχρι προχθὲς ἐξοῦσαν τὴν φυσικὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου. Τοὺς εὐπνοῦ- σαν τὰ κοκόρια, ἤκουαν στὸν ὕ- πνον τῶν τίς φωνῆς τῶν ζώων.

Οἱ συνήθεις λοιπὸν τῆς ζωῆς στὴν πόλιν ἐντελῶς διαφορε- τικές. Ὁ ὑπάλληλος, σπῆνης, ὁ ὁποῖος λαγοκοιμάται ἐπάνω γρ- αφίῳ τοῦ, δὲν παίρνει χαμπά- ρι τὸν προϊστάμενόν του, ὁ ὁ- ποῖος τοῦ φωνάζει ἀπὸ μέσα. Καμμιά φορὰ ὁ προϊστάμενος μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαλ- λήλου ἐξαλλος.

—Τὶ κάνεις ἐδῶ; Κοιμᾷ- σαι;

—Μὲ συγχωρήτε, κύριε προϊ- στάμενε, ἀλλὰ ξέρετε, ἤμουν πολὺ κουρασμένος, διότι, μόλις χῆρες τὸ θράδυ ἐγύρισα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ.

—Καὶ δὲν ἀκουσες ποὺ σοῦ φώναζα τόση ὥρα;

—Κατὶ ἀκουσα μέσα στὸν ὕ- πνο μου, ἀλλὰ, ξέρετε, κύριε προϊστάμενε, εἶχα τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἤμουν ἀκόμη στὴν ἐξοχὴ καὶ νόμισα, ὅτι ἀκούγα τὸ... γκαρί- σμα τοῦ γαϊδάρου ἐνὸς γείτονα. Εὐλακρίνεται!..

Μὲ ἰαν καυστομίαν εἰσάγαγον οἱ συζητοῦντες στὰ καφε- νεῖα ἐπὶ ὧν τῶν διεθνῶν ζητημάτων: Δὲν χαράσσουν πλέ- ον ἐπιτελικούς χάρτες ἐπ' αὐτῶν στὸ μάρμαρο, ἀλλ' ἐπάνω στὸ πακέ- το τῶν τσιγάρων τους.

—Λοιπὸν, ποὺ λέτε, ἐδῶ πέ- φτει ἡ Τσεγολοθακία. Ἀπ' ἐ- κεῖ εἶναι ἡ Γερμανία.

Καὶ κατασκευάζει ὁ διεθνολό- γος ἐπὶ τοῦ πακέτου τὴν γεω- γραφικὴ μορφή τῶν χωρῶν. Για- τί ὅμως ἐπὶ τοῦ πακέτου καὶ ὄχι ἐπὶ τοῦ μαρμαρό;

Πρώτον, διότι τὸ γκαρσόνι γκρινιάζει, ὅταν τοῦ λερώνουν τὸ μάρμαρο. Δεύτερον, διότι τὸ πακέτο τὸ παίρνουν καὶ μαζὶ τοὺς καὶ μποροῦν νὰ συνεχίσουν τὴν διεθνολογίαν εἰς ἄλλο κα- φενεῖον. Καὶ τρίτον, ὅταν ὁ ὀμι- λητὴς δὲν ἔχη δικό του πακέτο τσιγάρων, ζητᾷ τὸ τοῦ γείτονος.

—Μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὸ πακέτο σου μὰ στιγμῇ, νὰ σοῦ παραστήσω πῶς εἶναι ἡ γραμμὴ Μοσίν; Λοιπὸν, ἡ γραμμὴ εἶναι ἐδῶ. Ἀπ' ἐδῶ θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθε- σις.

Καὶ ὁ ὀμιλητὴς κάνει παρα- στατικὴν ἐπίθεσιν στὸ... πακέτο

Εκεῖνος: Αὐτὴ τὴ στιγμὴ συμπλη- ρώνονται ἀκριβῶς 25 χρόνια ἀφ' ὅτου παν- τρευτήκαμε.
Εκεῖνη: Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες;
Εκεῖνος: Ἐπλυνα τὸ 18 251 πιάτο!

Ὁ γαμπρός: Πῆτε σὴ γυναῖκα σας ἀ- πὸ αὐτὸ τὸ σύμπτωμα ποὺ μοῦ λέτε, σημαί- νει ὅτι ἀρχίσε νὰ γεννᾷ.
Ὁ σύζυγος: Δὲ μοῦ κάνετε τὴ χά- ρη, γιαιτρέ, νάρητε νὰ τῆς τὸ πῆτε ὁ ἴδιος;

Ἡ Ἀλεξανδρόβνα—Πειρο- πὰ θενίτσα—Κοστικὸρκοβιτς: Πῆτε μοῦ λοιπὸν, καλὲ μου φίλε, ὁ ἀντρου- λῆς μου πεθαίνοντας ἐπέφερε τ' ὄνομά μου: —Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ... λιανικῶς.

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟ

Οι άνασκαφές στη μικρούλα σύχρονη Ιταλική πόλη Gigeniti — στη νοτιώτατη πλευρά της Σικελίας — έφεραν στο φώς μεγαλοπρεπέστατα μαρμαρένια έρείπια ενός ναού του Διός, που ή χρονολογία της οικοδομής του συμπίπτει ακριβώς προς τα ένδοξότερα χρόνια άκμης του έλληνικού πολιτισμού, γύρω από τό έτος 500 πρδ Χριστού.

Έκεί, στο ίδιο μέρος, ήταν χτισμένη τότε ή όνομαστή γιά την έμπορικέ της άκμή νησιώτικη άποικία της Μεγάλης Ελλάδος, ό Ακράγας, που την είχαν κατοικήσει Ρόδιοι. Μιά πόλις που έγινε διάσημη, γιατί εγέννησε τόν μεγάλο μαθηματικό Έμπεδοκλή. Άλλά τ' αρχαιολογικά εύρήματα, και ιδίως τά θεμέλια και οι σειρές από έπιθητικές κολόννες του κολοσσικού αυτού ναού, δέν θυμίζουν τίποτα από τό δαιμόνιο πνεύμα του μεγάλου εκείνου σοφού. Ό ναός του Διός στον Ακράγαντα είναι τό ξακουστό έργο του Φαλάριδος του τυράννου, ενός ανθρώπομορφου τέρατος που μέ τίς θανα-

ναί φρόνιμος άσότης, άγνωστος και άσημος. Άπ' έναντίος μάλιστα, σε κάμποσο καιρό, άφού κάθισε πρώτα κι' εγνώρισε τά πράγματα του τόπου, φανέρωσε δυό άρκετά ευχάριστες ιδιότητες: Τόν πλούτι του τό μεγάλο και μαζί τό θαύθη θρησκευτικό του άίσθημα. Ό νεόφερτος ξένος επερίεξε ότι είχε κάμει τάμα τήν ώρα του θαλασσοδαρμού του στο μακρινό ταξίδι ανάμεσα στη φουρτουνασμένη Μεσόγειο, μόλις φθάση καλά, α' φτιάξη ένα σπουδαίο ναό γιά νά δειχθή έτσι τόν πατέρα των Θεών και των ανθρώπων, αυτόν που κατά τά έπη του Όμήρου, έξουσίαζε με τή θέλησή του τίς τύχες του κόσμου, καθισμένος στο θρόνο του ψηλά στον Όλυμπο. Και οι άγαυοί κάτοικοι του Ακράγαντος δέν είχαν καμμία δυσκολία νά μή τόν πιστέψουν, βλέποντας τόν μάλιστα νά θγάξη άφθονα από τό —υγυί του και νά σκορπάη σ' έργάτες και σε ύλικά, τά χρυσά νομίσματα.

Τ' όνομά του έτσι μαθεύτηκε σινά

Φάλαρις, ο επιγείος

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ

τότη-ές του έκαμε γιά πρώτη φορά άπεχθές στην ιστορία τ' όνομα τυράννος και τούδωκε τί φριχτή σημασία που έχει έκτοτε.

Έως τότε — δηλαδή λίγο προτού ανεγερθή ό ναός, ό Ακράγας περνούσε ήρεμα και άρμονικά τήν καθημερινή του ζωή μέσα στο πλαίσιο της άπλής χαράς ενός έργατικού πληθυσμού, άπαρραλκτα καθώς ζή φρόνιμα και γαλήνια και τό Gigeniti σήμερα στην απόμερη εκείνη γωνιά της γής. Τότε δέ είχε ρθή στο φώς της ζωής και ό Έμπεδοκλής — μωρό παιδί στην άγκαλιά της μάνας του — που μεγαλώνοντας άργότερα θά δόξαζε στους αιώνες τήν πατρίδα του και τη φυλή του μέ τη σοφία του.

Ό Φάλαρις, έν τούτοις, αυτός, στην αρχή δέν άπειλούσε κανέναν, όταν κάποτε έφθασε εκεί σαν κοινός επιβάτης (μετανάστης - άποικος) από τήν Αστροπαλία (τήν Αστυπάλεια) της Δωδεκανήσου — που οι Ιταλοί τή λένε Stampalia — κι' εξακολουθούσε νά εί-

σιγά παντού, κι' όλοι ένιωθαν ένα είδος σεβασμού γιά τό π σώματό του. Πλήθος οι φτωχοί και οι δυστυχισμένοι έτρεχαν κάθε μέρα κοντά του, και αυτός πρόθυμα τούς έπαιρνε όλους στην εργασία του μέ καλό μεροκάματο, νά ξεθραχίζουν πέτρες στά βουνά, νά σμιλεύουν μάρμαρα, νά κουβαλούν τούς τεράστιους όγκους από τά νταμάρια στην πόλι και νά τοποθετούν προσεκτικά έναν-ένα τούς λαξευμένους «σπονδύλους» γιά νά στηθούν οι κολόννες υπό τήν άγρυπνη προσωπική του επίβλεψη. Έκανε μέλιστα και γνωριμίες μέ τούς εργάτες του και κύτταζε πανετικά τή φαμίλια του καθένος, δίνοντας γενναία βοηθήματα γιά τούς γέροντες που δέν μπορούσαν νά κουνήθουν και νά κερδίσουν τό ψωμί τους και γιά τά άρρωστα παιδιά.

— Άς είναι εύλογημένο τ' όνομα του στοργικού Δία που μάς λυτήθηκε στη δυστυχία μας και μάς έστειλε γιά παρηγοριά έναν τέτοιο ψυχοπόνο φίλανθρωπο — έλεγαν (και τού φιλούσαν τό χέρι ταπεινά γονατισμένοι) όλοι οι

ευεργετούμενοι.

Ένας μονάχα άνθρωπος, μέσα σε όλους, φαινόταν νά μήν ένθουσιάζεται και πολύ άπό τίς χάρες του περιέργου αυτού ξένου και νά μή συγκινείται καθόλου από τήν έκπληκτική γενναιοδωρία του.

Και ό άνθρωπος αυτός δέν ήταν τυχαίος. Ήταν ό Τίσσας, ό γλυκός ποιητής, που ζούσε μέ μιάν άλλη Σικελική πόλι, τήν Ίμερά, ό Τίσσας, ό διάσημος μελωδός, ξακουσμένος όχι μόνο εκεί στην άποικιακή Μεγάλη Ελλάδα της κάτω Ιταλίας, αλλά μέ φήμη και σε όλη τήν κυρία Ελλάδα, όπου άπήγγελλαν τούς στίχους του και τόν έλεγαν Στρησίχορο, γιατί είχε συμπληρώσει έφευρετικά τήν τέχνη του.

Ό Στρησίχορος, πηγαίνοντας συχνά στον Ακράγαντα, ύποπτεύτηκε τόν Φάλαρι γιά ύποκριτή και παλάνθρωπο. Τά χαρακτηριστικά ό προσώπου του δέν ένέμεναν τόν ψυχολόγο-ποιητή. Οι Ακραγαντίνοι που είχαν κάθε λόγο νά σέβονται τόν ποιητή, ή-

ΜΟΛΩΧ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

θελαν νά τόν πείσουν ότι έπεφτε έξω και τού ίστορούσαν τίς άπειρες καλωσύνες του νέου προστάτου ταν. Άλλά, ό Στρησίχορος έμενε άκνιπτος:

— Ό,τι και νά ιού πήτε, δέν μ' άρέσει διόλου αυτό τό ύποκείμενο! — έφώναζε. Μοιάζει μάλλον σαν πειρατής - κακούργος, και φοβάμαι πώς μονάχα από ληστείες θάχη κάμει τά πλούτη του!

Έννοείται ότι στον Ακράγαντα δέν έγινε πιστευτός. Ή αντίπαθείά του δέ αυτή στάθηκε άφορμή και νά μήν ξαναπάη πιά εκεί ό ποιητής. Περιωρίστηκε στην Ίμερα, τήν πατρίδα του. Και κάποτε, καθώς άκουσε ότι ό Φάλαρις άπλίζει τούς εργάτες του γιά νά φυλάνε δθθεν τή νύχτα τό μισοτελειωμένο ναό νά μή τυχόν τόν καταστρέψη από κακία κανέναν άπιστος, ό Στρησίχορος ανήσυχος έκάλεσε τούς πατριώτες του στην πλατεία και τούς είπε χωρίς έπιφύλαξη:

— Από σήμερα και πέρι-νάχετε τό νού σας σ' αυτόν τόν μυστήριο τό Φάλαρι που δέν ξέρουμε από πού κρατάει ή στήλη του! Γι' δι θέσεις του μου φαίνονται πολύ επικίνδυνες, κι' έχουμε χρέος νά φυλαχτούμε στον τόπο μας!

Κ' οι Ίεραίοι όμως μάλλον δέν τόν άκούσαν. Κι' έθεώρησαν γέλιο τό νά περιτειχίσουν τήν πόλι, και νά θάλουν έκτακτες φρουρές — όπως τούς έύστησε ό Στρησίχορος — γιά έναν άνθρωπο που έν έκανε τίποτ' άλλο από τό νά δασπανά από τήν τσέπη του γιά νά χτίση σε άλλη πολιτεία ένα ναό!

Ήταν, άλλως τε, τόσο φυσικό, γιά νά μείνη ό κόσμος — ύποπτος.

Τέλος, μιά μέρα, όλο έρησε διάδοσις ότι ό Φάλαρις ήταν αίρετικός! Ότι έπρέσβεζε τή λαιρεία του Μολώχ των Φοινίκων και όχι τού Διός. Και ότι μέσα στο ιερό που έχτιζε, θά έδόξαζε τό Βάαλ, που τρεφότανε με θυσία ανθρώπιναν ύπάρξεων!

Τήν καταγγελία τήν είχε κάμει πάλι ό Στρησίχορος. Ό ποιητής — τήν πληροφορία ότι ξένος — έύσος, τίς νύχτες, φυλαγμένος καλά από τούς ώπλισμένους φρουρούς του που είχε τοποθετήσει κάτω, στα προπορεύματα του ναού, κ.ειν'εταν κρυφά μέσα στο διαμέρισμα του θωμού μαζί μέ τόν Περίλαο — που τόν έλεγαν και Πέριλλο — τόν χαλκοπλάστη και άναθαν κάτι φωτιές, δοκιμάζοντας οι δυό τους άνεξήγητα μηχανήματα! Ό Πέριλλος αυτός ήταν διαβολέμενος άνωσώπος, λιγώπιτος και κατεργάρης, έτοιμος γιά κάθε θρωμοδουλεία, που θά του έδινε νύχιατα. Ό Στρησίχορος είχε μάθει αυτή τή λεπτομέρεια από τήν άφελή διήγησι κάποιου Ίεραίου τεχνίτη που δούλευε κι' αυτός στον Ακράγαντα. Ό Πέριλλος είχε χυσει κάποιο γιγαντιαίο άγαλμα σε χαλκό, που δέν έμοιαζε όμως κι' ειτελώς μέ γάμμα, και που τάχε περαιοσιν'ε μ' ευλοδεσιές γιά νά μή διακρίνεται. Έκεί κουβαλούσε σωρούς από ξερά κούτσουρα, κι' έβαζε φωτιά, μιλούσε δέ πάντα ψιθυριστά σ' αυτή πρδς τό Φάλαρι!

Άλλά, έπειδή ήταν στην μέση ό Στρησίχορος μέ τήν έμμονη ιδέα του, ό λαός δέν έδωσε προσοχή...

Ός πού, μιά νύχτα, ένω οι Ακραγαντίνοι, κατάκοποι από τόν κάματο της βιοπάλης, κοιμώντουσαν θασειά, ό Φάλαρις έθαλε σ' έներγεια τό φοβερό του σχέδιο. Έξηγημένους από πρίν μέ τούς πιδ εμπιστούς από τούς ένόπλιους φίλους του — κατά προτίμησιν όλους πατριώτες του Αστροπαλιανούς — διέταξε νά πιάσουν τούς άρχοντες της πολιτείας και νά τού τούς πάνε δεμένους στο ναό! Έκεί περίμενε και ό Πέριλλος. Ή ευλοδεσία είχε πέσει. Κι' ένα χάλκινο πελώριο όμοιωμα τ' όρου έκτίταζε — έργο της τέχνης του — ένα μηχανικό άριστούργημα, που ένω έμοιαζε ταύρος ζωντανός, άνιχνόκλειε, κενό από μέσα, τέλεια μηχανή!

Ό Πέριλλος, δείχνοντας τό τελειωμένο κατόρθωμά του, στον Φάλαρι, τού καμάρωνε κι' ό ίδιος:

— Δέν μάς λείπει τώρα — τούλεγε μέ άγρια χαρά — παρά μονάχα ό άνθρωπος γιά νά δοκιμάσουμε τήν επιτυχία μου. Άνοίγεις τό πορτάκι της κελιάς του ταύρου μου και φυλακίζεις μέσα τόν κατάδικό! Ύστερα άνοίξεις τή φωτιά στα κούτσουρα, από κάτω, στο χάλκινο βάθρο του άγάλματος! Φοβήσους σωστός. Από τά ρουθούνια τού ταύρου θά θγαίνει ό καπνός! Από τό άνοιχτό στόμα του θ' άνηχούν οι άπελπιστικές κραυγές του καταδίκου που θά σιογοφνεται. Έχω έτσι κανονίσει τήν ήγητική, ώστε θά είναι σά μούγγριος ταύρος άληθινός. Δοκίμασε, Φάλαρι, μόνος σου και θά ιδής!

Οι άρχοντες κατατρόμαξαν άκούγοντας τόσα τρομερά, και άγουροεύπνημένοι καθώς ήσαν, έτρίβαν τά μάτια τους, θαρράντας ότι βλέπουν στον ύπνο τους κακό ένερο.

Άλλά ό Φάλαρις δέν άρχισε απ' αυτούς. Άνοίγοντας τήν βαρεία χάλκινη πόρτα τού ταύρου, έδωσε ξαφνικά μιά σπρωξιά στον Πέριλλο και

τόν μαντάλωσε άμέσως γερά!

— Πάρε τήν άμοιβή σου, παληόσκυλο! — έβανάε άφρίζοντας. Ύστερα, έβάλε τή φωτιά, και σε λίγο όλοι νόμιζαν πώς άκούνε ταύρο νά μούγγριζή! Ήταν ό Πέριλλος που ψηνότανε!

Οί ώπλισμένοι εργάτες δέν είδαν τίποτα απ' αυτά.

Ό Φάλαρις τούς μοίρασε πολλά χρήματα και τούς κανόνισε γιά τήν ταχτική άλλαγή της φρουράς.

Τό πρωί ή πόλις τού Ακράγαντος πληροφορήθηκε ότι ό Φάλαρις πήρε στα χέρια του τή διαίκτη. Τείχη παύσηλα χτίστηκαν σαν ζώνη όλόγυρα. Ό στρατός τού Φαλάριδος ώργανώθηκε συστηματικά. Οι άλλοτε άρχοντες είχαν χαθή από τήν ύψη της γής. Ό τυράννος κλεισμένος μέσα στο ναό του δέν έβγαине σχεδόν κατέ. Όποιος έλεγε κακό γι' αυτόν, νέν άργοϋσε νά οδηγηθή δεμένους μπροστά του. Και από τίς μαρμαρίνες κολόννες, πάντα, νύχτα-μέρα, έβγαίναν πυκνές κατάρμαυρες τούφες καπνού!

Ό Στρησίχορος είχε δικαιοϋθί. Άλλά, κάποιο πρωί, ένω από θραδύς είχε πέσει φρόνιμα σ' ό κρεβάτι του, εκεί στο πατρικό του σπίτι, ημερώθηκε κι' αυτός νεκρός. Ό Φάλαρις μέ ένα σώμα όπλοφόρων έβάδισε πρδς τήν άνοχύρωτη πολιτεία της Ίμερας και τήν υποδούλωσε κι' αυτήν, ακριβώς όπως προφητικά είχε προλέψει ό ποιητής. Τά πλούτη δόκλινε τής περιοχής έπήγαγαν στο Φάλαρι. Κανείς δέν τολμούσε νά θγάλη γκίχι!...

Δεκάξη χρόνια έβάσταξε αυτό τό κακό.

Ακραγαντίνοι και Ίεραίοι, ζαρωμένοι από τόν τρόπο, είχαν καταστήσει σχεδόν μούγγροι. Δούλευαν σά σκλάβοι και δέν χόρταιναν ούτε τό ξερό ψωμί.

Έως ότου, κά-οιο θράδυ, μιά παρέα μεθυσμένων έκαμε μιάν άναπάντεχη τρέλλα, βγαίνοντας από ένα καπελειό. Ήσαν καμμία δεκαριά, και ξεχασμένοι τραγουδούσαν, ένω περνούσαν έξω από τό ναό. Οι φρουροί τούς έπιάσαν. Άλλά οι εύθυμοι αυτοί νέοι είχαν μαζί τους κι' έναν κάθο κρασί γιά νά συνεχίσουν τό γλέντι τους. Έκέρσαν — μέ τό θάρρος τού μπεκρή — τούς φρουρούς. Έμέθυσαν κι' αυτοί! Ό Φάλαρις κοιμώτανε. Ή παρέα τόν αρπάζει σηκωτό! Ή φωτιά ήταν πάντα άναμμένη στον χάλκινο ταύρο. Ένας άνοίξε τό πορτί από περιέργεια. Τόν κλείνουν μέσα, και σε λίγο, ένω ό ταύρος έμμογγριζε, έγινε συναγεμός στον Ακράγαντα! Παυήγυρι τρέλλας ως τήν αύγή!...

Αυτό τό μηχανικό άγαλμα ζητούσαν οι αρχαιολόγοι στο Gigeniti μέ τίς άνασκαφές. Άλλά δέν άνακάλυψαν πουθενά ούτε ίχνος από χαλκό. Πο ός ξέρει τί νά άπόγινε. Βρήκαν μονάχα τό έρείπια του ναού και στα ύπόγεια του άτελείωτα στρώματα από σάχη, τό μόνο ύπόλειμμα των θυμάτων της λατρείας τού Βάαλ που ιερούργούσε ό ζωντανός αυτός Μολώχ...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Δύο γράμματα βπουδάτα, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κόβιδας και πεζοδρομίων

Μιά δῆδεν διασκέδασις πού προκαλεῖ ζημία

Ταγκοεπιδημία

Χαρίδιμε,
Εύρισκομαι και πάλιν μεθ' ὑμῶν,
γαῖατος ἀγανάκτησιν, πικρίαν και θυμόν,
διότι ἐγκατέλειψα τὴν Φύσιν και τὰ δέντρα...
Χάρης στὰ σαχλεπίαχλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ κέντρα.
ἔχω και πάλιν προσβληθῇ ἀπὸ δεινὴν ἀνίαν,
ἥτις τὸν Ἀνανίαν,
σὲ βεβαιῶ, μοῦ ἤλλαξεν,
και ἀπογοητεύσεων πληθὺν μοῦ ἐπεφύλαξεν,
Τὰς νέας μου τὰς συμφορὰς πῶς νὰ σοῦ τὰς ὀρίσω;
Τόμους θὰ ἤθελα πολλοὺς νὰ στὰς ἐξιστορήσω,
κι' ἂν τὰς παρατηρήσεις μου σημείωναι σὲ πάτυρον
θὰ ἔπρεπε, Χαρίδιμε, νὰ ἔγραφα ἐπ' ἀπειρον...
Λόγω αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς τῆς τόσον ἀνεφίκτου
ἤδη περιορίζομαι, σκληρῶς και ἄνευ οἴκτου,
νὰ γράψω περὶ τῶν ταγκῶ, πὺν κάνουν τόσον κρότον
κι' ἐκ τῶν δεινῶν πὺν μ' ἐνοχλοῦν εἰν' ἀσφαλῶς τὸ πρῶτον

«Σὲ ἀγαπῶ», «Σ' ἀγάπησα», «Δὲν θὰ ξαναγαπήσω»,
«Σὲ ἐπεισα»; «Δὲν μ' ἐπεισες», «Νὰ δῆς πὺν θὰ σὲ πείσω»
«Δὲν σ' ἐθίξα», «Μὲ ἐθίξες», «Ποῦδς σ' ἐθίξε»; «Μὲ θίγεις»
«Θὰ φύγω», «Φεύγα», «Ἐφυγα», «Ἰσα, λοιπόν! Θὰ φύ-
(γῆσι»

Τοιαῦτα φληναφήματα ὅλος ὁ κόσμος ἄδει,
τὸ μεσημέρι, τὸ πρωῒ, τ' ἀπόγεμα, τὸ θράδυ,
ἀνεξαρτήτως ὥρας,
εἰς κάθε περιφέρειαν τῆς ἐλληνίδος χώρας.
Τὰ τραγουδοῦν οἱ «ἐλεγκάν», τὰ λένε και οἱ πλύστρες,
τὰ ἐκτελοῦν οἱ ντιζὲρ μαζί με τίς ὀρχήστρες
και... προκαλεῖται θόρυβος και χαλασμός Κυρίου
πὺν σ' ἐνοχλεῖ ἀπειρώς,
κι' εὐχεσθαι διαπύρως
νὰ ἦσουν κάτοχος ἐνὸς δισεκατομμυρίου...
Τότε, πὺν θὰ σὲ κάλυπτε τοῦ πλοῦτου ὁ μανδύας,
ἕνα καράβι θάπαιρνε, μεγέθους «Νορμανδίας»,
θὰ προσεκάλει εὐγενῶς τοὺς ταγκογράφους ὅλους
εἰς μίαν ἐξερευνησιν, δῆθεν, ἀνά τοὺς Πόλους,
κι' ὅταν θὰ ἐφθανε ἐκεῖ, με δίχως πανικόν,
τὸ πλοῖο θὰ τὸ... βοῦλιαζε σὺν τὸν «Τιτανικόν»...
Ὁ δρᾶστης θὰ ἠμείβετο αὐτοῦ τοῦ ναυαγίου!
Πολὺν θὰ ἐδοξάζετο και με τιμὰς ἀγίου,
θὰ ἐγινότανε δεκτός,
και θὰ μιλοῦσε και γι' αὐτὸν ὁ λόγος ὁ γραφτός,
ἐκτός,
ἐάν... πνιγότανε αὐτός
και γλύτωναν οἱ ἄλλοι,
ὁπότε θὰ μᾶς τάραζαν και πάλι τὸ κῆφάκι...

Ἀναγνωρίζω, φυσικά,
ὅτι δὲν εἶνε λογικά
και πιθανολογούμενα,
τὰ ὅσα σοῦ ἀνέπτυξα, Χαρίδιμε, στὸ τέλος.
Μὰ εἶνε νὰ μὴν τετραθεῖς;... Ἐδῶ κοιτᾷ Ὁθέλλος,
εἰς τὰ καλά καθούμενι,
τὴν ψώνισε και ἔγινε δρᾶστης ἀγρίου φόνου...
Πὺν νᾶκουγε και δυῶ... ταγκὸ ἀπὸ ραδιοφώνου!...

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω με ὀργήν, ἀλλὰ
και διατελῶ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέωνα,
Γεῖα στὸ στόμα σου! Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω!
Ἐγίνες λογικώτατος,
νοῦς τετραγωνικώτατος,
και ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς παῦα νὰ σὲ ὀβριζῶ.
Ἐκ τῶν ταγκῶ προέκυψεν ὄντως πολλὴ ζημία,
τὸ πρᾶγμα δὲ κατήντησε σωστὴ ἐπιδημία,
εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιδράσῃ.
Πολλοὶ ἐνέχονται σ' αὐτὸ τὸ μέγα μαλλιοβράσι,
πὺν μᾶς συντριβεῖ ψυχικῶς και μᾶς ἐξουθενώνει
και εἰς κοινὴν ἐκδίκησιν τοὺς πάντας μᾶς ἐνώνει!...

Αποτελοῦνε, πράγματι, κακοποιὸν συνάφι,
αὐτοὶ οἱ ταγκογράφοι!
Χωρὶς νὰ ξέρουνε ποσῶς, ἀγαπητέ, τί λένε,
σκοτώνουν και σκοτώνονται, χαμογελοῦν και κλαίνε,
δακρύζουν και σκουπίζονται, χτυποῦνε και χτυπιῶνται,
και μὴ «χωρίζουν, ὠμέ!», και μὴ ξαναγαπιῶνται,
και δὲν θαριάζονται νὰ ὑμνοῦν κάποιας «μικρῆς τὰ μάτια»
(ἔχουνε, βλέπεις, πρόχειρα γιὰ εἶμα τὰ «κομμάτια»),
νὰ κάνουν στίχους ἀηδεῖς, ἄνευ τινὸς ἀξίας...
Ἀφῆνω πιά, θρε Κλέωνα, και τὰς ἀσυνταξίας
πὺν τῶν συγχρόνων τραγουδιῶν αποτελοῦν τὸ γινώρισμα,
και σ' ὀδηγοῦν στὸ πόρισμα
τὸ ταπεινωτικόν,
ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί,
διὰ τῆς βίας θάρρεπε νᾶχαν ξαναγραφτῇ
εἰς τὸ... Δημοτικόν!
Δὲν ξέρω, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι, μ' αὐτὰ τὰ πράγματα
διὰ νὰ καταπιάνεσαι και νὰ τὰ καταφέρῃς,
πρέπει νὰ ξέρῃς γράμματα.
Λιότι, ἂν δὲν ξέρῃς,
μοιραῖως θὰ ἐπιχειρῇς ἀπεγνωσμένα ἄλματα
στῆς τέχνης τὸ πεδίου,
και χάρις σ' ἄλλεπάλληλα τὰ φοβερά σου σφάλματα,
στὸ τέλος, θὰ ὑφίστασαι τὴν τύχην τῶν παιδιῶν,
πὺν γράφουν, ὅπως λέν,
στὶς ἐξετάσεις ἄριστα, μὰ παίρνουνε... μηδέν!...

Ναί, πράγματι, σοβεῖ ἐδῶ ταγκοεπιδημία!
Και σωτηρία, δυστυχῶς, δὲν φαίνεται καμμία,
γιατί οἱ γράφοντες «ταγκά» ἔχουνε πάρεψ φῶρα,
(γράφουν ὀχτὼ τὴν ὥρα),
με τὴν ὑπερπαραγωγή μᾶς πῆραν τὸν ἀέρα,
κι' ἄλλοι και τρισαλλοίμονο τί θὰ γινῇ πλὺν πέρα!
Ἄς ἦτανε, θρε Κλέωνα, ν' ἀφήνανε τὴν πέννα τους,
πὺν με αὐτὴν μᾶς κάψανε,
και θὰ τοὺς συχωράγαμε ὅλοι, τὰ πεθαμένα τους,
μὰ και αὐτὰ... πὺν γράψανε!...

Ἐπὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως
ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Α. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ἦμουν στὴν Ἀθήνα ἀντι-
πρόσωπος ἐνὸς μεγάλου
εὐρωπαϊκοῦ οἴκου
γυναρικών. Μιὰ μέρα ἐδέ-
χθηκα στὸ γραφεῖο μου δυὸ
ἐπισκέψεις, τὴν μίαν μετὰ
τὴν ἄλλην, οἱ ὁποῖες θὰ μοῦ
μείνουν ὀδυνηρῶς ἀλη-
σμόνητες.

Πρῶτη με ἐπεσκέφθη μίαν
κυρία. Ἦταν ὠραία, μὰ πά-
ρα πολὺ ὠραία. Ὁμολογῶ,
ὅτι συγκινήθηκα θαύτατα
ἀπὸ τὰ θέλητρά της. Ἦλ-
θε νὰ με βρῇ, ὅπως μοῦπε,
διότι εἶχε πληροφορίες, ὅ-
τι ἤμουν πολὺ εἰδικὸς στὰ
γυναρικά.

Μὲ κολακεύετε, κυρία,
τῆς ἀπήνησα.
Και προσέθεσα μετριοφρό-
νως:

—Ε, φυσικά, κάτι κατα-
λαβαίνω ἀπ' αὐτὴ τὴ δου-
λειά...

—Λοιπόν, κύριε, μοῦ εἶπε
ἡ θελκτικὴ κυρία, θὰ μοῦ
κάμετε μεγάλῃ χάρι, ἂν δε-
χθῆτε, νὰ παραγγεῖλετε εἰς
τὴν Εὐρώπῃ εἰδικῶς γιὰ μέ-
να μιὰν ἐξαιρετικὴν ρενάρ.

—Εὐχαρίστως, κυρία, ἔ-
σπευσα ν' ἀπαντήσω μ' ὅλη
μου τὴν προθυμία.

Συζητήσαμε κατόπιν γιὰ
τὸ πῶς ἀκριβῶς ἤθελε τὴν
ρενάρ. Καὶ μείναμε σύμφω-
νοι νὰ τῆς παραγγεῖλω μιὰ
ρενάρ ἀρζαντέ. Ἡ κυρία ἔ-
μεινε κατενθουσιασμένη. Ἐ-
σηκώθηκε, με ἀπεχαίρετσε
με ἐγκαρδιότητα και ἔφυγε
πολὺ χαρούμενη. Καὶ ἐγὼ
ἔμεινα πληγωμένος σοβα-
ρῶς στὴν καρδιά ἀπὸ τὴν
καλλονὴ τῆς.

Ῥότερα ἀπὸ λίγο, μῆλκε
στὸ γραφεῖο μου ἕνας ἀδύ-
νατος κύριος με μούσι.

—Εἰμαι ἱατρός, κύριε,
μοῦ εἶπε.

—Χαίρω πολὺ, τοῦ ἀπῆν-
τησα.

Καὶ ἐσκέφθηκα:
—Ἄν εἶνε... καρδιολόγος
θὰ τοῦ ἀναθέσω νὰ θερα-
τεύῃ τὸ τραῦμα τῆς καρ-
διάς μου.

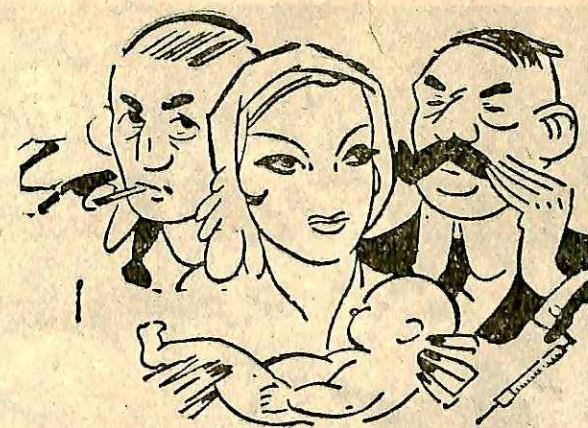
Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης μου
ἐδήλωσε μόνος του τὴν εἰ-
δικότητά του, ἡ ὁποία ἦταν
διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι ἐπερί-
μενα.

—Εἰμαι εἰδικὸς γιὰ τὸν
τύφο, μοῦ εἶπε, και γενικῶς
γιὰ τὰς ἐγκεφαλικάς νό-
σους.

—Αγαπητέ μου, τοῦ ἀπῆν-
τησα, δὲν μ' ἐχτύπησε ἀ-
κόμη στὸ κεφάλι ὁ ἔρωας,
ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι
ξέν θ' ἀργήσῃ νὰ συμβῇ
αὐτό. Ἐκάματε, λοιπόν,
καλὰ πὺν ἤρθατε.

—Ἦρθα, μοῦ ἐξήγησε ὁ
ἀδύνατος κύριος με τὸ μού-
σι, ὁ ὁποῖος δὲν κατάλαβε
φυσικά τὴν σημασίαν τῶν
λόγων μου, ἦρθα, διότι στὴ
γειτονία αὐτῇ ἔχει τύφο.
Κατ' ἐντολήν, λοιπόν, τοῦ
ὕγειονομικοῦ κέντρου τῆς
περιφέρειᾶς, πρέπει νὰ σᾶς

περιφερῆσαι, πρὲς νὰ σᾶς
ἐπιδείξω ἐγὼ, εἶπε ὁ γι-
ατρός. Νὰ σᾶς σώσω, φίλε
μου, δὲν μπορῶ. Θὰ σᾶς ἐ-

Ἡ τιμὴ τοῦ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΣΗΜΑΚΗ ΓΙΑΛΑΜΑ

μπολιάσω.

Και πρὶν προλάβω νὰ ἐκ-
φέρω ἐπ' αὐτοῦ τὴν γνώμη
μου, ἀνοῖξε μιὰ μικρὴ μπλε
βαλίτσα, ἔβγαλε μιὰ σύριγ-
γα, μοῦ ἐγύμνωσε τὸ μπρά-
τσο και μοῦ ἔκαμε ἕνα εἰ-
δος ἐνέσεως. Μοῦ φάνηκε
περίεργη ἡ ἐνέσις αὐτῇ, δι-
ὅτι δὲν ἐνοίωσα κανένα ὀ-
γρὸ νὰ χύνεται στὸ αἷμα
μου. Ἄλλ' ἐσκέφθηκα, ὅτι
ἴσως νὰ ἐπρόκειτο περὶ νέ-
ας ἱατρικῆς μεθόδου. Καὶ
ἕνας ἔμπορος γυναικῶν
δὲν μπορεῖ φυσικά νὰ γνω-
δίξῃ τίς τελευταῖες προό-
δους τῆς ἐπιστήμης.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ με-
ρες. Τὴν τρίτῃ μέρᾳ τὸ πρῶ-
τὸν φθάνει στὸ γραφεῖο μου ἕ-
νας ἑξαλλος μεσήλιξ κύρι-
ος με πελώριες μουστάκες!
Μῆλκε μέσα, χωρὶς νὰ χτυ-
πήσῃ τὴν πόρτα και μάλιστα
με εἶδε, ἐφώναξε ἀφρίζον-
τας ἀπὸ τὸν θυμὸ του:

—Ἐδῶ εἶσαι, παληοτόμα-
ρο!

Τὰ ἔχασα! Ἐμένα, ἕναν
ἔμπορον ἐκλεκτῶν δερμά-
των, με ἀποκαλοῦσε... πα-
ληοτόμαρο!

—Τώρα θὰ δώσης λόγο
τῶν αἰσχυρῶν σου πράξεων,
ξαναφώναξε ὁ ἑξαλλος μου
στακαλῆς.

Καὶ ἐτράθηξ ἀπὸ τὴν

τσέπη τοῦ ἕνα περίστροφο.
Ἐνοίωσα νὰ λυγίσουν τὰ
γόνατά μου. Ἐκάμα νὰ πᾶω
πρὸς τὸ τηλέφωνο, νὰ εἰδο-
ποιήσω τὴν ἀστυνομία,
Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐβρυχήθη.
—Μὴν κινῆσαι, γιατί πυ-
ροβολῶ!

Ἐπεσα μισολυπόθυμος σὲ
μιὰ καρέκλα, πὺν βρέθηκε
μπροστά μου. Τὸ περίστρο-
φο ἦταν ἐστραμμένο κατ'
ἐπάνω μου. Ἐκείνη τὴ στι-
γμὴ μπαίνει στὸ γραφεῖο ὁ
ἀδύνατος κύριος με τὸ μού-
σι.

—Νὰ, ὁ γιαντρός! ἀνέκρα-
ξα. Γιαντρός, σῶσε με, σὲ πα-
ρακαλῶ!

Ὁ γιαντρός κρατώντας
τὴν μικρὴ μπλε βαλίτσα
του, ἐπλησίασε.

—Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς
σώσω, μοῦ εἶπε.

—Ἀχ, κατάλαβα! ἀπῆν-
τησα ἀπελπισμένος. Για-
τρός δὲν εἶσαι; Τὸ ἐπαγγελ-
ματικόν σου συμφέρον σοῦ
ἐπιβάλλει ν' ἀφήσῃς αὐτὸν
τὸν κύριο νὰ με τραυματί-
σῃ σοβαρῶς, γιὰ νὰ με...

—Ναί, ἦρθε, ἐτραύλισα,
ἀλλὰ...
—Δὲν θέλω δικαιολογίες,
με δέικοψε ἐκεῖνος, ἔτοιμος
νὰ μοῦ τὴν ἀνάψῃ. Συνέχι-
σε, γιαντρός...

—Εἶδαμε τὴν κυρία Ἀρ-

ξηγήσω ὅμως τί συμβαίνει.
—Ἔστω, εἶπα. Τὸ αἶσθη-
μα τῆς περιεργείας εἶνε ἰ-
σχυρὸ και πρὸ τοῦ θανάτου.
Ὁ κάθε μελλοθάνατος ἔχει
τὸ κουράγιο νὰ ρωτᾷ: «Μὰ
γιατί με σκοτώνουν»;

Ἐλεγα ἀράδα ὁλακείες,
γιὰ ν' ἀπομακρύνω με τὴν
φλυαρίαν μου τὸ ἐγγίζον
τέλος μου, ἐλπίζοντας ὅτι
μπορεῖ νὰ συμβῇ ἐν τῷ με-
ταξύ κανένα σωτήριο ἀπρό-
οπτο.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ γιαντρός,
ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶνε ὁ κ.
Μενέλαος Ἀρζέντης, ἕκα
τομυριοῦχος.

—Χαίρω πολὺ, εἶπα. Καί-
τοι κάθε ἄλλο, παρὰ ἔχει-
ρα τὴν κρίσιμη ἐκείνη στι-
γμὴ. Αὐτοὶ ὅμως εἶνε οἱ
συμβασιμιοὶ τῆς ζωῆς! Τέ-
λος πάντων...

—Τελείωνε, γιαντρός, ἐβρυ-
χήθη ὁ μουστακαλῆς ἕκα-
τομυριοῦχος.

Καὶ τὸ περίστροφο ἐκι-
νήθη ἀπειλητικώτερο ἐναν-
τίον μου. Νέον κύμα ὀχρό-
τητος ἐχύθη στὸ πρόσωπό
μου.

—Θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσει,
ἐσυνέχισε ὁ γιαντρός, ὅτι τε-
λευταίως ἡ ἐπιστῆμη ἀνα-
καλύπτει τὸν πατέρα ἐνὸς
νόθου παιδιοῦ διὰ τῆς ἀνα-
λύσεως τοῦ αἵματος. Ἀνα-
λύεται δηλαδὴ τὸ αἷμα τοῦ
πατρός και τοῦ παιδιοῦ και
ἂν τὰ δύο αἵματα μοιάζουν,
τότε ὁ πατέρας εἶνε ὀπο-
χρεωμένος ν' ἀναγνωρίσῃ
τὸ νόθο παιδί του. Με κατα-
λάβατε;

—Σᾶς ἐκατάλαβα. Ἄλ-
λὰ δὲν βλέπω νὰ με ὠφελεῇ
αὐτὸ εἰς τίποτε.

—Περιμένετε. Ὁ κύριος
Ἀρζέντης ἡ μάλλον ἡ γυ-
ναῖκα τοῦ κυρίου Ἀρζέντη
ἀπέκτησε πρὸ καιροῦ ἕνα
παιδί. Ὁ κ. Ἀρζέντης ἔχει
ἰσχυροὺς λόγους νὰ πιστεῖ
ὅτι τὸ παιδί δὲν εἶνε δικό
του. Τίνος ὅμως εἶνε; Ἐπ'
αὐτοῦ προσεφέρθη ἐγὼ, ὁ
φίλος και οἰκογενειακὸς
τοὺς ἱατρός νὰ τὸν ἐξυτη-
ρήσῃ με τὴν ἱατρικὴν μέ-
θοδον πὺν σᾶς εἶπα. Ἐπῆρα
με μιὰ καλὴ πρόφασι αἷμα
ἀπὸ ὅλους τοὺς γνωστούς
και φίλους, πὺν ἔρχονται
στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀρζέντη
και τὸ ἀνέλυσαν. Ἀλλὰ κα-
νενὸς τὸ αἷμα δὲν ἔμοιαζε
με τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ. Ὁ
πὺν, λοιπόν, προχθὲς παρα-
κολούθησα με τὸν κύριο
Ἀρζέντη τὴν γυναῖκα του
και τὴν εἶδαμε πὺν ἦρθε ἐ-
δῶ.

—Ἦρθε ἡ δὲν ἦρθε ἐδῶ ἡ
γυναῖκα μου; ἀνέκραξεν ὁ
μανιώδης σύζυγος.

—Ναί, ἦρθε, ἐτραύλισα,
ἀλλὰ...

—Δὲν θέλω δικαιολογίες,
με δέικοψε ἐκεῖνος, ἔτοιμος
νὰ μοῦ τὴν ἀνάψῃ. Συνέχι-
σε, γιαντρός...

—Εἶδαμε τὴν κυρία Ἀρ-

ζέντη, συνέχισε ο γιατρός, που βγήκε από δω χαρούμενη και ευτυχισμένη και καταλάβαμε, ότι είχατε μαζί σχέσεις.

— Όχι, για το Θεό!..., ανέκραξε.

— Σιωπή! με διέταξε το απέναντί μου περίτροφο. Συνέχισε, γιατρέ!...

— Ήλθα κατόπιν εγώ, προσέθεσε ο γιατρός και με την πρόφασιν ότι θα σάς κάμω αντιτυφικήν ένεσιν, σάς πήρα λίγο αίμα. Τό άναλύω και τί βλέπω; Ήταν ίδιο το αίμα σας με το αίμα του παιδιού...

— Μή μου τὸ λέτε!...

— Μάλιστα κύριε, εἰσθε πατέρας του παιδιού της κυρίας 'Αρζέντη!...

Τετέλεσται! 'Η ἐπιστήμη με ἀνεκάλυψε... Τώρα πλέον εἶνε ἀνώφελο νά σάς τὸ κρύβω: Λοιπόν, ναι: Ήμουν ἀπό ἀρκετὸ διάστημα φίλος της κυρίας 'Αρζέντη. Καὶ δὲν τὴν εἶχα ἰδῆ, ὥπως σάς εἶπα στὴν ἀρχή, μιά μόνο φορά, σὸ γράφειό μου, ἀλλὰ πολλές, μὰ πέρα πολλές φορές... Καὶ ἡ 'Επιστήμη τὰ ἀνεκάλυψε ὅλα...

— Μήπως ἐκάματε λάθος, γιατρέ; τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νά μὸς ἀναπάρτετε αἷμα, νά τὸ ἐξετάσετε προσεκτικώτερα;

— Ἐρρίζα αὐτὴ τὴν ἰδέα γιὰ νά κερδίσω καιρὸ,

— Θὰ τὸ κάμω ἀμέσως, εἶπε ὁ γιατρός, πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας.

— Ἀνοίξε τὴν θαλίτσα σου, ἔβγαλε τὴν οὐρίγγα, μὸς πήρε λίγο αἷμα καὶ τὸ ἀνέλυσε ἀμέσως με τὰ ἱατρικὰ μηχανήματα, πὺ εἶχε μαζί του.

— Περίεργο!..., ἐφέλλισε μὸς τελείωσε τὴν ἀνάλυσιν.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ θηριώδης σύζυγος.

— Τὸ αἷμα τοῦ κυρίου, ἀπὴντησε ὁ γιατρός, δὲν εἶνε πιά τὸ ἴδιο...

— Πῶς; ἐβρυχήθη ὁ 'Οθέλλος. Ὡστε ἐκαμες λάθος, ἀθεόφοβε; Καὶ μ' ἔφερες ἀντιμέτωπον ἐνὸς ἀθώου;

— Καὶ ἐστρεψε τὸ περίτροφο κατὰ τοῦ... γιατροῦ πλέον.

— Δὲν μπορῶ νά ἐξηγήσω τί ἀκριβῶς συμβαίνει, εἶπε τρέμων ὁ γιατρός, ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ κυρίου δὲν τὸ βρῖσκω σήμερα τὸ ἴδιο.

— Ἀνέπνευσα με ἀνακούφισιν. Καὶ ἐσκέφθηκα:

— Πῶς θέλεις, θρὲ θλάκα γιατρέ, νά εἶνε τὸ ἴδιο, ἐφ' ὅσον σήμερα τὸ αἷμά μου ἔχει... κοπή ἀπὸ τὸν φόβο; 'Ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρημα... καὶ τοὺς φίλους τῶν ὠραίων κυριῶν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ἀπὸ ἓνα χαμηλὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα. Γλάστρες με λουλούδια γύρω-γύρω καὶ μέσα ἓνας μαρμάρινος σταυρὸς με τὴ φωτογραφία μιᾶς κοπέλλας στὴ μέση. Μὰ τί ὁμορφιά ἦταν ἐκείνη; Σὰς ὁμολογῶ ὅτι στὴ ζωὴ δὲν εἶχα ἰδῆ ποτὲ μὸς τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα. Εἶχε κατὰ τὸ ἀγγελικὸ ἡ μορφή της, καὶ τὰ μάτια της, δυὸ μικρά μελαγχολικὰ μάτια,

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ
Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αγάπησα μιὰ

Περνοῦσα μόνος ἀνάμεσιν ἀπὸ τὰ στενὰ ὁρομᾶκια τοῦ νεκροταφείου, κυττάζοντας πὺ καὶ πὺ κανέναν τάφο πὺ ἀξίζει κάποιαν ἰδιαίτη προσοχή. Ξέρετε; εἶνε μιὰ περίεργη ὅσο καὶ νοσηρὴ διασκέδασιν — ἄς τὴν πούμε ἔτσι — νά κυττάζῃ κανεὶς τὶς φωτογραφίες τῶν μακαριτῶν, πὺ ξεθωριασμέναι οἱ περισσότερες ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα καὶ τὴ θροχή, πὺ ροφοροῦν τὸ θεατὶ γιὰ τὴν ἀκριβὴ προσωπικότητά ἐκεῖνου πὺ ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ λυώνουν κι' αὐτὲς οἱ ἀγά-αγά, καθώς περνάει ὁ καιρὸς. Καὶ διασκέδαζε κανεὶς ἀκόμη περισσότερο, διαβάζοντας μερικὰ αὐτοσχέδια ποιήματα τῆς κακῆς ὥρας, πὺ συνθέτουν οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη εἰς μνήμην του. Σὰς ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀμαρτία μου: 'Ὁ περίπατος σὸν νεκροταφείου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειές μου. Βέβαια δὲν ἐπὶ γαίνα καθε μέρα. Μιά φορά στοὺς δυὸ ἢ στοὺς τρεῖς μῆνες ἔκανα τὴν περιόδεῖα μου ἀνάμεσα στοὺς ἡσυχούς δρόμους τῆς πόλεως τῶν νεκρῶν, φιλοσοφῶσα γιὰ τὴ ματαιότητά τῶν ἐγκοσμίων καὶ δοκίμαζα κατόπιν μιὰν εὐχάριστη κι' ἐντονὴν ἐκπληξί, ξανααντικρύζοντας τὴ ζωὴ πὺ ἐσφίξε ἀδιάφορη λίγα μέτρα πὺ ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ νεκροταφείου. 'Ενοιῶθα τὸ

— Ὡμως αὐτὰ εἶνε φιλολογία.

★
Πρέπει νά σάς πῶ ὅτι μιὰ ἐντελὴς ξεχωριστὴ συγκίνησι ἀισθανόμουν ὅταν ἔβλεπα φωτογραφίες νέων κι' ὁμορφῶν κοριτσιῶν, πὺ ὁ θάνατος τὰ εἶχε ἀγκαλιάσει ἀπάνω σὸ ἀνθισμα τῆς ζωῆς τους. Τότε στεκόμουν ὦρα πολλὰ μπροστὰ στὴ φωτογραφία καὶ πολλές φορές ἐδάκρυζα... Σὰν νά ἤμουν κανένας στενὸς συγγενής.

— Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιὰν ἀπὸ γέννημα, καθώς ἐξερευνοῦσα μιὰν ἀκρὴ τοῦ νεκροταφείου πὺ εἶχα καὶ ρὸ νά περηγηθῶ, στάθηκα ἐξαφνισμένος μπροστὰ σ' ἓναν τάφο πὺ φαινόταν νωπός. Ήταν τριγυρισμένος

φανερώων τέτοια θλίψη, σὰν νάλεγαν: «Θὰ πεθάνω με...» 'Εμεινα θαμπαμένος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιά καὶ μὸς ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα εἶδα τὰ γράμματα: «Ἡ Ρηνούλα μας, πέθανε 19 ἐτῶν, σὺς 17—1—36». Δὲν εἶχε ἐπίθετο. Μὰ καὶ τί θὰ ἐπροσέτε τάχα; Τὸ «Ἡ Ρηνούλα μας» τάλεγε ὅλα. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόση ὥρα περάσας ἔτσι. Θυμάμαι ὅτι ἀπὸ τὰ μάτια μου κυλοῦσαν δάκρυα:

— Τὴν καὶ μὲν τὴ Ρηνούλα, ψιθύρισα...

Μιλοῦσα ἀπὸ μέσα μου, μαζί της, σὰν νά τὴν ἤξερα, σὰν νά συνδεόμουν μ' αὐτήν. Τὴ φανταζόμουν ντυμένη μ' ἓνα ἐλαφρὸ φορεματάκι, νά τρέχῃ μέσα σ' ἓναν κήπο, φορτωμένη λουλούδια, ν' ἀκουμπᾷ κουρασμένη σὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου καὶ νά προσφέρῃ τὰ χεῖλιά της σ' ἓναν νέο πὺ τὴν κληρονομήσει. 'Αλλὰ ὅχι. Αὐτὴ τὴν τελευταία ἐκόναν τὴν ἔβλεπα ἀμέσως. 'Ενοιῶθα νά με πειράξῃ. «Ὁχι, ὅχι... Τὰ χεῖλιά της Ρηνούλας δὲν μποροῦσαν ποτὲ νά χουν φιληθῇ...

— Τί ἡλίθιος πὺ εἶσαι! ἀκούσα μιὰ φωνὴ μέσα μου. Κι' ἀμέσως συνῆλθα! 'Ὁ-ραία δουλειά, νά κάθωμαι μπροστὰ σ' ἓναν τάφο καὶ νά σκέπτομαι τὴ ζωὴ καὶ τὶς περπέτειες τῆς μακαρίτισσας!

— Ἐκαμὰ ἀρκετὰ βήματα—

ἔφτασα σχεδὸν στὴ μέση τοῦ δρόμου— ὅταν αἰσθάνθηκα κατὰ ἐπιτακτικὸ νά μου ἐπιβάλλῃ νά ξαναγυρίσω. Καὶ ξαναγύρισα. 'Εμεινα καὶ πάλι ἀρκετὴν ὥρα μπροστὰ στὴ φωτογραφία τῆς Ρηνούλας κι' ὅταν πιά ἄρχισε νά θραυδαῖ, τὸ κου δούνη τοῦ φύλακα μ' ἔκαμε νά συνέλθω καὶ νά φύγω.

— Ὁλὴ τὴ νύχτα ἡ σκέψις τῆς Ρηνούλας δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Τὴν εἶδα καὶ σὸν ὕπνο μου, νά με χαιρετᾷ, νά μὸς μιλά, νά μὸς γελά. Τὸ πρῶτὸ σηκώθηκα πάλι με τὴ σκέψις της.

— Δὲν θάρρης σήμερα νά με ἰδῇς; μὸς φάνηκε πὺς δκουγα τὴ Ρηνούλα νά μὸς λήη.

Μποροῦσα νά μὴν πάω; Τὸ ἀπόγευμα, ἄφηνα ἓνα μπουκέτο ἄσπρα λουλούδια σὸν τάφο της. Κι' ἔμεινα πάλι πολλές ὥρες κουθεν-τιάζοντας μαζί της. Αὐτὸ ἔγινε καὶ τὴν τρίτῃ μέρα κι' ἐξακολουθῶσα νά γίνεται τακτικά. Δὲν περνοῦσε ἀπόγευμα χωρὶς νά πάω ἄσπρα λουλούδια στὴ Ρηνούλα καὶ

ἓνα μπουκέτο λουλούδια... 'Ἡ ἴδια μορφή με τὴν ἀγγελικὴ ὁμορφιά. Τὰ ἴδια μελαγχολικὰ μάτια, τὸ ἴδιο θλιμμένο χαμόγελο. Τὴν εἶδα νά πλησιάζῃ, ν' ἀφήνῃ τὰ λουλούδια σὸν τάφο καὶ νά στέκεται ἀκουμπισμένη στὰ σιδερένια κάγκελλα. 'Ἐτρεμα ἄπ' τὴν συγκίνησι καθὼς στεκόμουν λίγα βήματα πὺ πέρα. Τί ἤθελε νά τὴν ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀραγε;

Πλησίασα...

— Παρντόν, δεσποινίς, εἶπα με ταραγμένη φωνή... 'Αλλὰ αὐτὴ ἡ ὁμοιότης...

— Ναί, ψιθύρισε. Εἴμαστε ἀδελφές...

— 'Αδελφές; Καὶ μοιάζετε τόσο πολὺ;

— Εἴμαστε διδυμες... Καὶ μοιάζαμε τόσο, πὺ δὲν μποροῦσαν νά ξεχωρίσουν τὴ μιὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ τώρα — ψιθύρισε, με δάκρυα — μποροῦν καὶ ὡς ξεχωρίζουν. 'Ἡ Ρηνούλα μας ἔφυγε. 'Εγὼ ἔμεινα.

— Σταθῆκαμε κι' οἱ δυὸ ἀμῆλτοι γιὰ λίγην ὥρα. Τὴν ἄφησα νά κλάψῃ. Εἶχα δα-

κρύσει κι' ἐγὼ.

— Τὴ γνωρίζατε; στράφηκε καὶ με ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή.

— Ναί, εἶπα... Τὴ γνώρισα.

— Μὰ πῶς; Δὲν μὸς εἶχε πὺ τίποτα. Κι' ἡ Ρηνούλα δὲν μὸς κρυβε τίποτα.

— Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νά σάς τὸ πῇ. Τὴ γνώρισα... πεθαμένη!

Τὴς διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία.

— Ὡστε ἐσεῖς ἀφήνετε τὰ λουλούδια καθε ἀπόγευμα;

— Ναί, ἐγὼ.

— Ὡ! Σὰς εὐχαριστῶ... Πόσο θὰ εὐχαριστιέται ἡ ψυχὴ τῆς Ρηνούλας. 'Εσθυσε χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ, χωρὶς ν' ἀγαπηθῇ. Αὐτὸ ἦταν τὸ παράπονό της. 'Ὡ! Εἰσθε μιὰ εὐγενικὴ ψυχὴ...

— Ἐφύγαμε μαζί. Καθῆσαμε σ' ἓνα ἀπόγερο καφενο-δάκι καὶ μιλήσαμε γιὰ τὴν Ρηνούλα. Μὸς εἶπε γιὰ τὴ ζωὴ της, γιὰ τὸ χαρακτήρα της, γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες της.

— Μοιάζομε σὲ ὅλα, μὸς εἶπε σὸ τέλος ἡ Φανούλα— ἦταν τ' ὄνομα τῆς ἀδελφῆς πὺ ἔμεινε. 'Εχομε τὴν ἴδια φωνή, τὸν ἴδιο χαρακτήρα. Καμμιὰ φορά ἡ μιὰ κλείνει τὰ μάτια της καὶ μὸς λείπει πὺς ἀκούει τὴ Ρηνούλα. 'Εχομε τὸ ἴδιο ἀνάστημα. Τὴν ἴδια περπατησιά.

— Θὰ σάς δῶ καὶ αὐριο;

— Ἄν θέλετε.

— Ὡρίσαμε νά συναντηθοῦ-

με κατὼ στὴν πόλι καὶ νά ἀνέβωμε μαζί γιὰ ν' ἀφήσωμε λουλούδια στὴ Ρηνούλα. Καὶ κατεβήκαμε πάλι μαζί. Αὐτὸ ἔγινε ἀρκετὲς ἡμέρες. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ μέρα, ἀγγίξα τὸ χεῖρ τῆς Φανούλας, καθὼς ἐστεκόμαστε κοντά. 'Εκείνη τὸ ἄφησε σὸ δικό μου. Τὰ δυὸ χεῖρια σφίχτηκαν...

— Ἀγαποῦσα λοιπὸν τὴ Φανούλα; Δὲν μποροῦσα νά ξεχωρίσω τὰ αἰσθηματά μου. Καὶ δὲν ξέρω πὺς, χωρὶς νά τὸ καταλάβω, χωρὶς νά τὸ καταλάβωμε κι' οἱ δυὸ — ἓνα θράδυ τὰ χεῖλιά μας βρέθηκαν ἐνωμένα. Δὲν ἐνοιῶσα τὴν παραμικρὴ τύψη στὴ συνείδησί μου. Οὔτε κι' ἡ Φανούλα. Ήταν σὰν ν' ἀγαποῦσα τὴ Ρηνούλα.

Κι' ὅταν τὴν κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου, μὸς φαινόταν πὺς ἦταν ἡ ἴδια ἡ Ρηνούλα πὺ εἶχε ἀναστηθῇ καὶ χαιρόταν τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία. Στὸν τάφο τῆς ἐξακολουθοῦσα με νά πηγαίνωμε κι' οἱ δυὸ καὶ ν' ἀφήνωμε λουλούδια. Κι' ἡ Ρηνούλα, ἀπὸ τὴ φωτογραφία της μὰς κύτταζε μ' ἓνα τόσο γλυκὸ βλέμμα, σὰν νά μὰς ἔλεγε:

— Πόσο με κάνετε εὐτυχημένη!

★

Μὲ τὴ Φανούλα ἐξήσασα ἓνα εὐτυχισμένο ἐρωτικὸ εἰδύλλιο. Οἱ πρῶτοι μῆνες ἔκλεισαν γεμάτοι ἀπὸ ἀγάπης κι' εὐτυχίας. 'Ετοὶ ἐπέ-ρασε ὁ πρῶτος χρόνος, ἡρθε ὁ δεύτερος. Τὴ Ρηνούλα δὲν τὴν ἔχε ἀσάσει. Μὰ δὲν πηγαίναμε τόσο συχνὰ ὅσο ἔλλοπε. Τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἡ ἱκανοποίησις τῆς ἀγάπης μὰς εἶχε ἀπαλύνει τὸν πόνο μὰς. Κι' οἱ ἐπισκέψεις μὰς σὸν τάφο τῆς Ρηνούλας ἦταν τώρα καθε δυὸ μῆνες, κάποτε καὶ ἀραιότερα...

Ἡ εὐτυχία μου ὅμως δὲν ἦταν παντοτεινὴ, ὅπως εἶχα πιστέψει. Θυμάμαι ἀκόμα ἓνα θράδυ πὺ βρέθηκα μπροστὰ σὸ πὺ τραγικὸ γιὰ μένα, θέαμα: Ἡ Φανούλα στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἄλλου. 'Ὁ κόσμος ἔσθυσε μπροστὰ στὰ μάτια μου. 'Εκείνη μὸς ἔδωσε ἐξηγήσεις μ' ἓνα γράμμα. Εἶχε πάψει νά μ' ἀγαπᾷ καὶ ἤθελε νά μὸς τὸ πῇ. Περιέμενε τὴν εὐκαιρία, γιὰτὶ — λείπει — δὲν ἤθελε νά με πηγάσῃ. 'Ἦσως θάπρεπε νά τὸ καταλάβω μόνος μου...

Τόση προστυχία, λοιπὸν, μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Φανούλας; Τόση πονηρία καὶ κακία πῶς ἀπὸ τὰ ὁμορφὰ μάτια της; 'Ὡ! Θεέ μου! Τί φριχτὲς ὥρες πέρασα. Αἰσθανόμουν τὴν ἐπιθυμία νά τὴν ἐκδικηθῶ, νά τὴ λυώσω

στὰ χεῖρια μου, νά τὴν ταπεινώσω, νά τὴ θρίσω, νά τὴν κουρελιάσω.

— Ἀρχισα νά μισῶ καὶ τὴ Ρηνούλα. «Ήμαστε ἴδιοι χαρακτήρες», μὸς εἶχε πῇ ἡ Φανούλα. 'Ἰδιοι χαρακτήρες! 'Ὡστε κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο θάκανε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση; Τί φρίκη! 'Ενοιῶθα τὸν ἑαυτό μου νά τὸν πλημμυρίζουν ἓνα σωρὸ κακὰ αἰσθηματά. Θὰ πῆγαι νά τὸ πρῶτὸ νά ξεσχίσω τὴ φωτογραφία της.

Καὶ πῆγα...

★

— Ἐνα δέος μ' ἐπίασε ὅταν πλησίασα καὶ εἶδα τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο τῆς Ρηνούλας. Πόσον καιρὸ εἶχα νά πάω. 'Ὁ τάφος ἦταν χορταριασμένος, καὶ ἡ φωτογραφία εἶχε ἀρχίσει νά ξεθωριαζῇ ἀπ' τὴν πολυκαιρία... 'Εκύτταζε τὴ Ρηνούλα. Καὶ μὸς φάνηκε πὺς ἀκούγα τὴ φωνὴ τῆς νά μὸς ψιθυρίζῃ:

— Καὶ μὲν μὸς φίλε. Πόσο σὲ λυπᾷμαι. Μὰ ὅχι. Δὲν εἶμαι ὁ ἴδιος χαρακτήρας ἐγὼ. 'Εγὼ θὰ σ' ἀγαποῦσα πάντα, θὰ ἤμουν πάντα καλὴ καὶ πιστὴ ἀπέναντί σου, δὲν θὰ σ' ἄφηνα ποτέ. 'Ὡ! Δὲν με ἔχεις. Μὴ με κυττάξεις ἔτσι ἀγρία! 'Εγὼ δὲν σοῦ κανένα κακὸ. 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ κι' ἄς με ἐξάσεις, κύτταξε τὸν τάφο μου πὺ εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἀγρία χορτά. Κύτταξε τὶς γλάστρες πὺ εἶνε σπασμένες. Κύτταξε τὰ τελευταία λουλούδια πὺ μὸς εἶχες φέρε, πὺς ἔχουν μαρμαρῇ. Θυμάσαι πότε μὸς τάφερες; Δὲν ἦταν τὴν τελευταία φορά, ὅχι. Τὴν τελευταία φορά ἦρθε χωρὶς λουλούδια.

Δάκρυα ἐγέμισαν τὰ μάτια μου. «Ὁχι, ἡ Ρηνούλα δὲν ἦταν ἴδιος χαρακτήρας με τὴ Φανή. 'Εμοιάζαν μόνον σὸ πρόσωπο. 'Εκείνη ἦταν καλὴ, κι' ἄς μὴ τὴν εἶχα γνωρίσει. Βάλεθκα νά καθάρσω τὸν τάφο ἀπὸ τὰ ἀγρία χορτά. Καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ξαναγύρισα με μιὰν ἀγκαλιά φρέσκα λουλούδια, πὺ τὰ σκόρπισα σὸ χωματένιο σκέπασμά της. 'Εβόλα καινούργιες γλάστρες, φρόντισα νά βὰς φτοῦν τὰ κάγκελλα, καθάρισα τὸ μαρμαρινὸ σταυρό!... Μ' ἀπὸ τότε δὲν ἔλειψα ὅτ' ἓνα ἀπόγευμα. 'Ἡ ἀγάπη μου εἶχε ξαναγυρίσει σ' αὐτήν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΙΧΜΕΣ ΜΕΣΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

(Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα, α. π. την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις δίδυμες κόρες της, τη Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην οποία ο κ. Τρύφων, ο μισοτρελλός ιδιοκτήτης μιας ερημικής επαύλει, έβλεπε από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να απαγάγει μια κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, το πτώμα της οποίας έχει θαλασσομάσει και έχει κρύψει στα υπόγεια της επαύλει, μέσα σε ένα γυάλινο φέρετρο. Η κυρά-Μάρω κατορθώνει και οδηγεί με αστανοκό τεύχος στην ερημική επαύλη, όχι μόνο την Άννα, αλλά και τη Μαρία, την οποία έχει έρωτα, τη θύει άγνα έρωτα νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. Έν τω μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενημένος γυιός της κυρά-Μάρως, που έβλεπε πάντα στην Άννα, την οποία είχε κρύψει, ξαναγυρίζει κοντά στη μητέρα του, που τον είχε χαμένο. Ο κ. Τρύφων, έξ άλλου, βλέποντας τη Μαρία, που την νόμιζε πύθο δμοιορφή από την Άννα, αν κι οι δίδυμες μοιάζουν τόσο, ώστε δύσκολα ξεχωρίζει αυτές τη μία από την άλλη, αποφασίζει να την πάρει γυναίκα του. Και η κυρά-Μάρθα λαδώνει ένα γράμμα απ' τον πλούσιο κύριο. Η απειρία του Τώνη, το άσπρη γυναικείο της Μαρίας, τον άπρηγορτη γυναικείο του, κλείνουν στο δωμάτιό του, στη σοφίτα του ξενοδοχείου, που μένει και αποφασίζει να φύγει από τον μυστικό αυτό κόσμο, με μια σφαίρα του περιστρόφου του θείου του).

15ον

—Θα κατεβώ στην Αθήνα, θα πάω στην οδό Μαυρομυχάλη και θα ρωτήσω κανένα από την γειτονιά, που κάθησεν η κυρία, που έχει τις δίδυμες κόρες της...
—Κι αν σε πιάσουν;
—Μη φοβάσαι αφεντικό... Δεν με τσακώνουν εύκολα έμένα.
—Πήγαινε λοιπόν άμέσως... Πρέπει να μάθω, αν το γράμμα έφθασεν ως τα χέρια της μητέρας της!... είπεν ο κ. Τρύφων.

Ο ΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ.....

Μόλις ο Τώνης έφυγε, εκείνο το απόγευμα, απ' το σπίτι της κυρά-Μάρως απογοητευμένος και με τον θάνατο στην ψυχή του, έπηγε εκεί ο Ντίνος ο μυστικός άστυνόμος. Η κυρά-Μάρθα και ο Πέτρος, που είχαν τότε, ότι έλασαν και άλλο γράμμα από την Μαρίαν, ο Ντίνος ζήτησε να το ιδεί. Άλλ' έπειδή το είχε πάρει μαζί του, όπως είδαμε, το γράμμα της άγαπημένης του, ο Τώνης, ο Ντίνος έ-

μαθε, από την κυρά-Μάρθα και τον Πέτρο, τι έγραφε σ' αυτό, ή αχμάλωτη κοπέλλα.

Ο Ντίνος έμεινε λίγο σκεπτικός κι έπειτα είπε:

—Είμαι σίγουρος, ότι το γράμμα ξέν τώγραψε ή ίδια!...

—Πώς το ξέρεις, παιδί μου; ρώτησε ή κυρά-Μάρθα.

—Τό καταλαβαίνει κανείς εύκολα. Άν ήθελε να γίνη γυναίκα του, δεν ήταν ανάγκη να το γράψω. Θά έρχόταν ή ίδια, μαζί με την αδελφή της να σάς το πη και να σάς προσκαλέσει στο γάμο της!

Ο Πέτρος θρήκε, ότι ο Ντίνος είχε δίκιο.

—Κάποια μεγάλη ιστορία κρύβεται κάτω απ' όλα αυτά, έπρόσθεσε ο Ντίνος. Να ιδούμε μόνο πώς θα θρούμε την άκρη.

—Εγώ είπα να πάμε στην άστυνομία το γράμμα, τον διέκοψε ή κυρά-Μάρθα.

—Όχι, άκόμη. Άς περιμένουμε λίγο. Έξ άλλου στο γράμμα αυτό ή κοπέλλα λέει πώς θα παντρευθί τον άνθρωπον αυτόν. Ο γάμος δεν θ' αργήσει να γίνη θέσια.

—Κι αν γίνη μυστικά και πάρη το κορίτσι μου και φύγει στην ξενιτιά; ρώτησε με τρόμο ή κυρά-Μάρθα.

Ο Ντίνος προσπάθησε να την παρηγορήσει, αν και ο ίδιος έφοβόταν κάτι τέτοιο. Περιορίστηκε μόνο να της πη:

—Άν έβλεπα το γράμμα, θα σάς έλεγα. Πάντως δεν πρέπει ν' άνησυχήτε, γιατί κάτι που φωνάζει, ότι πολύ γρήγορα θα τσακώσω τον φιλαράκο. Δεν ξέρω πάλι, μπορεί να είναι πολλοί.

—Άν είναι πολλοί, τόσο το χειρότερο, είπε ο Πέτρος.

—Γιατί;

—Γιατί θα είναι συμμορία, από τους παλιανθρώπους, που ξεπλανεύουνε τα φτωχοκόριττα!

★

Έν τω μεταξύ έβγήκαν να καθίσουν στο χαγιατάκι, έπειδή τα δυο μπαλκονάκια είχαν άκόμη ήλιο. Τό χαγιατάκι αυτό ήταν λίγο ψηλό κι αντίκειτο στην δεξιά πλευρά ήταν ή είσοδος και τα μισογκρεμισμένα παράθυρα ενός χαμόσπιτου. Μία μυρωδιά ύγρασίας έρχόταν από κεί, που την έκοβαν κάπως οι γλάστρες, με τό βασιλικό που είχε ή κυρά-Μάρθα άραιοί σ' αυτό πεζούλι της ταράτσας.

—Ποιός κάθεται εδώ; ρώτησε ο Ντίνος, δείχνοντας τα παράθυρα του ψηλού μπαλκονάκιου σπιτιού.

—Τό άνομά τους δεν τό ξέρουμε, το άποκρίθηκε ή κυρά-Μάρθα. Μά έβλεπε φως, άργά. Ξεσηχάνει φαίνεται.

—Χαρτοπαίζουνε, έπρόσθεσε ο Πέτρος.

Έν τω μεταξύ ή κυρά-Μάρθα είπε στον Ντίνο να μείνη λίγο, μη τυχόν ξαναγύριζε ο Τώνης, για να έδωλε το γράμμα της Μαρίας.

—Εκείνος μάς είπε, ότι θα άνταμωθήτε και θα σ' άδειξί το γράμμα, είπε ή κυρά-Μάρθα. Γι' α' ό άλλωστε τό πήρε μαζί του.

—Μπορεί να περάσει απ' τό καφε-νεδάκι που συχνάζω. Μά άς περιμένω λίγο έδω, έπρόσθεσε ο Ντίνος.

Πράγματι ο Ντίνος κάθισε στο χαγιατάκι, ένώ ή κυρά-Μάρθα έπηγαίνετο στην κουζίνα. Ο Πέτρος έξ άλλου, ζητώντας συγγνώμην απ' τον Ντίνο, έπηγε μέσα για να έτοιμάσει ένα αντίγραφο συμβολαίου, για κάποιο οικόπεδο, που έπρόκειτο ν' αγοράσει, εκεί κοντά, στο άνομα των άδελφών του.

Ο Ντίνος έμεινε στο χαγιατάκι, διαβάζοντας την «Έσπερινή». Είχε σκοπό να περιμένη λίγο άκούμη, μη τυχόν έλθ' ο Τώνης κι έπειτα να πάη να τον άνταμώσει, στ' καφενεδάκι της οδού Αιόλου, π' έξούχναζε.

—Ετσι όμως όπως ήταν άπορημένος, απ' τό διέσπασμα της έφημερίδας, άκουσε μία βραχνή γυναικεία φωνή, κάτω από τον μεσότοιχο, εκεί απ' όπου έρχόταν ή μυρωδιά της ύγρασίας, να λήη:

—Τι διάολο θέλει και με καλεί πάλι να πάω εκεί έξω. Άς μου στείλ' τουλάχιστον τ' άμάξι του. Δεν μπορώ να πηγαίνω με τό τραίνο. Κουράζομαι. Και σταματάει αυτό τό έρημο τόσες φορές!

—Δεν ξέρω τί σε θέλει, της άποκρίθηκε μία άνδρική φωνή. Ο Κουλόξ, ο Νίκος θά' έλθ' έδω.

—Πότε ήρθε ο Κουλόξ;

—Μόλις πήγες σ' ής κυρά-Αντώνια να ήλ'ε α'τός έδω.

—Κι τί 'ού είπε;

—Αύριο τ' άρωτ'... να είσαι έξω πρωί-πρωί, γιατί σε θέλει, είναι άνάγκη!

★

Στην αρχή ο Ντίνος παρακολουθούσε την συνομιλία αυτή, χωρίς να προσέχη. Ήταν άπορημένος άλλωστε από την έφημερίδα, γιατί έδιάβαζε εκείνη τη στιγμή τις λεπτομέρειες για την κλοπή της περίφημης εικόνας τ' άγιου Νταβίνι, της «Τζοκόντας» που είχε γίνει τότε. Μά έταν άκουσε την γυναικεία με τη βραχνή φωνή να λήη:

—Δεν πιστεύω να θέλ'ε να τό πάω κι' άλλ' κοπέλλ' εκεί έξω!

Τότε επάναρχηκε όλόρθος, σαν να έπέρασε ήλεκτρικό ρεύμα, από τό κορμί του. Δεν έπίστευε σ' αυτά που άκούσε. Δεν έκουνήθηκε όμως από την καρέκλα του, για να μη κάνει θόρυβο.

—Όρα είναι να με μπλέξη με την άστυνομία, με τό καμώματά του, έ-

πρόσθεσε ή γυναικεία φωνή.

—Φταίς έσύ, που πήρες τόσο λίγα, για μία τέτοια δουλειά, της άποκρίθηκε ή άνδρική.

—Και μήπως δεν τον έχουμε στο χέρι; Άν δεν μάς δώση όσα του ζητήσουμε, τον προδίδουμε στην άστυνομία. Γι' αυτό σκάς;

Ο Ντίνος, πατώντας σ' ής μύτες των παπουτσιών του έπροχώρησε στο χαγιατάκι κι έφθασε στο πεζούλι. Εκεί έσκυψε, με πολλές προφυλάξεις, για να ιδεί. Μά δεν είδε κανένα, κάτω από τον μεσότοιχο, απ' όπου έρχόταν ή μυρωδιά της ύγρασίας. Τά σαράβα-λασμένα παράθυρα μόνο του χαμόσπιτου, που ήταν κάτω απ' τό χαγιατάκι, ήταν άνοιχτά. Από κεί λοιπόν έρχόταν οι κουβέντες, ή βραχνή γυναικεία φωνή κι ή χονδρή ή άνδρική.

★

Όπως θα θυμούνται οι άναγνώσται μας, ή κυρά-Μάρω, ή έμπιστη γυναικα του κ. Τρύφωνος, έκαθόταν με τον άνηψιό της, ένα πασ'ρικό ύποκείμενο, σ' ένα χαμόσπιτο της οδού Σολομώνσκη. Εκεί είχε οδηγήσει και την Άννα την ήμέρα που την ξεπλάνεψε με τόση κατεργαριά από τό μόνιπο με τό όποιο οι δίδυμες έπηγαίναν μαζί με τη μητέρα τους, για να έγκατασταθούν στο σπίτι της οδού Μαυρομυχάλη.

Εκείνο τό απόγευμα λοιπόν, που, από μία μοιραία σύμπτωση σαν εκείνες που μόνο στα μυθιστορήματα διαβάζει κανένας, ο Ντίνος άκουσε τον παρθένο αυτό διάλογο, ή κυρά-Μάρω έμαθε από τον άνηψιό της ότι την ώρα που πήγε σε μία γειτονιά της, στην κυρά-Αντωνίνα, για να της γυρέψ' λίγο κονιάκ, λέγοντας της ότι τάχα το ήλθε σαν λιποθυμία του άνηψιού της, έφθασε στο σπίτι της ο Νίκος, ο έμπιστος άνθρωπος του κ. Τρύφωνος. Και ο Νίκος που ήταν θιαστικός, άφησε παραγγελία να πάη ή κυρά-Μάρω την άλλη μέρα πρωί-πρωί στην ερημική επαύλη.

Μεθυμένη λοιπόν τώρα ή κυρά-Μάρω από τό ποτό, είχε πιή όση ρακή είχε ή μποτίλια και είχε πιή και τό κονιάκ που της έδωσε ή γειτονίσσα, δε συλλογίζοντάς πως μπορούσε ν' άκ'ίση κανείς τά λόγια της και να προδοθή έτσι. Και εξακολουθούσε τον τόσο άποκαλυπτικό για τον Ντίνο διάλογο της.

Τό ξέρεις που τώχω τό κρίμα στην ψυχή μου γι' αυτό που έκανα; Τί θ' τις κάν' ο θεότρελλος τις δυο κοπέλλες που έκλεισε κεί μέσα; Νυκτοζημερώνομαι με την έγνοια της άστυνομίας.

Μην είσαι κουτή, της είπε ο άνηψιός της. Αυτός έχει παράδες και δε φοβάται κανένα. Ξέρει τί κάνει.

—Αυτός έχει παράδες κι' έμένα μου πέταξε τά ψιχουλά.

—Στό χέρι σου είναι να τό πάρης πολλά. Άλήθεια ξέρεις τί να κάνης; Για να φύγωμε απ' αυτό τό βρωμόσπιτο, θα τό πης αύριο όρθά-κοφτά, να μάς δώση δυο δωμάτια σ' ή Μεταξουργείο, από τό σπίτι που έχει και νοικιάζει. Και να μάς τά δώση, να καθαμάστε τζάμπα. Δεν τό ζητάμε και μεγάλα πράγματα.

—Κι αν δε μάς τά δώση ο τοιφούτης;

—Τότε να τον φοβερίσης πως θα τον π'ες στην άστυνομία. Θες νάρθω κι' έ-νω μαζί σου;

—Όχι! Δεν είναι άνάγκη είπε ή κυρά-Μάρω. Θα σηκώω έγώ πρωί-

πρωί και θα πάω τό πρώτο τραίνο για την Κηφισιά.

—Κι από κεί πώς θα π'ες ως την επαύλη;

—Με τά πόδια. Πώς θα πάω; Εκτός αν έχη στείλει στο σταθμό τό άμάξι του.

Έγινε λίγα λεπτά σιωπή κι' έπειτα ο άνηψιός της κυρά-Μάρως, είπε:

—Δε μου δίνεις εκείνα τά ψιλά που έχεις στο κομό;

—Δεν έχω άλλα απ' αυτά, να σε χαρώ. Θέλω να πληρώσω τό γιαιουρτά.

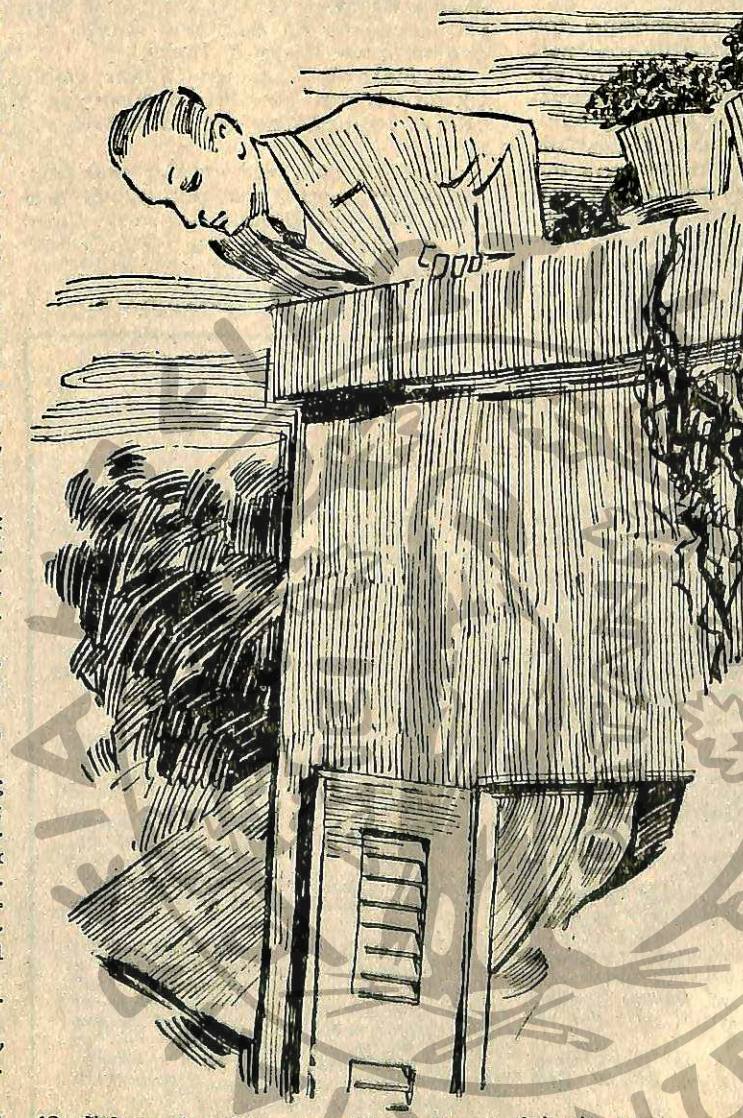
—Άς την κουβέντα. Έχεις κι' άλλα σύ. Εγώ δεν έχω πεντάρα. Θέλω είκοσιπέντε λεπτά να πάω καπνό και θέλω και μία δεκάρα για τον καφέ μου στο καφενείο, τί διάολο να μην έχω και δυο χοντρές παρά πάνω στην τσέπη μου; (Χοντρές την εποχή εκείνη λέγανε τις δεκάρες). Έξ άλλου αύριο θα σοι δώση παραδάκι ο φίλος σου ο Τρύφωνας.

★

Από τη στιγμή εκείνη ο Ντίνος που είχε γίνει όλος αυτιά, και νόμιζε πως άνιευόταν, δεν άκουσε τίποτα. Μά όταν γύρισε για να καθήση στην καρέκλα στο χαγιατάκι, είδε μπροστά του τον Πέτρο, που τον κύτταζε χαμογελώντας πονηρά.

—Τί διάβολο, φλερτάρεις απ' τό σπίτι μου; τον ρώτησε ο Πέτρος.

Ο Ντίνος όμως με χειρονομίες που έμοιαζαν σαν χειρονομίες τρελλού, τό

Ο Ντίνος με πολλές προφυλάξεις έσκυψε από τον μεσότοιχο, μά δεν είδε κανέναν...

Έγινε να σωπάση. Μά δεν άκούοταν τίποτα από τό μεσότοιχο.

Σε λίγο μόνο άκούστηκαν τά θήματα του άνηψιού της κυρά-Μάρως που έφενγε, και που σιγανότραγουδούσε με τη μάγκικη φωνή του:

Από τά πολλά που μούχεις καμώμενα δε σε θέλω πιά, δε σε θέλω πιά.

★

Ο Ντίνος, θουβός άκόμα από την κατάπληξή του, έγύρισε κοντά στον Πέτρο. Έπειτα τον πήρε από τό γέρι και μπήκαν μέσα. Η κυρά-Μάρθα ήταν στην κουζίνα.

—Μά τί έπαθες επί τέλους σύ; τον ρώτησε ο Πέτρος, όταν πήγαν στην τραπεζαρία.

—Ποιός κάθεται πλάι σας; ρώτησε με ταραχή ο Ντίνος.

—Ούε ξέρω, το άποκρίθηκε ο Πέτρος. Άκόμα προχθές ήρθαμε.

—Πέτρο, συμβαίνει κάτι τό καταπληκτικό.

Ο Πέτρος τον κύτταξε άνήσυχος.

—Όσο κι' αν τάφερε ή τύχη ν' άκούσω, δε τί άκούσα, εξακολούθησε ο Ντίνος, μ' όλα ταύτα μπορώ να πω πως κάνω για μυστικός άστυνόμος.

Και διηγήθηκε στον καταπληκτο Πέτρο όλα όσα είχε άκούσει από τό πεζούλι του χαγιατιάου.

Ο Πέτρος δεν πίστευε σ' αυτά που του είπα. Σε μία στιγμή, παραφευγμένος απ' τη δίκαιη αγανάκτησή του, είπε σφίγγοντας τις γροθιές του:

—Όστε δε σοι μένει καμμία άμφιβολία. Ντίνε, ότι αυτή ή γρησ' στρίγγλα που κάθεται πλάι μας, έξελόγισε τις αδελφούλες μου και τις πήγε σ' αυτόν που έλεγε;

—Τό ίδιο συμπέρασμα δε θ' άγάζεις και συ απ' τά λόγια αυτά που άκούσα;

—Μήπως έκανες λάθος, Ντίνε;

—Εύτυχώς ότι δε θαρρακούω.

—Τότε λοιπόν θα πάω να της στρίψω τό λαρούγγι της στρίγγλας για να μου πη που έχει πάει τις αδελφούλες μου.

—Δε θα π'ες που θανά, Πέτρο. Άκουσε και μένα. Μά σ' άσας. Πρέπει να τό πούμε της μητέρας σου. Πρέπει να χαρή κι' αυτή!...

Σαν τρελλός τότε ο Πέτρος άρχισε να φωνάζη:

—Μητέρα τό θαύμα έγινε. Βρήκαμε την Άννα και τη Μαρία μας.

Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της ή άμοιρη κυρά-Μάρθα, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά του Πέτρου. Κι όταν ο γυιός της της διηγήθηκε όσα του είχε πη πριν ο Ντίνος, τότε ή πολυθασανισμένη μητέρα έσταυροκλήθηκε και ψιθύριζε, ένώ τά

χεψη της έστρεμαν η

— Μεγαλοδύναμη, σ' ευχαριστώ που δεν αφήνεις τα πλάσματά σου να χυθεί.

Και γεμάτη αγωνία τώρα, ρώτησε τέ γιοι της τί θα έκαναν. Έπενέθηκε όμως ο Ντίνος, ο οποίος τους είπε:

— Αφήστε την υπόθεσι άπάνω μου. Μην πείτε τίποτα κανένα. Δε θα κάνατε τίποτα, αν δεν έρθω.

Τους έχουμε στο χέρι όλους.

— Κι' αν ο κακούργος αυτός μόλις δει τον κίνδυνο, σκοτώσει τα κορίτσια μου; ρώτησε με τρόμο η κυρά-Μάρθα.

— Άλλ' ο Ντίνος την καθησύχασε και φεύγοντας τους είπε ότι θα πήγαινε να συναντήσει τον Τώνη.

Στην αλήθεια με την περικοκλάδα και με το αγιόκλημα που τον συνόδευσε ο Πέτρος, του είπε πως δεν έπρεπε να πλησιάσει στο χαγιάκι ούτε αυτός, ούτε η μητέρα του, μη τυχόν προδινάταν και τότε χάλαγε η δουλειά. Ο Πέτρος του το υποσχέθηκε κι' έτσι χωρίστηκαν.

Είχε σουρουπώσει πιά όταν ο Ντίνος κατηφόριζε στην όδο Χαριλάου Τρικούπη, όπου ο φανοκόρος ανέβαινε και άναβε τα φανάρια του δρόμου. Έκείνη την εποχή άλλωστε δεν υπήρχαν ακόμη στους δρόμους των Αθηνών ηλεκτρικά λαμπιόνια, αλλά φανάρια του γκαζιού, που τάνανθον και τάζουναν οι φανοκόροι.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ...

Χαρούμενος για το κατόρθωμά του ο Ντίνος και γιατί φανταζόταν πως πολύ γρήγορα θα θρικόταν στην ευχάριστη θειά να άποδώσει στην οικογένειά τους τις πολυάριθμες δίδυμες, έτρεξε προς το καφενεδάκι της όδοσ Αιόλου, όπου ανταμώνονταν συχνά με τον Τώνη. Κάθισε σε μία γωνιά, παρήγγειλε το βαρύ-γλυκό του, έρριξε μία ματιά στις θραδυνές έφημερίδες κι' έτσι όπως τις διάβαζε, συλλογιζόταν πως σε λίγες μέρες θα έγραφαν με έπαινετικά λόγια και το

όνομά του ύστερα από την επιτυχία του στην ανακάλυψη των απαγωγών της Άννας και της Μαρίας...

Και όνειροπολώντας έτσι, νόμιζε πως έβλεπε στις έφημερίδες με μεγάλα μαύρα γράμματα, τους τίτλους για το κατόρθωμά του. Μά η ώρα περνούσε κι' ο Τώνης δε φαινόταν.

«Θάρρη ύστερα απ' το φαί φαίνεται», συλλογίστηκε ο Ντίνος που άνυπομονούσε να δει το γράμμα που είχε στείλει η Μαρία στη μητέρα της, γιατί είχε την υπόνοια ότι η άμοιση κοπέλα δεν τ' είχε γράψει με τη θέλησή της, αλλά εξαναγκάστηκε.

Έν τω μεταξύ έφυγε απ' το καφενεδάκι και πήγε στο μικρό έστιατόριο της όδοσ Δώρου, με την έλπίδα ότι μπορούσε να συναντήσει εκεί τον Τώνη. Άλλ' ούτε εκεί ήταν ο Τώνης κι' ο Ντίνος άφοδ άπόφραγε, γύρισε πάλι στο καφενεδάκι. Για να περάσει την ώρα του έπαιξε τασι, μ' ένα φίλο του, περιμένοντας πάντα τον Τώνη. Άλλά πήγε η ώρα ένδεκα κι' ο Τώνης δεν είχε φανή.

—Θά πάω να τον βρω στο ξενοδοχείο, έμουρμούρισε ο Ντίνος. Έκεί θα είναι τώρα, γιατί αυτός δεν ξενυχτάει.

Πράγματι. Έβγηκε από το καφενεδάκι και διηυθύνθηκε στην πλατεία της Όμοιοιός, όπου ήταν το ξενοδοχείο στο όποιο έμενε ο Τώνης.

Από τη δειτροφυτευμένη την εποχή εκείνη πλατεία της Όμοιοιός, ο Ντίνος ξεχώρισε το φως που άναβε στη σκιάτα όλου έμενε ο Τώνης.

— Μελετάει, συλλογίστηκε, χωρίς να φαντάζεται ποτέ ότι ο δύστιχος ο Τώνης έτοιμαζόταν για το αλώνιο ταξίδι...

Ανέβηκε τη μικρή σκάλα που άδουγούσε στη σοφίτα και μού μύρισε φαινικόν όξύ και έφθασε έως την πόρτα της μικρής κάμαρης του Τώνη. Άφουγκράσθηκε...

(Άκολουθεί)

Γιά τ'ά λουλούδια σ'ας

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ

Ποιος δεν ξέρει τους μενεξέδες από το θαυμάσιο έλεφρό άρώμά τους και το γλυκό μώσ-λιλά χρώμα τους; Είναι απ' τα συνηθισμένα και πιο άγασημένα λουλούδια των Αθηναϊκών περιβολιών που έστράλιναν εκτός από τα βάζα των σπιτιών μας και το στήθος των κοριτσιών Αθηνών πριν ο δήδων της παλιάς καλής Αθήνας παράκαυρος κακός και πολλές φορές άντισυθητικός πολιτισμός άντικαταστήσει τα ζωντανά λουλούδια με ψεύτικα που συμβαδίζουν με τα αισθήματα της σημερινής εποχής.

Ιστορικώς... Ο μενεξές που έπαισσημονικά άνομάζεται Ι ο ν, είναι γνωστός από των αρχαιοτάτων χρόνων και οι ποιηταί όλων των χρόνων και όλων των τύπων χιλιετραϊούδων την όμορφιά του, την μυτιρωδιά του και τον ήλιαν για έμειλημα της μετριοπροσύνης και της κομμιότητας.

Κατά την μυθολογία, όταν ο πατήρ των θεών και των ανθρώπων ο Ζεύς, μεταμόρφωσε σε δαμάλι την Ίνώ, έσπειρε μ' άσπρους μενεξέδες τα χωράφια για να άσκη και μεθώντας απ' το λεπτό άρώμά τους να λυπάται λιγώτερο γι' αυτή την μεταμόρφωσή της.

Οι άρχαίοι Αθηναίοι και οι Κέλται με μενεξέδες στόλιζαν τα έρετρα των παρθένων, όπως κάνουμε σήμερα κι' έμεις, καθώς και οι Ιταλοί και Γερμανοί.

Κατά τον μεσαίωνα με μενεξέδες στόλιζαν και τα κεφάλια των νικητών των διαφόρων άγώνων.

Πρό έτών, οι βασιλόφρονες της Γαλλίας είχαν ως σύμβολο τον μενεξή, ίσως γιατί όταν γύρισε ο Ναπολέων από την έξορία του από την νήσο Έλβα ήταν Μάρτιος, δηλαδή η έποχή που άνθίζουν οι μενεξέδες.

Πώς καλλιεργείται... Ο μενεξές καλλιεργείται για τα λουλούδια του κα' το άρώμά του σε 30 είδη και ποικιλίες απ' τις όποιες γνωστότερες είναι η ποικιλία με άνοικτά ή θαμιά μώσ λουλούδια και η ποικιλία με άσπρα λουλούδια. Κι' οι δύο ποικιλίες εϋδοκιμούν σε όλα τα χρώματα που περιέχουν άρκετες θρεπτικές ουσίες. Όταν δεν υπάρχουν τις άντικαταστήσε με με κοπριά ή λιπάσματα. Έπίσης το μερος που φυτεύονται πρέπει να έχη πολύ φως.

Στην Τουλούζη της Γαλλίας και την Πάρμα της Ιταλίας καλλιεργούνται άπείραντες έκτάσεις από μενεξέδες και γίνεται μεγάλη εξαγωγή αυτών στη θόρειο Ευρώπη. Μοναδική για το θελκτικόν άρώμά τους είναι οι μενεξέδες της Πάρμας που είναι γνωστότεροι με το όνομα «βιολέττες της Πάρμας».

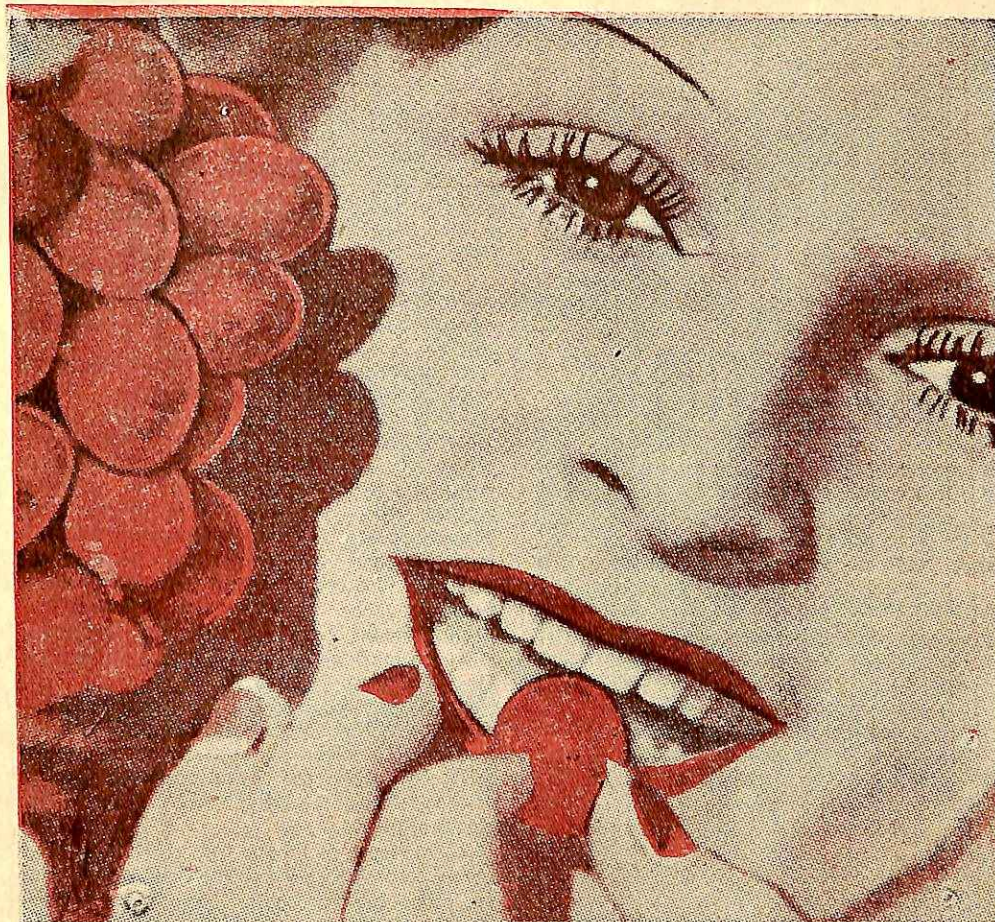
Καθένας μπορεί να καλλιεργήσει στο περιόδι του βιολέττες της Πάρμας φθάνει να τις προφυλάξει τον χειμώνα από τα μεγάλα κρύα και τους δυνατούς άνεμους.

Πώς πολλαπλασιάζεται... Πολύ εύκολα πολλαπλασιάζονται οι μενεξέδες με σπόρο που άμέσως μετά την ώριμάνη του πρέπει να φυτεύεται σε γλάστρες ή κασόνια. Επίσης πολλαπλασιάζεται με κοτσάνια (κι' αυτό είναι το εύκολότερο) που κόβονται από τα χαμηλότερα μερος του βλαστού.

Τον τελευταίο τρόπο του πολλαπλασιασμού συνιστώ καλύτερα γιατί αυτός μπορεί να γίνει σε κάθε εποχή του έτους και ίδως στις άρχες της άνοιξως και του φθινοπώρου.

Τι να κάνετε για να έχατε μενεξέδες... Κατά τον Μάρτη φυτεύετε τους μενεξέδες σας, και προτιμώτερο τους μενεξέδες της Πάρμας, σ' ένα μέρος του περιβολιού σας προφυλαγμένο από τους δυνατούς άνεμους με που ν' άερίζεται καλά. Γύρω απ' τους νεοφυτευμένους μενεξέδες ρίχνετε λίγη κοπριά κι' ύστερα τους ποτίζετε τακτικά, με λίγιστο νερό. Απ' έπάνω από τα νέα φυτά φτιάχτε ένα πρόχειρο ύπόστεγο από ξερά φύλλα για να μη τα κάηει και τα ξεράνη ο ήλιος. Κάπου κάπου τους σκαλίζετε. Αυτές είναι όλες οι περιποιήσεις που απαιτούν τα χαριτωμένα αυτά λουλούδια. Κατά τον Αύγουστο άγάζετε το πρόχειρο ύπόστεγο και τους ποτίζετε άραιά, άραιά, πότεγο και τους ποτίζετε άραιά, άραιά. Έτσι κατά το Σεπτέμβριο ο' άρχισουν ν' άνθίζουν οι μενεξέδες σας και τα άνθη τους θα διατηρηθούν ως την άνοιξη.

Το μεγαλύτερο προσόν του μενεξή είναι ότι σπανιότατα προσβάλλεται από ασθένειες.

ΣΤΙΧΟΙ

Από την ανέκδοτη σειρά «Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ» ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ένα δωμάτιο όποιοδήποτε, μάλλον όχι πολυτελές. Στους τοίχους μιά-δυο νατύρ-μωρτ της κακιάς ώρας, στο πάτωμα πέντ'έξη συντελειωμένα χειρόγραφα. Άπάνω σ' ένα έξαιρετικά άκατάστατο γραφειάκι, εκείνος γράφει. Απ' το άνοιχτό του παράθυρο γίνεται εισβολή των μελαγχολικών άρωμάτων του φθινοπωρινού δειλινού).
«Εκείνος (άπαγγέλλει, ένάφ γράφει): «Απόψε μου λείπεις... Μου λείπεις πολύ...» (Άνοιγει ξαφνικά η πόρτα και μπαίνει Έκείνη, πρόσχαρη, δροσερή Ταμπολογά τις τελευταίες ρόγες ένός τσαμπιού σταφυλιού, που ύστερα πετά με άφέλεια το κοτσάνι έξω από το παράθυρο).

«Εκείνη (κάθεται έπάνω στο γραφείο του, τσαλακώνοντας χειρόγραφα, άκυστατώνοντας βιβλία, χύνοντας το μελάνι): Καλησπέρα... Γράφεις;

«Εκείνος (σηκώνεται): Δηλαδή, έγραφα... Τώρα που ήρθες όμως, ούτε γράφω πιά, ούτε είναι δυνατό να γράψω...»

«Εκείνη (μαζεύει λίγο τα χαλίκια της σ' ένα χαριτωμένο μορφασιμό δυσχερεσίας): Να φύγω τότε, για να γράψης...»

«Εκείνος (την άγκαλιάζει): Τι να γράψω πιά, άφοδ είσαι εδώ κοντά μου, άφοδ άνασαινώ το άρώμά σου, άφοδ σε σπίγγω στα μπράτσα μου...»

«Εκείνη (ξεφεύγει απ' την άγκαλιά του): Δηλαδή, σά να λέμε, σου

καταστρεφω την έμπνευσι...»

«Εκείνος: Τι είν' αυτά που λές;... Άφοδ έσύ είσαι η έμπνευσις μου ή ίδια;...»

«Εκείνη: Δεν τ' άκούω εγώ αυτά... Άμα άγαπάη κανείς μιά γυναίκα, γράφει για χατηρι της σίχους, πεζά, διηγήματα...»

«Εκείνος (μαζεύει απ' το πάτωμα το χειρόγραφο πύχει σωθή απ' τη θεομηνία του μελανιού): Τι γράφει εδώ;

«Εκείνη: Για να ιδώ... Νομίζεις πως τα θγάζω τα μουντζουρογράμματα σου;... (Διαβάει): «Απόψε μου λείπεις — μου λείπεις πολύ». (Σ' Εκείνον). Για μένα είν' αυτοί οι στίχοι;...»

«Εκείνος: Άλλά;... Για ποιάν άλλη;... Ποιά μου λείπει πολύ, όταν μου λείπης;...»

«Εκείνη (σκεφτική): Έγώ θέλω... Μά γιατί δεν τους τελειώνεις τους στίχους;

«Εκείνος (την άγκαλιάζει): Γιατί τώρα πιά δε μου λείπεις...»

«Εκείνη: Δηλαδή, όταν έρχωμαι, σου κόβω την έμπνευσι...»

«Εκείνος (την καθίζει στα γόνατά του): Κουτό... Δεν το καταλαβαίνεις;... Όταν άρίσκεισαι κοντά μου, δεν υπάρχει τρόπος να νοιώσω για σε, να ούτε λαχτάρα, ούτε νοσταλγία...»

«Έχω πλάι μου την άσούγκριτη πραγματικότητα... Οι στίχοι είνε όμοιοκατάληκτα ξεσπάσματα της καρδιάς, όταν πονάη... Μελαγχολεί κανείς εύτυ-

χιωμένος»

«Εκείνη (χαϊδεύοντας τα μαλλιά του): Ναι, μά εγώ δε θέλω έτσι. Έλάω να γράφης για μένα, κι' άς πονάς...»

«Εκείνος (της δίνει ένα χαϊδεύτικό μπατονάκι): Είσαι άκαρδη!...»

«Εκείνη (άποφασιστικά): Άκουσε... Ξερεis γιατί ήρθ' σήμερα;

«Εκείνος: Για να με ήδης!...»

«Εκείνη: Όχι μόνο γι' αυτό...»

«Εκείνος: Για τί άλλο;

«Εκείνη: Για να σου πώ κάτι πολύ σοβαρό... Στο σπiti με πιέζουν να παντρευτώ... Και δεν μπορώ να κάνω άλλως. Θά παντρευτώ...»

«Εκείνος (την άπομακρύνει έκπληκτος απ' τα χόνατά του): Και μού το λές τόσο σοβαρά;»

«Εκείνη: Μιά και πρέπει κάπως να στο πώ, προτιμώ να στο πώ χωρίς μελοδραματισμούς... Κάποτε θά γινόταν αυτό...»

«Εκείνος: Ήταν άπαραίτητο να γίνη;

«Εκείνη: Άπαραίτητο, δχι... Μοιραίο όμως...»

«Εκείνος (ύστερ' από μικρή σκέψη): Δέ βρίσκω νάχης πολύ άδικό. Ίσως νάταν μοιραίο. Κι' όμως...»

«Εκείνη: Δεν το σκέφτηκες ποτέ πως μπορούσε να γίνη; Αυτό θές να πής;

«Εκείνος (σε τόνο περισσότερο θλιμμένον παρά θυμωμένο): Δεν έχει πιά σημασία το τί ήθελα να πώ... Βλέπεις, οι άνθρωποι, πολύ συχνά λένε τα ίδια πράγματα, αλλά πολύ σπάνια κάνουν τις ίδιες σκέψεις...»

«Εκείνη: Πολύ φιλοσοφικό αυτό... Άν προσπαθήσω να το καταλάβω, θά με πιάση πονοκέφαλος.

«Εκείνος: Κοροϊδεύεις κιόλας;

«Εκείνη: Κάθε άλλο... Όπως ήθελες, μού επιτρέπεις να φύγω τώρα...»

«Εκείνος (σηκώνεται): Ναι, είν' άργά... Νύχτωσε...»

«Εκείνη: Μά δίνωχες...»

«Εκείνος: Όχι... Άλλά...»

«Εκείνη: Άλλά με δίνωχες... Κι' έχεις δική σου... Γειά σου... (Το δίνει ψυχρά το χέρι της και θγαίνει απ' το δωμάτιο. Εκείνος την παρακολουθεί άποπν από την πόρτα, κι' ύστερα κάθεται στο γραφείο του και ρίχνει το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του. Ύστερα από λίγο, σηκώνει το χαρτί με το γραμμένο στίχο, και συμπληρώνει το πρώτο έξάστιχο. Ή πόρτα άνοίγει σιγά και με προφύλαξι και το κεφαλάκι Έκείνης έμφανίζεται έξαιρετικά συγκινημένο. Ύστερα, Έκείνη πλησιάζει στις μύτες των ποδιών της και διαβάει έπάνω απ' τους ώμους του: «Απόψε μου λείπεις — μου λείπεις πολύ — μου λείπεις το γέλιο, η ματιά σου — κι' άπόψε που λείπεις — τρελλά με καλεί — σαν άραμα έξαίσιο η σκιά σου...» (Χτυπάει τα χέρια της μ' ένθουσιασμό): Μπράβο! Έβγαλε! Θαύμα!...»

«Εκείνος (γυρνάει): Ξανάφες;»

«Εκείνη: Δεν έβγα καθόλου...»

«Εκείνος μόνο σιγά-σιγά την πόρτα, κι' έμεινα απ' έξω... Ήμουν θέβαιη πώς κάτι θάγραφες για μένα... Κάτι θά σ' έκανα να πούμες για μένα.

«Εκείνος: Δηλαδή, γάμος σου;... Ό χωρισμός μας;...»

«Εκείνη: Ψέματα, κουτέ!... Για να τελειώσεις τους στίχους σου... (Πηδάει στα γόνατά του και τον φιλάει στο στόμα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιά πουλιά άκυμνάζουν οι Κινέζοι ψαράδες για να πιάνουν ψάρια και να τους τα φέρνουν;
2. Σε πόσο μήκος μπορεί να πηδήσει ένας βάτραχος;
3. Από τί άποτελείται ο άέρας;
4. Ποιος και πότε άνεκάλυψε το άκρωτήριο της Καλής Έλπίδος και πώς άρχικώς το άνόμασε;
5. Ποιά είναι η πραγματική αίτια που προκαλεί τον θάνατο σ' έναν κρεμασμένο;
6. Ποιος και πότε έφευρε την ηλεκτρική λυχνία και ποιος και πότε τελικώς την έπραγματοποίησε;
7. Οι κάτοικοι τίνος μερους της Ελλάδος έκαλούτο Έλληνες, κατά τον Όμηρον και τον Στράβωνα, κατά την άρχαιότητα;
8. Ανάμεικτοι ποιός συνθήκης ο Καναδάς από Γαλλική έγινε Άγγλική κτήσις;
9. Πότε και πού πέθανε ο μέγας μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ;
10. Ποιοι άρχισαν να βάζουν πρώτοι άριθμούς στα σπiti, πότε και κατά ποιόν τρόπον;
11. Πότε και πού άφανεύθη ο πρωτομάρτυς του Μακεδονικού άγώνος Παύλος Μελάς;
12. Ποιά οικιακό ζωό έχει έμπρόσθια δόντια μόνο στην κάτω σιαγόνα;
13. Ποιές άναφέρονται ως στανετικότερες μάχες του Μ. Άλεξάνδρου κατά των Περσών;
14. Ποιά είναι το ψηλότερο έν ένεργει ήφαίστειο του κόσμου;
15. Ποιός εδοήθησε τον Ίάσωνα να κλέψη το χρυσόμαλλον δέρασ;
16. Ποιός συνέθεσε το μελόδραμα «Θάουστ»;
17. Σε ποιάν πολιτική περιοχή βρίσκονται οι Πιγκουίνοι;
18. Το έτος 2.000 μ. Χ. θα είναι 61. σέκτο ή 62;
19. Ποιά είναι το μόνο ζωό που πρέπει να διδαχθή, για να μπορεί να κοιμηθή;
20. Ποιά είναι το μεγαλύτερο γνωστό θάθος θαλάσσιος που μού θρίσκειται;

Σ. Σ.—Οι έρωτήσεις, που σημειούνται με * μας άπεστάλησαν από διαφόρους άναγνώστες μας. Κάθε άναγνώστης του «Θησαυρού» μπορεί να στέλνει μία ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ένδιαφέροντος, οι όποιες και θα δημοσιεύονται με την σχετική άπάντησι που θα δίνουμε, έφ' όσον θα πρόκειται περι σοδάρης και όλιγολόγου έρωτήσεως.

Τις άπαντήσεις δά βρήτε στη σελίδα 56 του «Θησαυρού»

Α. Μ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη έρευνα του συνεργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Όπως αναφέραμε στην αρχή της ε-
ρευνής μας, οι δημοσιογράφοι σήμε-
ρα, για να ασκούν το επάγγελμά τους,
πρέπει να είναι έγχευραμένοι στο μη-
τρώον Τύπου. Για την έγγραφη τους
δύναμη στο Μητρώον υποχρεώθηκαν ο-
δώς να συμπληρώσουν ιδιοχείρως από
το υποβάλουν στο Υφυπουργείον Τύ-
που. Σ' αυτό το δελτίον σημείωσαν ή-
μερομηνίες και με δνόματα έγχημερί-
δων και περιοδικών όπου εργάστηκαν.
Αυτή η δουλειά, φυσικά, θύμισε στον
κάθε δημοσιογράφο ένα πλήθος συ-
ναρπαστικά έπεισόδια της ζωής του.
Τον έκαμε ακόμη να θυμηθί τα πρώτα
βήματά του στην καριέρα του... Με
την ευκαιρία λοιπόν αυτή θελήσαμε
να ρωτήσουμε μερικούς συναδέλφους
γιατί έγιναν δημοσιογράφοι και με
ποιόν τρόπο άρχισαν το στάδιό τους.
Αυτός είναι ο σκοπός της έρευνής μας.
Να πληροφορηθώ τους άναγνώστες
μας γιατί διάλεξαν αυτό το επάγγελ-
μα οι άνθρωποι της πέννας που καθο-
δηγούν με τα γραφόμενά τους την κοι-
νή γνώμη.

Ο ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟΝ Σπύρο Μελά ποτέ δεν κατα-
φέρνεις να τον φέρεις στα νερά
σου. Διαρκώς είναι απασχολημένος
με τους ήρωες των έργων του και με
τα έργα των ήρώων του. Όσοσο ένα
μνημείο τον πετύχαμε επί τέλους με
κέφι στην «Εστία». Ο Μελάς έφρον-
τιζε να κανονίση τις τελευταίες δια-
τυπώσεις του ταξιδιού του. Έφρευε
για την Βαρσοβία. Το Κρατικό θέα-
τρο της Πολωνίας ανεβάζει το περι-
φημο έργο του «Ο Μπαμπάς εκπαι-
δεύεται». Έπρεπε λοιπόν να παρευρί-
σκεται στις δοκιμές, να δώση οδηγίες
για την σκηνοθεσία και να παραστή
στην «πρεμιέρα», για να εισπράξη αύ-
τοπροσώπως τα χειροκροτήματα και
τά ποσοστά του.

—Πώς έγιναν δημοσιογράφος, κ.
Μελά; τον ρωτήσαμε.

—Θέλετε δηλαδή να μάθετε πώς
εχάθηκα; μάς είπε. Έστω. Αν έπι-
μένετε, δεν έχω καμιά αντίρρηση. Μά
δεν έχω καιρό. Θα τα πούμε στ' αύ-
τοκίνητό μου. Πρέπει να τρέξω τώρα
σέ διάφορες έπειγόνσες δουλειές.

Και ο Μελάς μάς άπάγει άπ' την
«Εστία». Σωφάρε με δεξιότητες. Χα-
μογελάει στις όμορφες γυναίκες που

συναντά κατά την διαδρομή, βρίζει
σαν... άμαξας τους παραβάτες των
διατάξεων της τροχαίας και προχωρεί
μέ... έκατό χιλιόμετρα στο δρόμο του.
Τόν θαυμάζουμε.

—Έγώ πού λέτε, φίλε μου, άρχισε
να λέει, ένα πράγμα έπιθυμούσα: (Η-
θελα να γίνω ό,τι δεν ήθελε η οικογέ-
νεία μου. Άπ' αυτή την μεγαλύτερη
σα, για να κάμω την μεγαλύτερη
γκάφα της ζωής μου. Όλοι οι δικοί
μου ήσαν δικηγόροι. "Ηθελαν, λοιπόν,
και έμένα να με κάνουν το ίδιο. Μά έ-
γώ ήθελα ν' άποτελέσω έξάρεσι. Το
γνώριζα ότι έτσι μπορούσε να γίνη.
Και έγινε, άσχετα αν μετανόησα έκ-
των ύστερων. Ξέρετε δέ γιατί μετανό-
ησα πού δεν έγινε δικηγόρος; Σήμε-
ρα πληρώνω ένα σωρό λεπτά σ' αύ-
τους τους κυρίους για να ρυθμίσουν
τις σχέσεις μου με τους πιστωτάς μου.
Αυτή είναι η τιμωρία μου πού δεν ά-
κουσα την οικογένειά μου. "Αν τώρα
ήμουν δικηγόρος θα μπορούσα θαυμά-
σια να υπερασπισθώ ανέξοδα τον έαυ-
τό μου! Μά, όπως σας είπα, ήθελα
να άποτελέσω έξάρεσι. Και δίχως κα-
θόλου να διατάσω, πέταξα από το πα-
ράθυρο της κάμαράς μου τα νομικά
βιβλία. "Αφισα να με παρασύρη το
λογιστεχνικό ταλέντο μου. Να ποιά ή-
ταν το σφάλμα μου. "Αλλά ό,τι
κυρίως μ' έβλαψε ήταν ό μπει-
μισμός. Αυτός δηλητηρίασε τις
σκέψεις μου και τις συνήθειές
μου. Και το περίεργο είναι ότι
στην δημοσιογραφία δεν υπήρ-
ξα ποτέ καλός, γιατί δεν είχα
ποτέ τόσο έπιπολαιότητα όση
χρειάζεται.

—Γιατί διαλέξατε τότε ως έ-
πάγγελμα την δημοσιογραφία;

—Δεν την έδιάλεξα έγώ, αύ-
τη με διέλεξε. "Όταν μία φορά
μ' άκουσε ό Γαβριηλίδης να μι-
λάω και να διηγούμαι, μου δή-
λωσε:

—Έσύ θά μπορούσες να γί-
νεις ένας περίφημος δημοσιογρά-
φος.

Κι' έγώ έκανα την άνοησία
να τον πιστέψω. Κι' έτσι χάθη-
κα!

Μά κανείς δεν είχε καταλάβει
την καταστροφή μου. Κι' αυτοί
άκούη οι συνάδελφοί μου. "Η-
μουν, έξέρετε, στην αρχή άνα-
ποκρίτης της «Ακροπόλεως». Ο Ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς, τακτικός χρο-
νόν Πειραιά. Οι παλαιότεροι νράφος σήμερα της «Εστίας» και της «Καθημερινής»

συνάδελφοί μου μου έδιναν ψεύτικες
ειδήσεις για να κάνω διαρκώς γκάφ-
φες κι' έτσι να μέ... καταστρέψουν έ-
παγγελματικά. Μά δεν ήξεραν οι φί-
λοι μου αυτοί ότι έγώ ήμουν πιά κα-
τεστραμμένος.

—Ποιά χρονολογία γίνονταν αυτά
τά πράγματα; ρωτήσαμε.

Ο κ. Μελάς όμως ξαφνικά άγριε-
ψε:

—Βρέ μασκαρά, βρέ παληάνθρωπε,
δεν προσέχεις... Στραβομάρα έχεις...
χαμάλαρε!... "Αι στο διάολο, πρώτ,
πρώτ...

Τρομοκρατημένοι έτοιμαστήκαμε να
πηδήσουμε από τ' αυτοκίνητο, νομι-
ζοντας ότι ό συνομιλητής μας είχε...
παραφρονήσει. Μά άνιληφθήκανε γρή-
γορα τί είχε συμβή. "Ενα κάρρο φ' ρ-
τωμένο σιδερένιους σωλήνες, προχω-
ρβσε άργά στο δρόμο εκεί κοντά στη
Μητρόπολι. "Ο καρραγωγείς έννοο-
σε φαίνεται να... άνακόψη την πρόοδο
του πολιτισμού! Έφήρμοζε το «σπεύ-
δε θραδέως». Και δεν άφηνε το αυτο-
κίνητο του κ. Μελά να προχωρήση...

—Κάνε δεξιότερα, βρέ!, το φώτα
ξε πάλι άπειλητικά.

—"Αίντε να μου χαθής, βρέ.. φιδγκο!
Μπάς και θές να θάλω μωτεράκι στα
πόδια των άλόγων μου;

Τό αυτοκίνητο όμως του κ. Μελά
κατόφερε να περάση και η παρεξήγη-
σις διελύθη.

—Τι είπατε; έκανε με άπάθεια σαν
να μη συνέβη τίποτε. Θέλετε την ακρι-
βή χρονολογία της άπαλειας μου;
"Α. Όχι, φίλε μου. Μη θέλετε δυό φο-
ρές ν' άπολεσθώ. Γράψτε ότι είμαι
ιέος κι' ότι χτές και προχτές μόλις
υπήκα στην δημοσιογραφία. "Ετσι δεν
θ' άπογοητεύσω τις αισθηματικές μου
γνωριμιές. "Ας είναι. "Όταν κάποτε
ό Γαβριηλίδης είδε ότι δεν τά κατά-
φερνα στην ειδησεογραφία, με κάλεσε
στο γραφείο του και μου δήλωσε:

—Θά γυρίσης στην "Αθήνα κι' ό,τι
πέφτει στο μάτι σου θα το γράφης.
Αυτή θα είναι άπ' έδω και πέρα η δου-
λειά σου.

Κι' έγώ θγήκα πράγματι, σ' ό δρό-
μο να κυνηγήσω το θέμα μου. Ξέρετε
ποιά ήταν; Μιά γυναίκα. "Η γυναίκα
υπήρε πάντα η άδυναμία μου. "Ετσι
έγραψα γι' αυτήν το πρώτο χρονογρά-

(Συνέχεια στη σελίδα 69)

ΜΙΣΕΙ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΦΑΡΣΑ ΣΤΗ ΦΑΡΣΑ

Σ' όλα τα μέρη του κόσμου το τη-
λέφωνο χρησιμεύει για να συνεννο-
ούνται οι άνθρωποι. Στόν τόπο μας
χρησιμεύει για να σκαρώνουν φάρ-
σες. Πέρι αυτού είχε σχηματίσει ά-
κράδαντον πεποίθησιν ό "Ατυχής.
Γιατί δεν υπήρξε σχεδόν καμμία φο-
ρά να τον καλέσουν, να συνεννοηθί,
να άπαντήση σοβαρώτατα σέ όσα
του έλεγαν και να μην άνεκαλύπτε-
το στο τέλος χονδροειδής σκηνοθε-
σία. "Ετσι, στην "Εταιρεία πού έργα-
ζόταν, συχνά έγελούσε το πελεκούδι
με τον "Αριστείδη. "Όσες φορές ό
κλητήρας του άνήγγελλε ότι τον έ-
ζητούσαν, έπλησίαζε μετά φόβου Θε-
ού και έπιανε το ακουστικό με χέρια
τρέμοντα, έτοιμος να θρίση. "Αλλά
εϋπιστος και άγαθός όπως ήταν σχε-
δόν πάντα την επάθαινε.

Εκείνο το πρώτ, λοιπόν, τον έπλη-
σίασε πάλιν ό κλητήρας και κάτω ά-
πό ένα μειδίαμα δύσκολα συγκρα-
τούμενον του άνήγγειλε ότι τον έκα-
λούσαν. Έσηκώθηκε επάνω με σοβα-
ρώτατους διαταγμούς και έπήρε το
ακουστικό:

—Εμπρός!
—Ο κ. "Ατυχής;
—Ολόκληρος!
—Εδώ Πελοπίδας, ό πατέρας της
Λουλούς!

Εκόπηκαν τα γόνατα του "Αρι-
στείδη. "Ηταν πράγματι ό υποψήφι-
ος πεθερός του; Δέν ήταν; "Η φωνή
χοντρή, κοφτή, σοβαρή. Το ύφος άρ-
χοντικών και καλοκάναθων. Φάρσα;
Πραγματικότης; Μάλλον φάρσα.
"Αν όμως ήταν πραγματικότης: Για
να έχη τουλάχιστον τα μισά τα ρού-
χα του ό "Ατυχής έθεώρησε σκόπι-
μον να τα φυλάξη:

—Ω, κ. Πελοπίδα!
—"Ηθελα να σας μιλήσω.
—Είς τας διαταγάς σας...
—Πεονάτε άπ' το σπίτι:
—Πότε;
—Τ' άπόγευμα.
—Ευχαρίστως.

Αριστείδης "Ατυχούς

—Στις έξη.
—Πολύ-πολύ ευχαρίστως.
Και η φωνή-χοντρή, κοφτή, σοβα-
ρή-συνέχισε από το άλλο άκρον του
σύρματος:

—Καταλαβαίνετε, γιατί σας θέλω,
κ. "Αριστείδη. Την ημέρα εκείνη, πού
ήλθατε για την γνωστήν υπόθεσιν,
δέν μπορέσαμε να συνεννοηθούμε λό-
γω του κοκκύτη σας.
—Ο "Ατυχής έγινε κατακόκκινος και
άνελύθη σέ έγκαρδιότητες:
—Κύριε Πελοπίδα.
—Όπως είπαμε...

—Σας όρκίζομαι ότι δεν έχω κοκ-
κότη. "Ηταν ένας νευρικός θήλας,
πού με πιάνει όσες φορές συμβαίνει
να είμαι πολύ συγκινημένος. Εύρε-
θείς, λοιπόν, μπροστά σ' έναν τόσο
λαμπρόν κύριον, όπως έσεις...

—Ούστ!
—Πώς;
—Μαντράχαλε!
—Παρντόν;
—Δεν ντρέπεσαι, βρέ μάπα;
—Ποιός είν' εκεί;
—Χα-χα-χα...

—Ενα πλατύ γέλιο, κακόςσες, αίσ-
χρο, φρικαλέον έγέμισε το ακουστι-
κό και έβούηξε εις το αυτί του "Ατυ-
χί, πού αυτήν την φοράν εξεμάνη.
Αλλά καθώς έτοιμαζόταν να θρίση
τόν άπαίσιον φαρσέρ, το τηλέφωνο
άποτόμως έκλεισε και άφήκε σύζυ-
λον τον "Αριστείδη, έξαλλον, μαινό-
μενον, όβρι-
ζοντας Θεούς
και δαίμο-
νας.

Οι συνά-
δελφοί του
πού είχαν άν-
τιληφθί τί εί-
χε συμβή ξα-
νά, άρχισαν
να γελούν
και πάλιν εις
βάρος του κα-
τά τρόπον τό-
σον ένκενυριστι-
κόν, ώστε ό
"Ατυχής όρκίζετο ότι ήταν η
τελευταία φορά πού την είχε πάθει

και ότι θα την έπληρωνε πολύ άκρι-
βά εκείνος πού θα άπεπειράτο να του
εξανικήνη φάρσαν. "Είδε δέ την έ-
ξήγησιν ότι η θέσις του ήταν πο-
λεπτή άπέναντι του κ. Πελοπίδα κι'
αν ένα τοις χιλίοις ήταν αυτός: αλ
τόν έβριζε θα κατεστρέφετο η ζωή
του. Συγχρόνως μέσα του έλεενο-
λογούσε τον έαυτό του, διότι όλοι
τις υποθέσεις του τις διηγέτο στους
φίλους του κι' έτσι, πληρέστατα κα-
ταποισμένοι, του την έσκαγαν όταν
και όπως ήθελαν.

Σ' αυτήν την ψυχικήν τρικυμίαν
εύρίσκετο, όταν μετά μίαν περίπου

ώραν ό κλητήρ ήρθε και του άναγ-
γέλλει μειδιών, ότι τον ζητούσαν πά-
λιν στο τηλέφωνο. Τρέμων από άγα-
νάκτησιν ό "Ατυχής έσηκώθηκε και
έσπευσε στο άκουστικό:

—Εμπρός!
—Ο κ. "Ατυχής;
—Ολόκληρος.
—Εδώ ό κ. Πελοπίδας...
—Τόν κακό σου τόν καιρό!
—Πώς; Πώς; Πώς;
—Αυτό πού σας λέω:
—Κύριε!

—Αστα αυτά! εξεμάνη ό "Ατυχής.
Κι' έμένα δεν μου την ενασκάζεις,
γαιδούρι! Μά τί να σου κάνω; "Ε-
πρεπε ναμαι εκεί να σου κοπανίσω
καμιά γροθιά να θάλης γνώσι!

Παρατηρείτε, κύριε!
Μωρέ ούστ!, από 'κει!...

"Η σοβαρή φωνή του τηλεφώνου
άρχισε να παίρνη έντονον ύφος:

—Ο κ. "Ατυχής μιλεί;
—Έπρεμε η φωνή του "Ατυχί;
—Ολόκληρος!
—Επρελλαθήκατε, κ. "Αριστείδη;
—Ούστ!
—Για σταθήτε μία στιγμή.
—Μωρέ ούστ!
—Παρατηρήτε, κύριε.

Ενακούσθ από κει, πού θα μου
πες πώς παρεξηγώ χαϊθάνι! Και μη
δεν μου την ενασκάτε, παληοτό-
μα!

Χαίρετε, κύριε!
Χαίρετε!
—Αφού είσατε τόσοον βλάξ, θα ήταν

Και... κράκ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο
κατὰ τρόπον τῶσον θυμοειδῆ, ὥστε
ἔμεινε πάλιν σύζυλος ὁ Αὐτυχής! Ἐ-
ξισε τὸ κεφάλι του καὶ ἐκτύπησε
πρὸς τὸ κενόν, σὰν ἀποθλακωμένος.
Ἡ ψυχολογία τὸν ἔφερε στὰ λογι-
κά του.

— Ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώ-
μην.
— Πῶς;
— Γιὰ τὸ πρῶτον.
— Τὸ πρῶτον;
— Ναι, τὸ τηλεφώνημα.
— Ὁ ὑποψήφιος πεθερός ἄρχισε νὰ
κόβει βόλτες νευρικός;
— Ἐξέρετε, κ. Ἀτυχῇ, ὅτι αὐτὰ δὲν
εἶνε ἄσπετα; Μία κυρία ὅπως ἡ ἡ-
γούμενη μου δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταί ἀν-
τικείμενον τέτοιου εἶδους ἀηδιῶν;
— Ὁ Ἀτυχῆς τὰ ἔχασε;
— Ἡ κυρία σας;
— Ἡ γυναίκα μου. Τὶ σᾶς κατέβη-
κε, κύριε, νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε ὅτι
ἡ γυναίκα μου μὲ ἄπατα καὶ νὰ ἀ-
ναστατώσετε τὸ σπίτι μου;
— Ὡχρίσσε ὁ Ἀτυχῆς;
— Ἐγώ;
— Γαῖδοῦρι!

"Ίδρωνε ὁ Ἀτυχής
 —Μὲ συγχωρήτε..
 —"Ὁξω, ἡλίθιε! Εἶχες τὸ θάρος
 νάρθηξ νὰ ζητήσης καὶ συγγνώμην!
 "Ὁξω βλάκα!

- Κύριε Πελοπίδα, σὰς ὀρκίζομαι.
- Ὄξω!
- Δὲν ἤμουν ἐγώ.
- Βρὲ ἄστ' αὐτὰ γελοῖον ὑποκείμε-

νο!...

“Ετρεμε ὁ Αὐτυχής:
—Γιὰ ἄλλη φάρσα ἦλθα ἐγώ. Ἐ-ό-
μισα πῶς μοι τηλεφωνήσατε ἐσεῖς.
Ὁ κ. Πελοπίδας ἐγίνε ἐξω φρε-
νόν:

—Βρὲ τενεκὲ ξεγάνωτε, μ' ἐμένα
 ὅ' ἀστειευθῆς; Γιὰ τι μὲ πέρασες;
 Καὶ τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπ τι
 κλωτηδόν. Ὁ δύσμοιρος Ἀτυχῆς
 ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ, φυ-
 σικό.

Οδώνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ἡ Λένι Ρήφενσταλ
ἔρχεται σὺν τῇ Ἀδελφῇ

Η διάσημος Γερμανός σκηνοθέτης Λένι Ρήφενσταλ, ή οποια εφραγματοποίησε το μοναδικό κινηματογραφικό θαύμα της «Ολυμπίας», πρόκειται να έλθει περί τας αρχάς του προσεχούς μηνός στις «Αθήνας». Γιά τήν ταΐνια της Ρήφενσταλ, που αρχίζει μέ ένα ύμνο προς το άθάνατο ελληνικό πνέσμα, κα καταλήγει στή σύνθεση των άγώνων της ΧΙ «Ολυμπιάδος» που έγιναν στο Βερολίνο, έγγραφως ήδη διά μακρών ες ποιογούμενο τεύχος μας. «Η ταΐνια αυτή θά προβληθή τόν χειμώνα στις «Αθήνας, καλ- στήν επμερία της προβολής της θά παρσθλή καί ή Λένι Ρήφενσταλ, καθώς καί πολλοί γερμανοί έπίσπομοι.

Κατά την έδω παραμονή της, η Λένι Ρήφενσταλ θά μελετήσει το γύρισμα μιας ταινίας από την σύγχρονη ελληνική ζωή.

Ζινέτ Λεκλέρκ, μία από τις καινούργιες
δούλες του γαλλικού κινηματογράφου

ΟΙ 442 φίλες
του Βαλεντίνου

Τὰ ἀντικείμενα πού ἀνήκαν στὸν μακαρ-
ρίτη γόπτα Ροδόλφ Βαλεντίνο ἐξακολου-
θοῦν νὰ ἐκπλειστηριάζωνται ἀπὸ τὴν σύ-
ζυγό του, γὰρ ἔναν ἀπὸ τοὺς πιδὲ περίερ-
γου σκοποὺς πού μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντα-

Πρὸ ἡμερῶν, στὸ Σικάγο, ἔγινε ἡ ἐνδρακτική δημοπρασία γιὰ τὴν πώλησι διαφόρων «σουβενίρ» τοῦ ὡραίου Ροδόλφου, τὰ ὁποῖα ἀκριβοπλήρωσαν, ἐννοεῖται, οἱ ἀμετανόητοι θαυμαστές του.

Μεταξύ των άλλων αξιοπεριεργών έπα-
λξης και μία συλλογή από εγχειρήματα, την
οποίαν είχε καταρτίσει με μεγάλην υπομο-
νήν ο αλχημίστης αστήρ της βωβής οδού-
της, πού είχε, ως γνωστόν, την μανία των
ιδιορρυθμικών συλλογών.

Τὰ ζυπητήρια, 1670 τὸν ἀριθμὸν, ἀντι-
προσωπεύουν ὅλες τὶς ἐποχές, ἀπὸ τῶν με-
σαιῶνων μέχρι σήμερον. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔ-
χουν μεγάλη καλλιτεχνική ἀξία, ἰδίως ἓνα
ποῦ ἀνῆκε στὴν Μαντάμ Ντέ Μαιντενὸν καὶ
ἓνα ἄλλο ποῦ ἐδώρησε ὁ Καζανόβας στὴν
φύλη τὴν Μαρία Ντάμπντ.

*Η συλλογή αγοράστηκε από τον έκτομο-
μυριοεχο "Εμπερτ Σάντμαν αντί του σε-
λίου 140.000 δολλίων.

Επίσης στην ίδια δημοπρασία ἐπώληθη ἡ στολή πού φοροῦσε ὁ γόνος στήν περίφημη ταινία του «Ὁ γυιὸς τοῦ Σεῦχη». Τὸ κεμήλιον αὐτὸ ἀγοράσθηκε ἀπὸ τὴν κ. Μάλυ Σέρ, πλουσιωτάτη χήρα ἡ ὁποία σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν εἶχε ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσει γιὰ τὰ ὠραία μάτια τῆς Βελεντίνης.

Μιά άλλη θαυμαστική του γόητος, ο κ. Πήρλ Μέρλταν, αγόρασε διάφορα είδη του γραφείου του, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐνανχρυσὸ κονδυλοφόρο ἀξίας 400 δολλαρίων.

«Η κ. Βελέντινο, η οποία σημειώτεον εισέπραξε από την δημοπρασίαν αυτήν τὸ σεβαστόν ποσὸν τῶν 750.000 δολλαρίων, ἔδηλωσε ὅτι θὰ ἐκποιήσῃ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκπληρώσῃ «ὥρισμαμένες ἐπιθυμίες τῆς μυστικῆς διαθήκης του».

“Ας σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γίνεται λόγος γιὰ τὴν μουσικὴ διαθήκη τοῦ Ροδόλφου, τῆς ὁποίας κανεὶς ποτὶ δὲν ὑπόφερε ἀπὸ μᾶθῃ τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενο.. Ἐνὰς γραμματεὺς τοῦ γότθος λοχουρίσθηκε μόνον κάποτε ὅτι με τὴν διαθήκην τοῦ αὐτοῦ ὁ Βαλεντίνο θέλησε νὰ εὐεργετήσῃ ὅλες τὰς γυναῖκες ποὺ ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς φίλες του, ἀνέθεσε δὲ στὴν.. σύζυγόν του νὰ τσεκῇ καὶ νὰ τοὺς μοιράσῃ διαφορά ποσά. Ἄν πιστεύσωμεν στὴν ἐκδόχῃ αὐτῇ, τότε πρέπει νὰ ληφθοῦμε τὴν κ. Βαλεντίνο, ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρωτότυπὴ καὶ δούλοκα τὴν ἐκπλοστολή. Γιὰ τοὺς γυναῖκες ποὺ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ δὲν εἶναι πέντε ἢ ἑξέα, ἀλλὰ... 442 καὶ εἶναι τώρα ἐγκατασπαρμένες στὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

Πάντως αν πιστέψουμε στους Ισχυρισμούς του γραμματέως του Βαλεντίνο, συζύγος του γόστου, κατόπιν μεγάλου οικονομικών θυσιών κατώρθωσε να ανακαλύψει τις 162 φίλες του ενδόξου συζύγου της, εις και δι' αποφασισμένην να αναζητήσει και τις υπόλοιπες, έστω και αν πρόκειται να καταστραφεί οικονομικώς.

Αἱ πρόοδοι τοῦ ἀναγλύφου κινηματογράφου

Οι προσπάθειες των διαφόρων ειδικών για την τελειοποίησι της έφευρέσεως του «ἀναγλύφου» κινηματογράφου, συνεχίζονται με πολλήν έπιτυχία στο Χόλλυγουντ.

Οι τελευταίες δοκιμές που έκαμε ο μηχανικός Στάνλεϋ Στέμπ έρχονταν απολυσώς. **Ο Στέμπ απέδειξε στο εργαστήριο του μιάταινια 209 μέτρων, στην οποία άνθρωποι και αντικείμενα φαίνονται σαν αληθινά, δηλαδή έχουν αποκτήσει καί τρίτη διάσταση.** Ώς γνωστόν, μέχρι σήμερα βλέπομε στην οδόντ τα πρόσωπα «κολλημένα επάνω στο παβί». Ο ανάγλυφος κινηματογράφος καταργεί αυτό το μιονόκτημα. Τα πρόσωπα καί τ' αντικείμενα αποκτούν τώρα όγκο, ή δέ οδόντ παρουσιάζει βάθος καί προοπτική, φαίνεται, δηλαδή, σαν πραγματική σκηνή. Εξάτρου, μέσα στην οποία κινούνται όχι σκίες, αλλά ζωντανοί, ανάγλυφοι άνθρωποι.

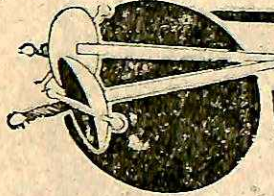
Ο Στάνλεϋ Στέμπ κατώρρωσε το θεώμα αυτό ύπερα από μακριά έτη πειραματισμός. Ήδη ή εφευρέσις του που θαυιάζεται στις αρχές της στερεοσκοπικής φωτογραφίας, χρειαζόταν μερικές έπουσιώδεις μόνον βελτιώσεις γιά γά παρουσιασθί ένόπιον **του κοινού.**

[illegible]

ΜΠΟΜΠ ΚΙΩΝ Εδόσε στο Μπάρτον με δέκα ορίτζα από έναν θανάτιρο Χρόνο που τὸν κερσὸς ἀνέγκας, ὅρθηκε ἐπὶ τέλους δοῦ-
λειὰ σ' ἕνα ἐπιπλοῖσταιο. Ὁ δαυτῆριος τοῦ κατὰστῆσαι τοῦ εἴπε: «Προ-
ρὲ, εἶδες κείνου τὸ φροῦτῆριος πρεσβύτι τοῦ ἔχου· ἀνέστη ἀπὸ αὐτοῦ;» Ἀκούων,
θα κοίταται ἐκείνου σ' αὐτὸ ἀπὸ τὸ εἶπε τὸ εἶπε τὴν ἔκτακα ἀπὸ τὸ ἔραδι. Πρῶτα,
καὶ περὶ μᾶς διασημῶν καὶ μὴ ἐπιστολέων. «Αὐ δὲ ἴσως τὴν ἐξήκοντα στοὺς πελῆτες,
πὸς κοῦρῶτα καλὰ, ἔα κερίτης πολλὰ ἡλίματα. Μπαρεῖς νὰ πάσης δουλειὰ ἀπ'
αὐτὴ τὴν στιγμήν. Ὁ Μπάρτον γόρθηκε σήμερας καὶ ἔξωσε ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ
ρυγῶρος πρεσβύτι τοῦ κατὰστῆσαι κοῦρῶν τοῦ, ποὺ ἐπὶ ἕνα θανάτιρο Χρόνον δὲν ἔδρασε
ἀνὰμῶσι καὶ κατένευ ἀπὸ τοῦ παγκόσμιου τοῦ διαβόλου τῆς Βοραιοαμερικᾶς.
ἡνίκας Δημιοκράτης. Κι' ἐτοὶ ἀποκαταβήκε. Στὴν ἔκτακα τὸ ἔραδι σπασήκεν, γιν-
θῆκε καὶ πῆγε στὸ οὐρανὸν τοῦ Γάβριελ καὶ ἐκεῖ νὰ κομῆται τὸ πρεσβύτι τοῦ "Υ.
ἀφῆκε ἀπὸ μίαν δουλειὰ, ἡ καὶ ποὺ ἔκαμε τὸν εἶπε κοῦρῶτα ἐξαιρετικὰ. Γιὰ σκε-
φῆται: Νὰ κομῆται ἐκτοσθενεῖς ὅπως τὸ εὐαγγέλιον-ῖνδο! Κι' ἐτοὶ ὁ Μπάρτον ΚΙ.
ἡνίκας ἔκατε ἔκατε τὸ κατὰστῆσαι καὶ ἔραξε νὰ φέρῃ γιὰ κομῆται ὅλην δουλειὰ μ-
δανῶσαι!

[illegible][illegible]

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ- σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :

Τρελλά έρωτευμένος ο Φίλιππος με την όμορφη Αϊζά την οποία έγνωσε για λίγες ώρες στο Γοτθικό περίπτερο της κομής της Ντ' Αλταμέρα και την οποία θεωρεί πραγματικήν άνεψιάν της κομήσης, επίδι-
ώκει και νέαν συνάντησιν με αυτήν. Είδα-
πονημένη η κομήσα από τον φίλον και συ-
νένοχόν της κομήτα ντ' Ουζέντ για την
έπιθυμία αυτή του βασιλέως, και νομίζον-
τας ότι ο Φίλιππος, ο οποίος είχε παρευ-
σιασθή στο Γοτθικό περίπτερο ως Ντόν Αν-
γούστινο, άνεψιός του άντρός της, ενδίαφέ-
ρεται για την άνεψιάν της Κάρμεν, όπως
εκείνη επέδιδε, παίρνει τα δυο κορίτσια
και πηγαίνει ένα άπογευμα περίπατο στο
βασιλικό πάρκο των άνακτόρων Μπουόν
Ρετίρο. Εκεί, ντυμένοι ως μανδυσφόροι ιπ-
πότες, ο Φίλιππος και ο κόμης ντ' Ουζέντ,
παρακολουθούν τις τρεις γυναίκες ως την
στιγμή που τυχαίως η κομήσα συνιτήθη
με τον πρόεδρόν του άνωτάτου Συμβου-
λίου. Από τον φόδο μήπως αναγνωρι-
σθούν απ' αυτόν, ο Ουζέντ παρασύρει τον
Φίλιππο να τά μυστικά σκαλίσματα που ο-
δηγούν στα βασιλικά διαμερίσματα και
τόν εξ αποτολίπει. Ο Φίλιππος όμως έπιθυ-
μύσας μ' κάθε θυσία να ξαναβη και εί-
 δυνατόν να ξαναμιλήσιν στην αγαπημένην
του και μόνος του πλέον θγαίνει έξω από
το πάρκο και διευθύνεται προς το μέγαρον
της κομήσης. Την στιγμή ακριβώς εκεί-
νην μέσ' από ένα κλειστό άμείδι έθγαίνει
η κομήσα με την Κάρμεν και λίγα ήματα
πίσω ακολουθούσε η Αϊζά. Βιαστικός ο
έρωτευμένος βασιλέως όρμας προς τις σκά-
λες και πιάνει το χέρι της Αϊζάς κάνοντας
συγχρόνως νόημα να μη φωνάξη.
Ο ντόν Αγγούστινο! Έκαμε έκπληκτη η
Αϊζά.
Ο ίδιος, εξαδελφ μου, μά μη μιλάτε
δυνατά.

15ον

— Έγώ σάς νόμιζα στο Μπουρ-
γκός.
— Εγύρισα για να σάς ξαναβω!
Και λέγοντας αυτά ο Φίλιππος της
έβαλε στο χέρι ένα γράμμα, έβγαλε
το καπέλλο του, υποκλίθηκε μπροστά
της και έγινε άφαντος.
Μη μπορώντας να κρατήσιν την κα-
τάπληξι της η Αϊζά απ' την περίε-
ρη αυτή συνάντησι με τον «εξάδελφό»
της, πήγε άμέσως στην κάμαρα της
Κάρμεν και της τό δηγήθηκε όλα.
— Πού είναι το γράμμα; δάθασε,
λοιπόν, να δούμε τί σοφ γράφει.
Η Αϊζά ξεδίπλωσε θιαστικά το
χαρτί και διάθασε δυνατά:
«Εξαδέλφη μου, ο Πικουίλλο Α-
λιάγα, δεν είναι στις φυλακές της Ιε-
ράς Έξετάσεως. Αν ήταν εκεί θα
τόν είχα έλευθερώσει. Σας παρακαλώ
να μεταχειρισθώτε κι' έμένα και την
έπιρροή μου σε ό,τι μπορεί να σάς ά-
ποδείξω την αγάτη μου. Ο εξάδελ-
φός σου Αγγούστινο Ντέ Βιλλαφλόρ.»
— Μοφ φαίνεται, είπε γελαστά η
Κάρμεν, ο εξάδελφός μας είναι τρελ-
λα έρωτευμένος μαζί σου.
— Έλα δά, μόλις με είδε μιά φο-
ρά.
— Τι σημαίνει; Ένας έρωτας κε-

ραυνοδόλος!

— Μά ξεχνάς πως είναι παντρεμέ-
νος;

— Αί ναί το είχα ξεχάσει, είπε η
Κάρμεν. Μά αυτό, καυμένη μου Αϊ-
ζά, έμποδίζει τον γάμο, όχι όμως και
τον έρωτα!

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΓΑΠΑ...

Μόλις ο βασιλέως ξαναβρέθηκε στα
δαμερίσματά του, δεν μπορούσε να
σταθώ από τον ένθουσιασμό του. Τώ-
ρος όμως που ξαναείδε την Αϊζά, που
της μιλήσε, τώρα που έσφιξε το χέρι
της και ξαναντίκρουσε το γλυκό της
χαμόγελο, δεν μπορούσε πιά να πε-
ριμένη. Την αγάπησε και την παθο-
ύσε μ' την έλξη της. Όλη την όρμη-
της νεαρής του ηλικίας, «βλέπε πως
ήταν ανάγκη, άρχα η γρήγορα, να
μάθη η αγαπημένη του όλη την αλή-
θεια. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να κα-
ζαν την νέα στην Αύλη, για να μπορή
έτσι να την βλέπη άνεμόχλητα και να
της μιλή κάθε μέρα.

Κι' ένα θράδυ που η κομήσα Ντ'
Αλταμέρα είχε πάει στ' άνακτορα σε
μιά έσπεριδα της βασιλείας, ο Φί-
λιππος άποτραβήχθηκε μαζί της σε
κάποια γωνία του σαλονιού, μπροστά
στο παράθυρο, και για κάμποιση ώρα
της μιλούσε σιγανά. Έξεφραζόταν με
τόση θερμή και με τόσο πόθο ο έρω-
τικός βασιλέως, ώστε η κομήσα
σπεύση την έκπληρωσι του σκοπού
της.

— Μεγαλειότατε, είπε, η κόρη του
Ζουάν Ντ' Αγκουιλάρ, άντ βασιλέως
πατέ της Ναθάρρας έχει κάθε δικαιο-
μα να παρουσιασθή στην Αύλην, δεν
τολμά όμως να το κάμω, γιατί δεν
θέλω να την έκθέσω στον θόνο και
στις ραδιουργίες των έχθρών μας...

— Τι ένοιείτε;
— Ότι έχω, έδω στην Αύλην, και η
καλά, άσπονδον έχθρον, που θα γίνη
καί της άνεψιάς μου έχθρος μόλις άν-
τιληφθή την συμπάθειάν σας γι' αυ-
τήν. Ο έχθρός μας αυτός, που δεν
είν' άλλος απ' τον πανίσχυρο πρώθυ-
πουργό σας, θα έκανε, δι, έξαρ-
ση. Καί, φυσικά, δεν θέλω να έκτρέ-
την μοναχό, ν το αδελφού μου σ'
ένα παρόμοιον κίνδυνον.

— Τι θέλετε να πητε; έρώτησε ανή-
συχος ο βασιλέως.

— Ότι δεν θ' αφήσω την άνεψιά
μου να παρουσιασθή στην άνεψιά
σας παρά μόνον την ήμερα που θ' ά-
νακτορά να εγκαταλείψη αυτά ό
δούξ Ντέ Λάρμα!

— Μά σκεφθήκατε καλά τί μου ζη-
τάτε να κάμω, κομήσα; είπε στενα-
χωρημένος ο βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, είπαε κύριος ν' ά-
ποφασίσετε. Έχω όμως κι' εγώ τό
καθίκον να προστατεύω την μοναχο-
κόρην του αδελφού μου, την οποίαν

μου ένεπιστεύθη στις τελευταίες του
στιγμές.

— Αφήστε με λίγο να σκεφθώ και
θα σάς άπαντήσω, είπε ήρεμα τώρα ο
βασιλέως και άπομακρύνθηκε από το
παράθυρο.

*

Την άλλη μέρα, ένθουσιασμένη η
κομήσα Ντ' Αλταμέρα, έλεγε με ύ-
περηφάνεια στους συμμάχους της, που
συνεκάλεσε έκτάκτως, ότι έζήτησε ά-
πό τον βασιλέα την άπονομή του
πρωθυπουργού και ότι ήλπιζε να τό
έπιτύχη.

Αφού για κάμποιση ώρα έσχολία-
σαν και οι τέσσαρές τους, τά δσα τους
άνεκοίνωσε η κομήσα Ντ' Αλταμέ-
ρα, ο πάτερ Έσκοθάρ είπε γυρίζον-
τας στον κόμητα Ντ' Ουζέντ:

— Είμαι της γνώμης πως πρέπει να
είδοποιήσιν τον πατέρα σας για τον
κίνδυνο που διατρέχει.

— Μιλάτε σοβαρά; ρώτησε κατά-
πληκτος ο κόμης.

— Βεβαίως. Μόνον έτσι θα μπο-
ρέσετε να κερδίσετε την έμπιστοσύνη
του πατέρα σας, ο οποίος τότε θα σάς
έμπιστευθή τά σχέδιά του και τά μέ-
τρα που σκοπεύει να λάβη για ν' ά-
μυνθή. Και καταλαβαίνετε πόσο μάς
είναι χρήσιμο να ξέρούμε τά σχέδια
του έχθρού μας.

Ακολουθώντας την γνώμη του σο-
φού του συμβούλου ο Ουζέντ, έπήγε
την άλλη μέρα το πρωί στο σπίτι του
πατέρα του και τον βρήκε ν' άσχολή-
ται με τις προετοιμασίες ενός μεγά-
λου χορού, που έπρόκειτο να δοθή τό
έξιο εκείνο θράδυ στ' άνακτορα.

— Ήρθα να σάς καταστήσω προ-
σεκτικόν, άρχισε να λέη ο κόμης στον
πατέρα του, φοβόμαι ότι κάποια συ-
νωμοσία γίνεται εναντίον σας.

— Τό ξέσω, απήντησε με πικρίαν ο
δούξ, η κομήσα Ντ' Αλταμέρα θέ-
λει να προμηθεύση σ' όν βασιλέα την
άνεψιά της Κάρμεν ως έρωμένην. Για
νό έπιτύχη, μ' αυτό τό αίσχρό μέσον,
την άπονομή μου.

— Τι άτιμία! Έκαμε ο προδότης
Ουζέντ, δεν φαντάζομαι όμως να τό
έπιτύχη.

— Και όμως τό επέτυχε παιδί μου.
Ο βασιλέως έδωσε την συγκατάθεσί
του.

— Πώς τό ξέρετε;

— Νά έχω έδω την άπόδειξι στην
τσέπη μου. Είναι μιά έπιστολή του
βασιλέως προς την κομήσα Ντ' Αλ-
ταμέρα, την οποίαν κατάρρωσα να
πάρω από τον άνθωπο στον οποίον
την είχα έμπιστευθή για να την δώση
στην κομήσα.

Και θγαίζοντας από την τσέπη του
τό γράμμα του βασιλέως, ο δούξ,
διάθασε:

«Κυρία κομήσα, σάς ύπεσχέθην να
σάς άπαντήσω αφού σκεφθώ και κρα-
τά την ύπόσχεσί μου. Αύριο δίδεται
στ' άνακτορα μεγάλος χορός και σάς
παρακαλώ να παρευρεθώτε σ' αυτόν
με την άνεψιά σας, Σας ύπόσχομαι δέ
ότι την έπομένην το χορό ο έχθρός

σας δεν θα θρίσκειται πλέον στην Αύ-
λή μου. Το λοιπό θα βασιλεύη μόνη
η Κάρμεν.»

Καταλαβαίνεις τώρα τό σχέδιό
μου; πρόσθεσε ο δούξ ξαναβάζοντας
τό γράμμα στην τσέπη του. Κρατώ αυ-
τό τό γράμμα κι' έτσι η κόμησα δεν
δεν θα τό λάβη ποτέ και έπομένως
δεν θα φέρη άπόψε την άνεψιά της
στο χορό. Ο βασιλέως, του οποίου
ξέρω τον χαρακτήρα, θα γίνη έξω
φρενών από τον θυμό του κι' εγώ θα
έπωφεληθώ της ψυχολογικής αυτής
στιγμής για να έπιτύχω από τον ίδιο
την άπομάκρυνσι της κομήσης απ' τ'
άνακτορα. Στην ανάγκη θα ζητήσω-
με και την βοήθεια της βασιλείας,
στην οποία φθάνει να δειξώμε τό
γράμμα, για να γίνη σύμμαχος μας.

Πόσο δίκην είχε ο Έσκοθάρ! σκέ-
φθηκε μέσα του ο κόμης Ντ' Ουζέντ
κι' αφήνοντας τον πατέρα του έτρε-
ξε άμέσως να είδοποιήσιν την κομή-
σα για να μην πέση στην παγίδα, που
της έστηνε ο πρωθυπουργός. Ήταν
οχεδόν μεσημέρι και μόλις είχαν και-
ρό να έτοιμάσουν τό φόρεμα του χο-
ρού της άνεψιάς της.

Η Αϊζά προθυμοποιήθηκε να φρον-
τίση για όλα και η κομήσα ένεπι-
στεύθη σ' αυτήν τον στολισμό της
Κάρμεν.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΧΑΜΕΝΟΙ!

Οι άπέραντες σάλλες του παλατιού
ήταν κατάφωτες και γεμάτες από τους
τιτλούχους της Αύλης και την άνώ-
τερη άριστοκρατία της Μαδρίτης. Η-
ρεμη και μελαγχολική, όπως πάντα,
η βασίλισσα Μαργαρίτα, έσκόλλιζε κα-
τά καθήκον με την παρουσίαν της την
εύθυμη και λαμπρή εκείνη συγκέντρω-
σι. Λίγο πιο πέρα ο βασιλέως, συζη-
τώντας με μιά ομάδα άνωτέρων αξιω-
ματούχων, ένώ στην αρχή φαίνόταν
εύθυμος και ζωηρός, όσο περνούσε η
ώρα η εύθυμία του λιγότευε και μιά
άνησυχία άρχισε να φαίνεται στις κι-
νήσεις και στο θέλημα του. Ο πρω-
θυπουργός, στηριζόμενος στο μπρά-
τσο του γιου του, κόμητος Ντ' Ου-
ζέντ, και κατασκοπεύοντας διαρκώς
τον βασιλέα, έλεγε χαμογελώντας:

— Βλέπετε τον βασιλέα πόσο φαίνε-
ται άνυπόμονος και άνησυχος όσο
περνά η ώρα κι' εκείνες δεν φαίνον-
ται;

Τό χαμόγελό του όμως έσβυσε με
μιάς και τινάχθηκε ταραχμένος ά-
κούοντας ν' αναγγέλλουν μεγαλόφω-
να:

— Η κυρία κομήσα Ντ' Αλταμέ-
ρα και η δς Κάρμεν ντ' Αγκουιλάρ!
Κατάχλωμος ο δούξ Ντέ Λάρμα έ-
κτύπησε την μεγάλη είσοδο, μη θέ-
λοντας να πιστέψη τ' αυτιά του, μά
μόλις είδε να μπαίνουν η κομήσα και
η άνεψιά της, έψιθύρισε με σβυσμένη
φωνή:

— Είμαστε χαμένοι!
Όλο συγκίνησι ο βασιλέως έπρο-
χώρησε μερικά βήματα για να υπο-
δεχθή τις κυρίες που προχωρούσαν
κυόλας προς αυτόν, όποτε αντικρύ-
ζοντας τά μάτια της Κάρμεν, χλώμια-
σε με μιάς και είπε ψιθυριστά:

— Μά, δεν είναι αυτή που περιμέ-
να!
Όσο όμως ψιθυριστά κι' άν έλέ-
χθησαν τά λόγια αυτά, άκούσθηκαν
καθαρά απ' την κομήσα Ντ' Αλτα-
μέρα, απ' τον πρωθυπουργό και απ'
τον κόμητα Ντ' Ουζέντ, που είχαν

πλησιάσει τον βασιλέα.

Σάν άπολιθωμένος στή μέση της ά-
πέραντης σάλλας ο Φίλιππος, φαινό-
ταν σαν να μη μπορούσε να σταθί στα
πόδια του απ' την συγκίνησι που τό
προξένησε η διάψευσι των έλπίδων
του.

Κάνει τρομερή ζέστη έδω μέσα,
είπε ο πρωθυπουργός, δίνοντας τό
μπράτσο του στον βασιλέα. Είναι προ-
τιμότερο, Μεγαλειότατε, να περάσω-
με, για λίγη ώρα, στο δωμάτιό σας,
ν' αναπαυθώτε λίγο. Η ζέστη έδω μέ-
σα θα σάς πειράξη.

Κατάπληκτη η κόμησα Ντ' Αλτα-
μέρα έβλεπε με μάτια όρθάνοιχτα τον
βασιλέα ν' άπομακρύνεται, από εκεί-
νην που τόσο ποθούσε, άκουμπώντας
στο μπράτσο του πρωθυπουργού του,
που τό πρόσωπό του άκτινοβολούσε
και πάλι από χαρά. Απελπισμένη για
την άποτυχία της χάθηκε με την Κά-
ρμεν πίσω από κάτι βαρειά παραπε-
τάματα.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΝΤΕ ΛΑΡΜΑ

Όταν έφθασαν στην κρεβατοκά-

ΜΙΣΕΛ

— Η κυρία κομήσα ντ' Αλταμέρα και η δς Κάρμεν ντ' Αγκουιλάρ, άγγει-
λε μεγαλόφωνα ο άνακτορικός υπάλληλος.

— Μά πώς πατέρα μου, θέλετε δη-
λαδή να...

— Νά αποτελειώσω, απλούστατα,
εγώ ό,τι άρχισε ή κόμησα. "Αν ό
Φίλιππος είναι πραγματικά έρωτευμέ-
νος, θά είναι προτιμότερο νά βοηθή-
σουμε τόν έρωτά του, παρ'ά νά τόν πο-
λεμήσωμε...

— Νομίζετε;

— Είμαι βέβαιος! Πήγαινε, λοιπόν,
νά βολεύσεις τήν "Αϊζά κι' έλα
νά με συναντήσεις στ' άνακτορα, όπου
πηγαίνα τώρα άμέσως.

Όταν ό πρωθυπουργός έφτασε στό
παλάτι θρήκε τόν βασιλέα χλωμό και
άνησυχο άκόμα. Τόν κύτταξε γιά λί-
γο μέ συμπάθεια και τού είπε μέ γλυ-
κειά φωνή:

— Τί σάς έκαμα, Μεγαλειότατε, και
μου κρύβετε τίς θλίψεις σας, έν'ω εί-
ναι καθήκον μου νά τίς συμπεριζώμαι;
Δέν ξέρετε πόση θραειά λύπη ένοίωσα
όταν έμαθα άπ' άλλο στόμα κι' όχι
άπ' τό δικό σας τό αίσθημα πού σάς
εοσσανίζει!

— Πώς; Ξέρετε λοιπόν;

— Ναι, Μεγαλειότατε, και θά ήμουν
εύτυχής άν μπορούσα νά σάς άνα-
κουφίσω.

— Είναι δυνατόν; "Όστε δέν άπο-
δοκιμάζει, δέν κατακρίνει τό αίσθη-
μά μου; "Α! έχεις δικη, έπρεπε από
τήν άρχή νά τά έμπιστευθώ όλα σέ
σένα.

Και ό Φίλιππος, μέ τήν άφέλεια και
έπιπολαιότητα πού τόν έχαρκτηρίζαι,
διηγήθηκε στόν πρωθυπουργόν του,
όλα όσα συνέβησαν από τήν στιγμή
πού στό Γοτθικό περίπτερο τής κο-
μήσης έγνώρισε τήν άμορφη εκείνη
νά πού κατέκτησε τήν καρδιά του
και πού τήν ένόμιζε άνεμιάν τής κο-
μήσης.

★

Στό μεταξύ αυτό θιαστικός ό κό-
μης Ντ' Ουζέντ πήγε στό μέγαρο τής
κομήσης Ντ' Αλταμέρα και μέ λίγα
λόγια τής άνήγγειλε, ότι ό πατέρας
του έσκόπευε νά βοηθήση ό ίδιος τόν
βασιλέα νά συναντηθί μέ τή νέα πού
άγαπούσε και πού δέν ήταν άλλη από
τήν "Αϊζά.

— "Η "Αϊζά! Έκαμε κατάπληκτη ή
κόμησα, πού δέν μπορούσε νά κα-
ταλάβη πώς και πότε συνήντησε ό Φί-
λιππος τήν φίλη τής Κάρμεν.

Και χωρίς νά πη δεύτερη λέξι στόν
φίλο και συνένοχο τής, άνέβηκε τρέ-
χοντας στό δωμάτιο τής "Αϊζας και
όδηθεν άγανακτισμένη, τής έμίλησε
γιά τά σχέδια του πρωθυπουργού.

— Είπατε, κυρία, πώς ό βασιλεύς
κι' άγαπά και ότι ό πρωθυπουργός
θέλει νά με παρουσιάση σ' αυτόν; Είπε
κατάπληκτη ή νέα. Μά πού μέ είδε έ-
μένα ό βασιλεύς;

— Δέν ξέρω κόρη μου, και γι' αυτό
σάς έρωτά κι' εγώ. "Εδω συμβαίνουν
πράγματα άνεξήγητα, τούλάχιστον
γιά μένα. "Ακόμα δέν μπορώ νά κα-
ταλάβω πώς ή Κάρμεν, χθές θράδου
στόν χορό τών άνακτόρων, δέν άνε-
γνώρισε στό πρόσωπο του βασιλέως
τόν Ντόν Αύγουστίνο Ντε Βιλλα-
φλόρ, πού ύποδέχτηκε στό Γοτθικό
περίπτερο πριν λίγες μέρες!...

— Πώς είπατε, κυρία; ό Ντόν Αύ-
γουστίνος...

— "Ηταν ό βασιλεύς!

— Είσαθε βεβαία, κυρία; Έκαμε κα-
πατρομαγμένη ή "Αϊζά.

— Μόνο βεβαία!... "Αλλά τί έχετε

κόρη μου; Γιατί είσαθε έτσι ταραγμέ-
νη;

— Γιατί έγώ κι' όχι ή Κάρμεν, ό-
ποδέχθηκα στό περίπτερο τόν... τόν...
Αύγουστίνος.

— Σεις; Και γιατί;

— "Η "Αϊζά ήταν έτοιμη νά άπαντήσει,
άλλά καθώς θυμήθηκε τίς ύποψίες του
Φερνάντο, άπήντησε ψυχρά:

— Λυπούμαι, κυρία, δέν μπορώ ό-
μως νά σάς δώσω καμιά εξήγησι.

— Δέν μπορείτε, έ; Δέν μου χρειά-
ζεται καμιά εξήγησις τώρα, φώναξε
έξω φρενών άπ' τόν θυμό τής ή κό-
μησα. Τό πράγμα είναι τόσο φανε-
ρό! Θά ήξερες βέβαια ποιός ήταν ό
πραγματικός έένος πού περιμέναμε έ-
κείνο τό θράδου και μέ τήν πονηριά
σου θέλησες ου νά έλκύσης τόν βασι-
λέα και νά γίνης έρωμένη του.

— Νά πού έπροδοθήκατε μόνη σας!
φώναξε ή "Αϊζά, κυττάζοντας μέ πε-
ριφρόνησι τήν κόμησα.Θέλατε νά ρί-
ξετε τήν άνεμιάν σας, τήν κόρη του
όδελοφού σας, στην άγκαλιά του βα-
σιλέως γιά νά έξυτηρητήση μέ τόν
τρόπο αυτό τό φιλόδοξα σχέδιό σας
και νά μπορέσετε νά διευθύνετε τόν
βασιλέα. Μην ταραζέσθε, κυρία μου.
"Από σεβασμό πρὸς τή μνήμη του
εύεργέτου και προστάτου μου, τού
εύγενούς εκείνου Ντόν Ζουάν Ντ' "Αγ-
κουϊλλάρ, δέν θά φανερώσω σέ κανέ-
να, ούτε στην ίδια τήν Κάρμεν, τά
όδελοφού σχέδιά σας. "Αν όμως τολ-
μήσετε νά θυσιάσετε τήν τιμήν και
τήν εύτυχίαν τής κι' άν στό μέλλον
προσπαθήσετε νά τήν άποσπάσετε ά-
πό τόν μνηστήρα τής, Ντόν Φερνάντο
Ντ' "Αλμπάινα, θά άναγκασθώ ν' άνα-
φέρω σ' όλους τά σχέδιά σας. Στήν
άνάγκη θά καταφύγω και σ' αυτή τήν
βασιλισσα γιά νά ζητήσω τήν προστα-
σία τής. Και τώρα, μπορείτε νά πη-
γαίνετε, κυρία!

Τρέμοντας άπ' τόν θυμό τής ή κό-
μησα Ντ' "Αλταμέρα, μά μή μπο-
ρώνας νά άρθώση λέξι θγήκε τόσο
συγχυσμένη άπ' τό δωμάτιο τής φίλης
τής άνεμιάν τής, ώστε παρ' όλίγο νά
πέφτε πάνω σ' ένα άνακτορικόν ύπρε-
την πού έφερενε ένα πανέρι γεμάτο
λουλούδια, από τόν βασιλέα γιά τήν
"Αϊζά.

★

Τό ίδιο θράδου πηγαίνοντας ό κόμης
Ντ' Ουζέντ στ' άνάκτορα συνάντησε
τόν πατέρα του μαζί μέ τόν βασιλέα
νά συζητούν σ' εύθύμο σχεδόν τόνο.
Πλησίασε μέ σεβασμό και ύστερα ά-
πό μιιά θαθεία υπόκλησι πρὸς στόν
Φίλιππο, είπε μέ σιγαλή φωνή:

— Μεγαλειότατε! Γιά τήν εύτυχία
σας και μόνον πρέπει νά ξεχάσετε
αυτό τό αίσθημα πού σάς εοσσανίζει.

"Η σκληρότης και ή αυθάδεια τής
νέας αυτής, είναι άπερίγραπτη. Μι-
λεί μέ τόσο περιφρόνησι γιά σάς και
γιά τόν έρωτά σας, πού καμιά πιά
δέν σάς έπιτρέπεται νά έχετε έλπίδα...
— "Ακουσες τήν ίδια νά έκφράζε-
ται περιφρονητικά γιά μένα; ρώτησε
άπελπισμένος ό Φίλιππος.

— "Οχι, αλλά μου τό είπε ή κόμη-
σα πού είναι καταθυμαμένη μαζί
τής.

— Μην πιστεύης ποτέ τά λόγια τής
κομήσης είπε ό πρωθυπουργός.

— Μά τότε θάναί πέματα! φώναξε

χαρούμενος ό βασιλεύς.

— "Η αλήθεια όμως είναι, ξαναείπε
ό κόμης Ντ' Ουζέντ, πώς έπείστρεψε
τά άνθη πού ή Μεγαλειότης σας τής
έκαμε τήν τιμή νά τής στείλμα.

— Τά έπείστρεψε! είπα μέ παράπονο
ό Φίλιππος.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! Τά έπέ-
στρεψε, λέγοντας πώς ούτε είνε, ούτε
και θά γίνη ποτέ έρωμένη του βα-
σιλέως.

— Θεέ μου! Έκαμε ό Φίλιππος. Μά
εγώ δέν τής έζήτησα νά γίνη έρωμέ-
νη μου. Μου φθάνει νά τήν άγαπώ, νά
τήν βλέπω. "Ω! ναι νά τήν βλέπω μό-
νον, έστω και λίγες στιγμές αλλά
συχνά, κάθε μέρα άν ήταν δυνατό.

— Ναι, αλλά ή Μεγαλειότης σας
δέν μπορεί νά πηγαίνη κάθε μέρα στό
σπίτι τής χωρής τούτο νά γίνη αντι-
ληπτό.

— "Ας έρχεται τότε εκείνη στ' άνα-
κτορα.

— Κι' αυτό είν' αδύνατο, Μεγαλειό-
τατε, γιατί ή καταγωγή τής δέν είν'
εύγενική κι' έτσι δέν μπορεί νά έχη
είσοδο στην Αύλη του βασιλέως.

— Μ' αυτό είναι τρομερό! φώναξε
άπελπισμένος ό Φίλιππος. Νά ύποφέ-
ρω τότε και νά μη θρίσκει κανένας
νά με βοηθήση!

— Λησμονείτε πώς είμ' εγώ έδω,
Μεγαλειότατε; παρενέβη ό δούξ Ντε
Λάρμα. Σας ύπόσχομαι ότι σέ λίγες
ήμέρες ή "Αϊζά θά παρουσιασθί στην
Αύλη χωρίς νά προκαλέσουμε κανένα
σκάνδαλο και καμιά διαμαρτυρία.

— "Αλήθεια, έκαμε χαρούμενος ό
Φίλιππος.

— "Αλήθεια, Μεγαλειότατε, και σάς
ύπόσχομαι νά τήν βλέπετε κάθε μέρα
άν θέλετε.

"Από τήν ήμέρα εκείνη ό Φίλιππος
έπαυσε νά δείχνει και τόσο συμπάθεια
στόν κόμητα Ντ' Ουζέντ και ξαναφα-
σιώθηκε όλοκληρωτικά στόν πρωθυ-
πουργό του, περιμένοντας νά κρατή-
ση τήν ύπόσχεσι πού τούδωσε.

Η ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑΣ

ΝΤΕ ΣΑΝΤΑΡΕΜ

Λίγες μέρες άργότερα, κάποιο
πρωί πού ή κόμησα Ντ' "Αλταμέρα
θρίσκόταν στό σαλόνι τής μαζί μέ τήν
Κάρμεν και τήν "Αϊζά, μπήκε έαφνικά
ένas ύπηρετής και άνήγγειλε τήν έ-
πίσκεψι του δουκός Ντε Λάρμα πού
χρόνια τώρα είχε νά έμφανισθί στό
σπίτι τής κομήσης.

Μπαίνοντας σέ λίγο ό δούξ, άφοϋ
χαρέτησε μέ χαμόγελο τά δυο πού ή-
ρίτσια, ύποκλήθηκε έλαφρά μπρός
στην κόμησα, λέγοντας:

— Σας ζητώ συγγνώμην, κυρία
μου, άν έρχομαι σέ ακατάλληλη ώ-
ρα και χωρίς νά με περιμένετε, αλλά
έκτελω διαταγήν του βασιλέως.

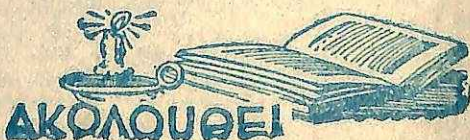
Και πριν προλάβη ή κόμησα νά
δώση και μιιά τυπικήν έστω άπάντησι,
ό δούξ Ντε Λάρμα γύρισε πρὸς τήν
"Αϊζά και ρώτησε μέ λεπτότητα:

— Είσαθε όρφανή, δεσποινίς, άν δέν
άπατώμαι;

— Μάλιστα, έξοχώτατε.

— "Ο πατέρας σας, ό Ντιέγο Σο-
ρέζ, ήταν ένas άνδρείος στρατιωτι-
κός πού σκοτώθηκε, καθώς μου είπαν,
στην τελευταία έκστρατεία τής "Ιρ-
λανδίας;

— Μάλιστα, έξοχώτατε.

"Ηταν θράδου,
δυο "Αραβες
περπατούσ αν
σκεπτικοί στο
μεγάλο δρόμο
έξω άπ' τή Βι-
σκάρα.

"Ο ένας λεγό-
ταν "Αλής και
ό άλλος Μπέν
Μαχμούτ. "Α-
πό χρόνια εί-
χαν όρκιστή
αχώριστη φι-
λία, είχαν ά-
παρνηθί αδέλ-
φια και γο-
νεϊς κι' έμε-
ναν πάντα μα-
ζί σέ μιιά σκη-
νή, πού όρι-
σκόταν στην
άκρη του χω-
ριού τους. "Α-
φοϋ περπάτη-
σαν άρκετά έ-
κείνη τή θρα-
διά, δουδοί,
παρά τή συ-
νήθειά τους
και ρίχνοντας
πότε-πότε ό έ-
νας στόν άλ-
λον άγριες λο-
ξές ματιές, άν
τίκρυσαν μιιά
χουρμαδιά έ-
κει κάτω. Πή-
γαν κι' έστά-
θηκαν στόν ι-
σκίο τής. Τά
πρόσωπα και τών
δυο φανέρωναν
τίς ίδιες όδυνηρές
σκέψεις.

— Φίλε μου Μπέν
Μαχμούτ, είπα
πρώτος ό "Αλής
άποφασίζοντας
νά μιλήση. "Αν
κι' έχωμε νά πο-
δμε κά-
τι, ώστόσο φο-
βώμαστε σάν
μικρά
παιδιά, θάρρος,
λοιπόν, κι' άς έ-
ξο-
μολογηθούμε
κι' οι δυο τό
μυστικό
μας!...

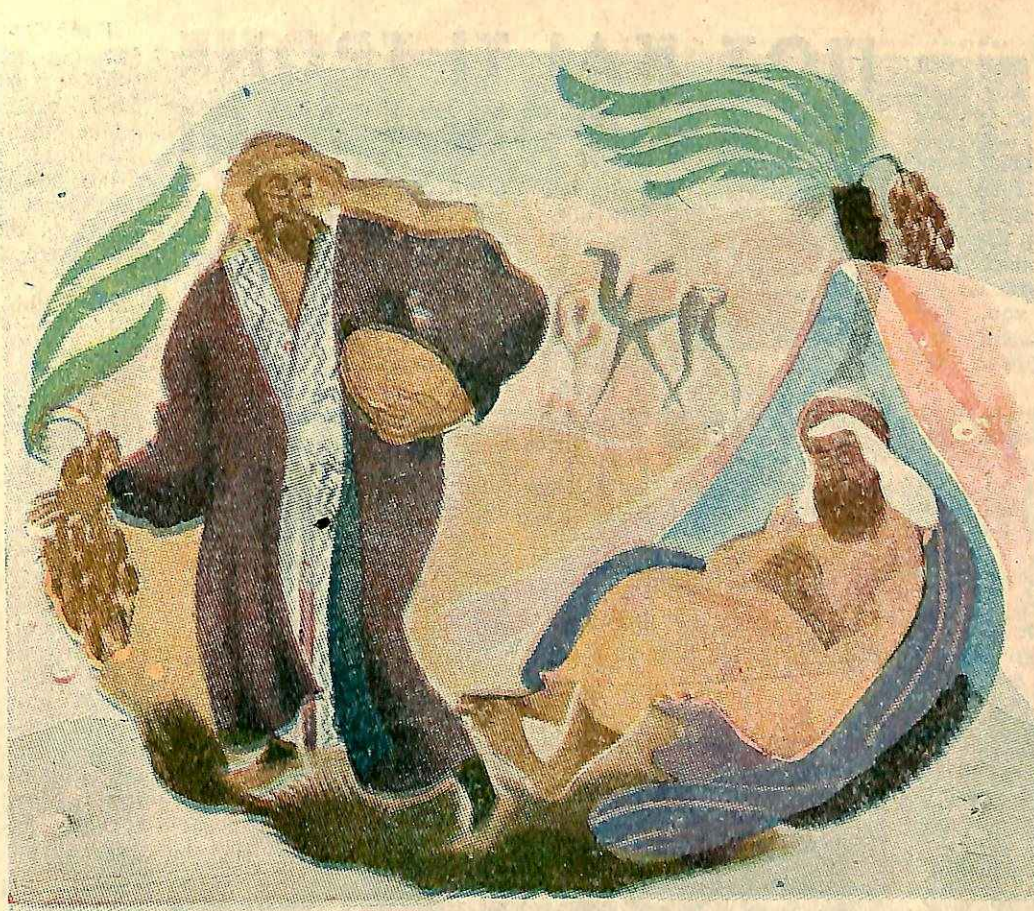
— Έξακολούθησε,
"Αλ, μιιά φορά
πού άρχισες νά
μιλές, μουμύρισε
ό Μπέν Μαχμούτ.

— Έστω!, έκαμε
ό "Αλς. Λοιπόν,
τί θάλέγες, Μπέν
Μαχμούτ, άν μά-
θαινες ότι κάποιος,
παρ' όλο πού ή-
ξερε πώς ένas
άδελφικός του
φίλος
άγαπούσε μέ
όλη τήν καρδιά
μιάν
διορφη κοπέλα
πού τήν έλε
"Αλμεάνα, τήν
άγάπησε κι' αυτός;
Κι' όστι σκοπεύει
τώρα νά τήν άρρα-
βωνιαστή, κι' έ-
στειλε τόν θείο
του νά τής τό
άνακοινώση; Τί
θάλέγες
γιά νά οικολογή-
σης τήν άποτρό-
παι αυτή διαγω-
γή εκείνου του
άν-
θρώπου;

— Θάλεγα, μουμύρισε
μέ λύπη ό
Μπέν Μαχμούτ,
πώς ό άνθρωπος
αύ-
τός παρσούρηκε
άπό τή φωνή
τής
καρδιάς του, πού
τόν έπρόσταξε
πιό
δυνατά κι' από
τό καθήκον του!

— Δέν είνε
δικαιολογίες
αυτές, Μπέν
Μαχμούτ!, είπα.
"Εσύ φαντά-
στηκες τή
φιλία μας σάν
ένα κοινό
πράγμα, πού
τό θρίσκει ό
καθένας
όταν του
καπνίσθι. Κι'
όλα αυτά γιά
τό χατήρι
των μαύρων
ματιών
έκει-
νης πού
άγαπούσες!

— Τί νά γίνη,
άποκρίθηκε
μέ θα-
ρεία
έγκαρτέρησι
ό άλλος. Δέν
τό
έξερεις; "Ο
έρωτας
έπνιξε, πνί-
γει και

2 ΦΙΛΟΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

θά πνίγη πάντα τή φιλία, άπαράλλα-
χτα σάν τά παράσια φυτά πού τυ-
λίγουν ένα ώραίο δένδρο και τό πνί-
γουν!

"Ο "Αλς έστéναξε.

— "Ακουσε!... είπα στόν Μπέν Μαχ-
μούτ. Κατάφερες τήν Αλμεάνα νά
με ξεχάση και νά σ' άγαπήση. "Ο
πατέρας τής ώστόσο ίού τήν είχε ύ-
ποσχεθί από καιρό και θά κρατήση
τό λόγο του... "Επειδή λοιπόν ή ζυ-
γισμένη ίσορροπεί, κανένας από τούς
δυο μας δέν θά χαρή τήν κοπέλλα
άν δέν πάρωμε μιάν άπόφασι γε-
νναία!

— Σωστά!, έκαμε ό Μπέν Μαχ-
μούτ. Δυο λιοντάρια δέν ζοϋν ποτέ
μονισμένα γιά πολύν καιρό.

— Ξέρεις τί κάνουν τότε; έμouγ-
γρισε ό "Αλς. Τσακώνονται κι' άλ-
ληλοτρώνονται, ώσότου άπομείνη τό
ένα ζωντανό!...

Μιά πένθιμη σιωπή άπλώθηκε ανά-
μεσα στους δυο "Αραβες. Οι ματιές
τους άστράψαν γιά μιιά στιγμή από
μίσος.

— "Ελα, Μπέν Μαχμούτ, είπα ό "Α-
λς, τράβηξε τό χατζάρι σου κι' έ-
νώ τό δικό μου... Μέσα στό σκοτάδι
δέν θά βλέπωμαστε, κι' όποιος σκο-
τώθι, σκοτώθηκε!

Πήδησαν όρθιοι και τράβηξαν τά
νατζάρια τους, αλλά κι' οι δυο ώ-
ολόγησαν μέσα τους πώς δέν είχαν
τό κουράγιο νά σφάζουν τό φίλο
τους.

Απόμειναν λίγα λεπτά συλλογι-
σμένοι. Τά κορμιά τους ίδρωναν ά-
πό τήν άγωνία κι' ό θάνατος τούς
χαϊδεύε μέ τά πένθιμα φτερά του.

"Αεφωνα είπα
ό "Αλς:

— Τά χέρια
μας άρνιοϋν-
ται νά βα-
φτούν στό ά-
δελφικό αίμα.
Βάζομε, λοι-
πόν, διαίτητή
τήν έρημο;
Και νά πεθα-
νώμε από δι-
ψα και πείνα;

— Δέν σε κα-
ταλάβα ίνω,
μουμύρισε ό
Μπέν Μαχ-
μούτ άνατρι-
χιάζοντας.

— Νά... Θά πά-
ρωμε ένα α-
σκι μέ νερό
μαζί μας κι'
ένα διπλό καρ-
τέλι ψωμί, και
μόλις θγή ο
ήλιος, θά προ-
διά, δουδοί,
παρά τή συ-
νήθειά τους
και ρίχνοντας
πότε-πότε ό έ-
νας στόν άλ-
λον άγριες λο-
ξές ματιές, άν
τίκρυσαν μιιά
χουρμαδιά έ-
κει κάτω. Πή-
γαν κι' έστά-
θηκαν στόν ι-
σκίο τής. Τά
πρόσωπα και τών
δυο φανέρωναν
τίς ίδιες όδυνηρές
σκέψεις.

της, όπου ό ή-
λιος καίει τό
κεφάλι και ή
άμμος ψήνει
τά πόδια. "Ο-
ση κι' άν είνε
στήν άγκαλιά

της, όπου ό ή-
λιος καίει τό
κεφάλι και ή
άμμος ψήνει
τά πόδια. "Ο-
ση κι' άν είνε
στήν άγκαλιά

ή πείνα και ή δίψα έμεινε τήν καρδιά τής
έρήμου...

— Τώρα κατάλαβα!... διέκοψε χλω-
μός ό Μπέν Μαχμούτ. Θά περπατού-
με μέρα και νύχτα δίχως διακοπή.
Δίχως ένός λεπτού άνάπαυσι, δίχως
σταλαγματιά νερού στα φλογισμένα
λαρύγγια μας και μιιά μπουκιά ψω-
μί γιά νά σταματήσωμε τήν πείνα
μας. "Ενας από μας, βέβαια, δέν θ'
ανθέξη. Θά πέση!

— Ναι, και τότε... Τότε ό άλλος πού
θ' άντέχη άκόμη. Θά τραβήξη τό
χατζάρι του... Θ' άνοίξη έναν τά-
φο... Θά θάλη μέσα σ' αυτόν, ζωντα-
νό ή νεκρό, έκείνον πού θά σωρια-
σθί πρώτος στην άμμο!... Κι' ύστε-
ρα... μονάχα ύστερα κι' άφοϋ πρῶ-
τα τόν θάψη, έντελῶς, τότε μόνο θά-
χη τό δικαίωμα νά άγγίξη τό ψωμί
και τό νερό και θά ξεαναγυρίση στό
γαριό. Σ' αυτόν, λοιπόν, τόν ζωντα-
νό θ' άνήκη ή "Αλμεάνα!

— Σύμφωνοι, "Αλ! ψιθύρισε ό
Μαχμούτ.

— Και τώρα, εξακολούθησε ό "Α-
λς, άς σφίξωμε γιά στερνή φορά
τά νεύρα. Κι' άς δώσωμε όρκο στόν
"Αλλάχ, πώς δέν θά έπιβουλεύουμε
ό ένas τόν άλλον, όπο θά διαρκέση
ή μονομαχία μας αυτή!...

— Σύμφωνοι, "Αλ! έτραύλισε ό
Μπέν Μαχμούτ.

★

Λίγες ώρες άργότερα και μέ τήν
άνατολή του ήλιου, ξεκίνησαν γιά
τήν καρδιά τής έρήμου, έχοντας μα-
ζί τους τό ασκι μέ τό νερό και τό

καρβέλι το ψωμί.

Περπάτησαν μέρες και νύχτες με πείσμα και αγωνία. Ο ήλιος της ερήμου τους χτυπούσε καφτερά στα κεφάλια, ή δίψα τους έφλόγιζε τα σπλάχνα και ή πείνα τους εθέρριζε.

Τέλος, την έκτη μέρα, ο Μπέν Μαχμούτ, που από θραδύς είχε αρχίσει να χάνει τις δυνάμεις του, δεν μπόρεσε να προχωρήσει περισσότερο. Κι' άξαφνα έωριάσθηκε κάτω.

Μιά φωνή ξέφυγε τότε από τα χείλη του συντρόφου του. Ο Άλης έσκυψε επάνω από τον φίλο του και τον εκύτταξε. Ο Μπέν Μαχμούτ δεν είχε πεθάνει ακόμη. Τα μάτια του είχαν κλείσει, αλλά ανέπνεε με κόπο. Η πρώτη σκίψις του Άλη ήταν να ανοίξει γρήγορα ένα λάκκο και να τον θάψει μέσα, όπως είχαν συμφωνήσει. Μά άξαφνα ο φίλος του άνοιξε τα μάτια του. Κι' αυτό ου διάβασε τότε στο βλέμμα του, έσπάραζε την καρδιά του. "Ω, δεν μπορούσε να το κάμει αυτό!...

Τότε, χωρίς να διστάση, πήρε το άσκι με το νερό και το έβρεξε τα χείλη. Κι' όταν εκείνος συνήλθε κάπως, πέφτοντας στην άγκαλιά του, του είπε:

"Η φίλιά μας είναι πιο δυνατή κι' από τον έρωτα. Ας ξεχάσουμε αυτήν που ήθελε να μας χωρίση, κι' ας ζήσουμε μακριά της κι' οι δυο.

Φιλήθηκαν και πήραν το δρόμο του γυρισμού... Μ. ΜΑΡΙΑΝΙ

Παννύες

ΣΤΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΙΚΟ

Η γερμαντοκώρη: Θα ήθελα ένα μουσικό κομμάτι για πιάνο.

Ο κατάρχη: Μήπως το «πρώτο φίλι»;

Η γερμαντοκώρη: Αυτό το άγροσάα...

Ο κατάρχη: Τότε τα «Φύλα μαζί μου και γίνε γυναίκα μου».

Η γερμαντοκώρη: "Αν ήμουν βέλγικη πώς σοβαρολογείτε...

ΠΑΝΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Η παχύσαρκη κυρία: Ξέρεις, μέσα στο θέατρο κάποιος με είπε δεσποινίδα.

Ο μικροσκοπικός όρκοζυγός: Πολύ σωστά. Γιατί κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πως υπήρξε άνθρωπος τόσο τρελλός να σε παντρευτεί.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Παλαιότερα ή ποικιλία των φαγητών των διαφόρων λαών ήταν άρκετά περιορισμένη, γιατί έχρησιμοποιούντο μονάχα τα προϊόντα του τόπου. Σήμερα όμως ή ταχύτης κι' ή εύκολία των μεταφορικών μέσων επέφεραν στα φαγητά μεγάλες αλλαγές.

Την μεγαλύτερη ποικιλία μεταξύ των λαών παρουσιάζει το τραπέζι των πολιτισμένων. Κι' αυτό συμβαίνει γιατί θεωρείται ως βασικός περσος παράγων ή υγιεινή από την γευστικότητα των τροφών.

Ο οργανισμός μας έχει ανάγκη εκτός από το άμυ-

ριστή άκόμη και σ' ένα ώρισμένο σπίτι ή σ' ένα ώρισμένο ρεστοράν.

Πλούσια σε «ειδικά» φαγητά είναι ή Γαλλία και μετάξυ αυτών έρχεται στην πρώτη σειρά ή περίφημη «μπουγιμπές» (ψαρόσουπα) της Νικαίας ή της Μασσαλίας, ή «φοντούτα» της Σαθόδας (τυρί λυωμένο στη φωτιά μαζί με θούτρο και λικέρ από κεράσια) και ή πατσάς της Καν.

Πιο περίεργα ακόμη φαγητά βρίσκει κανείς στην Άπω Ανατολή. Στην Ίαβα τρελλαινούνται για τα ηθγιαντά μυρμηγκία με λάδι από καρύδα: στο Σιάμ τρώ-

Γνωρίζετε τὰ φαγητά που έδημιούργησε ο περίφημος Ίταλός άρχηγός του διεθνούς φουτουριστικού κινήματος Μαρινέτι και πως τὰ άνόμασε; Το «αυτοκινητιστικό δυστύχημα» π. χ. άποτελείται από δυο φέτες ψαμί, εκ των οποίων ή μία είναι άλειμμένη με πολύ άπο σαρδέλλες κι' ή άλλη με μαρμελάδα από κάστανα και τυλιγμένες κι' οι δυο μέσα σε μιά φέτα ζαμπόν μουςκεμένο σε κρασί.

Και το «χρυσόφαγο»; Είναι κοτόπουλο ψητό με μαρμελάδα από κεράσια, σεορισμένο επάνω σ' έναν καθρέφτη!

Και ο «κύλινδρος»; Φανταστείτε ένα ρουλό από μοσχάρι ψητό άλειμμένο μ' ένα στρώμα από μέλι και σαρδέλλες!

Σύμφωνα με τους φουτουριστάς, τὰ φαγητά δεν πρέπει να ικανοποιούν μόνο την θρασύ, την γεύση και την διασφήσι, αλλά και... την άκοή και την άφή! Τέτοια πιάτα όμως δεν τὰ είδαμε εύτυχώς ακόμη.

ΚΟΥΖΙΝΑ ΚΑΙ... ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Σε κάθε γωνιά της γής ή κουζίνα θρίσκεται στην πρώτη θέση. Κι' αυτό συμβαίνει κατά το πλείστον στους πολιτισμένους λαούς. Δηλούνται ότι ο Δομιτιανός εκάλεσε μιά μέρα σε συνέδριο στην Γερουσία για ν' άποφάνθι περί το τρόπου που θα μαγειρευόταν ένα ψάρι που το ή χάρισαν.

Μεταξύ των πολιτισμένων λαών ή Κουζίνα θεωρείται ως βοηθός της διπλωματίας. Ένας περίφημος νομικός και πολιτικός, φίλος της καλοφαγίας, παρετήρησε ότι όλα τὰ σπουδαία προβλήματα λύνονται γύρω από ένα πλούσιο τραπέζι.

«Οι βασιλείς —έλεγε— όταν συζητούν μεταξύ τους για τις τύχες των λαών τους διαλέγουν πάντοτε την ώρα του φαγητού, κι' έτσι το γεύμα συντελεί στην εύημερία των λαών».

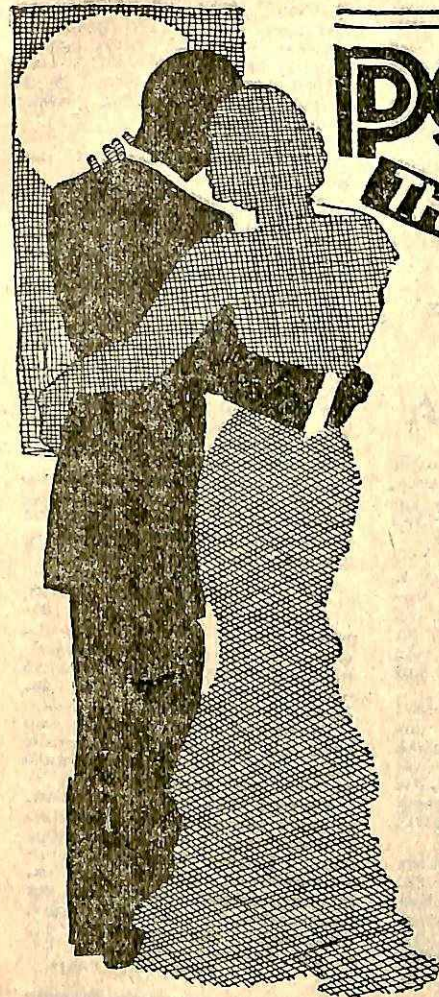
«Επίσης ο ίδιος γράφει κάπου άλλο: «Τα πέπραμένα των έθνών εξαρτώνται από τον τρόπο που διατινώνται».

Η κουζίνα —όσο εινε συνεργός και της οικογενειακής διπλωματίας.

Κάποια μέρα, μιά νεαρά σύζυγος ρώτησε έναν έπιφανή ψυχολόγον ποιά ήταν το μυστικό της ευτυχίας;

Κι' εκείνος απάντησε: «Νά έχη υπ' όψη της ή γυναίκα πως πολλές φορές ο σύζυγος μπορεί να μην έχη καρδιά, αλλά ότι όπως σ' ή, ποτε πάντα έχει στομάχι».

ΑΛΦΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Έργοστάσιο ξυλείας. Η Αικατερίνη ήταν υπηρέτρια σ' ένα άρχοντάκι στο Κολωνάκι. Ο μεγάλος όμως έρωας δεν περιφρονεί την υπηρετική ποδιά και τα κόκκινα χέρια.

—Σε λίγο δεν θα είσαι πια υπηρέτρια, της έλεγε ο Χρήστος. Έργάζομαι σχεδόν διπλά μεροκάματα, για να συγκεντρώσω μερικά χρήματα, για να μπορέσω να παντρευτώ.

Και έβαζε όλη την άντοχή των είκοσι χρόνων του στην δουλειά, να πραγματοποιήση το όνειρό του. Άλλ' ή άντοχή του οργανισμού έχει τα όριά της. Ο Χρήστος, επάνω στον έθουσιασμό της αγάπης του, τὰ υπέρβαζε. Και έπεσε άρρωστος.

Ο πυρετός της φθίσεως άρχισε να τον τσαντίζει. Το κακό σάρακι της νεότητος μπήκε στο σώμα του. Όταν το άντελήφθη, ήταν άργά. Το κακό είχε προχωρήσει.

—Πρέπει να σταματήσης τη δουλειά και να πές έξοχή, τον συνέθευ λευσε ο γιατρός, που τον εξέτασε...

Τσακισμένος από την άρρώστεια και από την άπελπισία, πήγε να βρή την Αικατερίνη...

Ήταν νύχτα θειά πιά. Ο Χρήστος ανέβηκε από τη σκάλα της υπηρέσιας του άρχοντάκιου στο δωματάκι της Αικατερίνης. Ήξερε που θρίσκόταν. Και στη λύπη του, πήρε το θάρρος να μπει στο ξένο σπίτι, για να την βρει.

Η Αικατερίνη εσθνιασθηκε όταν τον άντίκρυσε. Άλλά πιο πολύ ένησύχησε γιατί τον είδε τόσο λυπημένο και καταβεθλημένο:

—Τί έχεις; τον ρώτησε με αγωνία. Έκεινος σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα.

—Δεν είμαι καλά, Κατερίνα, της είπε. Νοιώθω πως όλα τελειώνουν. Δεν έχω πια δύναμη. Έκαμα ιση ώρα ν' ανέβω τη σκάλα.

Και της απέκλυσε την φρικτή άρρώστεια, που τον προσέβαλε. Η φτωχή κόρη προσπάθησε να τον παρηγορήσει. Τα δάκρυά της όμως έδρόαιζαν τα χέρια του, που έκαιγαν από τον πυρετό.

—Ο γιατρός, μου είπε να πάω σ' έξοχή, είπε ο νέος.

—Νά πές, Χρήστο και θάρρω κι' εγώ μαζί σου να σε περιποιούμαι, του απήντησε ή καλή κοπέλλα.

—Όχι, δεν πρέπει ν' αφήσης τη θέσι σου...

—Σπουδαία θέσι!... Έκαμε με περιφρόνησι ή νέα...

—Όχι, Κατερίνα, δε θάρρης μαζί μου. Δεν κάνει νάρρης.

Και για να την πείση, να μην τον ακολουθήσει, έβάλετο να παρουσιάση την κατάστασί του καλύτερη, από ό,τι πραγματικά ήταν.

—Δεν είμαι δα και για θάνατο, της είπε. Θα πάω ένα διάστημα στην έξοχή και θα γίνω καλά. Θα γίνω όπως πρώτα, θα το δής. Κι' άλλη φορά άρρώστησα και μ' έσωσαν οι γιατροί. Κάποτε δεν με έμελε τότε αν θα πέθαινα, γιατί δεν ήμουν εύτυχισμένος. Ένώ, τώρα, που σ' αγαπώ και περιμένω να παντρευτώ, θα γιατρευτώ εύκολότερα. Θα ίδής τι γρήγορα που θα γιατρευτώ. Έσύ εν τώ μεταξύ θα δουλεύεις. Και θάρρουν να με βλέπης κάθε Κυριακή.

Πήγε στο Μαρούσι ο Χρήστος. Τον έπεσκέτετο κατ' άρτια διαστήματα ένας γιατρός, φίλος του εργοστασιάρχου ξυλείας, στο όποιον τὸ έργοστάσιο εδούλευε πριν. Και την Κυριακή έρχόταν από το πρωί ή Αικατερίνη. Τὸ έφερνε ό,τι μπορούσε ή φτωχή κοπέλλα. Όλη την έβδομάδα έφρόντιζε για το τί θα του φέροι. Και ζούσε με την άναμονή της Κυριακής, που θα πήγαινε να τον ιδεί.

Η χαρά έπλημύριζε στο πρόσωπο του άρρωστου νέου, όταν την έβλεπε.

—Τώρα είμαι καλύτερα, της έλεγε. Για κύτταξέ με κι' εσύ. Δεν είμαι πιο ροδοκκίνος; Δεν είναι το χρώμα μου καλύτερο;

Έλεγε αυτά τα παρηγόρια λόγια με φωνή ραγισμένη. Ένοιώθε σαν φωτιά στο στήθος του.

Η Αικατερίνη τον ρωτούσε πάντα πως περνά. Μήπως τὸ λείπη τίποτε. Μήπως τὸ χρειάζεται περισσότερο περιποίησης.

—Νά τὰ ρημάξω όλα, του έλεγε, και νάρθω να σε περιποιούμαι.

—Όχι, Κατερίνα, δεν χρειάζεται. Έδώ με περιποιούνται πολύ καλά. Το άφεντικό μου μάλιστα μου στέλνει και γιατρό και με βλέπει.

Και έφευγε την Κυριακή τὸ

θράδυ για την Αθήνα η Αϊκατερίνη ύψωντας δακρυσιμένα μάτια προς τον ουρανό:

— Παισγία μου, επιθύριζε, κάμε τον καλά...

Την τρίτη Κυριακή, που ανέθηκε στο Μαρούσι με λαχτάρα, όπως πάντοτε, να τον ιδεί, έβριζε άδειανό το κρεβάτι του.

— Πέθανε, της είπαν.

Στηρίχθηκε στον τοίχο, για να μην πέση. Τα πράγματα που του είχε φέρει έκλυαν από τα χέρια της στο πάτωμα.

— Αν έρχόμουν να τον περιποιηθώ εγώ, είπε, δεν θα πέθαινε.

Και πήρε, χυμένη, πάλι το δρόμο για την Αθήνα. Ανέθηκε και κλείστηκε στο δωματάκι της.

Την άλλη μέρα το πρωί τ' άφεντικά της άρχισαν να θυμώνουν μαζί της. Είχε πάει έννηα ή ώρα και δεν είχε κατεβή ακόμη, να τους υπηρετήσει. Αυτή ήταν πάντα τόσο τακτική!

Σήμερα τί έπαθε; Μήπως της συνέβη τίποτε; Ο κύριος του άρχοντόσπιτου άνέθηκε στο δωματάκι της.

Την έβριζε νεκρή. Είχε δηλητηριασθή με ποτάσα...

... Η μικρή, πρόθυμη Αϊ-

κατερίνη δεν θα υπηρετή-
ση πιά τους ανθρώπους
του Αθηναϊκού άρχοντό-
σπιτου. Εγκατέλειψε τη
θέσι της για πάντα. Και
ήγχε κοντά σ' εκείνον, που
ήταν όλη της ή ζωή. Ο
άρρωστος άγαπημένος της
έχει περισσότερη ανάγκη
περιποιήσεως. Κοντά σ' αυτό
τόν είναι ή θέσις της. Φτω-
χή Αϊκατερίνη!... Ύστερα
από τη ζωή δεν υπάρχουν

Τό διηγηματάκι μας γιά τό τραύ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΜΙΛΛΑ

ΖΟΥΣΑΝ σ' αυτή την μα-
κρινή πολιτεία δύο έλαι-
ρετικο νοικοκυράια. "Ας
τους ονομάσωμε «ο κ. Χονδρός»
και «ο κ. Λιγνός». Ο κ. Χον-
δρός καθώς... το μαρτυρεί το
δνομά του ήταν ψηλός κι άδύ-
νατος, κι ο κ. Λιγνός, φυσικά,
κοντακιανός και όλοστρόγγυ-
λος.

II

Ο κ. Χονδρός κι' ο κ. Λιγνός
λοιπόν βρίσκονταν σε πολύ περί-
εργες σχέσεις. Έμισούντο. Κι'
αυτό το άμοιβαίο αίσθημά έκ-
δηλωνόταν κατά τρόπον πολύ
περιεργον. "Αν ο κ. Χονδρός έ-
χιζε σ' ένα ώρισμένο σημείο
της πόλεως ένα σπίτι, ο κ. Λι-
γνός δεν ήσυχάζε, αν δεν έχτιζε
κι' αυτός, απέναντί του, ένα
πιό ώραιο.

Κάποτε ο κ. Λιγνός άγόρασε
ένα οικόπεδο και τάχε μυστικό,
άλλά δεν άργησε να τό μάθη ο
κ. Χονδρός, κι' άγόρασε κι'
αυτός κρυφά ένα οικόπεδο πλάι
στού αντίπαλόν του Κυττά.

άρρώστειες. Έκεί που πή-
γες και συνάντησες τόν
άγαπημένο σου, σάς έχει
ετοιμάσει ο καλός Θεός
της άγάπης, μια άδιατά-
ρακτη, παραίεισική εί-
ρήνη, όπου βρίσκουν την
γαλήνη της μακαριότητος
οι καρδιές, που σ' αυτό τόν
κόσμο άγάπησαν κι' έπό-
νεσαν πολύ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ζονταν σαν άγριεμένοι σκύλοι
άνθρωποι και ούκ άπειρα, όπως
στους παλούς καιρούς δύο έχ-
θρικοί πύργοι χτισμένοι επάνω
σε δύο άντικρινούς έράχους.

III

Μιά μέρα ο κ. Χονδρός ά-
ποφάσισε να υπερτερήσει με κά-
θε τρόπο τόν κ. Λιγνό. Στο σπίτι
του που χτιζόταν και που θα
τό παρέδιδε στους ένοικιαστές
τόν Σεπτέμβρη, έκρέμασε μια
πινακίδα που έγραφε:

«Γιά τόν Σεπτέμβριο διατί-
θενται άκόμη μερικά μικρά και
μεγάλα διαμερίσματα, με χάλυ-
ραστικό τηλέφωνο, δύο άσσαν-
σέρ (τό δεύτερο γιά τό υπηρε-
τικό προσωπικό) και μηχανές
σκούπισματος».

Ο κ. Λιγνός μόλις έδιάβασε
την πινακίδα σκέφθηκε να ξε-
παθή τόν αντίπαλό του. Και
μια ώρα άργότερα, κρέμασε
έξω από τό σπίτι του που χτι-
ζόταν, μια πινακίδα που έγρα-
φε τά ίδια μ' εκείνην τού κ.

Χονδρού, αλλά με τη διαφορά
ότι προσέφερε κι' ένα τρίτο άσ-
σανσέρ γιά τά έμπορεύματα,
δωρεάν τό φώς, τό γκάς και τό
ζεστό νερό. "Επί πλέον ή έ-
κλογή της ταπεταρίας άνήκε
στους ένοικιαστές.

IV

Ο κ. Χονδρός έβυσε τό κε-
φάλι του.
Μιάμιση ώρα άργότερα είχε
προσθέσει στην πινακίδα: «Ρε-
σταράν έντός τού κτιρίου, μπάρ-
κρεσπαλεϊο, έδωδιμοπαλεϊο, φαρ-
μακείο και όπωροπαλεϊο».

Έτριψε Ικανοποιημένος τά
χέρια του, γιατί ο κ. Λιγνός
δεν θα μπορούσε ν' άνοίξη ένα
δεύτερο φαρμακείο στον ίδιο
δρόμο. "Αλλ' ούτε κι' ο κ. Λι-
γνός δεν φάνηκε νικημένος. "Η
νέα του πινακίδα έγραφε: «Έν-
τός τού κτιρίου: "Ιατρός, συμ-
βολαιογράφος, ράπτης, ράπτρια,
κινηματογράφος».

Κι' αυτός με τη σειρά του
έτριψε τά χέρια του από Ικανο-
ποίησι γιατί δεν θα μπορούσε
ν' άνοίξη κινηματογράφο ο κ.
Χονδρός στον ίδιο δρόμο.

V

Ο κ. Χονδρός έπνεε μένεα.
«Τί μπορώ να κάνω γιά να θυ-
μώσω τόν κ. Λιγνό;» άναρωτι-
όταν. "Η άμυχάνια του όμως ό-
πρήξε σύντομη και σε λίγο τό
πρόσωπό του έπαυσε μιάν έκ-
φρασι Ικανοποίησεως.

Προσέθεσε στην πινακίδα του
αυτά τά λόγια: «"Η τελευταία
λέξι της οδού: φερετροποιεί-
ον έντός τού κτιρίου».

Ύστερα από μισή ώρα φάνη-
κε στην πινακίδα τού αντίπαλου
ή απάντησις: «Αφάνταστα κομ-
φόρ: "Ιατρός, δικηγόρος, συμ-
βολαιογράφος, ράπτης, μοδίστα,
κινηματογράφος, ρεσταράν, μπάρ-
κρεσπαλεϊόν, έδωδιμοπαλεϊόν,
φαρμακείον. Φερετροποιείον μό-
νο στο άπέναντι κτίριο!»

ΓΕΝΟ ΧΕΛΤΑ-ΙΙ

Οποκομής ΡΕΝΕ ΜΠΕΖΕΝ
βάλ είχε καταλύσει στο
Ξενοδοχείο «Μάξεστικ»
που ήταν τό πιο άριστοκρα-
τικό τού Καρακάς, πρω-
τευούσης της Βενεζουέλας.
Έρχόταν από την Κούβα
και περιώδευε την Νότιο
Αμερική, χάριν άναψυχής.
Ήταν ένας άνδρας ώς
σαράντα χρόνων με γκριζά
μαλλιά στους κροτάφους
και με νεανικό παρουσια-
στικό. Την ίδια νύχτα της
αφίξεώς του, πήγε στο «Ξέλ-
λι», τό μεγαλύτερο νυκτε-
ρινό κέντρο τού Καρακάς.
Άνοίγει στη μία μετά τά
μεσάνυχτα, διαθέτει ρουλέ-
τες και διάφορα θεάματα,
μεταξύ τών οποίων και «τα-
μπλά θιβάν».

Έκεί έγνώρισε έναν
σπουδαίο παίκτη, τόν με-
γαλοβιομήχανο Βιντσέντε
Έλλερένα.

Από τη γνωριμία αυτή
ένθουσιάστηκε κυρίως ο
Έλλερένα, βλέποντας πως
είχε να κάμη μ' έναν τζέν-
τλεμαν.

— Έξερετε, υποκόμη. Θα
κάμω ένα ταξίδι ώς την Εύ-
ρώπη, και συγκεκριμένως
στο Βέλγιο και την Όλλαν-
δία.

— Ω! θα σάς συστήσω σε
μερικούς φίλους μου εκεί,
γιά να περάσετε ευχάριστα
τόν καιρό σας, τού άπότη-
σε ο Μπεζενόβαλ.

Έπαιξαν «μακάο» όλη
σχεδόν τη νύχτα, κι' ο υπο-
κόμης έχασε αρκετές χιλι-
άδες.

Ένα μήνα άργότερα ά-
πό τη θραδυά εκείνη, ο κύ-
ριος Βιντσέντε Έλλερένα
έφθανε στην Όσάνδη, ό-
που έσπευσε να γνωρίση
τόν φίλο τού υποκόμης
μαρκήσιο Ντάνναρντ-Αίν-
τενς, ο οποίος τόν υποδέ-
χτηκε μ' έξαιρετική ευέ-
νεια.

Ο μαρκήσιος κατοικούσε
με την γυναίκα του σε μία
άριστουργηματική θίλλα,
όπου ο κύριος Έλλερένα
έκλήθη κι' έγνώρισε άρκε-
τό καλόν κόσμο, μεταξύ άλ-
λων δε και έναν βαρυνέττο
Αγγλο, έναν πρώην λοχα-
γό τού άμερικανικού στρα-
τού, τόν έκφυλο γιού ενός
Αγίου τραπεζίτη και κά-
ποιον Λασσάλ, που μόλις
είχε επιστρέψει από ένα μα-
κρινό του ταξίδι στην Α-
φρική όπου είχαν πάθει τά
μάτια του και φορούσε μαύ-
ρα γυαλιά.

Οι νέοι φίλοι τού κυρίου
Έλλερένα μετά τό γεύμα
κι' άφοδύ πέρασαν ευχάρι-
στα τη θραδυά τους, κατέ-
ληξαν όλοι στο πράσινο τρα-
πέζι. Ο κύριος Έλλερένα
όμως ένοιωθε μιάν άκατα-
νίκητη σαγήνη να τόν κυρι-
εύη. Ήταν ή σαγήνη της
ώραίας μαρκήσιας.

Στην αρχή τό παιχνίδι ή-

ταν σχεδόν Ισόπαλο. Άργό-
τερα όμως ή τύχη τού φέρ-
θηκε έχθρικά και ο Έλλε-
ρένα άρχισε να χάνη, όπως
έχανε συνεχώς και επί τρία
ημερώνυχτα από κείνη τη
θραδυά.

Και σαν να μη έφθανε ώς
έδω ή χασούρα τού κυρίου
Έλλερένα, ο άνθρωπος με
τά μαύρα γυαλιά τόν πήρε
σε μία στιγμή κατά μέρος
και τού είπε:

— Κάνομε ένα «έκαρτέ»
τέτ-ά-τέτ;

Ο κύριος Έλλερένα, με-
θυμένος πιά από τό παιχνίδι,
δέχθηκε την πρότασι. Τό
παιχνίδι διήρκεσε σχεδόν
μια ώρα κι' ο Νοτιοαμερι-
κανός έχασε άλλες δέκα
χιλιάδες φράγκα.

Τό πρωί, σαν πήγε στο
δωμάτιό του είδε πως είχε
χάσει έν όλω 160 χιλιάδες
φράγκα. Η χασούρα δεν
τόν έπείραζε, γιάτι ήταν
πάρα πολύ πλούσιος, αλλά
είχε την έπιθυμία της «ρε-
θάνς».

Την άλλη μέρα βρέθηκε
πρό μιας νέας έκπληξεως.
Ο μαρκήσιος, ή γυναίκα

του και οι φίλοι του είχαν
φύγει ξαφνικά όλοι γιά την
Διέπτυ της Γαλλίας, όπου
τόν έδιναν ραντεβού γιά να
τους συναντήσει.

Ο Έλλερένα έσπευσε εις
τό ραντεβού, αλλά δεν τούς
βρήκε.

Τότε ένεπιστεύη την πε-
ριπέτειά του σ' έναν άστυ-
νομικό, ο οποίος τού άπε-
κάλυψε ότι είχε πέσει θύμα
συμμορίας χαρτοκλεπτών.

Ο ψευδοκόμης Μπεζεν-
βάλ, γνωστός στο Καρακάς
ακούγοντας πως ο Βιντσέν-
τε Έλλερένα ήταν έτοιμος
να φύγη γιά την Ευρώπη,
έπαιξε μαζί του και έχασε
επίτιδες γιά ν' άποσπάση
την έμπιστοσύνη του. Τό θύ-
μα όμως φθάνοντας στην
Όσάνδη, παρουσιάστηκε
στους φίλους τού «υποκό-
μητος», που δεν ήσαν άλλο
από κινολ χαρτοκλέφτες.

Κι' ο άστυνομικός προσέ-
θεσε.

—Θέλετε μάλιστα να μά-
θετε και πως σάς έκλεβε ο
κύριος Λασσάλ, ο άνθρω-
πος με τά μαύρα γυαλιά;

Σας έπαιζε με χαρτιά ση-

μαδεμένα με μία διάλυσι με
θάσι τόν φώσφορο. Έσείς
δεν βλέπατε τίποτε, άλλ' έ-
κείνος τά έβλεπε θαυμασία
πίσω από τά μαύρα γυαλιά.

Και σαν να μην σας έφθα-
νε αυτό, σάς παρέσυραν κι'
ώς έδω, σε μία χώρα ξένη
άπ' εκείνην που διέπραξαν
τό εγκλημα και συνεπώς
κάθε ίχνος τους σβύνεται.
Έδω και κάμποσον καιρό
όλες σχεδόν οι άστυνομίες
της Ευρώπης κυνηγούν αύ-
τή τη συμμορία. Ξερετε
πως ονομάζεται; "Η «Συμ-
μορία τών Δέκα Χιλιάδων».
Έδωσαν δε αυτό τό όνομα
στη συμμορία τους, γιάτι
δεν καταδέχονται να κλέ-
ψουν ένα θύμα τους γιά πο-
σά μικρότερα από δέκα χι-
λιάδες φράγκα.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΓΚΟΥΑΡΤΣΙΑ

Τό στοίχημα

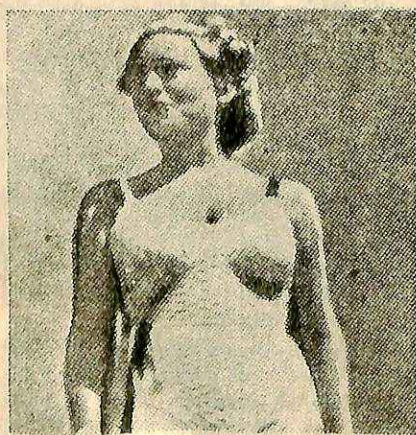
Ενας Έλβετός χωρικός,
ο Χάιντεγκερ, φημισμέ-
νος γιά τη μεγάλη του
άσχημιά, είχε πάει στο Λον-
δίνο γιά να έργασθ ή και να
κάνη την τύχη του. Έκεί

δεν άργησε, λόγω της έξυ-
πνάδας του, να καταλάβη
μιάν από τις σπουδαιότερες
θέσεις τού Κράτους. Όσο
όμως ήταν έξυπνος, άλλο
τόσο ήταν και άπαίσιος, φρι-
κώδης στην όψη. Και σαν να
μην ήταν άρκετό αυτό, ή
φύσις τόν είχε προικίσει και
μ' ένα τέτοιο πάχος, που
τόν έκανε πιο τερατώδη.

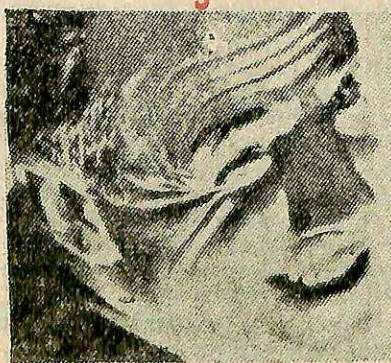
Ο Χάιντεγκερ ωστόσο,
αντί να πάρη κατάκαρδα
την άσχημία του, μιλούσε
πάντα πρώτος γι' αυτή. Μιά
μέρα μάλιστα έβαλε ένα πα-
ράξενο στοίχημα με τόν
λόρδο Τσέτσσεφελδ. Έστοι-
χημάτις πως σ' όλο τό Λον-
δίνο δεν θα μπορούσε να
βρεθ ή άσχημότερος άνθρο-
πος άπ' αυτόν. Ο λόρδος
Τσέτσσεφελδ, ύστερα από πο-
λύ κόπο, κατώρθωσε ν' ά-
νακαλύψη μια γρηά που ή-
ταν έξαιρετικά άσχημη. Η
γρηά αυτή και ο Χάιντε-
γκερ παρουσιάστηκαν ενώ-
πιον μιας έλλανοδίκου έπι-
τροπής, ή οποία άπεφάνθη
πως ή γρηά ήταν πιο άσχη-
μη. Ο Χάιντεγκερ όμως δεν
παράδέχτηκε την άπόφασή
της έπιτροπής. Εδήλωσε ό-
τι γιά να μπορέσουν να κρι-
θούν με ίσες πιθανότητες έ-
πιτυχίας, έπρεπε ή γρηά κι'
αυτός να παρουσιαστούν
ντυμένοι κατά τόν ίδιον τρό-
πο. Έτρεξε λοιπόν και φό-
ρεσε ένα γυναικείο φόρεμα
κι' ένα καπέλλο και σαν πα-
ρουσιάστηκε, ή έπιτροπή έ-
σπευσε να άκυρώση την πρό-
τη της άπόφασή και να άπο-
νείμη στον Χάιντεγκερ τό
επαθλό της άσχημίας!

Είχανά δώ πολύν καιρό τό φίλο μου
Αγγελία Μάπα, έναν τύπο χαριτωμένο
έτσι...

«Χτες τόν συνήνησα και με συνήνη-
σε, στην πλαζ της Γλυφάδας, την ώρα που
περνούσε από μπροστά μας μια κοπέλλα
έτσι...»

«Άμεσως ο Αγγελία Μάπα έσπευ-
σε να κάμη στην κοπέλλα έτσι...»

«Χωρίς όμως να αντίληφθ, ότι δυά
έθματα πίσω του θριασκόναν ή άρραβωνί-
αστικά του ή Μιμικά, μια κοπέλλα έτσι...»

«Η οποία στο πλ και φί έκαμε επί το-
που τό φίλο μου τόν Αγγελία Μάπα...»

Λευκή γτέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :
 'Η φωτιά που άναψε ο τυχοδιώκτης Γκοντράν ντ' Αμόν στο μέγαρο Μοράν λίγες στιγμές πριν άρπάξει την μικρούλα Λευκή Ντέ Μοράν στην άγκαλιά του και εξαφανισθή στους έρημους δρόμους της συνοικίας 'Αγίου Δομνίκου, δεν άργησε να γίνει αντιληπτή από κάποιον που έτρεχε να κρυφτεί απίτη του από τον φόβο των έπαναστατών. Σ' έ λίγο κόσμος περιέργων έτρεχε πρὸς τὸ καίκομενο μέγαρο κι' ανάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ ὁ παχύσαρκος άμαξᾶς τοῦ κόμητος. Ζερὸμ, ποὺ εἶχε έγκαταλείψει τὸ μέγαρο χωρὶς νὰ ζητήσει άδεια ἀπὸ τὸν κύριό του. Οἱ πρώτοι ποὺ έφθασαν στὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς κατῶρθωσαν νὰ μπουν στὴν αὐλή καὶ έφτιασαν μιὰ πρόχειρη πυροσβεστική υπηρεσία γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν πρόοδο τῆς φωτιάς.

15ον

Εν τῷ μεταξὺ ἐκείνοι ποὺ εἶχαν μείνει, ἔξω ἀπ' τὸ κιγκλιδωμά άρχισαν νὰ εἰσφομοῦν κι' αὐτοὶ στὴν αὐλή κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κατῶρθωσε νὰ μπη κι' ὁ Ζερὸμ ποὺ έτρεξε άμέσως κοντὰ στοὺς αὐτοσχέδιους πυροσβεστές.

Καταϊδρωμένος κι' ἀξιολύπητος ὁ δύσμοιρος άμαξιλᾶτης, παρ' ὅλο τὸ θάρος τοῦ σώματός του πηγαίνοντο χόταν ἀπ' ἐκείνους ποὺ τρομπάριζαν σ' ἐκείνους ποὺ κουβαλοῦσαν νερό με τοὺς κουβάδες καὶ ἰκέτευε νὰ τοῦ ἀνοίξουν δρόμο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ μέγαρον.

Κάνε στὴν μπάντα, ἀνθρώπε μου, τὸν ἔσπρηνχαν ἐκείνοι ποὺ ἐργαζόταν σὰν δαίμονισμένοι.

Μπᾶς κι' ἔχεις σκοπὸ νὰ μπη σ' αὐτὸ τὸ καμινί; τοῦ ἔλεγε τρίτος, τραβώντας τὸν πρὸς πίσω. 'Αν ἦταν μέσα κανεὶς, θάχῃ γίνει στάχτη τώρα!

Μὰ εἶναι κάποιος!... Κι' ὄχι ἓνας μόνο, εἶναι πολλοί!... Θεέ μου!... 'Αν ἔχουν γίνει στάχτη! φώναξε ὁ Ζερὸμ καὶ σὰν τρελλὸς τραβοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ γρονθοκοποῦσε τὸ κεφάλι του, ἐπαναλαμβάνοντας:

Μὰ ὄχι! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔμεινε ἐκεῖ μέσα ὁ κόμης! 'Ω! ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν... Θὰ ἔφυγε μετ' τὴ μικρὴ καὶ μετ' τὴ Φραγκίσκα... μετ' τὸν Γιάννη, μετ' τὸν Κλου...

'Αδιάφοροι ὅμως ἐκείνοι ποὺ ἀνέλασαν νὰ ἐμποδίσουν, ἂν ὄχι νὰ σβύσουν δλότελα, τὴν πυρκαϊά, πρὸς θάλασσον λόγους, τὴν πληροφοροῦσε ὁ άτυχῆς Ζερὸμ, ἔξακολουθοῦσαν ἐντατικά τὴ δουλειά τους, ὁπότε ὁ άμαξᾶς βλέποντας ὅτι δὲν ὤπηχε ἄλλος τρόπος νὰ πληροφορηθῇ γιὰ τὴ ζωὴ ἐκείνων ποὺ ἀπὸ μιὰ ἀδικαιολόγητη περιέργεια ἐνκατέλειπε σὲ κρίσιμες γιὰ τὴν ασφάλειά τους στιγμές, ἔπληρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀρμύσει ἑαφνικά καὶ ν' ἀνέβῃ τὰ σκαλιά τοῦ μεγάρου.

Καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τολμηρὴν αὐτὴν ἀπόφασιν του, ὁπότε ἐνοώσε ἀποτόμως ἓνα θαρρὺ χέρι στὸν ὄμο του ποὺ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ πίσω καὶ μιὰ θυμωμένη φωνὴ ποὺ τοῦλεγε:

Δὲν τρώγεις; πιά κοιλαρᾶ μου!

'Αν τοῦ λόγου σου ἔχῃς σκοπὸ νὰ ψηθῇς ζωντανὸς καὶ νὰ σκάσης σὰν φουσκᾶ, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ὅρεξι νὰ σὲ βλέπουμε νὰ ταισιρίζεσαι καὶ ν' ἀκούσουμε τὸν κρότο σου!

Ὁ Ζερὸμ θέλησε νὰ καταβάλλῃ μιὰ ὑστατὴ προσπάθεια καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ καίκομενο μέγαρο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ λόγια ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, μὰ μόλις καὶ πρόλαβε, καθῶς καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἔβρισκαν κοντὰ του νὰ τραβηχτοῦν, μετ' ὧν, πρὸς τὰ πίσω...

Μιὰ δολέκληρη πλευρὰ τοίχου, ποὺ εἶχε πιά κατακίχῃ, κατέρρευσε μετ' ἑλάττωμα, πετώντας πρὸς τὸν οὐρανὸ θεόρατες φλόγες, ποὺ ἄδικα ἔγλειφαν τώρα τὶς μαρμάρινες πλάκες καὶ τοὺς πέτρινους τοίχους τοῦ προαυλίου.

'Ολόκληρος ὅμως ἡ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ μεγάρου δὲν ἦταν πιά παρὰ σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια, ποὺ κἀπνίζαν, ἐνῶ ἡ φωτιά ἔδειχνε πὼς μὴ ἔχοντας τί ἄλλο τὸ ἐξόλινο νὰ καταστρέψῃ, ἔδειχνε πὼς θάσβυνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Εἰκίνοι ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ ἐντοπίσουν τὴν πυρκαϊά ἦσαν ἔτοιμοι νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τους, ὁπότε ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν, μπρὸς στὴν ἑαφνικὴ εἰσοδο μέσα στὸ προαύλιο δυὸ πυροσβεστικὸν ἀντλίων ποὺ τὶς περαιοῦσαν ἓνα σωρὸ πυροσβεστές μετ' ἑλπίδας στὰ χέρια.

Σύντομα οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδωσαν τὶς σχετικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα, μιὰ διὰς σκαπανέων εἰσχωροῦσε ἀπ' τὸ ὀπίσθιο μέρος τοῦ μεγάρου, καταρρίπτοντας μετ' ὧν μπαλνιόδες τους κἀθε κλειστὴ πόρτα ποὺ βρισκὰν μπρὸς αὐτοῦς.

Ὁ Ζερὸμ ἰδρικοπώντας καὶ λαχανιάζοντας ἀκολουθοῦσε κατὰ βῆμα τοὺς σκαπανεῖς.

Εἰγὼ θὰ σὰς ὁδηγήσω, φώναξε, εἶμαι ὁ άμαξᾶς τοῦ κ. κόμη, σὰς παρακαλῶ ὅμως, κύριοι πυροσβεστές, μὴ χαλινᾶτε τὸ σπῖτι τοῦ κυρίου μου.

Καὶ μόλις ἡ πρώτη πόρτα κατέπεσε, σὰν τρελλὸς ὁ Ζερὸμ ὥρμησε πρὶν ἀπ' ὅλους, διασχίζοντας τὸ ἓνα ὑστερὰ ἀπ' τ' ἄλλο τὰ δωμάτια μετ' ὧν φτάσῃ μιὰ ὥρα γρηγορότερα στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος.

Κι' ἐνῶ δρασκελίζε μ' ὅση μποροῦσε εὐχέρεια κάθε τί ποὺ βρισκόταν πεσμένον μπρὸς αὐτοῦ φώναζε μ' ὅση δύναμιν τοῦ εἶχε ἀπομείνει:

Κύριε κόμη!... Φραγκίσκα!... Γιάννη!...

Οἱ σκαπανεῖς τὸν ἔσπρηνχαν, τὸν ἀναποδογύριζαν, αὐτὸς ὅμως ἑαυτοβρισκόταν κοντὰ τοὺς καὶ ἐπαναλάμβανε τὰ δυνάμια ἐκείνων ποὺ ἄφησε

στὸ μέγαρο λίγη ὥρα πρὶν πιάσῃ φωτιά.

Κάποια στιγμὴ θρέθηκε ἀνάμεσα σὲ πυκνοὺς καπνοὺς κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ κάπου καὶ νὰ μὴ σωριασθῇ χάμω, κατάλαβε πὼς βρέθηκε μπρὸς αὐτὸ ἓνα κιγκλιδωτὸ ἐμπόδιο. Πλησίασε καὶ στηρίχθηκε περισσότερο πάνω σ' αὐτὸ, ὁπότε τοῦ φάνηκε πὼς ἀπὸ κάπου ἐκεῖ ἔρχονταν σπαρακτικές ᾠδές. Πρόσεξε περισσότερο καὶ ἀντελήφθη ὅτι βρισκόταν στὶς κιγκλίδες τῆς σκάλας ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο. Τέντωσε προσεκτικὰ τ' αὐτιά του καὶ τότε πιά δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία. 'Ηταν ἀνθρώπινες πνιγμένες φωνές αὐτῆς ποὺ ἀκούε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ τὰ σκαλιά, ὁπότε παραπατώντας κάπου, κύλισε θάους στὰ σκαλοπάτια καὶ θρέθηκε ἑαπλωμένος στὸν στενὸ διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν οἰναποθήκη.

Ὅταν μετ' ὧν ἑαυτοκώθηκε ἀρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ:

— 'Ερχομαί!... 'Ερχομαί!... Εἶμαι ἐγὼ!... Ὁ Ζερὸμ!...

Ψηλαφτὰ μὲς στὸ σκοτάδι προχωρεῖ λίγα βήματα καὶ σταματᾷ μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα... Τώρα πιά ἀκούει καθαρά μιὰ ἀγωνιώδη φωνὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ μέσα.

'Ασφαλῶς ἐκεῖ κατέφυγε ὁ κόμης καὶ οἱ ἄλλοι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴ φωτιά. Δὲν τοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ καὶ ψηλαφώντας πάντοτε νὰ βρῇ τὸ χερούλι τῆς πόρτας, συναντᾷ ἓνα κλειδί. Τὸ στρίβει βιαστικὰ ἐνῶ ἑαυτὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του φωνάζει:

— 'Εδῶ εἶμαι, κοντὰ σας, κύριε κόμη!... 'Ερχομαί νὰ σὰς βοηθήσω...

'Η πόρτα ὑποχωρεῖ ἑαφνικά καὶ ὁ Ζερὸμ σταματᾷ στὸ ἀνοιγμά της μετ' ὧν μᾶτια ὀρθάνοιχτα καὶ ὅλο τρόμο.

Εἰκεῖ, λίγα βήματα πρὸς μπρὸς αὐτοῦ καὶ στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ ἐπιχρυσωμένου κηροπυλίου, ποὺ φαίνεται ὅτι ἦταν παρμένο ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος, διέκρινε τὸ σῶμα τῆς γρηᾶς Φραγκίσκας, νὰ σπαραττᾷ στὸ ἔδαφος.

— Φραγκίσκα!... Φραγκίσκα!... ἔαφῶνσε ὁ παχύσαρκος άμαξᾶς, μόλις συνήλθε ἀπ' τὴν ταραχὴν τοῦ καὶ γονάτισε πλάι σ' ἐκείνην ποὺ χάνοντας πιά κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, σπαραττοῦσεν ἀπ' τὴν νευρικὴ προσβολὴ ποὺ εἶχε ὑποστῇ στὴν ἀπελπίσιν της.

— Φραγκίσκα! ἐπαναλάμβανε προσπαθώντας ν' ἀναγκάσῃ τὴ δύστυχην παραμάναν, ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ, ὁ Ζερὸμ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω!

Ὅταν ὑστερὰ ἀπὸ λίγες στιγμὲς παρήλθε ἡ νευρικὴ κρίσις χάρις στὶς προσπάθειες τοῦ Ζερὸμ, καὶ ἡ Φραγκίσκα μπόρεσε ν' ἀνακαθίσῃ στὸ χῶ-

μα, ἔρριχνε ἓνα γύρω τῆς βλέμματα γεμάτα τρόμο καὶ ἔκπληξι καὶ φωνάτων σὰν νὰ εἶχε χάσει τὸ λογικὸ της. 'Ανεσῆκωσε τὰ μάτια της καὶ κυττάζοντας ἐπίμονα τὸν άγαθὸ άμαξᾶ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ, ἑαφνικά θυμήθηκε:

Μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε στὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ποῦ εἶνε;... Ποῦ εἶνε ὁ κ. κόμης; Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου... τὸ παιδί μου... ἡ Λευκή μου; Τί ἔγινε τὸ ἀγγελουδι μου;

'Αδικα ὁ Ζερὸμ προσπαθοῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ καὶ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ποῦ εἶνε ὁ κόμης;... Τί ἔτρεξε ἐδῶ μέσα; ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ μετ' ἐπιπλέον τῶρα δύναμιν ἡ παραμάννα τῆς Φραγκίσκας. Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀνθέξῃ περισσότερο. Οἱ καπνοὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸ ὑπόγειο καὶ καθῶς ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω ἄφησε μιὰ ἀγωνιώδη κραυγὴ:

— 'Η φωτιά!... 'Η φωτιά!...

Εἶχε καταλάβει καὶ μὴ μπορώντας ν' ἀνθέξῃ περισσότερο ἔπεσε στὴν άγκαλιά τοῦ άμαξᾶ ποὺ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καλῶντας σὲ βοηθεῖα μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς φωνῆς του.

'Υστερὰ ἀπὸ λίγα λεπτά τὸ ὑπόγειο γέμισε ἀπὸ πυροσβεστές ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ πέσουν πάνω στὰ σωμάτια τῆς Φραγκίσκας καὶ τοῦ Ζερὸμ, ποὺ ἀπὸ τὴν καπνιὰ ἄρχισαν νὰ χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους. Σύντομα τοὺς μετέφεραν σ' ἓνα ἀπ' τὰ πάνω δωμάτια τοῦ μεγάρου ποὺ δὲν εἶχε μεταδοθῇ ἡ φωτιά καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς παρέχουν τὶς πρώτες βοηθεῖες.

Ὁ Ζερὸμ δὲν ἄργησε νὰ πεταχθῇ ὀρθὸς καὶ νὰ τρέξῃ κι' αὐτὸς κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ βοηθοῦσαν τὴν Φραγκίσκα.

Παρ' ὅλο ποὺ ἔβλεπε πὼς ἡ δύστυχη παραμάννα μόλις κι' ἀνέπνεε μετ' ὀδυροῦν, ἄρπαξε τὰ κρεμασμένα σὰν ἑλῶ χέρια της καὶ παρακαλοῦσε μετ' ὧν ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ ὅσο μποροῦσε πρὸς γλυκειά:

— 'Ελα, καλὴ μου Φραγκίσκα, ἔλα στὰ συγκαλά σου... 'Ελα γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν καλὸ μας κ. κόμη!

Χρειάστηκε ὅμως νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὰ καὶ ἄλλα λόγια, πολλὰς φορὲς ὁ δύστυχος άμαξᾶς, ὥσπου νὰ δῇ τὴν Φραγκίσκα ν' ἀφήνῃ θάβεις στεναγμούς καὶ ν' ἀνοίγοκλεινῇ τὰ μάτια της.

— Νά, τώρα, εἰσαι καλύτερα, κύριε Φραγκίσκα μου! Μίλα γιὰ τὸ Θεό, ποῦ εἶνε ὁ κ. κόμης; φώναξε γεμάτος ἀγωνία ὁ Ζερὸμ.

'Η Φραγκίσκα ἀνασηκώθηκε λίγο, ἔρριψε μιὰ δόλο φόβο ματιὰ γύρω τῆς χωρὶς

ὁμῶς καὶ νὰ πῇ λέξι.

Φαίνεται πὼς ἑαυτοβρίσκοντας τὶς αἰσθήσεις της ἔχανε τὸ μνημονικὸ της. Ὡστόσο, ἐπειδὴ ὁ άμαξᾶς, γονατιστὸς τώρα μπρὸς αὐτῆς τῆς ἑξακολουθοῦσε τὶς παρακλήσεις τοῦ:

— 'Α! ἐσὺ εἶσαι Ζερὸμ; μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ ἡ δύστυχη γυναῖκα, γιὰ τὶς μείνες ἔτσι;... Τί ἔπαθα, λοιπόν;

Καὶ ἑαφνικά, σὰν μιὰ ἀστραπὴ νὰ φώτισε τὸ μυαλὸ της, ἄφησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ὀρθὰ, ὑψώνοντας τὰ χέρια της στὸν οὐρανόν:

«ΘΕΛΩ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΜΟΥ!»

Ναί, θυμῶταν τώρα, κατ' ἀπὸ ποιὲς μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητες γι' αὐτὴν περιστάσεις εἶχε θρεθῇ ἑαφνικά αἰχμάλωτη μέσα στὸ ὑπόγειο.

Θυμῶταν... Μόνον ὁ κόμης, ποὺ προφασίστηκε κάποια δουλειὰ καὶ τὴν ἄφησε μόνην, μποροῦσε νὰ τὴν κλειδώσῃ ἀπ' ἔξω...

Γιὰ τὸ ὅμως; Τί συνέβη, λοιπόν, στὸ μυαλὸ τοῦ κυρίου της, ὥστε νὰ τὴν κλείσῃ ὁ Γιδιος μέσα στὸ ὑπόγειο; Μήπως ἤθελε ἔτσι νὰ κάμῃ κάτι ποὺ δὲν θάπρεπε νὰ τὸ ὅλῃ οὔτε ἐκείνη; Τότε ὅμως, ὅταν τελείωσε αὐτὸ τὸ κάτι, γιὰ τὴν δὲν ἑαυτοῦρεσε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ;

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις περνοῦσαν ἡ μιὰ πρὸς τὴν ἄλλη μὲς στὸ ταραγμένο μυαλὸ της καὶ μὴ μπορώντας νὰ καταλήξῃ σὲ κάποιο λογικὸ συμπέρασμα, ἡ δύστυχη γυναῖκα, νόμιζε πὼς θὰ τρελλαινότανε...

Κάποια στιγμὴ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου διέκρινε ἓνα σωρὸ περιέργους καὶ τοὺς πυροσβεστές ποὺ πηγαίνοντο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Ἐσπρᾶξε μετ' ὧν τὸν δύστυχο Ζερὸμ, ποὺ μόλις κατῶρθωσε νὰ στηριχθῇ στὸν τοῖχο καὶ ὥρμησε στὸ διάδρομο ψάχνοντας ἓνα-ἓνα τὰ δωμάτια καὶ φωνάζοντας ἀπελπιστικά:

— Κύριε, κόμη!... Κύριε κόμη!... Γρήγορα, ὅσο μποροῦσε μετ' ὧν δύναμιν

κίνητο σῶμα του, ὁ δύστυχος άμαξᾶς ἔτρεξε ἀμέσως ἀπὸ πίσω της κι' ὅταν ἐπὶ τέλους κατῶρθωσε νὰ τὴν φθάσῃ, ἄρχισε καὶ πάλι τὶς παρακλήσεις του:

— Πές μου, κυρὰ Φραγκίσκα, πές μου τί ἔρεεις γιὰ τὸν κ. κόμη. Κι' ἂν δὲν ἔρεεις ἀκόμα πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῇς, γιὰ νὰ πάμε μαζί νὰ ρωτήσουμε ὅπου μποροῦμε...

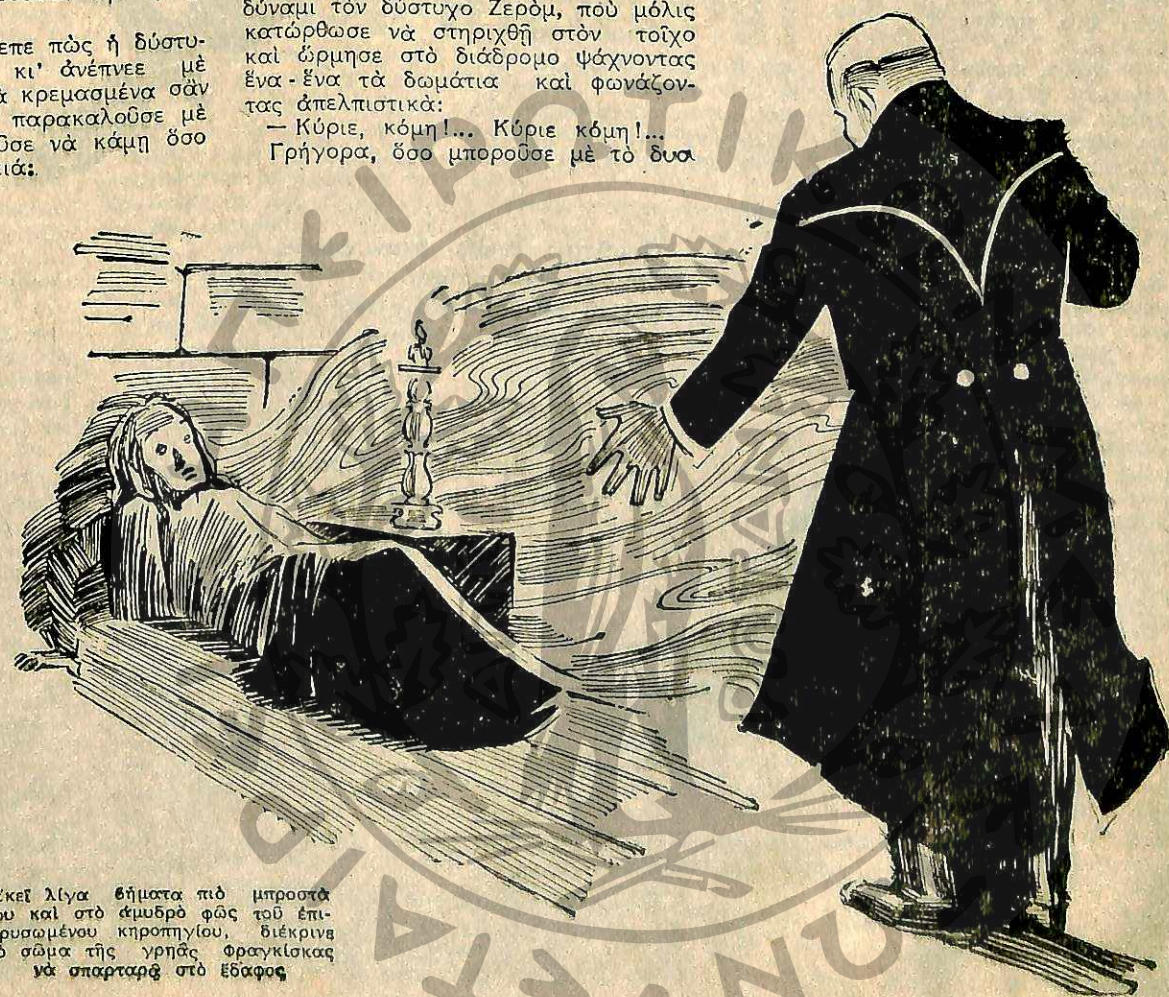
— Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε τώρα εἶνε νὰ θροῦμε τὸν κύριό μας, νὰ θροῦμε τὴν Λευκὴ, τὸ παιδί μου, τὸ ἀγγελουδι μου! ἀπῆντησε μετ' ὧν σπαρακτικὴ φωνὴ ἡ δύστυχη γυναῖκα κι' ἀναλύθηκε σὲ κλάματα ἀπελπίστας...

— Ναί, πρόσθεσε ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς, πρέπει νὰ τρέξουμε, νὰ ρωτήσουμε, νὰ μάθουμε. Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῇς ποιόν; 'Εσύ... 'Εσὺ ποῦ ἦσουναι κείνες τὶς ὥρες; Γιατὶ βγήκες ἔξω χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃς κανένα; 'Αχ! 'Εσὺ, ἐσὺ τὰ φταῖς ὅλα!... 'Απὸ σένα χάνω τώρα τὸν κύριό μου, τ' ἀγγελουδι μου!...

— 'Ω! Θεέ μου!... Μὴ με κατηγορεῖς, κυρὰ Φραγκίσκα, εἶμαι ἓνας δυστυχισμένος καὶ τυποτένιος ἀνθρώπος, τὸ ἔχω. Τὰ ἔχω τόσο μετ' ὧν ἐαυτὸ μου, ποὺ ἂν δὲν ὀρᾷ ἄμέσως τὸν κ. κόμη καὶ τὴ μικρὴ μας Λευκὴ, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ ὅσο καὶ σὺ ἡ ἴδια, ἀχ! σοῦ ὀρκίζομαι, κυρὰ Φραγκίσκα, πὼς θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου. Ναί, ναί, καὶ τ' ἀξίζω...

Σταμάτησε λίγο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ κάπως εὐκολώτερα καὶ πρόσθεσε μετ' ὧν ἡρεμὴ φωνή:

— Πρώτα ὅμως, κυρὰ Φραγκίσκα μου, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε τί ἔγιναν ὁ κύριός μας καὶ ἡ μικρούλα κόρη του... Δὲν μπορεῖ βέ-

Βαία να χάθηκαν... Αν' αδύνατο... Πρέπει να τους βρούμε.

Ακίνητη ή Φραγκίσκα και με μάτια ανέκφραστα και θουρκωμένα ακόμα, άκουσε τον Ζερόμ, που νόμιζε πως στο τέλος θα κατανοούσε κι' αυτός στην ίδια κατάσταση, χωρίς να λέει λέξη πια.

— Για να δούμε, καλή μου Φραγκίσκα, ξανάρχισε εκείνος, πιάνοντάς της το χέρι, είσαι θέβαιη πως ήσουνα με τον κ. κόμη;

— Πώς!... Τίναχτηκε η παραμάννα. — Αν είμαι θέβαιη!... Πώς μπορείς να με ρωτάς γι' αυτό, αφού σου είπα πως...

— Πώς... Τι μου είπες;

— Πώς είχα κατεβή στο υπόγειο!... Να! στο υπόγειο, σου το ξαναλέω!... Και ο κ. κόμης ήταν μαζί μου!... Νά, σου το είπα και πάλι!...

— Στο υπόγειο; ρώτησε ο Ζερόμ, σαν να μη καταλάβαινε τί του έλεγαν.

— Ναί, στο υπόγειο!

— Και γιατί κατεβήκατε στο υπόγειο;

— Η Φραγκίσκα ήταν έτοιμη να απαντήσει μ' αφέφθηκε πως έπρεπε να κρατήσει το μυστικό του κόμητος κι' έκαμε πως δεν άκουσε.

— Έλα, λοιπόν, λέγε ποδ' έρωτώ, ξανάπε, κάπως δυνατότερα τώρα ο Ζερόμ.

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει απήντησε απότομα η παραμάννα της μικρούλας Λευκής. — Αν ο κ. κόμης έκρινε καλό να κατεβή στο υπόγειο και να πάρει κι' έμένα μαζί του, ούτ' εσύ ούτε εγώ έχουμε να πούμε τίποτε γι' αυτό. Και πρέπει να μη πιστέψης όταν σου λέω ένα πράγμα θέβαιο.

— Καλά, παραδέχομαι, έκαμε ο Ζερόμ, η μικρούλα μας όμως ή Λευκή, δεν πιστεύω να ήταν κι' αυτή στο υπόγειο, θέβαιο.

— Αχ!... Όχι, όχι... απήντησε η Φραγκίσκα, σηκώνοντας π'ά χέρια μ' απελπισία.

— Τότε ποδ' ήσαν; Ποδ' την έφησες, την καυμένη την μικρούλα;... Δεν μιλάς;... Μά αποκρίσου, λοιπόν η Φραγκίσκα, κατέληξε ο ακόμα ξεχασμένος με τα δικά του χέρια η δύστυχη γυναίκα.

— Τό παιδί μου!... Θέλω να βρω το παιδί μου, το άγγελοδ.

— Πρέπει να το γλυτώσουμε, τινάχτηκε εκείνη, σπράχνοντας τον ξμαξά.

— Ποδ' ήταν;... Ποδ' ήταν λοιπόν ρώτησε ο Ζερόμ, τρέχοντας πίσω απ' την Φραγκίσκα, που σαν τρελή τώ-

ρα έσπρωχνε τους βροσβέστες προχωρώντας προς το προαύλιο.

— Θέλω να περάσω!... Αφήστε με να γλυτώσω το παιδί μου, το άγγελοδ μου!... φώναζε, τραβώντας τα μαλλιά της από απελπισία.

Ξαφνικά σταμάτησε κάπου και δειχνοντας προς το μέρος του γραφείου του κόμητος απ' όπου εξακολουθούσαν να βγαίνουν καπνοί, φώναξε με σπαρτακτική φωνή:

— Εκεί είναι! Εκεί!... Αφήστε με λοιπόν!... Θέλετε να την αφήσετε να χαθής;

— Ο καπνός την έπληγε. Κλονίστηκε. — Ήταν έτοιμη να σωριασθή χάμα δπότε πρόλαβε ο Ζερόμ να την συγκρατήσει. Και κρατώντας την στα χέρια του, μόλις κατάρθωσε να τραυλίξη με φωνή που ή συγκίνησις έπληγε στον λάρυγγά του.

— Δεν είναι δυνατόν αυτό ποδ' είπες!... Δεν είναι δυνατόν ν' αφήσεις το παιδί εκεί πέρα, ολόμοναχο εκεί!... Εκεί!... και έδειχνε την διεύθυνσι του γραφείου του κόμητος.

— Όχι! αδύνατο, πρόσθεσε π'ό φωνάχτα, αδύνατον, γιατί!... γιατί εκεί μέσα!... εκάηκαν όλα!... Μά όλα!...

— Τι λές; Έκαμε τρομαγμένη η Φραγκίσκα, τί είπες; Έκάηκαν;... Ποιά;

— Όλα... ναί, όλα!... Δεν υπάρχει πιά γραφείο!... Δεν υπάρχει άλλο από έρείπια που καπνίζουν!... Τίποτα, ούτε σέρρα, ούτε γραφείο!... καμμένη μου Φραγκίσκα!

— Λές ψέματα! μούγκρισε σχεδόν έξαγριωμένη η παραμάννα, ναί ψέμα-

ποδ' είχαν συγκεντρωθή εκεί.

Γιά μία στιγμή υπέβηκε κοντά στα έρείπια της δεξιάς πλευράς του μεγάρου, όπου βρισκόταν το γραφείο του κόμητος και με μάτια πεταγμένα έξω, με πρόσωπο παραλλογμένο, στόμα συνεσπασμένο που της έδιναν την εικόνα τρελής που υρίσκεται πάνω στην παραφορά της μανίας, θέλησε να δρμήση μέσ' τ'ά έρείπια που κάπνιζαν ακόμα.

Αυτή όμως την φορά οι σκαπανείς που βρίσκονταν δίπλα της την άρπαξαν στα χέρια και παρ' όλες τις φωνές και παρακλήσεις της την άμμάκρυναν έξω απ' το προαύλιο του μεγάρου...

ΠΡΟΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

Λίγα λεπτά αργότερα ο Ζερόμ πήγε και την βρήκε καθισμένη στή μέση του δρόμου και τραβώντας μ' απελπισία τα μαλλιά της, ενώ γύρω της λίγοι γείτονες προσπαθούσαν να την καθησυχάσουν. "Αδικά όμως οι καλοί άνθρωποι ζητούσαν να μάθουν τί ακριβώς της συνέβαινε. Η Φραγκίσκα, σαν να μην άκουε τις ερωτήσεις της, εξακολουθούσε ή ίδια να ρωτά χωρίς διακοπή:

— Μήπως είδατε τον κ. κόμη;... Μήπως ξέρετε ποδ' είναι ή μικρή μου Λευκή, το παιδί μου, το άγγελοδ μου; Μήπως... Μήπως... Μήπως;...

Κανείς τους φυσικά δεν μπορούσε να δώση μιά θετική απάντησι και ή δύστυχη παραμάννα εξακολουθούσε να οδύρεται και να επαναλαμβάνει τις ίδιες ερωτήσεις.

— Έτσι δεν θά κάμετε τίποτε, κύριε Ζερόμ, πετάχτηκε το μπακαλόπαιδο της γειτονιάς που πήγαινε κάθε πρωί τις παραγγελίες στο μεγάλο Μοράν. Γιά ναστε θέβαιοι πως θά βρήτε τ' άφεινικά σας πρέπει να πάρετε σθάρνα δ-λα τ'ά σπίτια του δρόμου αυτού και να ρωτήσετε μήπως κατέφυγαν εκεί! Γιατί δεν είναι θέβαιο, χαζοί να μείνουν μέσ' τη φωτιά!

— Έχει δίκιο το παιδί, επενέθη μιά θυρωρός της γειτονιάς, πλησιάζοντας την Φραγκίσκα. Δεν πρέπει να κάνης έτσι, καλή μου γυναίκα, γιατί δεν μπορεί να φαντασθή κανείς πως ο άφειντος σου κάθισε να καή γιά να γλυτώση τ'ά έπιπλα!...

— Και θέβαια! έπεδοκίμασε τρίτος. Αφού μάλιστα είναι αρκετά πλούσιος γιά ν' αγοράση καινούργια έπιπλα!...

Σ' όλες αυτές τις συστάσεις ο Ζερόμ, που βρισκόταν δίπλα στή Φραγκίσκα, άπαντούσε μ' έπιδοκίμαστικέ-

χειρονομίες και όταν ένας γνωστός του ταβερνιάρης του είπε γιατί δεν αρχίζει κιόλα να ψάχνη στα σπίτια, άνεσθήκωσε την παραμάννα κι' άρχισε να την σέρνη μαζί του:

— Έλα μαζί μου, κυρά Φραγκίσκα, έλα γιατί έτσι μονάχα θά βρούμε τον κ. κόμη και τη μικρούλα και κόμησσα τη Λευκή!...

Μερικοί απ' τους περιέργους προθυμοποιήθηκαν να τους βοηθήσουν κι' όλοι μαζί άρχισαν να χτυπούν τη μιά ύστερ' απ' την άλλη τις πόρτες των σπιτιών και των ξενοδοχείων της γειτονιάς.

Καθώς όμως ή ώρα ήταν περασμένη σε πολλά σπίτια από τον φόβο των επαναστατών ούτε πλησίαζαν καν τις πόρτες γιά να τους άνοίξουν κι' έτσι, περισσότερο από μία ώρα, επαναλαμβάναν παράθυρα στερεότυπα ο ίδιος διάλογος:

— Μήπως είδατε τον κ. κόμη ντε Μοράν;

— Ούτε τον ξέρουμε.

— Ήλθε κανένας μήπως να σας ζητήσει φιλοξενία;

— Κανένας.

Κι' έπήγαιναν παρά κάτω.

Αφού δεν έμεινε πιά πόρτα που να μη χτυπήσουν, κι' αφού οι περιέργοι που τους συνόδευαν στην πολύωρη αυτή μάταιη αναζήτησή τους, ένας - ένας άχωρησαν, με κόπο σέρνοντας σχεδόν ο Ζερόμ την έτοιμη να σωριασθή χάμα απ' την κούρασι κι' απελπισία Φραγκίσκα, ξαναβρέθηκε στο σημείο απ' όπου ξεκίνησαν.

Αντί όμως του πλήθους των περιέργων άντίκρουσαν τώρα ένοπλους φρουρούς που δεν άφηναν σε κανέναν να πλησιάση τις κιγκλίδες του προαυλίου του μεγάρου Μοράν.

Η φωτιά είχε σβύσει πιά και μέσα στα έρείπια δεν διακρινόταν παρά μιά πλευρά μόνο του μεγάρου που οι σκαπανείς φρόντισαν να σπηρίξουν με στήλους.

Ο Ζερόμ αφού κύτταξε γιά λίγο με δακρυσμένα μάτια τί απέμενε πιά από το μεγάλο που τό πρωί άκόμα στόλιζε με την έπιβλητικότητα του έκλεινη τη γωνία της συνοικίας. Άγιου Δομνίκου έκαμε να πλησιάση περισσότερο.

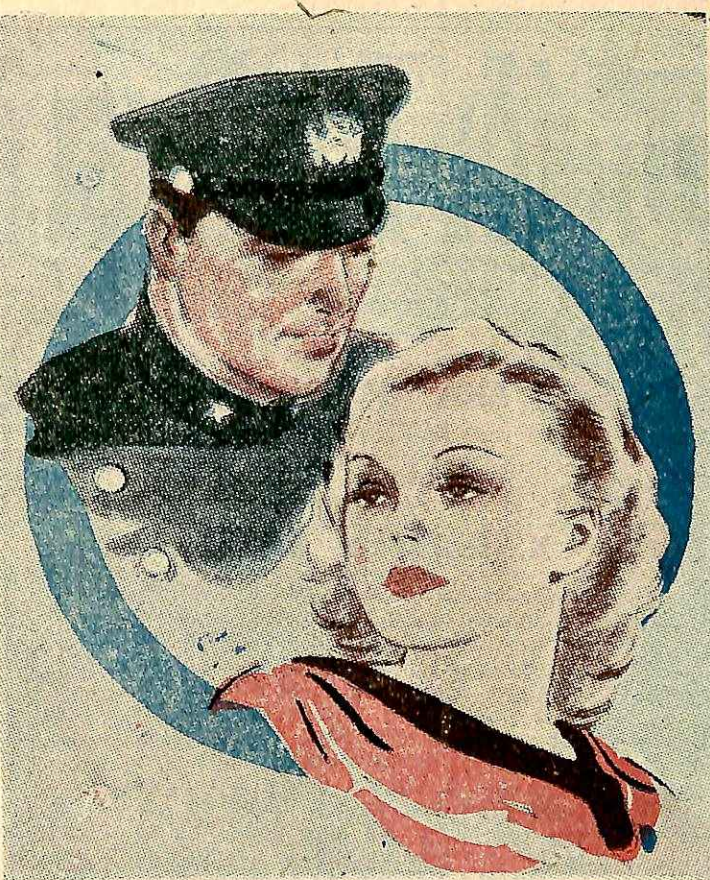
— Άλτ! Δεν επιτρέπεται! φώναξε ο σκοπός κατεβάζοντας το όπλο απ' τον ώμο του.

— Μά είμαι στην υπηρεσία του κ. κόμητος.

— Δεν επιτρέπεται! σου είπα!

— Μά, απήντησε με γλυκύτητα ο Ζερόμ, ο κύριός μου με περιμένει!...

(Ακολουθεί)

ΣΩΣΤΕ ΜΕ ΚΥΡΙΕ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ!

Σω με ήσυχία τ'ά πλούτη μου, αλλά σαν τελείωσε ο πόλεμος, μιά άκόρεστη δίψα έπικινδύνων περιπετειών με έξώθησε να ακολουθήσω την αστυνομική σταδιοδρομία. Ήθελα να μ'ά στα μυστήρια των ψυχών, ν' αντιμετωπίσω κινδύνους, να λύσω αινιγματικά προβλήματα. Αυτή ήταν ή κλίσις μου. Είς μάτην όμως! Αντί νά θυώ ένας πραγματικός Σέρλοκ Χόλμς βγήκα ένας βλάκας!

Κατοικούσα σε μιά θύλα, περιτριγυρισμένη από έναν κήπο κατάφυτο. Στή βίλλα δεν δεχόμουν κανέναν και πρό πάντων γυναίκες, γιάτί δεν είχα καιρό ν' ασχολούμαι μαζί τους, έπειδή τ'ά αστυνομικά μου προβλήματα με έκαναν να εργάζωμαι μέρα και νύχτα.

Κάποια μέρα όμως, κι' ακριβώς στις 15 Μαρτίου, παρουσιάστηκε στο γραφείο μου, γιά νά ζητήσει τη συνδρομή μου, μιά νεαρά κυρία.

Δεν είχα ιδή ποτέ μου τέτοια όραία γυναίκα. Ποιά ήταν; Από ποδ' έρχόταν; Φαινόταν άνήσυχη και άποκαμωμένη. Κατοικούσε κοντά στή θύλα μου. Μά

παρεκάλεσε, με ταπεινή φωνή να την βοηθήσω και να την προστατεύσω από τον έραστή της, που την είχε άπειλήσει πως θά την έσκότωνε.

«Μπορεί νάναι κακοποιός έσκέφθηκα αλλά έχει γούστο θαυμάσιο!»

«Ενοίωσα να με κυριεύη κάποιος καινούργιος συναίσθημα, άνάμικτο από τρυφερότητα και πόθο.

— Σώσε με, κύριε ντετεκτιβ! με Ικέτευσε.

— Βασισθήτε σε μένα, της απήντησα.

Η Ντολорές λ'ά Γκουάρντα μου διηγήθηκε τη συγκινητική της ιστορία. Σάν έχρηψε - ήταν σύζυγος του αρχιτέκτονος Μουσά - ήταν πολύ νέα και έρωτεύθηκε γρήγορα τον Ζορζ Φρομάν, έναν λιμοκοντόρο, αδιόρθωτο χαρτοπαίχτη, που μόλις έλασε τ'ά χρήματά του στον μπακαρά, άρχισε την καρριέρα του έκβιαστού.

Η Ντολорές τον άγαποδσε και τον έδέχθηκε σπ'ίτι της. Δεν άργησε όμως να μάθη την ιδιότητα του και μάλιστα τον έπιασαν γιά νά τον καταδικάσουν.

Θέλησε να τον σώση. Αποζημίωσε τ'ά θύματά του και τοδ βοήκα μιά θέσι στο

χαρτοπαλαιο Γκριμό.

Ο κακός του όμως χαρακτήρ τον έσπρωξε να κάμη μιά κατάχρησι. Τον έδιωξαν από την έπιχειρησι και ξαναγύρισε στον υπόκοσμο.

Μεταχειρίζον τη φίλη του πολύ σκληρά, τυραννικά.

Ήταν ζηλιάρης και δέξυμος σαν τον 'Οθέλλο. Της μετέβαλε το σπ'ίτι σε σωστό χαρτοπαίγνιο. Η Ντολорές βρισκόταν σε διαρκή κίνδυνο. Η ζωή της ήταν άλυτο φόρη!

— Μ'ά χρειάζονται πενήντα χιλιάδες δολάρια! της είπε ένα πρωί. Αν δεν μου τ'ά δώσης, θά σε σκοτώσω!

Πενήντα χιλιάδες δολάρια! Όλη της την περιουσία!

Και μου εξήγησε ή Ντολорές πως ο άνθρ'ωπος εκείνος ήταν Ικανός να διαπραξή το πάν!

— Μή φοβάστε. Θά είμαι έγώ κοντά σας, της είπα.

— Έμπιστευόμαι τη ζωή μου σ' έσάς! μου απήντησε.

— Σ'ούμφοι. Στις δέκα ή ώρα θάμαι στο σπ'ίτι σας. Δεν άργησα ούτε λεπτό.

Η βραδυά ήταν τόσο θερμή, ώστε ή Ντολорές σερβίρισε τον καφέ στο μπαλκόνι του διαμερίματός της.

Φορούσε ένα έλαφρότατο φόρεμα με χτυπητά χρώματα. Τ'ά μάτια της έλαμπαν και τ'ά χέλη της ήσαν άγρό.

Ετρέψε ολόκληρη, με τη σκέψη πως από στιγμή σε στιγμή θά παρουσιαζόταν ο δήμιός της. Της αράδιασα χίλια γλυκόλογα. Της άρκισθηκα πως εκείνος ο άνθρ'ωπος, γιά νά της πειράξη μιά τριχά από τ'ά μαλλιά της, θά περνούσε επάνω από το π'άμα μου. Μ' έδχαρίστησε μ' ένα φιλικό στο άριστερό μου μάγουλο.

Ο Φρομάν δεν παρουσιάστηκε. Την έλλα μερά ξαναπήγα στο σπ'ίτι της.

Κι' έτσι έπ'ί τρεις βραδυές συνεχώς, με το πιστόλι στο χέρι και με το θλέμμα ανήσυχο, γιάτί από στιγμή σε στιγμή θά παρουσιαζόταν ο δήμιος, πέρασα κοντά στην όραία Ντολорές.

Γιά να είνε όμως περισσότερο ήσυχη και άσφαλισμένη, την πήρα τέλος στο σπ'ίτι μου, όπου βρίσκεται ακόμα και σήμερα, εύτυχισμένη και άξιαγάπητη!...

Ενας από τη συντροφιά, στην όποιον ο ντετεκτιβ με τον μοναδικό άθλο της ζωής του διηγώταν την ιστορία του, ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Και ο Φρομάν συνελήφθη;

— Αν συνελήφθη; Μά πως αφού δεν όπ'ήρε ποτέ. Η γυναίκα μου, ξέρετε, έχει μεγάλη φαντασία!

ΠΑΟΛΟ ΜΠΑΡΝΤΙ

Τραγουδάκι

Θυμάσαι; Βράδυ ήταν όραίο, βραδάκι καλοκαιρινό και το φεγγάρι ήσανε νέο στο γαλανό τον ούρανό.

Στο φεγγαράκι, ώϊμέ, το νέο κι' αν πιάση ο έρωτας, δε ζή... Θυμάσαι; Βράδυ ήταν όραίο και το κυτάξαμε μαζί.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ται πρόσθεσε και ξέφυγε απ' τ'ά χέρια του Ζερόμ.

Και πριν πρόλαβη ο δυσκολοκίνητος άμαξάς να την έμποδισή, άρμησε έξαλλη στο προαύλιο, άνοιγοντας δίοδο ανάμεσα απ' τους περιέργους

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΛΩΓΙΑΣ ΤΟΥ

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

τράγωνο των θουνησιών σταμάτησε. 'Η πρώτη σειρά γονάτισε κι' η άλλη έμεινε όρθια. Καί σέ μία διαταγή του άρχηγού, άρχισαν νά έκτοξεύουν τά τρομερά θέλη τους μέσα στό σωρό. 'Ο 'Ολίβερ, ό όποιος παρακολουθούσε προσεκτικά όλες τίς κινήσεις, έτρεξε στόν Τζάφετ καί του έίπε κάτι μυστικό. 'Ο Τζάφετ έφυγε καί μετέδωσε στόν άρχηγό του λόχου τά λόγια του 'Ορμ. Σέ λίγο δλόκληρο τό τετράγωνο των θουνησιών έσχημάτισε μία τριπλή γραμμή πολεμιστών, πίσω από την όποιαν παρέμεινε ή Μακίδα με μερικούς άνδρες, πού είχαν σηκώσει τίς άσπίδες τους καί την προφύλαγαν από τά θέλη πού μπορούσαν νά την χτυπήσουν.

Δυό φορές οι 'Αμπάτι προσπάθησαν νά μάς έπιτεθούν καί δυό φορές τά φοβερά εκείνα θέλη των θουνησιών τους άπώθησαν. Καί ξαφνικά, σέ μία διαταγή, οι θουνησιοί, έκρέμασαν τά τόξα τους στούς ώμους, ανέσπασαν τά κονιτιά έίλη τους καί έπέτεθησαν.

Πέντε λεπτά άργότερα όλα είχαν τελειώσει. Οι στρατιώτες του 'Ιωσίας πέταξαν τά όπλα τους καί διεσκορπίστησαν καί σέ λίγα λεπτά άκόμα είχαμε φθάσει στό παλάτι.

'Η Μακίδα καί δυό-τρεις των κυριών της κατέλαβαν μερικά δωμάτια, ενώ έμεις οι άλλοι ξεπλωθήκαμε στόν αντίθαλαμο καί θυβιστήκαμε σέ βαρύ ύπνο.

Ξύπνησα κατά τό θράδυ καί μου φαινόταν ότι είχα ζήσει έναν δλόκληρο έφιάλη μέσα σ' ένα όνειρο, όταν ήλθε ό 'Ιζάφετ νά μάς ειδοποιήση, ό-τ' μάς ζητούσε ή Κόρη Βασιλέων, γιατί είχε νά μάς πη νέα.

Ξύπνησα τούς άλλους καί πήγαμε νά την συναντήσουμε. Μάς χαιρέτησε τόν 'Ορμ άν είχε κοιμηθί καλά καί τόν Χίγκς άν του πονούσαν τά τραύματα. 'Επειτα γύρισε στόν γυιό μου καί τόν συνεχάρη γιά την άπελευθέρωσή του.

— Καί τώρα άκούστε τά νέα μου, έίπε. 'Ελάβα μία τελευταία πρόσκληση από τόν θείο μου 'Ιωσία, πού μου την έστειλε μ' ένα θέλος. Θά σάς την διαβάσω :

— 'Ω Βάλντα Ναγκάστα, παράδω-σέ μάς γιά θάνατο τούς 'Ασπρους πού σέ μάγευσαν τόσο, ώστε νά σέ κάμουν νά χύσης τό αίμα τόσων ανθρώπων του λαού σου. Μαζί μ' αυτούς παράδωσε καί του, αξιωματικού των θουνησιών, κι' όλοι οι άλ-

λοι θά είνε άσφαλείς. Καί σένα έ-πίσης θά σέ συγχωρήσω καί θά σέ κάνω γυναίκα μου. 'Αρνήσου, κι' ό-λοι πού σέ άκολουθούν θά σκοτω-θούν καί σέ σένα δέν υπόσχομαι τί-ποτα.

Κατά διαταγήν του Συμβουλίου, 'Ιωσίας, πρίγκιψ των 'Αμπάτι ήλθε.

— Τί άπάντησι νά δώσω; ρώτησε, κυττάζοντάς μας, περιεργά.

— Μά την πίστι μου, άπάντησε ό 'Ορμ, άν δέν έπρόκειτο γιά τούς γενναίους αυτούς αξιωματικούς των θουνησιών, θά έλεγα ότι είναι τό καλύτερο πού έχει νά γίνη. Είμαστε κλεισμένοι έδώ μέσα, λίγοι τριγυρισμένοι από χιλιάδες κι' άν άκόμη αυτές οι χιλιάδες δέν τολμούν νά μάς έπιτεθούν, ώστόσο μπορεί νά μάς αφήσουν νά πεθάνουμε της πείνας, γιατί δέν έχουμε άρκετά τρόφιμα.

— Ξεχνάς, ό 'Ολίβερ, έναν από τούς όρους, έίπε ή Μακίδα κι' έδειξε τό μέρος όπου ό 'Ιωσίας έλεγε πώς θά την έκανε γυναίκα του.

— Τί μπορώ νά κάνω; έίπε ό 'Ολίβερ.

— 'Ας είναι, έξακολούθησε ή Μακίδα χαμογελαστά, δέν χρειάζομαι τίς συμβουλές σας, γιατί έστειλα ήδη την άπάντησή μου με τόν ίδιο τρόπο, μ' ένα θέλος. Διαβάστε τί έγγραφο :

«Στόν έπαναστάτη λαό μου των 'Αμπάτι :

Παραδώστε μου, τόν 'Ιωσία, τόν θείο μου καί τά μέλη του Συμβουλίου πού έτόλμησαν νά σηκώσουν τό ξίφος έναντίον μου, διά νά τούς δικάσω σύμφωνα με τόν άρχαίο νόμο, καί θά συγχωρήσω όλους τούς άλλους. 'Αρνηθήτε καί σάς όρκίζομαι ότι πριν περάση ή νύχτα της νέας σεληνης θά γίνη τέτοιος κλαυθμός καί όδυμμός σ' δλόκληρη την Μούρ, όσος άλλοτε στην πόλιν του Δαυΐδ, όταν οι σημαίες των θαρβάρων έκυμάτιζαν στή τείχη της. Αυτή είναι ή θεία έμπνευσις πού μου ήλθε, σ' έμένα την Κόρη του Σολομώντος, από τά θάθη της νυκτός καί σάς λέω ότι είναι άληθινή. Κάμετε όπως θέλετε, λαέ των 'Αμπάτι, καί ό,τι νομίζετε καλά, άφοι τόσο ή μοίρα σας όπως κι' ή μοίρα μας είναι γραμμένη. 'Αλλά μην ξεχά-τε ότι ή μόνη σας έλπίς βρίσκεται σέ μένα καί στούς 'Ασπρους Κυρίους.

Βάλντα Ναγκάστα.»

— Τί έννοείς, Μακίδα, λέγοντας ότι ή θεία έμπνευσις ήλθε από τά θάθη

της νυκτός; έρώτησα.

— 'Εκείνο πού λέω, ό 'Ανταρς, 'Ο-ταν χωρισθήκαμε τά ξεμερώματα έ-κοιμηθήκα θαραιά καί στόν ύπνο μου μου παρουσιάσθηκε μία μεγαλοπρε-πής γυναίκα, πού κατάλαβα ότι ή-ταν ή πρόγονός μου, ή άγαπημένη του Σολομώντος. Με κυτοούσε περί-λυπη, άν καί μ' άγάπη. Με τό χέρι της παραμέρισε ένα βαρύ σύννεφο πού έκρυβε τό μέλλον καί μου άπεκάλυψε την νέα σεληνη πού πελαγοδρομούσε στόν ουρανό, καί κάτω την Μούρ, καμένα έρείπια, με τούς δρόμους γε-μάτους νεκρούς. Μου έδειξε κι' άλλα πράγματα πού δέν μπορώ νά τά πώ, έπειτα άκούμπησε τό χέρι της στό κε-φάλι μου, σάν νά μ' εύλόγουσε, κι' έ-ξηφανίσθη.

— 'Ετσι θά γίνουν όπως τά είπες, Βάλντα Ναγκάστα, έίπε ό Ρόδερικ με πεποίθησι. 'Η ήμερα των 'Αμπάτι ήλθε.

— Γιατί τό λές αυτό, γυιέ μου; τόν ρώτησα.

— Γιατί άνάμεσα στούς Φούγκ, πα-τέρας, από παιδί είχα δυό αξιώματα, του Τραγουδιστού του Θεού καί του 'Εξηγητού των 'Ονείρων. 'Ω! Μή γε-λάς! 'Εξηγώ τά όνειρα πραγματικά, όπως έξηγήσα καί στόν Μπαρούγκ, τό όνειρό του ότι ή Χαρμάκ θά έρχό-ταν στην Μούρ... καί νά... βρίσκε-ται καθισμένος εκεί, Ξέρω πότε τά όνειρα είνε ψεύτικα καί πότε άληθινά, καί τό όνειρο αυτό είναι άληθινό.

'Αντελήφθην τά μάτια του νά συναν-τίζονται με τά μάτια της Μακίδας καί ν' ανταλλάσσουν ένα περιεργο θέμ-μα.

— 'Ολοι σεις οι 'Ανατολίτες είσα-στε περιεργος λαός, έίπε ό 'Ορμ. Κι' φοι έσύ πιστεύεις, Μακίδα, ίσως νά υπάρχει κάποια αλήθεια. 'Ωστόσο κα-ταλαβαίνεις ότι τό μήνυμα πού έστει-λες σημαίνει άμείλικτο πόλεμο.

Καί κύταξε πέρα στην πλατεία την πλημμυρισμένη από τούς 'Αμπάτι.

— Ναι, τό καταλαβαίνω. 'Αλλά σέ όση δύσκολη θέσι κι' άν θρискόμαστε κι' όσο περιεργά κι' άν φαίνονται τά πράγματα, μη φοβάσαι, φίλε μου, γιά την έκδοσι του πολέμου.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ

'Ο 'Ορμ είχε δίκιο. Τό μήνυμα της Μακίδας έννοούσε πόλεμο. Είμαστε κλεισμένοι στό παλάτι, χωρίς τρόφι-μα καί χωρίς έλπία νά διασπάσουμε την ζωή των 'Αμπάτι. Κι' οι 'Αμπάτι δέν σκέπτονταν νά κάνουν πόλεμο έκ-του αυστάδην. Τό σχέδιό τους ήταν

νά κρύβονται γύρω στό παλάτι, πίσω από τά δένδρα ή τούς θάμνους καί νά στέλλουν τά θέλη τους έ-ναντίον εκείνου πού θά έτολμούσε νά φανή. Αυτή ή κατάσταση διήρκεσε τρεις δλόκληρες ήμέρες.

Τό άπόγευμα της τρίτης ήμέρας ά-ποφασίσαμε νά κάμουμε ένα συμβού-λιο γιά νά σκεφθούμε τί έπρεπε νά γίνη. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι άνα-γνωρίζαμε ή δύσκολη θέσι καί δέν μάς απέμενε νά κάμουμε άλλο ή νά παραδοθούμε ή νά επιχειρήσουμε μία νικητηνή έπιθεση. Αυτή ή τελευταία άπόφασις έμοιαζε με αυτοκτονία, άλ-λά όσο άπελπιστικό κι' άν ήταν τό κίνημα αυτό, υπήρχε κάποια πιθανό-της έπιτυχίας. Οι 'Αμπάτι ήταν δει-λοί καί μπροστά στό θάρρος έκατό άποφασισμένων ανθρώπων ίσως νά πέ-ταγαν τά όπλα γιά νά σώσουν τό το-μάρι τους. Μιά τέτεια νίκη, θά έκανε τούς άλλους νά δηλώσουν ύποταγή στην Κόρη Βασιλέων κι' ό 'Ιωσίας θά έμενε χωρίς όπαδούς. Γιά τό άπελι-δμως εκείνο σχέδιο έπρεπε νά συμ-βουλευθούμε καί τούς άλλους, δηλαδή τούς θουνησιους. 'Ο Τζάφετ, πού πα-ρευρισκόταν στό συμβούλιο έπήγε νά τούς ειδοποιήσθι κι' όταν όλοι μαζεύ-θηκαν στην μεγάλη έσωτερική αυλή, ή Μακίδα έπήγε νά τούς μιλήσθι.

Δέν θυμάμαι τώρα ακριβώς τά λό-για της, αλλά ήταν ώραια καί συγκι-νητικά. 'Αναφέρθηκε στην δύσκολη θέσι πού θρискόμαστε κι' ότι έπρεπε νά λάβαμε μία τελειωτική άπόφασι.

Γιά τόν έαυτό της έίπε ότι δέν ένδια-φερόταν, άν κι' ήταν νέα, έν τούτοις θά θυσιάσει την ζωή της, παρά νά άναγκασθί νά δεχθί έναν γάμο, άν όποιοι θεωρούσε ντροπή καί νά ζήσθι άνάμεσα σέ προδότες. 'Αλλά γιά μάς ένδιαφερόταν πολύ. Είχαμε έλθει στην Μούρ κατόπιν προσκλήσεώς της, την είχαμε έξυμνητήσει με άφοσίωσι κι' ένας από μάς είχε σκοτωθί γιά νά την υπερασπίσθι. Αυτοί οι παρόντες ύπη-κοοί της θά έπέτρεπαν ποτέ μία τέ-τοια πράξι, χωρίς νά πολεμήσουν;

Οι περισσότεροι θουνησιοί φώναξαν «όχι», αλλά μερικοί έμειναν σιωπηλοί κι' ένας γέρος αξιωματικός προχώ-ρησε καί μίλησε :

— Κόρη Βασιλέων, έίπε, έπιτρέψέ-μας ν' αναζητήσουμε την αλήθεια. Αυ-τή όλη ή κατάσταση δημιουργήθηκε άρά γε από την άγάπη πού δείχνεις

στόν ξένο στρατιωτικό, τόν 'Ορμ; Αδ-τός ό έρως δέν είναι άνομος σύμφωνα με τούς νόμους μας; Καί δέν είσατε έπίσημα άρραβωνιασμένη με τόν Πρίγκιπα 'Ιωσία;

'Η Μακίδα έμεινε συλλογισμένη γιά λίγο πριν άπαντήσθι κι' έπειτα έίπε άργά :

— Φίλε μου, ή καρδιά μου είναι δι-κή μου, έπομένως στό έρώτημά σου αυτό άπάντησε σū ό ίδιος. 'Όσο γιά τόν θείο μου τόν 'Ιωσία, κι' άν άκό-μα υπήρχε κάποιο συμβόλαιο πού με συνέδεε μαζί του, αυτό τό συμβόλαιο έσπασε την νύχτα πού έστειλε ανθρώ-πους του νά μου έπιτεθούν καί νά με σύρουν, δέν ξέρω πού. Θά ήθελες νά παντρευθί ένα προδότη καί δειλό;

— 'Όχι, φώναξαν οι περισσότεροι άπ' τούς θουνησιους.

'Όταν άποκατεστάθη πάλι ήσυχία, ό ίδιος γέρος αξιωματικός άπάντησε στά λόγια της Μακίδας :

— Γιά τό ζήτημα της καρδιάς δέν ά-νακατεύομαι, ό Κόρη Βασιλέων, κι' ούτε μπορώ νά έπιμεινώ. Κανείς σέ τό ζήτημα. αυτό με τόν άρραβωνιαστικό σου τόν 'Ιωσία. 'Αλλά έμεις έχουμε νά λύσουμε με τόν 'Ιωσία μερικές δια-φορές. Καί στή θέσι πού θρискόμα-στε είναι καλύτερα νά πεθάνουμε με τό σπαθί στό χέρι, παρά νά ζήσουμε σκλάβοι.

Κι' όμως, αυτή ή νικητηνή έπιθε-σις δέν ήταν γραφτό νά γίνη.

'Όταν σκετείνασε άρκετά καί κα-θάμουν κυττάζοντας τό λεονταρίσιο κεφάλι του Θεού Χαρμάκ καθισμένο στην προεξοχή του θράχου, μου έφά-νηκε ότι είδα κάποιο μετέωρο νά δια-σχιζί τόν ουρανό.

— Κύ-ταξε στόν τόν διάττοντα ά-στέρα, είπα στόν 'Ολίβερ, πού καθό-ταν κοντά μου.

— Δέν είναι διατάττων άστίρ, έίπε προμαγμένος. Είναι φωτιά! 'Α, τούς άρχιους! Πετούν θέλη με πανιά ά-ναμμένα. Δέν καταλα-ίνεις τό παι-χνίδι τους; Θέλουν νά μάς κάμουν ζωντανούς. Χτύπησε κίνδυνο... χτύπη-πσε κίνδυνο!

Έξέ δια μαγείας δλόκληρο τό πα-λάτι έγινε άνόστατο. 'Ολοι έτρεχαν έδώ κι' εκεί με προσπάθεια νά σβύ-σουν την πυρκαϊά πού άναβε σέ πολ-λές μεριές.

Καί έπιθυμίου του 'Ολίβερ έτρεξα νά βρώ την Κόρη Βασιλέων γιά νά την οδηγώω σέ πιο άσφαλέ μέρος, γιατί εκείνος ήταν άπασχολήμένος νά δίνθι οδηγίες γιά την κατάσβεσι της πυρκαϊάς. 'Αλλά ή Μακίδα δέν έν-νοούσε νά κινήθθι.

— 'Αφού με όπου βρίσκομαι, 'Αν-ταρς, έίπε. 'Αν είναι γραφτό νά πε-θάνω θά πεθάνω έδώ. 'Αλλά ξέρω πώς δέν είνε γραφτό, καί με τό πόδι της πέταξε ένα θέλος πού είχε πέσει κον-τά της. Βλέπεις ό λαός μου άν καί δέν πολεμά, έξακολούθησε με σαρ-κασμό, τούλάχιστον ξέρει άλλες πο-λεμικές τέχνες.

Την στιγμή πού ετοιμαζόμουν νά γυρίσω στόν 'Ολίβερ γιά νά τόν πλη-ροφορώω γιά τίς διαθέσεις της Μα-κίδας, έπήλθε ή τρομερή καταστρο-φή. 'Ανάμεσα στούς σταύλους υπήρχε ένα όπότεγο γεμάτο σανό γιά τά ά-λογα καί τίς καμήλες του παλατιού. Ξαφνικά τό όπότεγο όλο έπιασε μο-

«Έστειλα ήδη την άπάντησή μου; Διαβάστε τί έγγραφο, έίπε ή Μακίδα.

'Ο άνθρωπος πού τόλμησε νά ζητή-ση την παράδοσι της Μακίδας καί των αξιωματικών της στην μανία των 'Αμ-πάτι, άκουσε τη θανατική καταδίκη του από τό στόμα της βασίλισσας του καί άμέσως, σάν δειλός πού ήταν, ό-πως όλοι οι δούφύλοι του, έπιασε μπρούμυτα μπροστά στη Μακίδα, προσπαθώντας νά φιλήσθι τό φόρεμά της καί παρακαλώντας νά τόν λυπη-θί.

— Σκύλει έίπε ή Μακίδα, έσύ ή-σουν ένας άπ' αυτούς πού άποτολή-σατε νά με προσβάλετε μέσα στό δω-μάτιό μου. Μην προσπαθήσθι νά πής ψέματα, γιατί ξέρω τη φωνή σου κι' άκουσα τούς άλλους φίλους σου προ-δότες νά φωνάζουν 'έ' όνομά σου. 'Ε-λειώνετε μ' αυτόν.

Προσπαθήσαμε νά έπέμβουμε, αλλά ή Μακίδα δέν ήθελε ν' άκούσθι τίπο-τα, ούτε αυτόν τόν ίδιο τόν 'Ορμ.

— Ζητάς έλεος γιά τόν δολοφόνο πού άδελφού σου; ρώτησε. Διέταξα!

Στή λέξι αυτή οι στρατιώτες έπή-ραν μακρούς τόν καταδικασμένο κι' ύστερα από λίγο γύρισαν φέροντας ένα μακάβριο θέαμα έπάνω σ' ένα δί-σκα, τό όποιον παρέδωσαν στούς ά-ξιωματικούς.

— Καί τώρα έμπρός, διέταξε ή Μα-κίδα, γιά τό παλάτι.

'Ο δλόκληρος ό λόχος έσχημάτισε τε-τράγωνον, τοποθετώντας την Μακί-δα κι' έμάς στά μέσων, κι' έπροχώρη-σε πρός τό παλάτι.

Καί τότε άρχισε μία πραγματική μάχη. Μάς είχαν περικυκλώσει χιλιά-δες κι' έπειδή δέν τολμούσαν νά έπι-τερούν κατά πρόσωπον, άρχισαν νά πετούν τά θέλη τους, πού πλήγωσαν καί σκότωσαν μερικούς από τούς θουνησιους. 'Αλλά κι' οι θουνησιοί ή-ταν περίφημοι στρατιώτες κι' είχαν δυνατότερα τόξα μαζί τους. Τά τε-

Ὁ Ὀλιβερ βαθειὰ συγκινημένος
τὴν ἐπλησίασε κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυ-

[illegible]

Τελευταίο Φλέρτ...

☉ Α ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΟΥΣΑΤΕ, 'στ' αλήθεια, αν προσπαθούσατε να πείσετε τη Λίλα ότι το καλοκαίρι επέρασε.

Τὰ νειῶτα εἶν' ἀχόρταγα κι' ἡ ἀντοχή τους αἰδερένια. Ἀκόμα λίγο... κι' ὄλο περισσότερο, θάθελε ἡ Λίλα νὰ χαρῇ τὴν ξεγνοιασιά τῶν διακοπῶν.

Δὲν ἐξαντλήθηκε ἐξ ἄλλου μέσα της ὁ πόθος της κι' ἡ λαχτάρα νὰ δοκιμάσῃ ὅλες, μὰ ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ἐξοχῆς. Νοιώθει πάντῃ τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσῃ ἀκόμα γιὰ λίγο τὸ σοκολατένιο της κορμὶ στὰ τρυφερά χὰδια τοῦ ἡλίου, τοῦ κύματος, τοῦ ἀγέρα... Νοιώθει πάντα τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσῃ ἀκόμα γιὰ λίγο τὴν ψυχὴ της ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε βωθὸ στοχασμὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνοίχτους ὀρίζοντες. Νοιώθει πάντα τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσῃ ἀκόμα γιὰ λίγο τὴν καρδιά της νὰ πετάξῃ πρὸς τὴν κατάκτησι κι' ἄλλων καρδιῶν...

Ἡ Λίλα θέλει ἀκόμα νὰ φλερτάρῃ!

Καὶ ξέρει καλὰ πὼς ἔχει ἡ συντροφιά της ἕνα σεβαστὸ ἀπόθεμα ἀπὸ πρόθυμους νέους, πού δὲν ἐκαψαλίστηκαν ἀπὸ τὴ φλόγα τῶν ματιῶν της, πού δὲν ἀνατρίχιασαν στὴν ἀγχα τῶν χειλιῶν της, πού δὲν ἐρρυθμίσαν τὸ χτυποκάρδι τους μὲ τὸ τικ-τάκ τοῦ ζωντανοῦ ρολογιοῦ πού κρύβουν τὰ δικά της στήθη.

Πίσω ἀπὸ τὸν παλὴδ ἐκεῖνον ἀνεμάμωλο, στὸν ἱσικιο κάποιου θρόνου τοῦ θουνού, μέσα σὲ κάποια λόχημ τοῦ πυκνοῦ δάσους, στὸ ρεῖθρο μιᾶς κρυφῆς νυμφαίας μ' ἀνθισμένα νούφαρα, στὸ κρᾶσπεδο κάποιας ἀμμουδερῆς ἀκτῆς πού τὴν φιλά ἀπαλὰ τὸ

κῦμα, θὰ νανουριστῇ γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ ἡ Λίλα ἀπὸ τὰ γλυκόλογα ἐνὸς ἀκόμα πρόσκαιρου κατακτητοῦ. Καὶ θὰ ζήσει ἐκεῖ φευγαλέα τὴν τελευταία σκηνὴ τοῦ ὄνειροδράματος, πού παιζόταν στὸ ὑπαίθρο δολέκληρο τὸ καλοκαίρι κι' ὅπου ἡ Λίλα κρατοῦσε τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας.

Τὸ τελευταῖο φλέρτ θάναί ἡ ὑστατὴ νότα στὴ μουσικὴ συναυλία πού ὀργάνωσαν τὰ πουλιὰ καὶ οἱ ζέφυροι γιὰ χάρι τῆς Λίλας. Τὸ τελευταῖο φλέρτ θάναί τὸ «ποτ final» στὸ συναρπαστικὸ παραμυθάκι πρὸ ψιθύρισε ὁ Ἔρωτας μὲ τὸ στόμα τῶν ἀναρίθμητων θαυμάσιων στ' αὐτάκι τῆς Λίλας. Θάναί ἡ τελικὴ παρένθεσις πού θὰ κλείσῃ μιὰ ποιητικὴ πρότασι, τοῦ τὴν ἐνοιεῖ ὁ Μᾶης γιὰ νὰ ποικίλῃ τὰ εἴκοσι χρόνια τῆς Λίλας.

Τὸ τελευταῖο φλέρτ θάναί ἡ παῦλα, πού θὰ χωρίσῃ τὴν ἀμέριμνη ζωὴ ἀπὸ τὴν ἑλλη τῇ ζωὴ τῆς ρουτίνας... Θάναί τὸ ἀντίο πρὸς τὰ ἀνεύθυνα ρομάντσα...

Κι' ἡ Λίλα δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν θὰ προφέρῃ αὐτὸ τὸ ἀντίο. Τὸ καλοκαίρι θὰ τελειώσῃ μόνο τότε γι' αὐτήν, ὅταν θὰ συμπληρώσῃ τὸν κατάλογο τοῦ καρνέ της μὲ ἕνα ἀκόμα ὄνομα Ἰωῶς τοῦ Παύλου, τοῦ Νότη, τοῦ Λεάντρου...

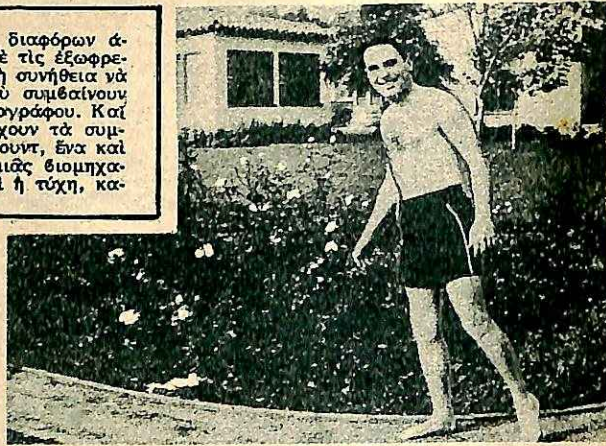
Ἀλλὰ μήπως καὶ στὸ καρνέ τοῦ Παύλου, τοῦ Νότη, τοῦ Λεάντρου δὲ θάναί ἕνας κατάλογος μὲ τὰ ὀνόματα μιᾶς Νίτσας, μιᾶς Ρένας, μιᾶς Κάκκας..., πού περιμένει νὰ συμπληρωθῇ μὲ τ' ὄνομα τῆς Λίλας;

Χόλλογουντ... η πόλη με τα έξωφρενικά συμβόλαια.

Από τον Η διαφημιστικό πράκτορες των διαφόρων αστέρων του Χόλλογουντ μας... έταράξαν με τις έξωφρενικές φαντασιώσεις τους, έχασαμε πιά τη συνήθεια να εκπαιττώμεθα για τις έκκεντρικότητες που συμβαίνουν στην πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου. Και όμως πόσα παράξενα πράγματα δεν περιέχουν τα συμβόλαια των μεγάλων αστέρων!... Στο Χόλλογουντ, ένα και μόνο πράγμα λογαριάζεται: η ετήσια μισθολογία, στην οποία οφείλονται συγχρόνως και η τύχη, κα-

θώς και η φήμη της πρωτότυπης αυτής πόλεως. Και τα συμβόλαια, που αποδέχονται και υπογράφουν οι αστέρες, παρ' όλο που μας φαίνονται καταφόρως δεσμευτικά της ελευθερίας του ατόμου, δεν αποδέχονται παρά σ' έναν σκοπό: την εξασφάλιση και εξασφάλιση αυτής της ελευθερίας. Σ' ταχυοίλο, γούμπερ μερικές λεπτομέρειες χαρακτηριστικές και άγνωστες στο πολύ κοινό.

Ο ΤΖΩΡΤΖ ΜΠΡΕΝΤ δεν έχει δικαίωμα να επιδιώκει σε επικίνδυνα σπορ, ικανά να προκαλέσουν ένα δυστύχημα που θα διέκοπτε την εργασία του. Δεν του επιτρέπεται επίσης ούτε να παίξει γκολφ, ούτε ν' ανεβαίνει σε αεροπλάνο.

Η ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ απογορεύεται ν' αλλάξει το χρώμα των μαλλιών της. Είς αντάλλαγμα, το συμβόλαιό της της επιτρέπει να επιβάλλει την πρόσληψη στο στούντιο ενός ηλεκτρολόγου και ενός κομμωτή της προτιμήσεώς της.

Ο ΤΖΟΕΛ ΜΑΚ ΚΡΕΑ δεν μπορεί να παίξει στο ίδιο φιλμ που παίζει και η γυναίκα του, η χαριτωμένη στάρ φράνσις Ντρή. Επίσης του απαγορεύεται να κοπνίξη ποδόσφαιρο.

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΩΡΜΠΙΝ υπογράφει συμβόλαιο που της απαγορεύει να κατοική σε παραθαλάσσιο μέρος, καθότι η ύγρασία του αλμυρού αέρος θα μπορούσε να θάψει τη φωνή της.

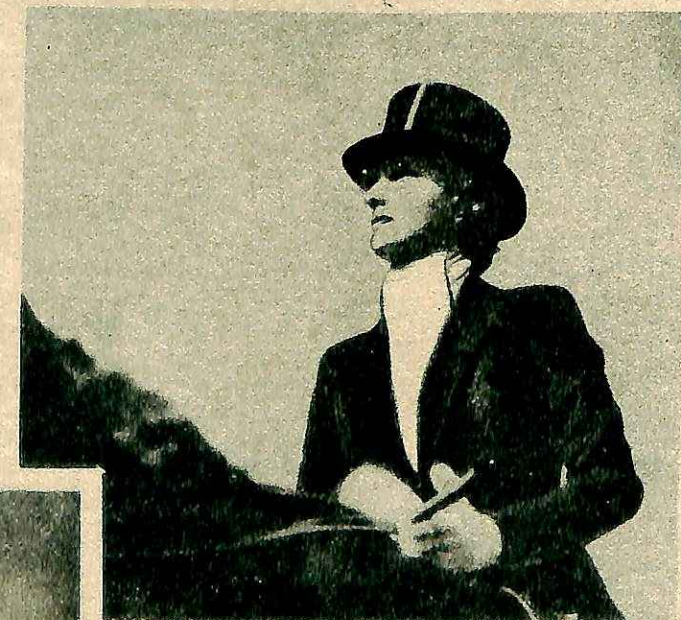
ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΜΠΙΕΡ δεν έχει το δικαίωμα να κάνει δίαιτα, γιατί δεν πρέπει ν' αδυνατίσει. Αντιθέτως της επιτρέπεται να κουβαλά στο στούντιο όσους φίλους της θέλει.

Η ΖΙΓΚΡΙΝΤ ΓΚΙΟΥΡΙ, η παρτενάρ του Γκάρι Κούπερ στο φιλμ «Μάρκο Πόλο», δεν έχει δικαίωμα να θάψει τα όρρα για ν' αψηγή ή σε θέατρο ή σε νυκτερικό κέντρον.

Η ΛΑΙΣ ΦΑΙΗ έχει το δικαίωμα να διακόψει την εργασία της στο στούντιο για ν' ακούη στο ραδιόφωνο την ορχήστρα Ρόβιντ Βάλλντ.

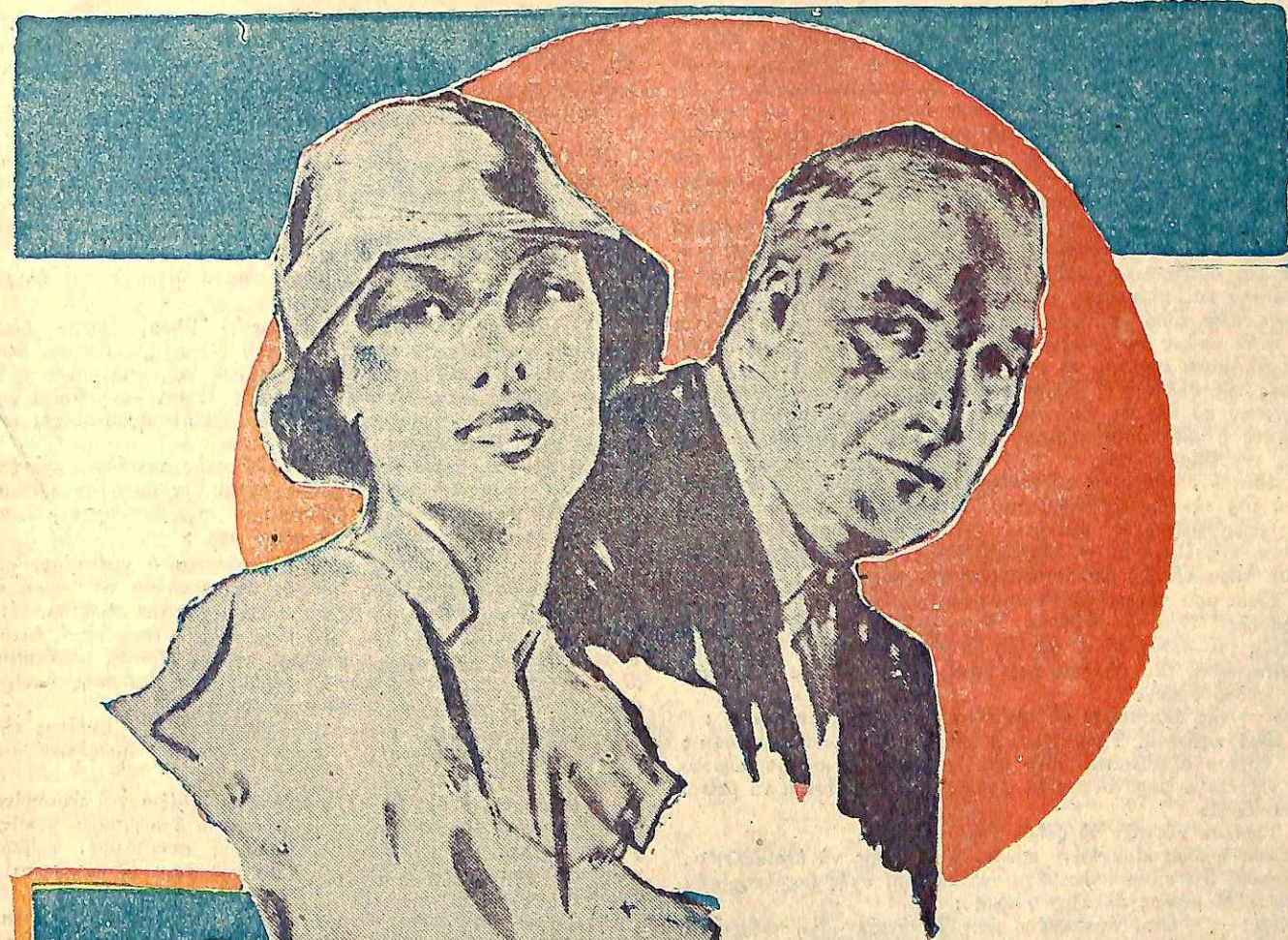
Η ΜΕΡΛ ΟΜΠΕΡΟΝ δεν μπορεί να παντρευτεί παρά μόνο αν ο διευθυντής της, Σάμουελ Γκόλντγουϊν, της δώσει την άδεια και έγκριση των μέλλοντα συζυγίου της.

Η ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΒΙΣ οφείλει να μένη ξανθή και δεν πρέπει να εκλείθεται στις ακτίνες του ήλιου.

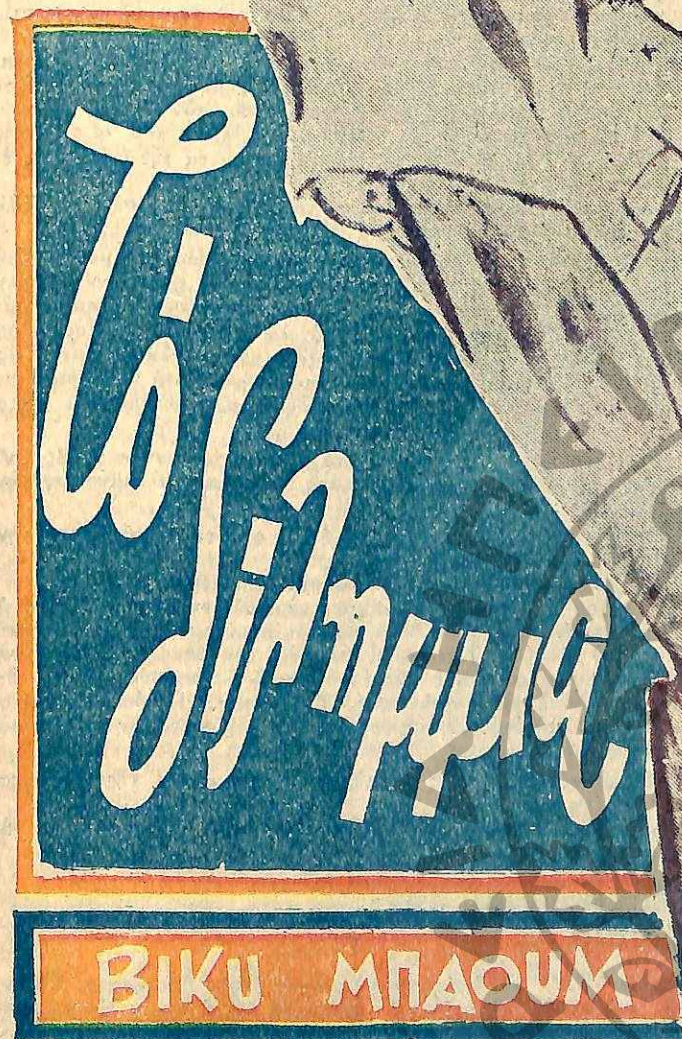

Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΑΡΑΕΝ, όταν σωφάρε, δεν έχει το δικαίωμα να τρέχει γρηγορότερα από 60 χιλιόμετρα.

Σ' ένα τσάι του «δύφη- λου κύκλου»

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟ της βαρωνέσσας Έλσα φόν Κάσλμπεργκ, όρθονόταν επίβλητο κοντά στις ανθισμένες βραγίαις του Ρήνου. Ο γοτθικός ρυθμός του κτιρίου κι' ο μεγάλος κήπος που το περιστοιχίζει έκαναν τον κάθε διαβάτη να σταθή και να το θαυμάσει. Τέτοια αρμονία χρωμάτων από τα παραμυθόδοξα λουλούδια, έως τα κοκκινοβαμμένα κεραμύδια, ήταν αδύνατο να μη τραβήξη το μάτι. Ο πατέρας της βαρωνέσσας είχε πεθάνει από μιαν ασθένεια του ήπατος κι' είχε αφήσει την κόρη του όρφανη στα 28 της χρόνια. Μητέρα δεν είχε γνωρίσει ποτέ, γιατί η δυστυχισμένη είχε πεθάνει όταν άνοιξε τα μάτια στο φώς της μέρας το χαριτωμένο πλασματάκι, που έβγαλε από τα σπλάγχνα της. Τότε ο πατέρας της τη γέμισε μ' όλη του την στοργή και της ικανοποιούσε κάθε καπρίτσιο, παρ' όλο που είχε έναν αυταρχικό και σοβαρό χαρακτήρα. Όταν ήταν μικρή ήταν λιγάκι ασθενική και γκρινιάρη. Σαν έφτασε όμως στην ηλικία των δώδεκα χρόνων μιαν απίρετη δαγεία που άρχισε να κυλά στις φλέβες της ροδόδαφνε μάγουλά της κι' έδινε μιαν εξαίσια όμορφη στο ύψος του σγουρού της κεφαλάκι. Η Τρούντε, η παραμύδια της, μιαν καλοκάγαθη γυναίκο, που την είχε κάψει ο χάρος παίρνοντας πρώτα τον άντρα της με μιαν σφαίρα στο κεφάλι — στην εποποιία του Βερντέν — κι' ύστερα το μοναχικό άστρο της, άδεια όπως ήταν από αισθήματα έφτασε για να γεμίση από μιαν δυνατή μητρότητα όταν πρωτόσκιζε στην αγκαλιά της τη μικρούλα βαρωνέσσα. Μο-

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ
(Μετάφρασις ΙΑΣΩΝΟΣ ΒΡΟΝΤΑΚΗ)

ναδικός σκοπός της ζωής της έγινε η ανατροφή της. Και τώρα, με την ευτυχή μορφή και τα κατασπαραγμένα μαλλιά της, ήταν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου, που η "Ελσα της" κι' είχε κάθε δικαίωμα, εκτός απ' ότι το αισθανόταν βαθιά, να την φωνάξει «Ελσα μου» κι' όχι «βαρυνέσσα» — ήταν μια δημοφιλής και καλοδεσμένη κοπέλλα. Και το κυριώτερο που την αγαπούσε σαν να ήταν πραγματική της μητέρα, άσχετα αν, αντί να την λέει «μαμά» την αποκαλούσε Τρουντεν. Η εποχή της ανοίξεως είχε φτάσει μεγάλωπρη κι' επιβλητική απλώνοντας τα πολυχρώμα φτερά της πάνω στις δενδροκορφές και στα διάφορα λουλούδια. Η "Ελσα ξαπλωμένη σε μια ψάθινη πολυθρόνα διάβαζε ένα αισθηματικό μυθιστόρημα, ενώ η Τρουντεν καθισμένη κοντά της και πλέκοντας μια μπλούζα για την βαρυνέσσα της, σήκωνε κάθε τόσο τα μάτια της και την καμάρωνε. Τι δημοφιλής που ήταν καθώς το ανοιξιάτικο αεράκι που κυλούσε μέσα από τα φυλλώματα έρχοταν να χαϊδέψει τα μαλλιά της! Μέσα στις καρφές της σκέψης η Τρουντεν είχε μιαν άλλη που της αναστάσανε το κεφάλι και της έκανε να δακρύζουν τα μάτια. Κι' αυτή η σκέψη που τυραννούσε την αγαθή γερούλα ήταν ο γάμος της βαρυνέσσας.

Η ιδέα ότι μπορούσε να κλείσει τα μάτια χωρίς να προφτάσει να ιδεί την ώραία ένωση του 'Υμεναίου την έκανε πολλές φορές μελαγχολική κι' αμίλητη.

Όταν της έλεγε με τη λαχτάρα που ένοιωσε μονάχα μια μάνα που θέλει να ιδεί αποκατεστημένη την κόρη της :

— "Ελσα μου πρέπει να το αποφασίσω παιδί μου. Πρέπει να παντρευτείς. Έγώ θα πεθάνω. Ένας άνθρωπος που πρέπει να φροντίζει για σένα, να σε γεμίζει με την αγάπη του, που να με αντικαταστήσει, δεν υπάρχει πια κατάλληλος από ένα καλόν κι' αφωσιωμένο σούζγο.

Εκείνη της απαντούσε με την ίδια πάντα άοριστη φράση :

— Ούφ! καϊμένη, Τρουντεν, μ' αυτή την έμμομη ιδέα σου ; Κι' ύστερα αλλάζοντας τόνο και παίρνοντας κάποιο κομικό ύφος της έλεγε χαρώνοντας τα φρύδια : «Απεφάσισα να μείνω γεροντοκόρη!»

Η Τρουντεν κτύπαζε το ρολόι της.

— "Ελσα η ώρα είναι 4½, πρέπει ν' άρχισης να ετοιμάζεσαι. Μην ξεχνάς ότι είσαι καλεσμένη για το τοαί στής βαρώνης φόν Γκέσσελ. Η μήπως άλλως γινώμη ;

— Όχι!... Όχι, αγαπημένη μου Τρουντεν δεν πρέπει να μ'ην δεχθώ την πρόσκληση αυτή τη φορά, αν και ξέρεις καλά πως δεν μου άρδουν καθόλου οι κοσμικές συγκεντρώσεις. Γιατί αν δεν έπληγαινα και σήμερα θα έδινα άφορη στα κουτσομπολικά στόματα των «ψήλων κύκλων» να πουν ένα σωρό βλακείες εις βάρος μου.

Σηκώθηκε και με μια χαριτωμένη κίνηση πέταξε το βιβλίο που κρατούσε. Πλησίασε σ' ένα ροζ πλατυκέφαλο τριαντάφυλλο, έβασε τη μυτούλα της στα πέταλά του άναπνευσε βαθιά κι' ύστερα ανέθηκε, σαν μια άνυποτακτη ελαφίνα δυο - δυο τα μαρ-ιαρένια σκαλιά.

Η Τρουντεν έβαλε μέσα στο πανεράκι, που ήταν μπροστά στα πόδια της, το πλέξιμό της, μάζεψε το βιβλίο από το παρ-ιέρι και διευθύνηκε κι' αυτή προς το έσωτερικό του μεγάρου.

Υστερα από μισή ώρα η "Ελσα ήταν έτοιμη. Η Τρουντεν λέν έχορταινε να την βλέπει. Φορούσε ένα μπλε σκούρο φορεμα-τάκι που της πήγαινε θαυμάσια και μιαν άρξαντρε ενόρα, δάρο του πατέρα της. Φίλησε στα δυο μάγουλα την παραμάνα της και βγήκε. Ο Ζάν καθόσε μπροστά στο θολόν του αυτοκινήτου της, σήκωσε τα μάτια της και έκανε ένα χαιρετισμό με το χέρι στην Τρουντεν που είχε βγή στόν έξωστη και της έστελλε φιλιά. Έβαλε μπροστά τη μηχανή της και ξεκίνησε άμέσως.

Το σαλόνι της βαρώνης φόν Γκέσσελ ήταν γεμάτο και το πε-ριβάλλον ήταν γνωστό στην "Ελσα. Η οικοδέσποινα άρχισε να της διατυπώνη τα παραπόνά της :

— Μας ξεχάσατε τελείως, αγαπητή βαρυνέσσα, της είπε με την έρρινη φωνή της. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Τον περασμένο καιρό σάς βλέπαμε τακτικώτερα. Μας είσατε τόσο ά-γαπητή, που η άπουσία σας μας ήταν άνυπόφορη. Δεν είναι έτσι κυρία Μέλμπεργκ ;

Η μελαχροινή γυναίκα, στην όποία άπετάθη η οικοδέσποινα, διάστηκε ν' άπαντήση :

— Μα, βέβαια... βέβαια. Η συντροφιά σας μας είναι τόσο εδ-ιόγηστη, που μας άσπενωχόρησε ύπερβολικά η άπουσία σας.

Στηβάωσε το στόμα της από το νευρικό «τίς» της και πρόσ-ιωσε χαμογελαστή :

— Άλλωστε έχει τόσο πολλά να πη κανείς μαζί σας. Και χωρίς να θέλω να σας κολακώσω, με έχετε καλά ε ; Έχετε τέ-τοια μαεστρία όταν διηγήςθε κάτι, έστω και το πιο άσημαντο, που όσην ώραν κι' αν μιλάτε, ποτέ δεν κουράζεται εκείνος που νας άκούει.

Η "Ελσα άφησε να διαγραφη στα χείλη της ένα χαμόγελο και :

— Σας εύχαριστώ πολύ, είπε.

Χαιρέτησε και τις άλλες κυρίες κι' ύστερα η οικοδέσποινα την ώδήγησε κοντά σε έναν κύριο σαράντα περίπου χρόνων που καθόταν σ' ένα φωτεινόν κοντά στο πιάνο.

— Να σάς παρουσιάσω, αγαπητή φίλη, τον μαέστρο κ. Λέγ-κεν.

Εκείνος σηκώθηκε. Ήταν ψηλός και πολύ σικ μέσα στο κα-φέ κοστούμι του. Η βαρώνη φόν Γκέσσελ άποτελείωσε τη σύ-στασι : «Η βαρυνέσσα φόν Κάρλμπεργκ, μια πολύτιμη φίλη».

Υπεκλίθη και της φίλησε το χέρι. Καθώς έσκυψε το κεφάλι του η "Ελσα είδε τους άσπρισμένους κροτάφους του.

Κάθισαν κι' οι τρεις. Η οικοδέσποινα διέκοψε την ολιγό-στιγμη σιωπή :

— Ο μαέστρος, είπε άποτεινόμενη στην "Ελσα, έλειπε δέκα δλόκληρα χρόνια στην 'Αμερική, όπου έδωσε ρεσιτάλ σε όλες σχεδόν τις πόλεις. Γύρισε προ ήμερών στη Γερμανία και η πώ-τη του δουλειά, ήταν να μās επισκεφθί. Ήταν συμμαθητά και φίλοι με το σύζυγό μου και μπορώ να πώ ότι αγαπιούνται κα-λύτερα κι' από άδέρφια.

— Θα δώσετε κανένα ρεσιτάλ κι' εδώ στην πατρίδα ; ρώτησε η βαρυνέσσα κυτώντας μέσα στα μάτια τον δημοφον εκείνον άντρα. Θα μās δώσετε την εύκαιρία να σάς άκούσουμε και να σάς θαυμάσωμε και έμεις με τη σειρά μας ;

— Άνυστυχώς, βαρυνέσσα, είπε μ' ευγένεια ο μαέστρος, αλ-σθάνομαι τόσο κουρασμένος που δεν θα μπορούσα να δώσω, έ-νψ πολύ θά το ήθελα, μια σειρά συναυλιών στην πατρίδα. Η επιστροφή μου άλλωστε εδώ, δεν είχε άλλο κανένα λόγο, εκτός δέβαινα από τη χαρά που μου έδινε, που θα έβλεπα τα αγαπη-μένα μου πρόσωπα, παρά την έκούρασι μιάς διακοπής ύστερα από δεκαπέντε χρόνων ακατάπαυστην εργασία.

Η "Ελσα έκανε μια γκριμάτσα άπογοητεύσεως. Εκείνος την άντελήφθη και πρόσθεσε μ' ευγένεια σαν να διώρθωνε μια γκάφφα :

— Ωστόσο τούτο δεν θα με έμποδίση να παίξω για ώρισμένα πρόσωπα με την πρόθεσι να τα ικανοποιήσω όσο μπορώ, χωρίς, φυσικά, είσιτήρια, προσκλησεις, αίθουσες συναυλιών, φράκα, κοσμικές εμφανίσεις και διάφορα άλλα που συναντά κανείς στις δημόσιες συγκεντρώσεις.

Στα μάτια της "Ελσας ζωγραφίστηκε μια χαρούμενη λάμψη. Λάτρευε τη μουσική. Όταν μάλιστα η έρημνεία του κομματιού θά γινόταν από ένα διάσημο βιρτουόζο σαν τον Φράντς Λέγκεν, που είχαν γράψει για τις «Θεϊκές» έκτελέσεις του, οι κριτικές στήλες κάθε έφημερίδας, το πράγμα άρχισε να την ενδιαφέρει έ-ξαιρετικά.

— Αν σάς παρακαλούσα, είπε, να παίξετε κάτι σήμερα... εδώ στο πιάνο της βαρώνης, ποιά θα ήταν η γνώμη σας ;

Ο μαέστρος την κτύπαζε λίγες στιγμές μέσα στα μάτια. Μια παράξενη φωνή που ώρθωνόταν μέσα του και τον έκανε να θέλη να της πη : «Για τα δυο σας μάτια θα συνθέσω τις πιο οργά-νιες μελωδίες. Για ένα σας χαμόγελο μπορώ να περάσω μέσα από φλόγες. Για ένα σας καρτίσιμο γίνωμαι σκλάβος σας. Στις λίγες αυτές στιγμές που σάς γνώρισα πήρατε μια θέσι βασίλι-σας στην καρδιά μου. Για να φιλήσω τα λευκοροδόνα χέρια σας δίνα δλόκληρη τη ζωή μου. Για...».

Ωστόσο συγκράτησε τον έαυτό του και άπήνησε χωρίς ν' αφήση να έξωτεριρευθί τίποτα από εκείνα που πλημμύριζαν την ψυχή του :

— Με μεγάλη μου χαρά, βαρυνέσσα, φτάνει να μās δώση την άδεια η αγαπητή βαρώνη, και...

Η κυρία φόν Γκέσσελ έσκασε στα γέλια.

— Αγαπητή μαέστρο, πρόσθεσε, χαμογελώντας, βλέπω πως η 'Αμερική εντός από τη δόξα και τον πλούτο, σάς προέκισε και με πολύ χιούμορ. Καταλαβαίνετε πως δεν υπάρχει λόγος να σάς πώ, πως αυτό που σάς έπρότεινε η βαρυνέσσα, θα μās έ-δινε μια από τις μεγαλύτερες άπολαύσεις. Ωστόσο το πιάνο μου είναι στη διάθεσί σας έστω κι' αν επρόκειτο να παίξετε με τα πόδια.

Γέλασαν κι' οι τρεις με την τελευταία φράσι της βαρώνης και εκείνη πρόσθεσε :

— Πρέπει όμως πρώτα να πάρουμε το τοαί. Δεν πιστεύω να έχετε αντίρρηση ;

Μία μουσική παν-δαισία

ΤΟ ΤΣΑΤ' σεργιόστηκε με χίλιων ειδών θουτήματα. Είπαν για πολλά και διάφορα πράγματα και η κυρία Μέλμπεργκ μίλησε για τόν τρόπο της καταπολεμήσεως της παχυσαρ-κίας.

Το μόνο πράγμα που εξακολουθούσε να άπασχολή, σαν έφι-άλτης, το μυαλό της παρ' όλα τα σαραντάριά της χρόνια στο βιβλίο της γυναικείας όμορφιάς, ήταν το κεφάλαιο της «δια-τηρήσεως άρμονικών γραμμών». Και κατάφερνε να έχη τέτοιο

ώρατο σώμα που ήταν άδύνατο να καταλάβη κανείς τόν πραγ-ματικόν αριθμό των Ματών της. Φαινόταν δέκα χρόνια μικρό-τερη.

Η "Ελσα παρακολουθούσε κάθε κίνησι του Φράντς Λέγκεν, χωρίς να δίνη προσοχή στα όσα έλεγαν οι κυρίες για την καλ-λονή και τη μούδα.

— Ένα φλυτζάνι άκόμη ; ρώτησε η οικοδέσποινα.

Δύο από τις κυρίες πήραν και δεύτερο. Η "Ελσα νευρίασε. «Ούφ! Βρέ άδερφέ, σκέφθηκε, πρέπει να τις περιμένω ποτέ θα τελειώσουν. Τι διάβολο δεν αισθάνονται αυτές οι γυναίκες την ανάγκη της μουσικής ;»

Πέρασαν μερικά λεπτά. Ο ύπνρέτης μάζεψε τα σεργίτσια.

Ο μαέστρος άνοιξε μιαν άσημένια ταμπάκαρα και πρόσφερε στις κυρίες. Αφού κάπνισαν η "Ελσα παρεκάλεσε :

— Μαέστρο μην ξεχνάτε την υπόσχεσί σας. Βλέπετε με πόσην άνυπομονήσι περιμένω να σάς άκούσωμε.

Ο Φράντς Λέγκεν σηκώθηκε, υπεκλίθη και κάθησε στο πιά-νο. Στο σαλόνι βασίλειψε άπόλυτη σιωπή. Ο μαέστρος σήκωσε το σκέπασμα τοι πιάνου, έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος κι' ύ-στερα άφησε τα χέρια του να πέσουν πάνω στα πλήκτρα. Μια άπόκοση μελωδία ξεχύθηκε ά-πό τ' άψυχο όργανο και γέμισε το σαλόνι. Οι κυρίες έμειναν καρφωμένες στις θέσεις τους.

Η "Ελσα ήταν μεταρσιωμένη. Μέσα στον έσωτερικό κόσμο της άρχισαν να περνούν χίλιες εικόνες. Τι περίεργο πράγμα κι' η μουσική για όσους την νοιώθουν. Πόσα συναισθήματα δεν γεννά στις ανθρώπινες καρ-διές. Ο «Βάκχος» του Σατούρν ήταν ένα από τα πιο αγαπημένα της κομμάτια. Οι μελωδίες την πλημμύριζαν. Ένοιωσε τον έ-αυτό της μικρό κι' άνήμπορο.

Δεν έξουσιαζόταν παρά μόνο ά-πό τη μελωδία. Μια δυνατή συγκίνηση την κατέλαβε και από τα μάτια της κύλησαν δυο δάκρυα. Βρέθηκε σ' έναν άλλον κόσμο. Ένα κόσμο γεμάτον από συναισθήματα. Συναισθήματα που οδηγούν στις μεγάλες πρά-ξεις. Το κομμάτι τελείωσε και μόνον τα χειροκροτήματα και τα «μπράβο» των άλλων κυριών την ξανάφεραν στην πραγματι-κότητα. Χτύπησε κι' αυτή με ένθουσιασμό τα χέρια.

— Μπράβο μαέστρο ! φώνα-ξε. Είσατε ύπερσος. Θα ήταν έγκληματικό εκ μέρους σας αν έβλατε να μās στερήσετε από την ευτυχία αυτή που μās χα-ρίσατε. Η ανθρώπινη καρδιά πολλές φορές είναι πονεμένη και μόνο η μουσική της χαρίζει την ξεκούρασι, την γαλήνη, τη λήθη.

Στα λόγια αυτά της βαρω-νέσσας οι κυρίες κυτάχηκαν μεταξύ τους σαν να έδιναν τό-ρα κάποια έξηγησι στην εύχα-ρίστησι που εύρισκε η "Ελσα

να βρίσκεται μόνη, χωρίς συντροφίες, κλεισμένη στον έαυτό της. Μπόρεσαν μάλιστα να θεβαιώσουν η κάθε μια τόν ίδιο της έαυτό ότι η άρνησις τόσοσν συναισθημάτων εκ μέρους της, δεν ώ-φείλετο άλλως και μόνο στο ζήτημα της έκλογής, αλλά σε κάποιο λεπτότερο σημεία που δεν γίνεται άντιληπτό με τα μάτια, πα-ρά μόνο με την καρδιά.

Ο μαέστρος τούς εύχαρίστησε. Κι' ύστερα χωρίς να περιμέ-νη παράκλησι ή κάποιαν άλλη πρότασι, άρχισε να παίξη μια σύνθεσι. Τα άκρόντ γινόταν γρηγορώτερα. Τα πεντάλ δυνάμο-ναν και άσθενούσαν τούς ήχους. Μια μουσική πανδαισία που ξεχνόταν κάτω από τα άσπρόμαυρα πλήκτρα έδενε σκλάβο την ψυχή. Τα μαλλιά του κινούνταν στο ρυθμό τοι κεφαλιού του και τα χέρια του, άσύλληπτη άρμονία κινήσεων, άφηναν όλη την ψυχή του να ξεχυθί στο άψυχο όργανο.

Η "Ελσα δεν άφηνε τα μάτια της ούτε για μια στιγμή να φύγουν από επάνω του. Ο μάγος αυτός τών ήχων είχε ποταίει από μουσική με την τέχνη του κάθε ίνα του κορμιού της, κάθε της κύτταρο.

Η σύνθεσις τελείωσε. Ο Φράντς Λέγκεν σηκώθηκε από το πιάνο. Δυο μικρές φλέβες τοι άριστεροί μέρους τοι μετώπου του είχαν έξονκωθί. Η μουσική ήταν παλμός που κυκλοφορού-

σε μαζί με το αίμα τοι σ' όλο τοι το σώμα.

Οι κυρίες δεν δόηκαν λόγια για να έξάρουν το παίξιμο και τόν καλλιτέχνη. Η "Ελσα ήταν δλόκληρη μια μουσική που είχε γραφή στο πεντάγραμμο της καρδιάς της.

Ένα μεγάλο και άκακο παιδί

ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ είχαν φύγει. Στο σαλόνι δεν είχαν μελ-νει, παρά ο Φράντς Λέγκεν, η βαρυνέσσα "Ελσα φόν Κάρλμπεργκ και η οικοδέσποινα. Η συζήτησις άρχισε να πε-ριστρέφεται γύρω από τα άμερικανικά ήθη και έθιμα. Ο μαέ-στρος ήταν σε θέσι, ύστερα από τόσα χρόνια που είχε ζήσει έ-κει, να δώση κάθε πληροφορία.

Σε λίγο παρουσιάστηκε και ο βαρώνος φόν Γκέσσελ με τα-ξιδιωτικό κοστούμι.

— Καλησπέρα σας, είπε με την μεταλλική φωνή του. Πώς εί-σατε βαρυνέσσα ; Έχουμε να σάς δώμε τόσον καιρό. Φαίνεται πως δεν σάς ενδιαφέρει πια η συντροφιά μας.

Η "Ελσα έδωσε μιαν άόριστη δικαιολογία. Εκείνος χτύπη-σε στην πλάτη τόν Φράντς Λέγκεν.

— Κι' εσύ παληόπαιδο, πρόσ-θεσε, τι γίνεσαι ; Από τόν καιρό που έπιασες φίλιες με ... τη δόξα έχασες τόν πιο παλιό σου φίλο. Τι έγινες τις δυο περασμένες μέρες ; Θα κάτσης, βλέπεις, πολύν καιρό, στην πατρίδα κι' έτσι έχεις καιρό για να μās χαρίσης τη συντροφιά σου...

— Μην ελφανεύεσαι Έρικ. Ξέρεις καλά πως τις δυο αυτές μέρες πήγα στο Λίχενσταϊν για να δω την άδελφή μου. Κατά τα άλλα από την ήμερα που πά-τησα το πόδι μου στην πατρίδα, δεν είμαι παρά κοντά σου. Άν έχης παράπονο, αυτό δεν είναι καθόλου εύγενικό εκ μέρους σου και ζητώ μιαν ικανοποίησι πού...

— Μήπως πρόκειται ν' άνταλ-λάξωμε κάποτε και να μού στείλεις τούς μαρτυρές σου για τούς όρους της μονομαχίας ; Άλλά μια κι' είμασταν τόσο φι-λοι, δεν έχουμε παρά να εκλέ-ξωμε έμεις οι ίδιοι. Τι προτι-μάτε Φράντς Λέγκεν ; Όπλο, ξίφος, κανόνη ή ξυράφι ;

Με το κομικό ύφος που είχε πάρει όταν μιλούσε έκανε τούς άλλους να γελάσουν. Ο μαέ-στρος πρόσθεσε :

— Θα προτιμούσα τις γρο-θιές.

— Ά! Όχι! Όμολογώ πως άναγνώριζω από τώρα την ή-ταν πεινώ τρομερά. Βαρυνέσσα θα σάς παρακαλούσα να μās κάνετε την τιμή νι δεινήσωμε μαζί.

Η "Ελσα δεν έφερε καμμιάν αντίρρησι.

— Και τώρα έπιτρέψτε μου να αλλάξω, πρόσθεσε και θγαλινον-τας, έκανε μια κομικήν υπόκλισι.

— Παρ' όλα του τα χρόνια δεν έννοει να βάλη μυαλό αυτός δ άντρας μου, είπε η βαρώνη κυτώντας τόν μαέστρο. Κάνει πολ-λές φορές κάτι καραγκιοζιλίκια σαν να ήταν μικρό παιδάκι. Κι' ύστερα αλλάζοντας τόνο :

— Δεν μού λέτε Φράντς, έσεις τόν ξέρετε πιο πολλά χρόνια ά-πό μένα δεν είναι έτσι ; Ήταν πάντα, όπως τόν γνώρισα ;

— Ο Έρικ, είπε ο μαέστρος, είναι ένας θαυμάσιος τύπος. Εί-νε ένα μεγάλο κι' άκακο παιδί με μια χρυσή καρδιά. Όταν περ-γαίνανε στο σχολείο δεν άφηνε μίγκα που να μην την άφήση ά-πειραγή. Είνε ένας άνθρωπος που παίρνει κάθε πράγμα από την εύχάριστη όψη του. Άλλωστε έτσι πρέπει να είναι σήμερα κανείς, γιατί αν παίρνη στα σοβαρά κάθε έκκλησι που τοι έ-πιφυλάσσει η ζωή θα είναι το μεγαλύτερό του μαρτύριο.

Κι' όταν μια άπόκοση μελωδία του Φράντς, η "Ελσα έμεινε σαν μεταρσιωμένη.

11

πολύ. Ο πρώτος μισθός είχε 800 πάρκα. Με τον καιρό θα γίνονταν περισσότερα. Αυτό περιμένουμε τόσον καιρό για να έρθει στο σπίτι και να με ζητήσει από τον πατέρα μου σε γάμο».

1 Ιανουαρίου 1929

«Τό σπίτι έχει μια χαρούμενη όψη. Τό χιόνι έχει στρωθεί στον κήπο περισσότερο από ένα γόνιμο. Στά τζάμια είναι κοκκαλιασμένα τὰ νερά. Τί ωραία που είναι ή φύσι όταν είναι κανείς ευτυχισμένος ! Όταν αγαπά και τον αγαπούν ! Όταν τὸν αγαπά ένας άνθρωπος που λατρεύει. Η ώρα είναι έντεκα τὸ πρωί. Σὲ μισή ώρα θὰ φανῇ ὁ Χάνσελ γιὰ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν πατέρα μου νὰ ἐνώσουμε κι' ἐπίσημα τὶς καρδιές μας».

2 Ιανουαρίου

«Μόλις τώρα κατάρθωσα νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν βαθὺ πόνου πού μου προξένησε ἡ ἀρνησι τοῦ πατέρα μου. Μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχε, λέει, μεγάλα σχέδια γιὰ μένα. Δὲν μπορούσε νὰ ἀκούσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα. «Η κόρη μου θὰ πάρῃ ἕναν βαρὺν, ἕναν ἄνθρωπο τῆς τάξεώς της». Κι' ὅταν ὁ Χάνσελ ἔφυγε γεμάτος πικρία ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ὁ πατέρας μου φώναξε : «Οἱ προικιστὲς... τὰ παληόσκυλα!» Ἐπεία ἀπὸ πονοκέφαλο στὸ κρεβάτι».

6 Ιανουαρίου

«Σήμερα ξαναείδα τὸν Χάνσελ. Ἦταν ἀξιολύπητος. Μὰ κι' ἡ δική μου ψυχὴ ἦταν συντρίμμι. Μ' ἀγκάλιασε σφιχτὰ μέσα στὰ μπράτσα του καὶ φιληθήκαμε ὥρα πολλὴ στὸ στόμα. Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ πυκνὸ. Πήγαινε σὲ μιὰ μικρὴ «μποντά». Ἐκεῖ καθόσαμε καὶ συζητήσαμε ὥρα πολλή, προσπαθώντας νὰ βροῦμε μιὰ λύσι. Ἦξερα καλὰ τὴν νοστορπία τοῦ πατέρα μου γι' αὐτὸ δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω σ' αὐτὰ πού με δεβαλόρισε μου ἔλεγε ὁ Χάνσελ : «Θὰ τὸν καταφέρουμε τὸν πατέρα σου νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του ὅταν καταλάβῃ πὼς δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε χωριστά. Ἐγὼ τότε δάκρυσα καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλῃ μου βγήκε ἕνας ἀναστεναγμός. Χωρίσαμε. Ἡ ζωὴ δὲν μᾶς ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ χαροῦμε τὸν ἑρωτὰ μας, γιατί ἔτσι τὸ ἤθελε ἡ στραβὴ λογικὴ τοῦ πατέρα μου».

7 Φεβρουαρίου

«Χριστέ μου ! Τί κακὸ ἔκανα στὸν κόσμο αὐτὸ καὶ μὲ θαυρίζεις ἔτσι ; Εἶνε ἀμάρτημα ὁ ἔρωτας ; Ὁ πατέρας μου σήμερα ἔγινε ἔξω φρενὸν γιατί ἄρρησε λιγάκι νὰ γυρίσω. Ἀπὸ νωρὶς ἤμουν μὲ τὸν ἀγαπημένο μου. Κι' εἶχα νοιώσει τόσην εὐτυχία μὲ τὴν αἰσιοδοξία πού μου μίλησε γιὰ τὸ μέλλον, πού φαινόταν πὼς ἡ ἀνθρωπινὴ ψυχὴ δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν εὐτυχία, παρὰ ὅταν πλημμυρίξῃ μονάχα ἀπὸ τὶς πὺδ βασανιστικές ἀπογοητεύσεις, γιατί ὁ πατέρας μου μου ἐδήλωσε μὲ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο : «Δὲν πρόκειται νὰ ξαναπατήσῃς τὸ πόδι σου ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ ξέρεις πὼς ὅτι πῶ γίνεσαι. Λάβε λοιπὸν τὰ μέτρα σου».

«Κλειδωθήκα μέσα στὴν κἀμαρά μου. Μέσα στὸ σκοτάδι βλέπω τὴ μορφή τοῦ Χάνσελ πού μου χαμογελά. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ πῶ στὸν ἑαυτὸ μου πὼς ἡ στάσι αὐτὴ τοῦ πατέρα μου εἶναι ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης πού θὰ περάσῃ. Καὶ ξεσπῶ σ' ἕνα δυνατό κλάμα».

17 Μαρτίου

«Ἐχουν περάσει σαράντα μέρες καὶ δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ τὸν ξαναδῶ. Οἱ ὥρες περνοῦν μαρτυρικές δίχως καμμιὰν εὐχάριστη προϋπόθεσι. Κάθομαι μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κοιτάζω τὰ δέντρα πού τὰ μασιτίζει ὁ ἄνεμος. Ὑποφέρω καὶ δὲν βρίσκω ἕναν ἄνθρωπο πού νὰ ἀκούῃ τὸν κρυφὸ μου πόνου. Ἡ Τροῦντεν ἔρχεται καὶ μου χαϊδεύει τὰ μαλλιά. Καὶ ἐγὼ τότε κλείνω τὰ μάτια καὶ ἀφήνω τὴν σκέψιν μου νὰ τρέξῃ κοντὰ του.

«Η ζωὴ δὲν ἀξίζει χωρὶς ἔρωτα. Ὅταν ὅμως ὁ ἔρωτας περιορίζεται ἀπὸ διάφορες συνθήκες τότε ἡ ζωὴ εἶνε μαρτύριο. Πού βρίσκεσαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀγαπημένε μου ; Μὲ θυμάσαι ἔρω γει»

28 Μαρτίου

«Ὑποφέρω ὅσο κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο».

25 Ἀπριλίου

«Κλαίω... Κλαίω... Κλαίω».

12 Μαΐου

«Τὸ καλοκαίρι ἔφτασε γεμάτο χίλιες ὁμορφιές. Στὴν ψυχὴ μου ἔχω βαρεῖα χειμωνιά. Τὰ λουλούδια τοῦ κήπου φόρεσαν τὶς πολυχρώμες φορεσιές τους. Τὶ χαρούμενη πού εἶνε ἡ πλάσι ! Ἡ Τροῦντεν ἦταν στὸν κήπο. Σὲ λίγο ἦρθε καὶ κτύπησε τὴν πόρτα τῆς κἀμαράς μου. Ἦταν λαχανιασμένη καὶ χαρούμενη. «Αὐτὸ πού τὸ ἔδωκε ἕνας κύριος νὰ σοῦ τὸ δώσω. Κι' ὅπως εἶπε ἐρχόταν τακτικά μὰ δὲν μπορούσε νὰ συναντήσῃ κανένα γιὰ νὰ τὸ δώσῃ. «Γιὰ τὴν Ἑλσα» πρόφερε φησιάζοντας τὰ κάγκελλα μ' ἐπιφύλαξι. Καὶ μου ἔδωσε ἕναν φράκελλο μὲ τὸ ὄνομα μου. Τὸν ἀνοίξα τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ. Λιποθύμησα ὅμως ὅταν διάβασα τὸ περιεχόμενό του :

»Αγαπημένε μου,

»Η ὁπονη μοῖρα πού μᾶς ἔσυρε στὴ ζωὴ μου ἔκαμε πολλὰς φορὰς νὰ σκεφθῶ νὰ βρῶ τὴ λύτρωσι στὸ θάνατο. Τὴ στιγμὴ

ὅμως πού ἔβαλα τὸ πιστόλι κοντὰ στὸ κεφάλι μου ἦρθε μπροστὰ στὰ μάτια μου ἡ γλυκεῖά σου ὄπτασι. Τὸ χέρι μου ἄφησε τὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τέλειωνα τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ μου νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα. Μιὰ σκέψιν καινούργια ἦρθε καὶ φώλησε στὸ μυαλό μου : «Χάνσελ πρέπει ν' ἀγωνισθῇς γιὰ τὴν εὐτυχία σου». Καὶ ῥιχτήκα στὴ δουλειά γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς μου. Τὶς νύκτες ἀγωνιζόμουν νὰ βρῶ μιὰ λύσι πού θὰ μπορούσα νὰ σὲ κρατήσω κοντὰ μου γιὰ πάντα. Σήμερα τὸ πρωὶ ἔλαβα τὴ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ὑγιεινῆς πού μὲ ἀνάγκαζε μαζί μὲ ἄλλους τρεῖς συναδέλφους νὰ φύγω γιὰ τὶς τροπικὲς περιοχὲς γιὰ τὴ μελέτῃ μιᾶς περιεργῆς μολυσματικῆς ἀρρώστειας πού μαστίζει τὸν τόπο. Φεύγω μὲ τὸ ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς αὐριο τὸ ἀπόγευμα. Ἐλπίζω αὐτὸ νὰ μου δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ γίνω κάτι καλύτερα ἀπ' ὅτι εἶμαι τώρα, γιὰ νὰ γίνω ἀντάξιος σὺνυγός σου, κατὰ τὴν νοστορπία τοῦ πατέρα σου. Μόλις φτάσω θὰ σοῦ γράψω στὴν Πόστ Ρεστάντ καὶ θὰ περιμένω νὰ πάρω μὲ ἀγωνία μιὰν εἰδήσι σου. Μὴ φοβάσαι γιὰ τίποτα. Θὰ παλαίψω μὲ ὥσπου στὸ τέλος θὰ βγοῦμε νικηταί».

27 Ἀυγούστου

«Καμμιὰ εἰδήσις. Ἐνας κόμπος μου πνίγει τὸ λαιμό».

5 Νοεμβρίου

«Χάνσελ ὅπου κι' ἂν εἶσαι σὲ λατρεύω».

6 Φεβρουαρίου 1931.

«Χάνσελ σὲ λατρεύω».

6 Φεβρουαρίου 1932.

«Κανένα γράμμα. Τὶ νὰ γίνεσαι ἀρὰ γε Χάνσελ μου ;»

6 Φεβρουαρίου 1933.

«Τὰ μάτια μου κλαῖνε στὸν πόνου τῆς ψυχῆς μου».

6 Φεβρουαρίου 1934.

«Θὰ μείνω αἰώνια δική σου, ἔστω κι' ἂν ἔπαυες νὰ βρῶ σκεσαι στὴ ζωὴ».

6 Φεβρουαρίου 1935.

«Πέρασαν πέντε ὁλόκληρα χρόνια».

3 Μαΐου 1935.

«Πέθαγε ὁ ἄνθρωπος πού ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἀδικία πού ἔχει κάνει ἕνας πατέρας. Ὑπέφερε ἀρκετὰ τὸ τελευταῖο διάστημα. Μοῦ κατέστρεψε τὴ ζωὴ. Ὁ Θεὸς ἄς τὸν συγχωρήσῃ. Ἐγὼ πὼς τὸ εἶ»

6 Φεβρουαρίου 1936.

«Ὡς πότε Θεέ μου θὰ βασανίζομαι περιμένοντας μιὰν εἰδησί σου».

6 Φεβρουαρίου 1937.

«Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ...»

6 Φεβρουαρίου 1938.

«Καμμιὰ εἰδήσις. Δὲν ἔπαψα νὰ σὲ λατρεύω».

17 Ἀπριλίου

«Ἐκίνα τὴ γνωριμία ἐνδὸς εὐγενικοῦ ἀνθρώπου πού γνώρισα στὴς θαρῶντες φὸν Γκίσελ».

18 Ἀπριλίου

«Μὲ τὶς μαγικὲς ἐκτελέσεις διαφόρων συνθέσεων πού ἔπαυες στὸ πιάνου μου ἔκανε λιγώτερο σκληρὴ τὴν ὁδύνῃ».

19 Ἀπριλίου

«Στὴ μουσικὴ ξεκουράζεται ἡ ψυχὴ μου».

20 Ἀπριλίου

«Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ μὲ κακολογῇ πού μὲ βλέπει μαζί μὲ τὸν μασέτο».

21 Ἀπριλίου

«Ὁ Φράντς Λέγκεν μου ἔκανε πρότασι γάμου».

22 Ἀπριλίου

«Πρόκειται γιὰ ἕναν εὐγενικὸν ἄνθρωπο, πού μὲ λατρεῖ. Θὰ ἦταν ἀνήθικο ἐκ μέρους μου νὰ δεχθῶ τὴν πρότασι τοῦ αὐτοῦ δὲν αἰσθάνομαι παρὰ μόνον ἐκτίμησι γι' αὐτόν».

23 Ἀπριλίου

«Ἀναγκάζομαι νὰ τὴν δεχθῶ γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ ζήσω καὶ νὰ σὲ περὶ μὲν ὡ Χάινσελ».

24 Ἀπριλίου

«Παντρεύτηκα ! Ὅταν ὅμως ὁ παπᾶς εὐλογοῦσε τὸ γάμο μας ἡ ψυχὴ μου ἦταν κοντὰ σου ἀγαπημένε μου. Κι' ὅταν εἶπα τὸ «ναί» μπροστὰ στὴν Ἀγία Τράπεζα ἦταν σὰν νὰ σὲ εἶχα κοντὰ μου καὶ νὰ ἦσουν ἐσὺ πού μου κρατοῦσες τὸ χέρι».

15 Ἀυγούστου

«Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ αὐτῇ. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε νόμιμος σὺνυγός μου μου προξένει ἀήδια καὶ κοῦρασι παρ' ὅλο πού μὲ λατρεῖ».

17 Ἀυγούστου

«Ἦταν ἐγκληματικὸ ἐκ μέρους μου πού κατέστρεψα τὴ ζωὴ ἐνδὸς ἀνθρώπου. Θεέ μου συγχώρεσέ με».

18 Ἀυγούστου

«Χάνσελ σ' ἀγαπῶ».

24 Ἀυγούστου

«Ἐπὶ τέλους, τὸ ποθητὸ γράμμα τοῦ ἦρθε. Τὸ ἔφερε ὁ ἴδιος κύριος καὶ τὸ ἔδωσε στὴν Τροῦντεν. Θεέ μου ! Πόσο εἶμαι εὐτυχεμένη. Δὲν μου γράφει πολλὰ πράγματα : «Αγαπημένε

μου Ἑλσα, τόσα χρόνια δὲν μπορούσα νὰ σοῦ σταλῶ ἕνα γράμμα γιατί ἡ περιοχὴ ἦταν μιὰ μολυσματικὴ ἀπηγορευμένη ζώνη. Ἐκτὸς ἀπὸ πολλοὺς ἀρρώστους κατοίκους, καὶ τοὺς τρεῖς γιατροὺς πού ἀπομείναμε δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Ἡ δουλειά ἦταν σκληρὴ καὶ κοπιαστικὴ. Ἐπὶ τέλους πατὼ τὸ πόδι μου στὴν πατιίδα μὲ τὴν ἀνακαλύψιν τριῶν σωτηρίων ὁρῶν. Αὐριο πρέπει νὰ σὲ δῶ στὴν παλῆα γωνία μας, κλπ... Ὡστόσο γιὰ μένα αὐτὰ τὰ λίγα εἶνε μιὰ καινούργια κι' εὐτυχισμένη ζωὴ».

25 Ἀυγούστου

«Ζήσαμε τὶς λίγες ὥρες τοῦ ραντεβού πλάι - πλάι στὴ γυνὴ ἔξοχῃ μὲ τὴ φροντίδα τοῦ ἔρωτα. Συμμεριστήκαμε στοὺς ἴδιους περιπάτους, τὸν παλμὸ τῆς πορείας, τὴ μυρωμένη σιωπὴ τοῦ δάσους, ὅλη τὴν ἐλευθερία. Τὰ βλέμματά μας ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς νοιώθουν μὲ λατρεία τὸ ἕνα τ' ἄλλο κι' ἔχω τὴ γλυκεῖα ἐλπίδα νὰ μπορῶ νὰ πῶ μιὰ μέρα πὼς θὰ ζήσωμε γιὰ πάντα μαζί. Εἶνε τόσο σπάνιο νὰ συναντήσῃ κανεὶς σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐμένα τὴ δύναμι τῆς ἐλπίδας, ἔτσι πού ἡ περπατησιὰ μου μοῦ φάνηκε λίγο ὑπερφυσικὴ. Δὲν ἦταν ὥστόσο ἡ δεβαιότητα πού εἶχα γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖο ἐκεῖνο πού προσδίδει ἡ θαθεῖα τρικυμία τοῦ πόνου. Λὲς καὶ χώριζα κύματα γιὰ νὰ περάσω. Τὸν ἔβλεπα σ' ὅλο τοῦ τὸ ὕψος, καθὼς συγκινημένος ἔπαυχε νὰ βρῇ τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸ μου».

«Ἡ σιωπηρὴ ψυχικὴ μας συνεννόησι διήρκεσε ἀρκετὰ. Μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ σχεδιάσω τὸ σιγά μας καὶ τὴ χαρούμενη ἱναμονὴ ἐνδὸς ἀρρώστου πού τὸν λάτρευα εἶπα μιὰ φράσι τόσο τρυφερὴ, τόσο θερμὴ, τόσο ντροπαλὴ, πού ἀντελήφθηκα κι' ἐγὼ ἡ ἴδια μέσα μου τὴ γυναῖκα. Ἡ ὀψι τοῦ ἦταν πονεμένη. Μὲ ἔντονα τὰ χαράκια τῆς θλίψεως, καὶ κάποια σοβαρὴν ἀνωτερότητα. Τὸ δειλινὸ ἦταν φωτειρὸ κι' ἀνάλαφρο. Δὲν θὰ μ' ἐπιδόσῃ νὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ὁλοκάθαρη ἐκείνη φωνὴ πού μου ἀπεκάλυπτε τὴ φλόγα, τὰ νεῖατα, τὸν πυρετὸ τοῦ γιὰ τὴ ζωὴ μας. Ἀρχισα νὰ φοδοῦμαι μήπως φθάσωμε πούλῃ γρήγορα στὸ σημεῖο ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε. Ζήσαμε λίγες χαρούμενες κι' εὐτυχισμένες ὥρες. Πρέπει μοῦ φαίνεται νὰ πιστεύῃ κανεὶς στὰ θαύματα. Τώρα πιστεύω κι' ἐγὼ. Αὐτὸς ὁ ὠραίος ἱντρας, πού περπατῶ στὸ πλάι του, μὲ τὴ χαρούμενη ἐπωδὸ τῆς περπατησιᾶς καὶ τὴν ἀναλαμπὴ τῆς σάρκας του, πού τὴν κυριαρχεῖ ἡ ἀγάπη, εἶνε τὸ πῶς συγκινητικὸ θέλητρο πού ἐνοῖσσε ποτὲ ἡ καρδιά μου. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ θαῦμα».

«Κι' ἄλλοι ἄντρες πέρασαν ἀπὸ τὴ ζωὴ μου γεμάτοι γοητεία. Μὰ δὲ μοῦ φάνηκαν τέτοιτοι πού νὰ μπορῶ νὰ συνδεθῶ μαζί τους κατὰ τέτοιο τρόπο πού συνδέθηκα μὲ τὸν Χάνσελ. Γύρισε καὶ μοῦ εἶπε : «Θὰ ἔπαυες νὰ ἔχῃς γυρίσει στὸ σπίτι ἂν κι' αὐτὸ θὰ μὲ ἔπαυε ξανά ὅλη τὴ χαρὰ. Ἡ ζωὴ μου ἐκεῖ κάτω ἦταν μαρτυρικὴ ἔστω, πυρετοί, δουλειά σκληρὰ. Περιμένα νὰ γυρίσω καὶ νὰ σὲ κάνω δική μου, μὰ ἡ Μοῖρα κι' ἐδῶ ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, εἶνε ἡ ἴδια σκληρὴ καὶ ἄπονη. Ὡστόσο δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν πρέπει νὰ ξαναῖδαθοῦμε. Πήγαινε ἀγάπη μου κι' αὐριο τὴν ἴδιαν ὥρα». Τὰ μάτια μου πλημμύρισαν δάκρυα. Κρεμάστηκα στὸ λαιμὸ τοῦ καὶ τὸν φίλησα θερμὰ στὸ στόμα. «Ἀθῖο ἀγαπημένε μου θὰ πάρουμε τὶς ἀποφάσεις μας. Ὡρα καλὴ !» Καὶ γύρισα πάλι σὰν «καλὴ νοικοκυρὰ» στὸ σπίτι μου, στὸν ἄντρα μου. Στὸν ἄντρα πού παρ' ὅλη τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸν οἶκτο πού αἰσθάνομαι γι' αὐτόν, γεμίζω μὲ τὴν πῶς φρικτὴ ἀήδια».

Τὸ δῖλημα

ἘΔὲ σταματοῦσαν οἱ σημειώσεις τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἑλσας Λέγκεν. Οἱ ὑπόλοιπες σελίδες ἦταν λευκὲς. Ὁ Φράντς ἔπαθε τὸν μεγαλύτερο κλονισμό πού μπορεῖ νὰ πάθῃ ἕνας ἄνθρωπος ὅταν ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾷ αἰσθάνεται γι' αὐτὸν οἶκτο, ἐκτίμησι καὶ ἀγάπην. Ὁ Φράντς τοῦ ἔδωκε τὸν θάνατον καὶ στὰ μάγουλά του κύλισαν δυὸ κατὰ δάκρυα. Τώρα ἔδινε μιὰν ἐξήγησι στὴν ἀκατανόητη στάσι τῆς γυναίκας του. Κι' αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία ἐκείνης πού λάτρευε. «Ἐ μὲ πὸ δὲ οἶ !» Γέμισε ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο μῖσος καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τους. Ἀπὸ τὸ μαλὸ τοῦ πέρασε ἡ σκέψιν νὰ τοὺς τυραν-

νῆσθῃ πως τυραννικὴ θάταν καὶ γιὰ τὸν ἴδιο ἡ ὑπόλοιπη ζωὴ. «Θὰ τοὺς σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ» μουρμούρισε σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ τὶς γραθιές του. Ἐμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του. Ἀπὸ τὴ σκέψιν τοῦ πέρασε ἡ εἰκόνα τῆς ὅπως ἦταν τὸν καιρὸ πού τὴν εἶχε γνωρίσει. Ἦταν τόσο ἀδύναμος νὰ τῆς κάνῃ κακό ! Κατάκρινε τὸν ἑαυτὸ τοῦ γιὰ τὴν προηγούμενη σκέψιν του. Σηκώθηκε καὶ ξανάβαλε τὸ ἡμερολόγιό στὴν πρώτη του θέσι.

Σὲ λίγα λεπτά γύρισε ἡ Ἑλσα γελαστὴ καὶ χαρούμενη. Πέταξε τὴν τόκα τῆς πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ φώναξε στὸν Φράντς πού ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὸ χῶλλ :

—Πεινῶ τρομερὰ, Φράντς !

Ἐκεῖνος τὴν πλησίασε καὶ τὴν ρώτησε πὼς ἔπλεσε στὸν περιπάτο της. Ἡ Ἑλσα ἀρκέστηκε στὸ νὰ ἀπαντήσῃ :

—Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμασιὸς καὶ οἱ τέτοιτοι περιπάτοι εἶνε πάντα ὠραῖοι.

Κάθησαν στὸ τραπέζι.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ Ἑλσα διευθύνθηκε στὴν κἀμαρά της. Ὁ Φράντς φώναξε τὴν Τροῦντεν.

—Κάθησε, καλὴ μου Τροῦντε, εἶπε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Ἐχομε νὰ πῶ με τόσα πολλὰ πράγματα οἱ δυὸ μας...

Ἡ ἀγαθὴ γρηοῦλα ξαφνιάστηκε. «Δὲν τί πράγματα εἶχε νὰ συζητήσῃ μὲ τὸ μασέτο ;» Ἐκεῖνος συνέχισε :

—Ἡ Ἑλσα μας εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα πού τῆς ποτεῖ μιὰ ἀνάλογη εὐτυχία καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τῆς τὴν χαρίσω...

Ἡ Τροῦντε τὸν κῦτταξε παραξευμένη καὶ μιὰ ἀγωνία ἀρχισε νὰ κάνῃ τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ ἀκατόνιστα.

—Γιατὶ τὸ λέτε αὐτὸ κα Φράντς, εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεπε. Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ ποθῇ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἕνα σύντροφο σὰν καὶ σὰς.

—Ἀς παίξωμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά Τροῦντε, ἀπάντησε ὁ Φράντς μὲ τὸν ἴδιο τόνο, κι' ἄς ἀφήσωμε τὶς προσποιήσεις πού δὲν ἀρμόζουν στοὺς χαρακτήρες μας. Τὰ ξέρω ὅλα. Ἡ Ἑλσα ἐ-

ξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμένη ἀπὸ τὰ κοριτσίστικα χρόνια της μὲ κάποιον γιατροῦ, πού ἔφερω μονάχα τὸ ὄνομά του. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ γίνωμι ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία της. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς λατρεύω τὴ γυναῖκα μου καὶ πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐκείνη. Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ παίρνωμε τὰ πράγματα ἐντελῶς ἐγωιστικά, γιατί ἡ Ἑλσα εἶνε δυστυχισμένη κοντὰ μου. Γι' αὐτὸ ἐπειδὴ θέλω νὰ ἐπανορθώσω μιὰν ἀδικία πού ἔκανα εἰς βάρος τῆς εὐτυχίας της, ἀπατῶ νὰ μοῦ πῇς τὸ ἐπιθετο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κλαῖς ; Μὰ δὲν πρέπει, καλὴ μου Τροῦντε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ. Τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς αὐτὸ πού εἶνε τὸ ὀλιγώτερο, ἀλλὰ τὸ νὰ κάνῃ καὶ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο πὸ ἐξ ἴσου δυστυχισμένο, κρίνοντας ἀτομικά, αὐτὸ εἶνε ἐγκλημα. Ἐλα... ἐλα... σκουπίσε τὰ μάτια σου καὶ πές μου...

Τὰ στήθη τῆς γρηοῦλας τὰ φούσκωσαν λυγμοί. Σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κῦτταξε τὸν Φράντς πού στὴν ὀψι τοῦ ὁ δυνατὸς πόνος εἶχε ζωγραφίσει τὴν εἰκόνα του.

Δὲν φταίει τὸ καυμένο τὸ παιδί ἂν σὰς προξενῇ τόση θλίψη, εἶπε. Ἡ καρδιά της εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ ἕνα ὑπερκόσμιον φῶς γιὰ κείνον. Κι' ὕστερα γυρνώντας ἄλλου τὸ κεφάλι πρόφερε ἄργα - ἄργα : Τὸ ὄνομά τοῦ εἶνε Χάνσελ Βάμπουργκ.

Δὲν θέλω νὰ κάνῃ καμμιὰ συζήτησι γι' αὐτὸ στὴ γυναῖκα μου, τῆς εἶπε θλιμμένα. Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ; Ἐκείνη κούνησε κλαίγοντας τὸ κεφάλι.

—Ἐχετε τὸ λόγο μου, κύριε Φράντς.

★

—Ὁ γιατρός κ. Βάμπουργκ, παρακαλῶ ;

—Μάλιστα, κύριε. Ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ἀναγγελλῶ ;

—Ἐνα φίλο... Ἐνα φίλο τῆς βαρωνέσσας Ἑλσας φδν Κάρλμπεργκ.

—Πολὺ καλὰ κύριε. Λάβετε τὸν κόπο νὰ περιμένετε ἕως ὅταν εἰδοποιήσω τὸν δόκτορα.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ ὑπὸντις ξαναφάν

—Σε τι σφαιλίζω την τιμή της επισημοσύνης σας; είπε με μεγάλη ευγένεια.

—Εν πρώτοις επιτρέψατέ μου να σας δώσω κάποιον σαφέστερο προσδιορισμό όσον αφορά την έκφραση με την οποία με ανήγγειλε ο ύπηρετής σας. Τό όνομά μου είναι Λέγκκεν, Φράντς Λέγκκεν κι' έχω κάποιον πιο άνωτερο σύνδεσμο με την Έλσα. Είναι γυναίκα μου.

—Ο Χάντς Βάμπουργκ ταράχτηκε.

—Είμαι στη διάθεσή σας. Καθήσεται.

—Έρχομαι να σας δώσω δώρα, είπε ο Φράντς, δίνοντας μίαν επιδημικήτητα στη φωνή του.

—Ο άλλος έκανε μια κίνηση θυμού.

—Μην αγανακτίζετε αγαπητέ μου, γιατί δεν τελείωσα ακόμη. Οι όροι μου δεν περιστεύονται παρά στην ευτυχία της γυναίκας μου. Καί ξέρετε επειδή ένοιωσα όλη την ψυχική εκείνη διάθεση που λέγεται «αγάπη» για τό άτομό της, δεν έννοώ να την βλέπω δυστυχισμένη. Όταν κλέψη κανείς κάτι από τόν άλλο ή πράξεις θεωρείται εγκληματική. Όταν όμως αυτό τό κάτι είναι ο μοναδικός σκοπός της ζωής του ανθρώπου που τόν έκλεψαν, πώς μπορεί να χαρακτηριστεί τό πράγμα; Εξώω εκ τών προτέρων ότι δεν πρόκειται να μου άπαντήσετε επάνω σ' αυτό. Ωστόσο επειδή δεν υπέχει κανείς μας ευθύνης για τό, τι έγινε, πρέπει να την ευτυχία εκείνης να θυσιαστή κάποιος από τούς δύο μας. Δεν ήρθα με σκοπό να σας δώσω ένα μάθημα γενναιοδωρίας και ανδρείας λέγοντας ότι δεν θα σας παραχωρήσω τη θέση μου κοντά της. Απεναντίας. Βρίσκω πώς είμαι πολύ κοντός που τό κάνω.

—Ο γιατρός τόν κυττούσε μέσα στα μάτια. Στο πρόσωπό του κυριαρχούσε μια έκφραση θαθείας συμπόνιας για τόν άνθρωπο εκείνον. Ο άλλος συνέχισε :

—Δεν είναι φαίνεται για όλον τόν κόσμο ή ευτυχία. Είναι ένα προνόμιο για μερικούς και δεν μπορεί να γίνει κοινοκτημοσύνη. Η σκέψη μονάχα πώς ή γυναίκα μου θα σφιγγόταν στην άγκαλιά κάποιου άλλου μ' έκανε να χάνω τό λογικά μου. Τώρα όμως που βρέθηκα μπρός στο φοβερό δίλημμα, δεν δίστασα να διαλέξω την υποχωρητικότητα. Άς είναι. Δώστε προσοχή σ' αυτά που θα σας πώ και φροντίσατε να τά τηρήσετε απόλυτα. Εν πρώτοις θα χωρίσω τη γυναίκα μου. Καί ξέρετε με ποιό αίτιο; Τό πιο συνθημιμένο : Άσυμφωνία χαρακτήρων. Ύστερα θα φύγω για την Άμερική με την ελπίδα πώς θα βρω τη γαλήνη της ψυχής μου στην τέχνη μου. Στην έρχομένη συνάντησή με τη γυναίκα μου δώστε μου τό λόγο σας ότι δεν πρόκειται να της αναφέρετε τίποτα απ' όσα σας είπα.

—Ο άλλος τού έσφιξε με ένα ευγενικό αόθυρητισμό τό χέρι.

—Στην τιμή μου, τού είπε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη μεγάλη Ψυχή σας. Δεν βρίσκω λόγια για να έκφρασω τό όσα αισθάνομαι. Συγχωρήστε με αν φαίνομαι μπροστά σας γελοίος !...

—Δεν υπάρχει κανείς λόγος αγαπητέ μου. Απαιτώ μόνο από σας να της δημιουργήσετε μιάν ευτυχισμένη ζωή. Θά ίκα-νοποιήτε κάθε επιθυμία της και δεν θα πρέπει ποτέ εξ αίτίας σας να διακρίνουν τό ώραία της μάτια. Πρέπει να τό νοιώσετε θαθεία, πώς ή ευτυχία της πρέπει να γίνη έργο σας. Ποτέ να μην αφήσετε τόν έαυτό σας να της επιφυλάξη την άπογοήτευση, τη λέξη αυτή που κρύβει τόσα δυσάρεστα συναισθήματα.

—Η Έλσα είναι ένα χαριτωμένο πλασματάκι, άκριβώς όπως ένα σπάνιο λουλούδι που θέλει να ανάλογη περιποίηση και διαφύλαξη. Οι απαιτήσεις της περιορίζονται στο πλαίσιο της δυνατής της αγάπης. Μην τοιμήσετε να μολύνετε την αγάπη της. Η ζωή της θα σβύση ίδια όπως ξεψυχούν τό πλατανές. Φάλα χρυσάνθεμα στά γιαπωνέζικα βάζα. Δεν ένοιωσα ποτέ την ευτυχία που χαρίζει ή αγάπη μιας γυναίκας. Η ζωή μου έπεφύλασσε τις πιο σκληρές όδύνες. Κι' όμως έτσι έπρεπε να γίνη.

—Πιστέψτε πώς αισθάνομαι απόλυτα τό ψυχικό σας μαρτύριο. Σας υπόσχομαι να την κάνω ευτυχισμένη όσο καμιά γυναίκα στόν κόσμο.

—Ορεβουάρ Χάνς Βάμπουργκ !

—Ο γιατρός δεν μπόρεσε ν' άρθρώση λέξι, γιατί ένας κόμπος που ανέβηκε στο λαιμό του, τού έκσιψε τη φωνή, τά μάτια του δούλωσαν καθώς έσφιγγε τό χέρι τού μαέστρου.

—Ο Φράντς γύρισε τις πλάτες του και βγήκε από τό γραφείο με άκανόνιστα βήματα. Στηρίχτηκε στά κάγκελλα της σκάλας όταν κατέβαινε. Η ψυχή του ήταν άδεια και τίς φλέβες του θαρρούσε πώς τό αίμα είχε παραχωρήσει τη θέση του σέ κρύο υγρό. Τά μέλη του ήταν παγωμένα. Βρέθηκε στο δρόμο.

Τά φώτα της λεωφόρου είχαν ανάψει και τό δαιμονισμένα σφυρίγματα τών αυτοκινήτων τού τρυπούσαν σαν βελόνες τό μυαλό. Είχε ανάγκη από άέρα. Καί προχώρησε πεζός πρως τό σπίτι του.

Η μεγάλη απόφασις

ΕΝ ΘΑ ΠΑΣ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥ ΈΡΙΚ ; Η Ωρα είναι έντεκα. Ο βαρώνος φόν Γκέσσελ άφησε επάνω στο γραφείο του την έφημερίδα που διάβαζε και κύτταξε τη γυναίκα του που μπήκε στη βιβλιοθήκη κυτώντας τό παπούμια της.

—Όχι, Μαρία, της είπε. Πρδ μιας ώρας μου τηλεφώνησε ο Φράντς λέγοντάς μου πώς θα έλθη εδώ για να μου μιλήση για κάποιο σοβαρό ζήτημα.

Η βαρώνη άφησε να ζωγραφιστή στο πρόσωπό της ή έκπληξις :

—Μπάρ πώς αυτό; είπε παίρνοντας ένα τσιγάρο από τη χερση ταμπакιέρα τού συζύγου της. Ύστερα από τώτων μηνών άγνοια μάς ξαναθυμήθηκε :

—Ο βαρώνος της έπρόσφερε τη φωτιά τού άναπτήρα του.

—Δεν έχεις δικη, Μαρία. Ο Φράντς είναι ένας σπάνιος χαρακτήρας, και δεν ξεχνά ποτέ τούς φίλους τού.

—Καλά, μα τότε γιατί έκτός από μια φορά που μάς έπεσκέφθηκε μαζί με την Έλσα, μετά τό γάμο τούς θεώρησα καλύτερο να διακόψη τις σχέσεις μας ; Πέντε ολόκληρους μήνες αυτοί οι άνθρωποι έχουν γίνει τό άόρατο ζευγάρι. Θά μου πής : νειόπαντροι είναι. Σωστά, δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία. Άλλά μην ξεχνάς ότι και μεις υπήρξαμε κάποτε νειόπαντροι κι' έρωτευμένοι, μα δεν κλειστήκαμε μέσα στο πλαίσιο μιας άσκητικής ζωής.

—Έπαφες να μ' αγαπάς, Μαρία, βλέπω...

—Γιατί τό λες αυτό ;

—Είπατε «ότι κάποτε είμαστε έρωτευμένοι». Κι' αυτό θα πη ότι μόνον από συμβατικότητα είμαστε άντρώγυνο. Έσείς οι γυναίκες είστε πλασμένες από μιάν ιδιότροπη πάστα, που, ό μολογώ, πώς μου είναι άδύνατο να την αναλύσω.

—Ούφ! κατ'έναντι Έρικ αιωνίως παραπονούμενος είσαι. Δεν τοιμώ να πώ κάτι κι' εσύ τό παίρνεις έντελώς διαφορετικά. Μήπως δεν είμαι πάντα ή ίδια ; Βρίσκεις καμιά διαφορά στο άτομό μου, από τότε που άποφασίσαμε να ένώσωμε τις ζωές μας; Δεν θέλω να σε ξανακούσω να μου πής τίποτα κι' αυτό τό ζήτημα, γιατί αισθάνομαι μέσα μου έντελώς άμείωτη τη θέρμη της πρώτης γνωριμίας μας.

—Οι γυναίκες είναι τόσο παράξενες κι' άκατανόητες πολλές φορές που κι' ένας δυνατός ψυχολόγος θα ήταν άδύνατο να κάνει ανάλυση τού έσωτερικού τούς κόσμου. Φανταζόσουν ποτέ πώς ή Έλσα, ύστερα από τόν τώσον ένθουσιασμό της για τόν Φράντς, θα τόν ώδηγούσε σ' ένα τέτοιο έπίπεδο, που ν' αναγκασθί ή άνθρωπος αυτός με την τετραγώνη λογική, να ζητήσει τη γνώμη ενός φίλου του ;

—Όστε τό σοβαρό αυτό ζήτημα για τό όποίο θα μιλήσετε άφορά την γυναίκα του ; Μα τότε δεν δικαιολογώ καθόλου όσα μου είπατε, γιατί όλοι μας ξέρονμε πώς ή Έλσα είχε κάτι που την τυραννούσε ψυχικά, ενώ ένα...

Τράβηξε με κάποια νευρικότητα τόν καπνό τού τσιγάρου της κι' ύστερα με ύφος που δημιουργεί ή περιέργεια, τό χαρακτηριστικό έλάττωμα τού φύλου της, ρώτησε :

—Για τί ακριβώς πρόκειται Έρικ ; Εξείεις αρχίζω ν' ανησυχώ μ' αυτή την ιστορία. Σαν άνθρωπος, θέβαια, κι' αυτή μπορεί να είχε ένα κρυφό πόνο, που την έκανε μισάνθρωπο και πολλές φορές νευρική, πράγμα για τό όποίο δεν έφταιγε ούτε κι' αυτή. Κατά τό άλλα όμως μου είναι άρκετά συμπαθής και αισθάνομαι τόση εκτίμηση για τό άτομό της, που θα με λυπούσε πολύ αν συνέβαινε κάτι στην συζυγική ζωή της. Για τί πράγμα πρόκειται λοιπόν ;

—Δεν έχω ιδέα, αγαπητή μου Μαρία, γιατί όπως σου είπα και προηγουμένως δεν έχω καθόλου ψυχολογική δύναμη.

—Καλά, εσύ ποιά σκέψη μπορούσες να κάνης;

—Απολύτως καμιά, γιατί δεν κατέχω τό ζήτημα...

—Μήπως ή Έλσα...

Δεν πρόφτασε να τελειώση τη φράση της κι' ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα τού δωματίου.

—Εμπρός, φώναξε ο βαρώνος.

Στό άνοιγμα της πόρτας φάνηκε ή μορφή τού ύπηρετή.

—Ο κ. Λέγκκεν.

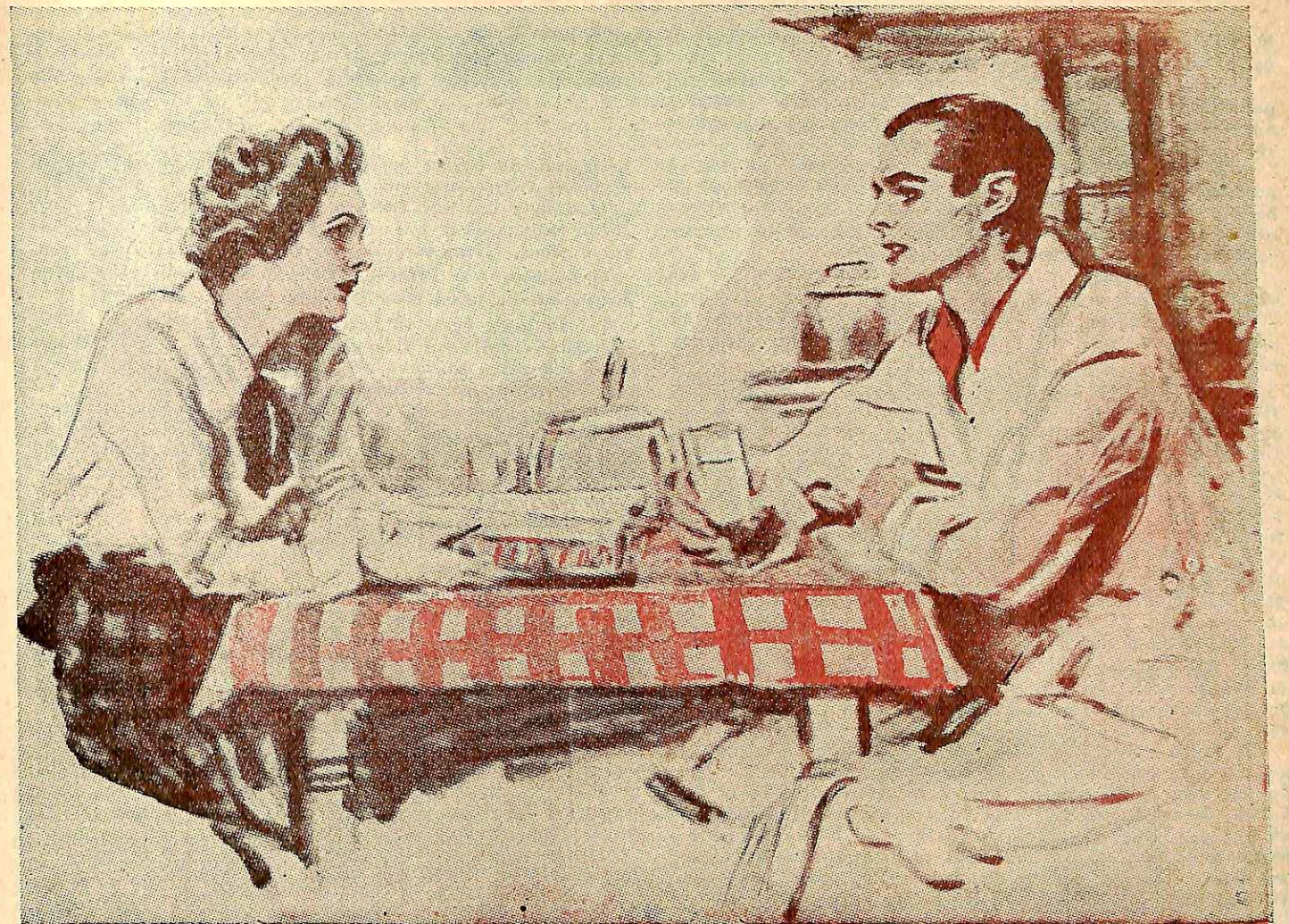
Η βαρώνη σηκώθηκε από τη θέση της.

—Επιτρέψέ μου, φίλε μου, να σας άφήσω μόνους, είπε με μιá χαριτωμένη κίνηση στόν άντρα της και χάθηκε από την άριστερή πόρτα της βιβλιοθήκης.

—Νά περάση Όττο, έπρόφερεν ο Έρικ φόν Γκέσσελ και διευθύνθηκε πρδς την είσοδο.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα ο Φράντς έσφιγγε τό χέρι τού βαρώνου. Η μορφή του ήταν θλιμμένη και έπρόδιδε όλο τό ψυχικό του μαρτύριο.

—Καλώς τον... Πώς τ' άποφάσισες λοιπόν να έλθης να με δής ύστερα από τώσον καιρό... Από τη στιγμή που μου τηλε-

—Ύστερα από μια ώρα βρέθηκα μαζί της σ' ένα κέντρο γιατί επέμενε να μου προσφέρει κάτι.

φώνησε είμαι γεμάτος χαρά που θα μου δινόταν ή ευκαιρία να σε δώ και να συζητήσω μαζί σου, είπε μ' αληθινή έγκαρδιότητα για να μην τού δείξη πώς τόν έβλεπε τόσο καταβεβλημένο. Κάθισε αγαπητέ μου Φράντς, θα παρακαλούσα να είχα άλλα τόσα αιτία για να σ' άκούσω.

Ο Λέγκκεν έπεσε βαρύς πάνω στην πολυθρόνα. Ο βαρώνος κάθισε απέναντί του.

—Τι πρόκειται, λοιπόν, να μου πής; Παρ' όλο που θα έπρεπε να σου κρατώ πόζα, ύστερα από τη στάση σου, ώστόσο είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω σ' ό,τι μου ζητήσης.

—Μου χρειάζονται δύο άξιοσέβαστοι μίτρες, είπε σοβαρά ο Φράντς.

—Μήπως πρόκειται να μονομαχήσης;

—Κάτι άπλούστερο. Θα χωρίσω τη γυναίκα μου.

Ο βαρώνος έχασε τό πρώτο ύφος του και καρφώθηκε κατάπληκτος στη θέση του. Όταν συνήλθε από την πρώτη έντύπωση :

—Ασφαλώς θα άστειεύεσαι, Φράντς, είπε. Έλα... έλα άφρησά τα αυτά και πές μου τί θές να κάνω για σενα ;

—Δεν λέω τίποτα περισσότερο έκτός από εκείνο που άπεφάμισα να κάνω.

—Μα, Φράντς, τό εσκέφθηκες καλά ; Η Έλσα είναι μιá εξαίρετη γυναίκα. Αν υπέπεσε τώρα σε σφάλματα δεν πρέπει να την κρίνεις με τόση άσθηρότητα. Μην ξεχνάς ότι από τό φύλο της δεν πρέπει να έχη κανείς μεγάλες απαιτήσεις. Άλλωστε δεν είσαι ο πρώτος, ούτε κι' ο τελευταίος που άναγκάζεται να σκεφθί κάπως πιο σοβαρά. Με τό να πραγματοποιήσης τη σκέψη σου, χωρίζοντας την Έλσα, δεν έχεις να κερδίσης τίποτα, γιατί σου είναι άπαραίτητη, την αγαπας. Φρόντισε με κάποιον πιο άποτελεσματικό τρόπο να της υποδείξεις τόν δρόμο που θέλεις ν' ακολουθήση, χωρίς με τις σκέψεις που δημιουργούνται πάνω στα νεύρα, να θές να καταστρέψης την ευτυχία σου.

—Δεν πρόκειται για τη δική μου ευτυχία, Έρικ.

—Δεν σε καταλαβαίνω.

—Δεν είναι δύσκολο. Η Έλσα άνήκει σε κάποιον άλλον.

—Θες να πής πώς ή γυναίκα σου σε άπατά;

—Δεν μπορώ να δώσω τό χαρακτηρισμόν αυτόν στην περίπτωση, γιατί δεν συνδέθηκε ποτέ μαζί μου.

—Δηλαδή ;

—Της ήμουν πάντα ένας ξένος και τίποτα παραπάνω. Έ-

νας ξένος που τόν εκτιμούσε μαζί και τόν άηδίαζε.

—Μα, τότε, ο γάμος σας ;

—Δεν ήταν γι' αυτήν, παρά ένα βάλαμο, γιατί στη μουσική μου θα μπορούσε να κάνει μικρότερη την όδύνη της.

—Κι' ο άνθρωπος αυτός που άπασχολεί τη σκέψη της;

—Γύρισε πρδ ήμερών, ύστερα από χρόνων άπουσία στο έσωτερικό και εξακολουθεί να τόν λατρεύη όπως και εκείνος. Πρέπει να της δώσω την έλευθερία της. Ύπέβαλα χτες αίτησι διαζυγίου και σε αναφέρω, καθώς και τη γυναίκα σου για μάρτυρες.

—Ποιός σε πληροφορήθηκε για όλα αυτά τό πράγματα; Ξεχνάς πώς ο κόσμος είναι δόλιος και ψεύτης;

—Δεν πρόκειται για πληροφορίες ώρισμένων ατόμων, Έρικ. Οι σημειώσεις τού ήμερολογίου μιάς γυναίκας, είναι μάρτυρες άψευδεις.

—Η Έλσα τι λέει για όλα αυτά ;

—Άκόμη δεν της άνέφερα τίποτα. Σήμερα όμως που θα μιλήσω μαζί της είμαι βέβαιος, πώς θα συμφωνήση με την άποψή μου.

Ο βαρώνος φόν Γκέσσελ δεν μπόρεσε να πη ούτε μιá λέξη.

Τό ψέμα ενός άνωτέρου ανθρώπου

ΤΑ ΦΩΤΑ τού μπουντουάρ της Έλσας ήταν άναμμένα. Εκείνη καθόταν μπροστά στην τριφυλή τουαλέττα της και χτένιζε τό μαλλιά της. Στο τραπέζι δεν είχε άναλλάξει με τόν άντρα της παρά λίγες μονάχα λέξεις για τό φαγητό και τό φρούτα. Η πόρτα χτύπησε και μπήκε μέσα ο Φράντς.

—Με συγχωρείς που σε άνησυχώ Έλσα, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Πρέπει να συζητήσωμε για κάτι που μάς άφορά εξ ίσου.

Εκείνη άφησε την θέση της, τόν κύτταξε με τό ύφος μιáς ένοχης γυναίκας κι' ύστερα τού είπε με συγκινητικό τόνο :

—Αν νομίζης πώς είναι άπαραίτητο να μιλήσωμε άπόψε γι' αυτό που έχεις υπ' όψει σου...

—Ναι, ναι Έλσα πρέπει να σου πώ αυτή τη στιγμή για-

τί πρέπει να επανορθώσω μια ώρα πιο γρήγορα μια σκληρή δικιά που διέπραξα στη ζωή μου.

Κάθισαν κι' οι δύο κοντά - κοντά στο μικρό ντιβανάκι του μπουντουάρ. Ο Φράντς έπιασε με τα δικά του τα παγωμένα της χέρια. Εκείνη είχε καρφωμένα τα μάτια της στο «πούφ» της τουαλέτας. Ο μάστερς άρχισε :

— Η αλήθεια είναι πως από την πρώτη φορά που σε είδα με κυριέψα μια παράξενη συγκίνηση κι' η συγκίνηση αυτή μ' ώδηγησε σ' ένα έγκλημα που δεν θα μπορούσα να το συγχωρήσω στον εαυτό μου, αν δεν το επανορθώσω. Και για να το κατορθώσω, πρέπει να με βοηθήσεις και σύ.

Μιλούσε σαν μέσα σ' όνειρο, έχοντας μια πικρή γεύση στη γλώσσα από τα λόγια που έλεγε.

Και συγκρατώντας τον εαυτό του για να μην διακρύβουν τα μάτια του, συγίχισε την ψεύτικη ιστορία που είχε σχεδιάσει να της πη:

— Είμαι βέβαιος πως θα με νοιώσεις και θα αναγνωρίσεις τις δικαίες απόψεις μου. Όταν έφυγα για την Αμερική ήμουν κατά δεκαπέντε χρόνια νεώτερος μ' όλους τους παλμούς της ηλικίας. Για την πρώτη μου εμφάνιση, μπροστά σε άκροατήριο, δοκίμασα τρομερές δυσκολίες. Ήμουν ένας άγνωστος πιανίστας που ξεκίνησα, με μόνα όπλα, τις φιλοδοξίες και το ταλέντο μου. Αν δεν βρισκόταν ένας άνθρωπος που με την εμπιστοσύνη του σε μένα, θα παρουσιαζόταν στο δήμαρχο για να του ζητήσει την άδεια να αναγραφη στο πρόγραμμα του ρεσιτάλ «πρό την προστασίαν της αυτού Έξοχότητος του Δημάρχου» και να απαζήσει την αίθουσα, δεν θα ήμουν σήμερα αυτός που είμαι. Κι' ο άνθρωπος αυτός είναι μια γυναίκα, Έλσα. Μια γυναίκα που με γέμιζε μ' όλη της την αγάπη και στάθηκε για μένα μάνα, αδελφή, αγαπητική, κι' έρωμένη. Έφυγε από το σπίτι της και ήρθε να καθήση μαζί μου. Κρατήσαμε ένα διαμέρισμα στην Σίκαγκο άδειου, και ζούσαμε τη ζωή των έρωτευμένων.

— Η εποχή των ρεσιτάλ είχε περάσει. Έπρεπε να περιμένω με την άλλη σαιζόν. Τα λεπτά της πρώτης εμφανίσεώς μου, αν και είχε σημειώσει επιτυχίας εισπράξεων, διατέθηκαν δεξιά κι' αριστερά χωρίς μ' αυτά να μπορούμε να εξασφαλίσουμε τη ζωή μας. Πήρε την απόφαση να εργαστή. Κάθε τόσο με υπερχέωνε να κάθωμαι στο σπίτι και να μελετώ ώρες ολόκληρες στο πιάνο. Όταν τα θράβια καθισμένοι πλάι - πλάι μιλούσαμε για καλύτερες μέρες έβλεπα τα όρατα της μάτια να διακρύβουν. Ήταν τόσο καλή. Ποτέ της δεν μου πρότεινε να νομιμοποιήσωμε τις σχέσεις μας. Εύρισκε πως αυτό ήταν μια προϋπόθεσις που δεν την ενδιέφερε τόσο. Της άρκούσε που βρισκόταν κοντά μου. Όταν πέρασε ένας χρόνος ύστερα από το τρίτο μου ρεσιτάλ, έφερε στον κόσμο ένα ολόξανθο αγοράκι. Ένα αγγελούδι, που ήταν παιδί μου.

— Αρχίσαμε τις περιουσίες. Τα συμβόλαια που υπέγραφα, ήταν σειρά άτέλειωτη. Η φήμη μου μεγάλωνε μαζί με το παιδί μας. Σε λίγα χρόνια μπορούσε να με φωνάζει «παμπά». Η λέξη αυτή με γέμιζε με μια καινούργια χαρά. Ήμουν περφόρμανος για τον γιό μου κι' ευτυχισμένος. Τα μάτια της μητέρας του πετούσαν λάμψεις στοργής και μ' ευγνωμονούσε που την είχε γνωρίσει από μένα. Ήθελα πολύ να την κάνω επίσημα γυναίκα μου. Η αδιάκοπη όμως εργασία δεν μου έδινε την ευκαιρία να πραγματοποιήσω την επιθυμία μου. Εκείνη ούτε καν το θυμάταν, έως ότου ήρθε η έφετεινή άνοιξη. Έφυγα από την Αμερική για την Ευρώπη με την πρόθεση να τακτοποιήσω τις περιουσιακές μου υποθέσεις και στο τέλος του καλοκαιριού θα ξαναγύριζα κοντά τους. Στην αποβάθρα που φιληθήκαμε, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν καφτά δάκρυα, της ψιθύρισα κοντά στ' αυτί, καθώς την έσφιγγα στην αγκαλιά μου : «Θα γυρίσω γρήγορα και θα σου δώσω τ' όνομά μου. Δεν άρκει για το παιδί μονάχα το επίθετο του πατέρα. Το χρειάζεται κι' η μάνα για την ευτυχία του παιδιού όταν θα γίνει άντρας.

— Όταν όμως σε γνώρισα στους Φόν Γκέσσελ μ' έκανες να ξεχάσω τους ανθρώπους εκείνους. Τη γυναίκα που δεν έλογαρισε τη ζωή της για την καριέρα μου. Με είχες μαγέψει. Φαίνεται όμως πως αυτό που ένοιωσα για σένα δεν ήταν έρωτας. Ήταν μια σαρκική επιθυμία που έσβυσε ή την έδωσαν οι τύψεις που αισθάνομαι για ό,τι κακό έπροξένησα σε δυο ανθρώπους που περιμέναμ με λαχτάρα τον γυρισμό μου.

— Έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλός. Η καρδιά του σιζόταν σε χίλια κομμάτια. Αυτή η υποκρισία, αυτά τα ψέματα τον έφεραν για μια στιγμή στην ανάγνιση να της φωνάξει : «Όχι, όχι! Δεν είναι αλήθεια όσα σου είπα. Έσένα μονάχα λατρεύω, για μένα είσαι η ζωή. Συγγράτεις όμως τον εαυτό του και σαν να εκφρονούσε ο ίδιος την καταδίκη του, της είπε καθώς εκείνη εξακολουθούσε να μην σηκώνη τα μάτια της :

— Πρέπει να χωρίσωμε, Έλσα. Γύρισε ξαφνικά το κεφάλι της και στο πρόσωπό της είδε ξαναγραφισμένη μια επιπλήξη μαζί και μια απέραντη χαρά.

— Καταλαβαίνω, συνέχισεν εκείνος, πως αυτό σου προσεβεί μεγάλη λύση. Προσπάθησε όμως να νοιώσεις το μαρτύριό μου,

καλή μου Έλσα.

Η γυναίκα του Φράντς Λέγκκεν ξέσπασε σ' ένα δυνατό αναφύλλτο, ρίχνοντας το κεφάλι ανάμεσα στα δυο της χέρια.

★

Το διαζύγιο έβγηκε ύστερα από τρεις εβδομάδες χωρίς να προβλεπτή υποχρεώσεις για τους αντιδίκους.

Ο Φράντς από την επομένη ημέρα που είχε μιλήσει στην Έλσα κατοικούσε σ' ένα επιπλωμένο διαμέρισμα της Γιλόν-χεν στράσσε. Ήταν νευρικός και καταβεβλημένος.

Ο βαρώνος φόν Γκέσσελ προσπαθούσε να τον παρηγορήσει διοργανώνοντας κάθε τόσο έκδρομες και διασκεδάσεις.

Δεν μπορούσε όμως να κατορθώσει τίποτα, γιατί ο φίλος του εξακολουθούσε να είναι μελαγχολικός. Τα θράβια, τυλιγμένος στο παλτό επήγαυε και στεκόταν έξω από το μεγάλο της θαρρόνέσσας και προσπαθούσε να διακρίνη μέσα από τα φωτισμένα παράθυρα τη σιλουέττα της πρώην γυναίκας του. Κι' όταν περνούσε πιά η ώρα και σβύναν τα φώτα του μεγάρου, γυρνούσε σκεπτικώς στο διαμέρισμά του και καθόταν την υπόλοιπη νύχτα μπροστά στην φωτογραφία της Έλσας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ της Έλσας φόν Κάρλμπεργκ με τον δόκτορα Χάινς Βάμπουργκ, γίνθηκαν ύστερα από ένα μήνα στον ίδιο ναό του Αγίου Γεωργίου. Μεταξύ των καλεσμένων και των ανθρώπων που είχαν κατορθώσει να μπουν στην εκκλησία, για να δουν το μυστήριο, ήταν κι' ένας κύριος με ψαρά μαλλιά που στεκόταν πίσω από μια κολώνα. Ήταν ώχρος. Τα κεριά που τρεμόσβυναν έδειχναν την θλιμμένη όψη του, που βασανισμένη κι' από τα πρόσωπα των αγίων. Από τα μάτια του κυλούσαν δάκρυα. Κάποιος μάλιστα από τις περιέργους που ήθελε να κινή τον ξυπνο, είπε σε μια χοντρή γυναίκα που στεκόταν δίπλα του :

— Για κύτταξε εκείνον εκεί τον τύπο. Θά έλεγε κανείς πως βρισκόμαστε σε κηδεία. Και γέλασε μ' αναίδεια.

Η γυναίκα χαλάνισε κι' αυτή και πρόσθεσε :

— Θά είχε κανένα γεροντοπαλήκαρο που έμεινε στο ράφι. Η Έλσα στεκόταν γεμάτη ζωή κι' όμορφα κοντά στον αγαπημένο της. Το ποθητό όνειρο της ζωής της είχε γίνει πραγματικότητα. Ο Χάινς, καμαρωτός στην επίσημη ζακέττα του, κυττούσε κάθε τόσο με λατρεία την γυναίκα του.

Όταν τελείωσε το μυστήριο ο γαμπρός και η νύφη μπήκαν σε ένα αυτοκίνητο και έφυγαν γεμάτοι ευτυχία.

Οι καλεσμένοι έφυγαν κι' αυτοί με τη σειρά τους και οι περιέργοι διευθύνθηκαν στη δουλειά τους. Και μόνον ο κύριος με τα ψαρά μαλλιά εξακολουθούσε να μένη στη θέση του.

Τότε άκουσε μιαν απαλή φωνή δίπλα του :

— Κύριε Φράντς...

Βγήκε μέσα από τις σκέψεις του και γύρισε άργα το κεφάλι. Κοντά του στεκόταν η Τρούντε με το επίσημο φόρεμά της. — Εσύ είσαι καλή μου Τρούντενχεν, της είπε. Είδες τί καλά που τελειώσαν τα πράγματα;

Και καθώς στα τυπωμένα μάγουλα της γρηούλας κύλισαν δάκρυα, ο Φράντς έπροσθεσε :

— Επ' τέλους ή Έλσα μας είναι ευτυχισμένη ! Ε ύ τ υ χ ι σ μ έ ν η !

Η Τρούντε δεν κατόρθωσε να προσφέρει λέξη.

Την συνώδενσε έως το μέγαρο κι' ενώ της φιλούσε το χέρι :

— Και όμως εσείς, κύριε Φράντς, είσθε ένας πολύ ανώτερος άνθρωπος, του είπε, κυττάζοντάς τον με θαυμασμό.

Ο Φράντς πήρε τον παράλληλο με τον ποταμό δρόμο. Παρπατούσε νευρικά κι' ασυναίσθητα χωρίς να ξέρη κι' αυτός που επήγαυε. Στο αναστατωμένο μυαλό του ένοιωθε πυρωμένα σίδερα και κοντά στ' αυτιά του έκουε χτύπους σφυριών και σφυρίγματα. Το σκοτάδι του κρύου φθινοπωρινού δειλινού έπεσε πάνω στην πλάσι.

.....

Την άλλη μέρα ή «Μόργκεν Πόστ» δημοσίευε την φωτογραφία ενός άγνωστου που τον έβγαλε μέσα από τα νερά του Ρήνου ένας τολμηρός ρεπόρτερ της, νομίζοντας πως ζούσε ακόμα. — Αν και ο άγνωστος ήταν αρκετά παραμορφωμένος, ένας άνθρωπος που ήξερε τόσο καλά τη φυσιογνωμία του μάστερς Φράντς Λέγκκεν, ο βαρώνος φόν Γκέσσελ, μπορούσε να βεβαιώσει πως το πρόσωπο εκείνο ήταν του φίλου του.

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΣΚΙΑ»

Η Τζόσουαν Γκράιη, κινηματογραφικό αστέρι πρώτου μεγέθους έδέχθηκε στο Παριζιάνικο ξενοδοχείο «Σπλέντιτ» τους δημοσιογράφους και τους ρεπόρτερς. Έσκορπι-σε σ' όλους τη μεθυστική λάμψη των γαλάζιων ματιών της, το κοραλλένιο χαμόγελο και χαριτωμένη φωνούλα, αφού έδωσε στον καθένα τους την απάντησι που έπρεπε, έμεινε μόνη.

Εν τώ μεταξύ είχε σουρουπώσει. Άναψε τα φώτα του διαμερισμάτος της κι' αφού έβριξε μερικές ματιές στον καθρέφτη, θελώντας να δώσει μιαν ικανοποίησι στην φιλαρέσκεια της μ' αυτό, πήρε από το μικρό τραπέζι και τις έφημερίδες της ημέρας και έσπλωσε σε μιαν αναπαυτική πολυθρόνα. Σε κάθε μια απ' αυτές έβρισκε τα συνηθισμένα λόγια και τις εκφράσεις που χρησιμοποιούσαν οι κριτικοί από τον καιρό που ήσυχολούντο με το άτομό της, γράφοντας για την «θεία» Τέχνη της, το «δνειράδως» της χαμόγελο και την γεμάτη από θριάμβους ζωή της.

Σε όλες διαφαίνετο καθαρά μια συμπάθεια για την προσωπικότητα και το σεξ-άππλ της.

Ανάμεσα στο σωρό των εφημερίδων, ή ματιά της έπεσε σ' ένα περιοδικό με τον τίτλο «Φορτούνιο», που έφερε παλαιότερη ημερομηνία. Το πήρε, το ακούμπησε επάνω στα γόνατά της κι' άρχισε να το ξεφυλλίζει. Μέσα στις σελίδες του βρήκε ένα εκτενές άρθρο, για το άτομό της, ένα άρθρο που δεν έμοιαζε καθόλου με τα άλλα του είδους του, ένα άρθρο γραμμένο τόσο ωραία σαν ένα εξαιρετικό λογοτέχνημα. Το άρθρο αυτό το είχε μάθει σχεδόν απ' έξω γιατί έβρισκε, πως μέσα στα νοήματα του υπήρχε κάτι το θεϊκό σε από-εσοι, κάτι σαν ένα εξ-ίσιο λυρικό ποίημα. Το είχε ξανσδιαβάσει πολλές φορές κι' επάνω στο πλοίο που την είχε φέρει στη Μαρσαλία από

την Αίγυπτο, όπου είχε πάει για να «γυρίση» κάποιο φιλμ. Και το ξανα-διάβασε πάλι τώρα.

Το υπέγραφε κάποιος Ζουλιέν Μαρτίστ. Ποιος να ήταν αυτός άρα γε; Έτηλεφώνησε στο περιοδικό και έμαθε την διεύθυνσί του. Ήθελε τόσο πολύ να τον δει και να τον ευχαριστήσει. Την επληροφόρησαν ότι έμεινε στο Πασσύ, οδός Ντεμπόρντ-Βαλ-μόρ.

Την άλλη μέρα, κατά τις έντεκα το πρωί, κατέβηκε από ένα αυτοκίνητο μπροστά στα κάγκελλα μιας βίλλας που κρυβόταν μέσα στα δέντρα, ντυμένη μ' ένα απλό φορεματάκι κι' ένα καπελλάκι που έγερνε επάνω στο άριστερό στυάκι της. Το κουδούνι αντήχησε στο βάθος του κήπου. Της άνοιξε μια γρηά υπηρέτρια και την ώδηγησε σ' ένα σαλόνι με έπαρχι-κήν διακόσμηση. Το μόνο πράγμα όμως που αντίκρυσε ή Τζόσουαν μπαινόντας, ήταν το πορτραίτο της, που κρεμόταν επάνω από το τζάκι του σαλονιού, το πορτραίτο

της από το φιλμ «Γαλάζια συμφωνία» — ένα από τα μεγαλύτερα σου ξε της καριέρας της.

Τότε άνοιξε μια πόρτα και παρουσιάσθηκε μπροστά της ο Ζουλιέν, ένας νέος 22 περίπου χρόνων, ψηλός, φρεσκοζυρισμένος, με ένα αυταρχικό και ντροπαλό ύφος. Εκείνο που έκαμε να χαρή την Τζόσουαν ήταν η συγκίνησις που έκυριεσε άμέσως τον Ζουλιέν. Για μια στιγμή θέλησε να του κάμει την ακατάδεχτη. Δεν το κατόρθωσε όμως, γιατί έχασσε τον νου τους θριάμβους της, έχασσε πως όφειλε την επιτυχία της στην υποστήριξις που βρήκε πριν 3 χρόνια από έναν θαυμαστή της κινηματογραφικό επιχειρηματία, ένοιωσε να γίνεται πάλι κοριτσάκι και ευχαρίστησε τον Ζουλιέν με μιαν έντελως αυθόρμητη χάρη. Ο πάγος που χωρίζει δυο υπάρετες άγνωστες μεταξύ τους έσπασε γρήγορα, και οι δυο νέοι άρχισαν να μιλούν σαν δυο παλιοί φίλοι. Ο Ζουλιέν της έπροσφερε ένα πορτο και έκοψε γι' αυτήν τα ωραϊότερα τριαντάφυλλα του κήπου του. Ένας μικρός μπρούτζινος Έρωτας που ήταν άκουμπισμένος σε μιαν έταζέρα, σημάδευε από το ύψος του θρόνου του με το μετάλλιο τόξο του. Η Τζόσουαν έμεινε αρκετήν ώρα, και... όταν έφυγε, υποσχέθηκε στον Ζουλιέν πως θα τον έπεσκέπετο συχνά. Πράγματι, από τότε, κάθε φορά πήγαυε και τον έβλεπε, ως που ένα θράβι οι δυο φίλοι έγιναν εραστές. Και το ειδύλλι τους αυτό κράτησε μόνο έναν ολόκληρο μήνα μέσα στην ήσυχη έξοχη, που την ώμορφαινε ή άνοιξε, γιατί μια μέρα καθώς ή Τζόσουαν έμπαινε στο σαλόνι είδε τον Ζουλιέν να κρύβει θορυβημένους μέσα σ' ένα συρτάρι μια γυναικεία φωτογραφία. Την έκυριεσε άμέσως μια θανάσιμη αγωνία, τα μέλη της επάγασσαν και τότε μόνο κατάλαβε πόσο άγαπούσε τον έραστή της.

Ο Ζουλιέν την άπατούσε λοιπόν ; Η μήπως όλα αυτά τα έδωμοσε

γούσε ή έρωτική τρέλλα της; Πόσο θα ήθελε ν' άνοιγνε την γυναίκα εκείνη με τα ίδια της τα χέρια.

Μια βραδυά, χωρίς ο Ζουλιέν να την αντιληφθή, τον παρακολούθησε. Προχωρούσε θιαστικά μέσα στη νύχτα. Της ήταν μαρτυρική ή σκέψις, πως επήγαυε στην αγκαλιά της άλλης. Παραξενεύθηκε όμως όταν είδε να στέκεται κι' ύστερα να μπαίνει σ' έναν κινηματογράφο που επαιζε την «Γαλάζια συμφωνία» — το φιλμ που πρωταγωνιστούσε ή ίδια. Μπήκε κι' αυτή και κάθησε σε μια πολυθρόνα, όχι μακριά από τον Ζουλιέν. Εκείνος παρακολούθησε μέσα στο σκοτάδι μόνος το φιλμ μέχρι τέλους, κι' ύστερα, πάλι μόνος, ξαναπήρε το δρόμο για το σπίτι του. Η Τζόσουαν δεν μπορούσε να καταλάβη περι τίνος ακριβώς έπορεύεται. Και κάποιο άλλο θράβι τον πήρε πάλι από πίσω. Τον είδε όμως πάλι να μπαίνει σ' έναν άλλον κινηματογράφο που παιζόταν μια άλλη καλλιτεχνική έπιτυχία της, ή «Πριγκίπισσα των

παραμυθιών». Εκάθησε ώρα πολλή και συλλογίστηκε.

Μέσα στο ξανθό κεφαλάκι της χοροπηδούσαν διάφορες εφιαλτικές σκέψεις. Άγαπούσε τόσο τον Ζουλιέν! Τι έσήμαινε όμως όλη αυτή η συμπεριφορά του; Γιατί της έκρυβε την αλήθεια;

Δεν άργησε ωστόσο να το καταλάβη ή δύστυχη Τζόσουαν. Και κατάλαβε ότι ή Τζόσουαν που ο Ζουλιέν άγαπούσε, δεν ήταν εκείνη, αλλά άμέτρητες άλλες, μια ολόκληρη λεγαών από Τζόσουαν, που έβλεπε στις διάφορες ταινίες της. Μόνο ή ήθοποιός ηπαιζε ρόλο για τον Ζουλιέν, που ήταν ένας κριτικός κι' ένας συγγραφέας.

Αυτή ή ίδια δεν άξιζε τίποτα έξω από τη μαγεία των ρόλων που ύπε-δύετο.

Την ώρα που τα σκεφτόταν όλα αυτά ή Τζόσουαν βρισκόταν μέσα στο σαλόνι του Ζουλιέν. Κάθησε μπροστά στο πορτραίτο της που χαμογελούσε επάνω από το τζάκι, και γεμάτη από ζήλεια για όλα τα φανταστικά πλάσματα που είχε δημι-

Μέσα και

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στο Χαϊν-Τιαμάν των Ανατολικών Ινδιών εγεννήθη πρό τινος τέρας που κατέπληξε σύσσωμον τὸν Ιατρικὸν κόσμον.

Τὸ ἐν λόγῳ τέρας ὀνομάζεται Περσεφόνη καὶ ὀμιλεῖ ἐπτά γλώσσας καὶ τρεῖς ἀσιάτικας διαλέκτους. Στὴν σπονδυλικήν του στήλην ἔχει δύο ραδιόφωνα καὶ πλήρη ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν.

Ὅμιλεῖ ἀπ' τὰ πόδια, παρπατεῖ μὲ τ' αὐτιά, θλέπει μὲ τὰ χέρια, ἀκούει ἀπ' τὰ μάτια καὶ παρ' ὅλους τοὺς τριακοσίους δόδοντας δὲν ἔχει στόμα.

Οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὸ ἐν λόγῳ τέρας κορυφαῖοι ἀργυραμοιβοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ παρατηρηθεῖσα ἑλλειψὶς θαυμάσιον στὰ παρὰ τὰ τοῦ Θιβετ ἐφείλεται στὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων. Ραϊνγκεν ἐπὶ τοῦ τέρατος.

ΣΥΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἀκρόπολις ἔπαυσε τὸ μπάνιο της καὶ ἕνα τραμ ἔπαιζε κιθάρα, μωσώντας πασατέμπο. Μιά πολυκατοικία ἔχιδρε κλακέτες, κρατώντας στὰ χέρια μιὰ νταμιζάνα νεροῦ Λουτρακίου.

Στὴν γλυκολάλητη αὐγούλα μονάχα ἡ φωνὴ τοῦ κουλουρτζή ἀκούγεται σπαρακτική. Μιά μπιτοῖλια δώδεκα μανταλάκια γιὰ τὰ ροῦχα!... Κατὰ τὰ ἄλλα... εἶμαι καλὰ καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς.

συργῇ στὴν ὁδὸν δανειζόντας τοὺς τὸ πρόσωπό της, ἔκλαψε. Τὸ πορτραῖτο ποὺ ἔδλεπε δὲν ἦταν γι' αὐτήν, παρὰ μιὰ ξένη.

Κύτταξε τὴν καταπληκτικὴ ὁμορφιά τῆς «ξένης» καὶ γέμισε ἀπὸ πίκρα καὶ φθόνον. Ἐφερε στὸ νοῦ της τὰ ἔργα της ποὺ θὰ παίζονταν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου μὲ μεγάλο θρίαμβο καὶ σπάζοντας τὰ χεῖλη σ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, μουρμούρισε:

— Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ σκιά.

Κι ἐνοιῶσε τὸν ἐαυτὸ της ἄδειο, μόνον καὶ προδωμένο σκληρὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα της.

Πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ξαναῖδῃ ποτὲ πιά τὸν Ζουλιέν. Καὶ μέσα σὸ ταξὶ ποὺ τὴν ἔφερε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο της, ἔδινε σὲ λίγο μιὰν ἐξήγησιν στὴν ἄλλοτε προέληματικὴν γι' αὐτὴν σκέψιν ὡς τόσα νέα κορίτσια, σὰν κι' αὐτήν, πλούσια, πολιτισμένα, καὶ λογικὰ ἐπαιρναν τὴν ἀπόφασιν, μιὰ θρασύ ἀπογοητεύσεως καὶ ἀνίας, νὰ δώσουν ἕνα τέρμα στὴ ζωὴ τους, χωρὶς ποτὲ ὁ κόσμος νὰ νοιώσῃ τοὺς λόγους τοῦ διαθήματός τους...

Α. ΒΙΛΕΡΟΥΑ

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Στὸν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε ὅλα ἔχουν ἀλλάξει καὶ τίποτε πιά δὲν ἔχει μείνει ποὺ νὰ μᾶς θυμίζει τὴς συνήθειες τῆς παλιῆς ἐποχῆς.

Ὡστόσο, μερικὲς νοικοκυρὲς ἀπὸ μιὰ ἀκατανόητη προσηλωσὶ στὸ παρελθόν ἢ ἀπὸ ἑλλειψὶ καλασθησίας ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν στὰ διάφορα διαμερίσματά τους στὴν παμπάλαια καὶ ἀνωμαλῆ. Ἀς προσέξουν λοιπὸν οἱ καθυστέρημένες αὐτὲς νοικοκυρὲς στὴς παρακατὰ σχετικῶς μὲ τὴν μοντέρνα διακοσμητικὴ τοῦ σπιτιοῦ, συμβουλὲς μου.

Καὶ πρωτα-πρῶτα ἂς μιλήσωμε γιὰ τὸ σαλόνι, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ κεντρικὴ, νὰ ποῦμε, τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ποῖον ὁ ἐπισκέπτης θὰ σχηματίσῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῆς νοικοκυρῶσυνης σας.

Στὸ σαλόνι σας, λοιπὸν, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ ἔχετε τοποθετημένο, σὲ μέρος ποὺ νὰ διακρίνεται ἀμέσως, τὸν... ντενέκὲ μὲ τὰ σκουπίδια, ποὺ θὰ φροντίζετε νὰναι πάντα γεμάτος ὅταν θὰ πρόκειται νὰ δεχθῇτε ἐπισκέψεις. Τὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ μπορεῖτε κάλλιστα νὰ τὸ ἔχετε στρωμένο μ' ἕνα ἀπ' τὰ πιδ μεταχειρισμένα σφουγκαρόπανα σας, εἰναι ὁμῶς ἀπαραίτητο τότε, νὰ τοποθετῆτε ὅπο πᾶνον, ὡς μπιμπελό, τὸ καμινέτο σας μὲ δύο ἢ καὶ περισσότερα μπρῖκια τοῦ καφε.

Στὰ ἀνθοδοχεῖα δὲν συνηθίζονται πιά τὸ ἔνθη. Γιὰ νὰ μὴ μένουν ὁμοῦ κενά, μπορεῖτε νὰ τὰ στολίζετε μὲ λίγη ρίγανη ἢ φύλλα φραγκοσυκιάς καὶ ἐν ἀνάγκῃ μὲ μερικὲς ἑοικερίδες.

Τὸ φαράσι καὶ ἡ σκούπα ἀπαραίτητως πρέπει νὰ κρέμονται δίπλα στὸ πᾶνον ἢ, ἂν δὲν ἔχετε πᾶνον, στὸ γραμμόφωνο ἢ στὸ ραδιόφωνο. Πάνω στὴς ἐταξέρες, φαντάζουν πολὺ ὠραία στὸ μάτι, ἂν ἔχετε τοποθετῆσαι μερικὰ ἄδεια κουτιά ἀπὸ σαρδέλλες ἢ γαρίδες.

Πολὺ καλὸ θεωρεῖται ἐπίσης νὰ μαζεύετε τὰ εἴδη τοῦ ροῦχα σας σ' ἕνα-δύο τσουβάλια καὶ νὰ τὰ τοποθετῆτε στὸ ντιβάνι ἀντὶ τῶν συνηθισμένων μαζηλαριῶν. Φωτογραφίες συγγενῶν δὲν συνηθίζεται πιά νὰ κρεμῶνται στοὺς τοίχους. Εἶναι θιέ-στόλ. Πιδ κουφὸ εἶναι νὰ κρεμάτε τὰ πορτοσίτα τοῦ Μισκίου, τοῦ Δράκου τῆς Καλογραίας ἢ τοῦ Ντιλιγκερ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Νειάτα δίχως ἀγάπην εἶνε γιουβαράκια δίχως τομμένο.

Σαίξπηρ

Ὁ ἔρωτας καὶ τὰ νειάτα εἶνε δύο πράγματα. Ὁ ἔρωτας, ὅπως οἱ ἀχιβάδες μὲ τοὺς γαϊδάρους.

Λαμαρτίνος

Συνταγὴ γιὰ τὴν

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ ΤΣΙΓΑΡΙΣΤΟΣ

Παίρνετε τέσσαρις ἱπποποτάμους ἀρσενικοὺς κι' ἀφου τοὺς καθαρίσετε ἀπ' τὰ λείπια τοὺς τοὺς ἀφήνετε ἐπὶ δύο χρόνια ἐπάνω στὰ κεραμίδια σας νὰ ξαμμυρίσουν. Μετὰ, τοὺς κόβετε σὲ κανονικὲς μερίδες καὶ τοὺς θάζετε σ' ἕνα μπρῖκι τοῦ καφε, γιὰ νὰ πάρουν τὴν πρώτην θράσιν, φροντίζοντας νὰ ρίξετε μέσα καὶ λίγο ἀσιντο-μπορικ γιὰ μυρωδιά. Ἀφου πάρουν τὴν πρώτην βράσιν, τοὺς στέλνετε στὸν φαναρίζη, νὰ τοὺς κολλήσῃ, ἔτοιμους ὡς ἐν τῷ μεταξύ τῆ σάλτσας τους. Ἀφου κολλήσῃ, τοὺς περιχύνετε μὲ δύο πακέτα τσιγάρα «Ἐθνὸς» Β', λίγο πετρέλαιο, μερικὰ τοῦβλα καὶ δύο ὁκάδες κοπανισμένα κόκκαλα συναγρίδας. Τοὺς ξαναθάζετε στὴ φωτιά καὶ τοὺς ἀφήνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 6 μῆνες. Πιά νὰ γίνῃ πιδ νόστιμο τὸ φαγητό, μπορεῖτε νὰ ρίξετε, ὅταν πρόκειται νὰ σερβίρετε, λίγο κατράμι. Συνηθῶς ὁ τσιγαριστὸς ἱπποποτάμος συνοδεύεται ἀπὸ σαλάτα καμωμένη μὲ παλιὰ ψαθάκια καὶ μὲ μπόλικη ψαρόκολλα.

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ! Οἱ καιροὶ ἀλλάζουν, ὅπως ἀλλάζουν καπέλλο οἱ ποντικοί. Μιά κωλοφατῖα φουμάρει ναργικιέ. Οἱ καμπάνιες χτυποῦν τὰ κεφάλια στὸν τοῖχο. Στὸν ἡλιόλουστο συννεφιασμένον οὐρανὸ προβάλλει ἕνα σχισμένον πονκάμισο. Οἱ φραγκοσυκιὲς μοσχοβολοῦν στὰ πάρκα, ἐνῶ ἕνα τηλεγραφόξυλο μαθαίνει ποδήλατο. Ὅλα μυρίζουν φλίτ. Ὡ! πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ ἂν οἱ σαρσαρδέλλες γεννοῦσαν τάνκς καὶ οἱ σπουργίτες πανταλόνια! Γιατί ἐμεῖς τὰ σκεφτόμαστε ὅλα αὐτά; Καλύτερα ἂς καθυλάσωμε μιὰ χελώνα νὰ κάνωμε ἱππασία!

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Εἶναι στρογγυλό, φορεῖ μόνυλο καὶ ἀπ' τὰ μουσικὰ ὄργανα τ' ἀρέσουν τὰ μπιγκουτί. Στὴν τσέπη του ἔχει ἕνα κούλορι, ἀγαπᾷ πολὺ τὰ μπαχαρικά καὶ κοιμάται 30 χρόν. Τί εἶναι;

Λύσις: Τὸ κεραμίδι.

Δὲν εἶναι τίποτε, δὲν προτιμᾷ ἀπολύτως τίποτε, δὲν τρώει σάμαλι, δὲν περπατᾷ, δὲν τοῦ ἀρέσει κανένα ταγκό. Τί εἶναι;

Λύσις: Δὲν εἶναι τίποτε.

Ἐχει χρομὰ κόκκινο. Ὅταν κοιμάται εἶναι ἐμπνιο κι' ὅταν ξυπνᾷ νίβεται μὲ μέλι. Τοῦ ἀρέσει νὰ ταξιδεύῃ μὲ σπασμένο σπινθηροστέτο. Τὴν ἡμέρα εἶναι μαῦρο καὶ τὴν νύκτα τρελλαίνεται γιὰ τὸν ταραμά. Τί εἶναι;

Λύσις: Ὁ Σπουργιτῆς.

ΟΙ «ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΙ»

Αὐτοτελὴς ἀστυνομικὴ νουβέλλα τοῦ συγγραφέως ΦΙΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

Ἡ εἶδησ, τῆς δολοφονίας τοῦ τραπεζίτου Κάρτεν, διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλο-Σαξωνικῆς Τραπεζῆς, προκάλεσε ἀληθινὴν κατάπληξιν καὶ ὀδύνην στοὺς ἀριστοκρατικοὺς καὶ λαϊκοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου, γιὰ τὴν πολὺ ἀγαπητὴν καὶ χρήσιμον ἀνθρωπος, τίμιον, ἐργατικὸν καὶ κανεὶν δὲν εἶχε ποτὲ κανένα παράπονον μαζί του.

Ὁ Κάρτεν, ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες, θρέθηκε μυστηριωδῶς δολοφονημένος μέσα στὸ γραφεῖο του. Ἀλλ' αὐτό, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀντιπροσωπεύει μόνον ἀπλὴ δολοφονία. Στὴν περίπτωσιν ὁμῶς τοῦ Κάρτεν, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κοινὴ δολοφονία, ἀλλὰ γιὰ κάτι τὸ πολὺ περισσότερον. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ δυστυχὴς τραπεζίτης ἔχασε τὴ ζωὴ του, ἦταν κυριολεκτικῶς ἀνατριχιαστικός.

Βρέθηκε ξαπλωμένος ἀνάσκελα στὸ πάτωμα, μὲ τρία τεράστια τραύματα στὸ κορμὶ του: ἕνα στὴν καρδιά, ἕνα στὸ στήθος κι' ἕνα στὸ λαμῖο.

Τὸ αἷμα εἶχε σχηματίσει μιὰ σωστὴ λίμνη γύρω ἀπὸ τὸ πᾶνον του καὶ τὰ κουρελιασμένα ροῦχα του καταματωμένα κι' αὐτὰ σὲ πολλὰ σημεία, μαρτυροῦσαν ὅτι ὁ Κάρτεν πρὶν ἀφήσῃ τὴν τελευταία του πνοὴν ἔπαλασε ἀπεγνωσμένος μὲ τὸν ἀπαίσιο δολοφόνον του.

Γιὰ τὴ δολοφονία αὐτὴ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν της, ἡ «Σκώτλαντ Γουάρδ» καὶ σύντομα ἄρχισε τὴς ἔρευνες κατὰ τρόπον πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ προοδευτικόν πρὸς τὸ ἀποτέλεσμά του.

Ἐκ παραλλήλου ὁμῶς ἡ χίρρα τοῦ τραπεζίτου, ποὺ ἤθελε νὰ διαλευκανθῇ, ὅσο τὸ δυνατόν τὸ ταχύτερον τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημα, δὲν περιέμενε τὴς ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν τῆς «Σκώτλαντ Γουάρδ», ἀλλὰ ἐκάλεσε ἰδιαίτε- ρως τρία φημισμένα λαγωνικά τῆς Ἰ-δίας Ἀστυνομίας γιὰ νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ ἔγκλημα κι' ἔσπευσαν πράγματι οἱ καλύτεροι ἀστυνομικοὶ κι' ἄρχισαν μαζί μὲ τοὺς συναδέλφους τῶν ἐξουχιστικῶν ἔρευνες.

Τὰ πράγματα ὁμῶς δὲν ἦσαν καὶ τὸσον εὐκόλα. Ὁ φόνος τοῦ Κάρτεν δὲν εἶχε ὡς ἐλατήριο τὴν κλοπὴν, γιὰ τὴν χρηματοκιβώτιό του βρέθηκε ἀ-θικτο. Ἐπίσης, μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια ποὺ ἀπέκλειε ἐντελῶς τὴν κλοπὴν, ἦ-ταν ὅτι βρέθηκε τὸ πολῦτιμο δακτυλίδι, ποὺ φοροῦσε τὸ θῦμα, στὸ δάκτυλό του.

Οἱ λόγοι, λοιπὸν, τοῦ ἐγκλήματος ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν ἀλλοῦ κι' οἱ

ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν ὅλες τὴς πιθανότητες.

ΕΝΑΣ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΣ ΑΝΕΨΙΟΣ

Ἡ ἔρευνα ἄρχισε ἀπὸ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου τοῦ τραπεζί-του καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν οἰκονόμον Οὐίλλιαμ Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἔκανε μιὰ πολὺ διαφωτιστικὴ κατάθεσι. Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ οἰκονόμου οἱ ἀστυ-νομικοὶ βρῆκαν τὸ κλειδὶ τῆς μυστηριώ-δους δολοφονίας.

Ἡ κατάθεσι τοῦ Στέφανον ἐνημέρω-σε τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι τὸ προηγούμε-νο βράδυ τῆς δολοφονίας, τὸ θῦμα δέχτηκε στὸ γραφεῖο του τὸν ἀνεψιὸν του Στάμ Ἀρμιτς καὶ κατὰ τὴς ἐνδε-κα τὴ νύκτα ἄρχισαν μαζί μιὰ δρι-μυτάτη συνομιλία.

Ὁ Στέφανον εἶχε ἀκούσει τὸν κύριόν του νὰ βρίζῃ τὸν ἀνεψιὸν του, λέγον-τάς τον ἐπιτόλαιο καὶ νὰ τὸν κακίζῃ μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα γιὰ τὴν

ἀνάρμοστη διαγωγή του. Ὁ ἀνεψιὸς ἀπαντοῦσε μὲ θαρεῖες φράσεις στὸ θέιο του καὶ διαμαρτυρόταν γιὰ τὴς κατηγορίες ποὺ τοῦ ἀπέδιδε, κατὰ τὸν πιδ κατηγορηματικώτερον κι' ἐκ-νευρισμένον τρόπο.

Ποὺ κατέληξε ἡ συζήτησι αὐτὴ με-ταξὺ ἀνεψιοῦ καὶ θείου, ὁ οἰκονόμος δὲν μπόρεσε νὰ ἀφηγηθῇ στοὺς ἀστυ-νομικοὺς κι' οὔτε εἶδε τὸν ἀνεψιὸν νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζί-του, γιὰ τὴν αὐτὸς σὲ μεταξύ εἶχε ἀπο-συρθῇ στὴ βορραία πλευρὰ τοῦ μεγα-ρου ὅπου ὑπῆρχε τὸ διαμέρισμά του.

Ἡ μαρτυρία ὁμῶς τοῦ Στέφανον ἐ-δινε τὴ λύσιν στὸ αἰνίγμα. Ὁ Στάμ Ἀρμιτς συνελήφθη ἀμέσως καὶ ὡδη-γήθηκε μπροστὰ στὸν ἀνακριτῆ.

Ἡ κατηγορία ποὺ τοῦ ἀπεδίδετο ἦ-ταν πολὺ θαρεῖα καὶ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶνε ἀλήθεια, τὸν ρώτησε ὁ ἀνα-κριτῆς, ὅτι τὴν ἰδίαν νύκτα ποὺ ἔγινε ὁ φόνος βρισκόσουν στὸ γραφεῖο τοῦ θείου σου κι' εἶχες μαζί του μιὰ βίαιη καὶ σχεδὸν χυδαία συζήτησι;

Ὁ Στάμ, ταραγμένος, ἀπήντησε:

— Πράγματι, τὴ νύκτα τῆς δολοφο-νίας βρισκόμουν κατὰ τὴς ἐντεκα ἡ ὥρα στὸ γραφεῖο τοῦ μακαρίτου τοῦ θείου μου κι' εἶμαι ἐκεῖ ὡς τὰ με-σάνυχτα περίπου. Ὑστερα ἔφυγα πολ-λὸ ἐκνευρισμένος, χωρὶς κανὲν νὰ τὸν χαιρετήσω. Θέλησε νὰ μοῦ κάμῃ αὐ-στηρὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἰδιω-τικὴν μου ζωὴν κι' αὐτὸ τὸ πράγμα μὲ ἐξηρέθισε πάρα πολὺ.

Τὴν δολοφονίαν τὴν πληροφορήθηκα κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη μέρα καὶ μ' ἀφῆκε κατάπληκτον, μοῦ προκάλεσε δὲ ἀ-νέκφραστη λύπη. Δὲν περίμενα ὅμως ὅτι θὰ συλλαμβανόμουν καὶ ὡς δολοφόνος! Δὲν εἶχα κανένα συμφέρον νὰ σκοτώσω τὸν ἀτυχὸν θείο μου.

Ὁ ἀνακριτῆς τὸν διέκοψε, τοῦ ἐρ-

Γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ἦσαν συγκεντρωμένοι τέσσαρες ἄνδρες καὶ συζητοῦσαν μετὰ τῶν πολλῶν ζωηρὰ.

ριξε μια ξερευνητική ματιά και τόν ρώτησε:

— Πήγαινες τακτικά στο γραφείο του θείου σου τη νύκτα;

— Όχι...

— Τότε πως συνέβηκε να βρεθής στο μέγαρο του τραπεζίτου νύκτα κι' ακριβώς εκείνη της τραγικής δολοφονίας του;

— Με είχε καλέσει για να μου κινή τις παρατηρήσεις που μου έκανε. Δεν πήγα μόνος μου.

— Είχε κανείς άλλος συμφέρον να σκοτώσει τόν θεό σου;

— Κανείς... Όλοι οι συγγενείς του ήξεραν ότι τούς απεικλήριε με τη διαθήκη του.

— Αυτό όμως δεν είναι θέβαιο...

Σώπασαν κι' οι δυο. Ο άνακριτης στάθηκε για μερικές στιγμές πολύ σκεπτικός και κατόπιν ξαναρώτησε τόν κατηγορούμενο:

— Ποιά ήταν η ανάρμοστη διαγωγή σου, για την οποία ήθελε να σου κάνει παρατηρήσεις ο θεός σου;

— Είχα χάσει ένα αρκετά μεγάλο χρηματικό ποσό στο χαρτοπαίγιο...

Η πληροφορία αυτή τράβηξε περισσότερο την προσοχή τού άνακριτο.

Διέταξε έρευναν για να μάθει ποιά ήταν τó ποσόν που έχασε ο Στάμ. Άρμυς στά χαριτιά, και σε λίγη ώρα ο άνακριτης έπληροφρήθηκε ότι ο άνεψιός του τραπεζίτου Κάρτεν είχε χάσει τó προηγούμενο θράδυ χίλιες πεντακόσιες λίρες!

Όλα πλέον έβραυναν τόν Στάμ. Άρμυς κι' ήταν φανερό ότι αυτός διέπραξε τόν φόνο.

Γι' αυτόν τόν λόγο έπροφυλακίσθη μέχρις ότου γίνη η δίκη, τήν οποίαν περίμεναν μ' αγωνία οι Λονδρέζοι και πού θα είχε καταπληκτικόν ενδιαφέρον. Και η κοινή γνώμη έθεωρούσε ως βεβαία τήν καταδίκη τού δολοφόνου Στάμ. Άρμυς.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΤΕΝ

Ένας από τούς ντετεκτιβς πού είχε αναμειχθ στην υπόθεση της δολοφονίας τού τραπεζίτου Κάρτεν, κι' από εκείνους πού είχε καλέσει ιδιαιτέρως η χήρα του, ήταν ο διάσημος Ουίλστον Τζέκιλ.

Ήταν ένας νέος, ως τριάντα χρονών και παρά τήν ηλικία του, έν τούν σχετικώς μικράν πείραν του, έν τούν τοις έθεωρείτο ως ένα από τά πιό εξαιρετικά λαγωνικά της Αστυνομίας τού Λονδίνου.

Από τις πρώτες ανακρίσεις ο Τζέκιλ είχε σχηματίσει τη γνώμη ότι ο Στάμ Άρμυς δεν είχε δολοφονήσει τó θεό του.

Γι' αυτό εξηκολούθησε τις έρευνές του για να πεισθί περισσότερο και να εξακριβώσθ από όλες τις μεριές ότι ο Στάμ ήταν πράγματι άθώος.

Άλλά και η χήρα τού θύματος φαινόταν πως δεν ήταν θεβαία για τήν ένοχη τού άνεψιού της.

Κι' ύστερα από μια μεγάλη συζήτηση με τόν Τζέκιλ η κυρία Κάρτεν κατέληξε να προσφέρει 1.000 λίρες σ' όποιον ήθελε άνακαλύψει τόν πραγματικό δολοφόνο τού άνδρός της.

Η κυρία Κάρτεν ήταν μια γυναίκα εξαιρετικά έξυπνη και ωραία και αρκετά πλούσια, ώστε να επιτυχάνη με τά αξιόλογα αυτά εφόδια της, ό,τι ήθελε. Ήταν γνωστή στην άριστο-

κρατία για τά τολμηρά κυνήγια της στις άποικίες και για τó αξιοθαύμαστο θάρρος της σ' όποιοδήποτε πράγμα πού μπορούσε να παρουσιασθί μπροστά της, δύσκολο και επικίνδυνο.

Όπου κι' άν πήγαινε, πάντα είχε μαζί της δύο πιστόλια και πενήντα ή εξήντα σφαίρες.

Μετά τήν προκήρυξη, λοιπόν, αυτή, η κυρία Κάρτεν περίμενε μ' αγωνία να ιδή τά άποτελέσματά της.

★

Ο σέρ Τζέκιλ όμως είχε σκεφθί κάτι άλλο πού μπορούσε να δώση φώς στο έγκλημα. Κάθε θράδυ, με ταμπετισμένους, γύριζε έξω από τó σπίτι τού τραπεζίτου. Υποπτευόταν ότι ο δολοφόνος κάπου εκεί κοντά θ' έβρισκόταν και ότι έσύχναζε και στο σπίτι του...

Κάρτεν. Για αρκετά βράδια ο σέρ Τζέκιλ δεν είχε παρατηρήσει τίποτε τó ύπνο. Τό πράγμα τόν είχε άπελπίσει: και σκεφτόταν να στραφί προς άλλες κατευθύνσεις για να φέρη σε πέρας τó δύσκολο και άνεξιχνίαστο, καθώς φαινόταν ως τώρα, έργο του. Πριν όμως πάρη τήν τελική του απόφαση, πήγε κι' άλλη μια βραδυά έξω από τó μέγαρο τού Κάρτεν για να καιροφυλακτίσθ και να πάρη πιά τήν καινούργια του κατεύθυνση. Και παραδόξως τó βράδυ εκείνο είδε τήν κυρία Κάρτεν να θγαίνει από τó μέγαρο και να κατευθύνεται προς ένα αυτοκίνητο πού στάθηκε στην άλλη γωνιά. Δεν θά ήταν τίποτε τó παράξενο αν η κυρία Κάρτεν δεν συνωδεύετο από έναν άνθρωπο τόν όποιον ο άστυνομικός έβλεπε για πρώτη φορά.

Στάθηκε κρυμμένος πίσω από τόν κορμό κάποιου δένδρου της λεωφόρου και είδε τήν κυρία Κάρτεν και τόν άγνωστό του να μπαίνουν στο αυτοκίνητο και να προχωρούν με μεγάλη ταχύτητα προς τó τέριμα της λεωφόρου.

Χωρίς να χάση ούτε ένα λεπτό ο σέρ Τζέκιλ, μίληκε σ' ένα ταξί και διέταξε τόν σωφέρ να παρακολουθήσθ τó σ' αυτοκίνητο πού έτρεχε τώρα μπροστά του, συνιστώντας του να μη χάσουν τά ίχνη του με κανένα τρόπο.

Στήν άπόφασί του αυτή ο άστυνομικός προέβη γιατί σφηνώθηκε μέσα στο μυαλό του εξαφνικά η ιδέα ότι η ωραία και τολμηρή κυρία Κάρτεν θά έπεφτε άσφαλώς σε κάποια πολύ άσχημη παγίδα.

Τά δυο αυτοκίνητα, τó ένα πίσω από τó άλλο, διέσχισαν διαφόρους δρόμους της μεγαλουπόλεως, έκαναν γύρους άσκοπους φαινομενικά, αλλά σκοπίμως ίσως γιατί πιθανόν τó ζευγάρι ν' έκατάλαβε ότι παρακολουθείτο και ήθελε να χάση τά ίχνη τους ο παρακολουθητής τους.

Ο σέρ Τζέκιλ σκέφτηκε τότε πως ένας τρόπος πού θά τούς έκανε να νομίσουν ότι εκείνος πού τούς παρακολουθούσε έχασε τά ίχνη τους ήταν ν' αλλάξθ αυτοκίνητο. Αυτό κι' έκανε.

Τό αυτοκίνητο με τó ζευγάρι έτρεχε τώρα προς τις πιό κακώφημες συνοικίες τού Λονδίνου, αυτές πού εινε κτισμένες κατά μήκος τού ποταμού Τάμεσι.

Άφού λοιπόν πέρασε αρκετούς δρόμους ακόμη, τó μυστηριώδες αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό

σπίτι όπου η χήρα κι' ο άγνωστος κύριος χώθηκαν γρήγορα — γρήγορα, χωρίς να προσέξουν τόν άστυνομικό πού τούς παρακολουθούσε.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΥΠΟΠΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Τζέκιλ, χωρίς να διατάσθ καθόλου, χώθηκε κι' αυτός στο ύπνο σπίτι, κρατώντας στο χέρι του τó πιστόλι του. Τό ζευγάρι χώθηκε μέσα σε μερικούς στενούς διαδρόμους πού έμοιαζαν με πραγματικό λαβύρινθο. Ο άστυνομικός τó παρακολούθησε αλλά σε κάποια στιγμή έχασε τά ίχνη του, γιατί τó πυκνό σκοτάδι τούς σκέπασε.

Προχώρησε όμως κι' αυτός και έβρεθηκε μπροστά σ' ένα χαμηλό παράθυρο μισοφωτισμένο. Άπ' αυτό έβριζε μια ματιά μέσα και κατάρθωσε να ιδή τί γινόταν σ' εκείνο τó δωμάτιο τού ύπνο πού σπιτιού.

Γύρω από ένα τραπέζι, ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί άνδρες και συζητούσαν μεταξύ των πολύ ζωηρά. Άνά μεσα σ' αυτούς θρισκόταν κι' ο άγνωστός του συνοδός της κυρίας Κάρτεν, ο όποιος χτυπούσε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναζε:

— Εμείς δεν δίνουμε πιά άλλα χρήματα. Άρκετά σας δώσαμε έως σήμερα.

Κάποιος όμως από τούς παρευρισκόμενους εξαγριώθηκε μ' αυτά τά λόγια και φώναξε άγρια:

— Δεν φαντάζομαι να θέλεις να παίμε στη φυλακή. Μας χρειάζονται 5000 λίρες και πρέπει να μας τις δώσετε. Όπως σας βοηθήσαμε εμείς έως τώρα, πρέπει να μας βοηθήσετε κι' εσείς σε μια τέτοια περίπτωση εξαιρετικού κινδύνου για τή ζωή μας.

Ο συνοδός της κυρίας Κάρτεν θύμωσε.

— Για να σου πώ, φώναξε, δεν συνήθισα να δέχομαι έκβιασμούς. Δεν θά σου δώσω τίποτε και πάρτο άπόφασισ. Άν νομίζετε πως θά σας βοηθήσω με, βγήκατε πολύ γελασμένοι.

— Όποτε, φώναξε κάποιος άλλος στόν άνθρωπο πού χτυπούσε διαρκώς τη γροθιά του στο τραπέζι, όταν μ' ελγες ανάγκη είμαστε καλοί και τώρα μ'ας έγκαταλείβεις και μ'ας ρίχνεις στους τέσσερις δρόμους; Αυτό θέλεις να κάνεις;

— Άφού τó θέλεις έτσι, μάλιστα!, απήντησε εκείνος. Έγώ διηύθυνα τόν καιρό τη συμμορία, χωρίς να έπιθαρώ ποτέ κανένα. Τώρα όμως θέλω ν' άπομακρυνθώ. Κάνετε ό,τι θέλετε. Διαλέξτε έναν άλλον άρχηγό.

Τά μάτια τού άστυνομικού Τζέκιλ άστράψαν από χαρά. Η άποκάλυψη αυτή ήταν άπίστευτη και δεν τού άπέμενε τίποτε άλλο παρά να συλλάβη ολόκληρη τη συμμορία και τó μυστηριώδες ζευγάρι πού άποτελούσε ο άρχηγός της συμμορίας με τήν κυρία Κάρτεν! Χίλιες δυο σκέψεις πλημμύρισαν τó νοή τού άστυνομικού. Άλλά πως μπορούσε μόνος του να κάνει αυτή τήν άπόπειρα πού θά διέτρεχε τόν έσχατον κίνδυνο ή ζωή του; Μια άλλη σκέψη όμως τού υπαγόρευσε ότι εκείνο πού έπρεπε να κάνει έπρεπε να γίνη σύντομα γιατί αν άδρανούσε, κανείς δεν ήξερε τί μπορούσε να έπακολουθήσθ.

Άσφαλώς θά έχανε τά ίχνη τού μυστηριώδους συνοδού της κυρίας Κάρτεν ο όποιος φαινόταν ότι ήταν ο πραγματικός δολοφόνος τού άτυχούς τραπεζίτου.

Στάθηκε λοιπόν για λίγες στιγμές άναποφάσιστος. Τη στιγμή ακριβώς εκείνη άκουσε κάποιον πού φώναζε:

— Η συμμορία τού «άσυλληπτου» δεν πρέπει να δαλυθθ. Σάν άρχηγός δεν πρέπει να μ'ας έγκαταλείβεις τώρα πού σε χρειάζομαστε. Διαφορετικά θά άντιμετωπίσθ τη γροθιά μας και τά μαχαίρια μας και δεν θά βγής ζωντανός από εδώ μέσα!

Έπληκολούθησε τότε ένα άληθινό πανδαιμόνιο. Οι συμμορίτες είχαν σχηματίσει δυο έχθρικές ομάδες και κτυπώντας μεταξύ των με άκατανίκητη λύσσα και άγανάκτηση. Τό δωμάτιο είχε γίνει άνάστατο. Καρέκλες, έπιπλα, γροθίες, μαχαίρια, φωνές και άπειλές, άποτελούσαν μέσα σ' εκείνο τó δωμάτιο μια πραγματική κόλαση. Στό πανδαιμόνιο όμως αυτό δεν φαινόταν πούθενά ή ωραία χήρα.

Ο συνοδός της, πού ήταν άνθρωπος άρκετά ρωμαλέος, είχε κατορθώσει να στριμώσει δυο συμμορίτες σε μια γωνιά και τούς ξυλοκοπούσε άγρια, ενώ κάποιος άλλος τόν είχε άρπάξει από τη μέση και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τόν ρίξθ στο πάτωμα.

Ο σέρ Τζέκιλ σκέφτηκε ότι όπωσδήποτε τώρα έπρεπε να επέμβη. Η στιγμή ήταν άρκετά κατάλληλη γιατί θά έμπαινε κι' αυτός μέσα στόν καυγά των δυο έχθρικών μετώπων και θά κατάρθωνε να συλλάβη τόν άρχηγό της συμμορίας.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ Ο «ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ»

Μ' ένα πήδημα λοιπόν ο άστυνομικός βρέθηκε από τó παράθυρο μέσα στο δωμάτιο, έχοντας προτεταμένο τó πιστόλι του.

— Σταθήτε! φώναξε. Όλοι ψηλά τά χέρια, γιατί πυροβολώ!

Στη φωνή του έμειναν όλοι έμβρόντιστοι. Αυτή τήν εξαφνική και όληρη έπισκεψη δεν τήν περίμεναν εκεί μέσα στο καταφύγιο τους κι' εξαγριωμένοι στράφηκαν προς τόν άστυνομικό ενώ εόηκωναν συγχρόνως ψηλά τά χέρια!

Η κυρία Κάρτεν ήταν κι' αυτή τώρα ανάμεσα στους συμμορίτες, κατάχλωμη. Είχε άνοιξει μια πόρτα και είχε μπη κι' αυτή μέσα σάν άκουσε τήν άπειλητική φωνή τού άστυνομικού. Δεν τόλμησε όμως να άπειλίσθ τόν σέρ Τζέκιλ, αλλά κάρφωσε τó βλέμμα της στο πάτωμα.

— Είσαστε ή συμμορία τού «Άσύλληπτου», φώναξε ο άστυνομικός. Μην φοβασθ για τίποτε. Δεν θά συλλάβω κανέναν από σας! Θέλω μόνάχα να με βοηθήσετε να συλλάβω τόν άρχηγό σας ο όποιος σκότωσε τόν τραπεζίτη Κάρτεν! Αυτός ο ίδιος σας φέρθηκε τώρα με τόν πιό άνανδρο τρόπο. Διστάζετε ακόμα;

Άλλά δεν δίστασε κανείς. Δυο συμμορίτες ώρμησαν κι' έπιασαν τόν άρχηγό, ο όποιος, υπό τήν άπειλή τού περιστροφού τού άστυνομικού και τού συμμορίτου εκείνου πού τόν κύτησε πρό όλίγου, δεν έφερε καμμιάν αντίσταση.

Ο σέρ Τζέκιλ τού πέρασε τις χειροπέδες, ενώ οι πρώην σύντροφοί του έξεδηλώναν με κάθε τρόπο τη χαρά τους.

Ο ντετεκτιβ όμως είχε μείνει κατάπληκτος με τόν ρόλο πού έπαιζε η κυρία Κάρτεν σ' αυτή τήν υπόθεση.

Τόν άτυχο τόν άνδρα μου δεν τόν σκότωσα έγώ, αλλά ο Στήλ, ο άρχηγός της συμμορίας, ο ίδιος ο «άσύλληπτος», άρχισε να λέγη με κλάμα τά ή ωραία χήρα. Έτuche να τόν γνωρίσω κι' αυτός έκμεταλλεύόμενος τήν

συμπάθειά μου και τήν έπιπολαϊότητα πού μου δημιουργούσε ή άγάπη μου προς αυτόν, κατάρθωσε να με παρασύρη, γναρίζοντάς μου διαφόρους και κοιτούς και έγκλημάτιες. Τέλος μου υπέδειξε, έπειδή έβλεπε πως δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς τήν άγάπη του, ως μόνον τρόπο για ν' απαλλαγώ από τ.ν άνδρα μου, τήν δολοφονία του. Κι' έγώ, δυστυχώς, δεν τού έφερα καμμιάν αντίρρηση. Μ' έπεισε γιατί τόν άγαπούσα.

Ο ντετεκτιβ διέκοψε τη φλύαρη άφήγησί της και έσπρωξε έξω τούς δυο ένόχους.

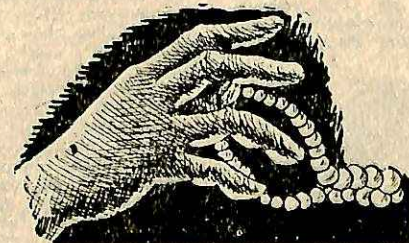
Τότε συνέβη κάτι τó άπίστευτο.

Σάν βγήκαν από τó δωμάτιο και περνούσαν τούς διαδρόμους, για μια στιγμή ο Στήλ έκανε μια άπότομη κίνηση, ένα ταχύτατο πήδημα, διασκέλισε ένα παράθυρο και πήδησε μέσα σ' έναν κήπο.

Ο άστυνομικός έπυροβόλησε έπανειλημμένως, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Έκείνος κατάρθωσε να χωθί κάτω από τά δένδρα, και να εξαφανισθί τρέχοντας δαιμονισμένα.

Ο σέρ Τζέκιλ τότε έμπιστευθηκε τη σύλαξι της κυρίας Κάρτεν στους πρόθυμους συμμορίτες και αυτός έτρεξε εις καταδίωξιν τού επικινδύνου συμμορίτου και άρχηγού.

Άπό τόν κήπο, ο Στήλ κατάρθωσε

να βγί πίσω, σε μια δενδροστοιχία κι' απ' εκεί έτρεχε γρήγορα, προφυλαγμένος από τó σκοτάδι, προς τόν Τάμεσι.

Σε μια στιγμή ο άστυνομικός τόν έχασε έντελώς από τά μάτια του και στάθηκε διατακτικός μη εξαίροντας ποίον δρόμο ν' ακολουθήσθ.

Γρήγορα όμως άπέκτησε τήν έτοιμότητα του και σάν να τόν ώδηγούσε τó ένστικτο, άκολούθησε κι' αυτός τήν διεύθυνση τού ποταμού.

Έτρεχε στήν τύχη με τó πιστόλι στο χέρι, έτοιμος να πυροβολήσθ. Ύστερα από λίγες στιγμές καθώς έστριβε σε μια λεωφόρο ακριβώς πλάι στόν ποταμό, άντίκρουσε μπροστά του και σ' όκητι άπόστασι μέσα στο σκοτάδι, τη σιλουέτα τού καταδικωμένου Στήλ.

Σήκωσε τó πιστόλι του και πυροβόλησε επανειλημμένως. Οι σφαίρες του όμως άστόχησαν όλες και ο καταδικωμένος άρχισε να τρέχη γρηγορότερα μεγαλώνοντας όλοένα τήν άπόστασι πού τόν χώριζε από τόν άστυνομικό.

Ο Τζέκιλ είδε τότε ότι ο Στήλ θά τού έφευγε και καταδύλλοντας μίαν έντατική προσπάθεια στήν όποιαν συνέκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις, εξακέρδισε τη χαμένη άπόστασι.

Είχαν φθάσει τώρα στην άριστερή προκυμιά κι' έτρεχαν κατά μήκος της όχθης τού ποταμού. Τό φώς των φαναριών μόλις κατάρθωνε να διασπείη τήν πυκνή ομίχλη. Έν τούτοις όμως μέσα στο άμφίβολο αυτό φώς, ο Τζέκιλ διέκρινε τά χέρια τού κακοποιού να κινούνται έλεύθερα, καθώς έτρεχε.

Είχε κατορθώσει φαίνεται να απαλλάγθ από τις χειροπέδες και αυτό τόν διηκόλυσε εξαιρετικά στήν άπεγνω-

σμένη φυγή του.

Ο άστυνομικός για μια στιγμή σκέφθηκε πως θά τού ήταν πολύ δύσκολο να συλλάβη τόν Στήλ πού όλο και άπομακρυνόταν και τó σκοτάδι της νύχτας μαζί με τήν ομίχλη τόν έκρυβαν.

Έξαφνα φάνηκαν να έρχονται από τήν αντίθετη διεύθυνση τρεις άστυνομικοί. Είχαν άκούσει τούς πυροβολισμούς κι' έτρεχαν προς τó μέρος όπου έπεσαν.

Ο Στήλ θρέθηκε εξαφνικά σε πολύ δύσκολη θέση και για να άποφύγη τη βέβαιη πιά σύλληψί του, σκέφτηκε για μια στιγμή να κρυφθί κάπου, αλλά δεν εύρισκε μέρος κατάλληλο κι' άν τó έβρισκε θά πλανόταν σάν ποντικός στή φάκα γιατί ήταν αδύνατον να ξεφύγη από τά βλέμματα των τεσσάρων τώρα άστυνομικών.

ΜΙΑ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΠΑΛΗ

Τρέχοντας όμως θρέθηκε μπροστά σε μια γέφυρα. Τήν πέρασε κάτω από τήν βροχή των πυροβολισμών των άστυνομικών και θρέθηκε στή δεξιά όχθη τού ποταμού. Οι άστυνομικοί όμως όλοένα κέρδιζαν έδαφος και ο Στήλ έχανε δυνάμεις.

Τό κυνηγητό έξηκολούθησε επί άρκετήν ώρα ακόμη χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Οι άστυνομικοί δεν μπορούσαν πιά να πυροβολήσουν γιατί είχαν άδειάσει τά πιστόλια των.

Η κατάσταση παρουσιαζόταν τώρα πολύ κρίσιμη όταν συνέβη κάτι τó άπροσδόκητο. Ο άσύλληπτος Στήλ βρέθηκε για μια στιγμή ένανω σε μια γέφυρα κι' ανάμεσα στους άστυνομικούς πού τόν κυνηγούσαν.

Δεν ύπήρχε πιά έλπίς σωτηρίας. Θά πεφτε από στιγμή σε στιγμή στα χέρια των άστυνομικών. Η σκέψη του πλημμύρισε από χίλια δυο πράγματα πού θά έπακολουθούσαν τήν σύλληψί του. Τό ένστικτο τού λυτρώμού έζύπνησε μέσα του και με μίαν άποφασιστική κίνηση ρίχτηκε στα νερά τού ποταμού. Ο Τζέκιλ τόν ήκολούθησε. Τά σκοτάδια της νύχτας σκέπασαν τούς δυο άνθρώπους.

★

Τήν άλλη μέρα σ' όλο τó Λονδίνο μιλούσαν για τόν ήρωισμό τού Τζέκιλ ο όποιος, για να συλλάβη τόν άρχηγό της συμμορίας «Άσύλληπτο», τόν Στήλ έπεσε στόν Τάμεσι και πνίγηκε μαζί του ύστερα από μίαν άνέκφραστη σέφρική και άπόγνωση πάλης.

Μιλούσαν και για τήν κυρία Κάρτεν πού σκότωσε τόν άνδρα της και ή όποια ώμολόγησε ότι με τήν βοήθειά τού Στήλ τόν έδολοφόνησαν στο γραφείο του.

Στήν άστυνομία τήν ώδήγησαν οι παλιοί φίλοι τού μισητού δολοφόνου, οι όποιοι έσπευσαν να εξαφανισθουν άμέσως.

Η κυρία Κάρτεν κλείστηκε στή φυλακή τήν ίδια μέρα πού έβγαине ο άνεψιός της Στάμ Άρμυς.

Η δίκη της έπροκάλεσε ζωηρόν ένδιαφέρον στο Λονδίνο και ή ωραία κυρία Κάρτεν κατεδικάσθ σε ισόβια δεσμά.

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΙ ΙΕΡΟΦΑΝΤΑΙ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ.

Τὰ φημισμένα αὐτὰ ὀνόματα, πού γιὰ ὅλο τὸν κόσμον ἀποτελοῦν τὰ σύμβολα τοῦ Παρισινοῦ γούστου καὶ τὸ γόητρον τῆς Γαλλίας ἔχουν τὸ καθένα τους τὴν ἱστορία του. Εἶνε ὀνόματα καινούργιας δόξας, πού ἡ φήμη τους, γιὰ ὀλόκληρες γενεές θὰ μεταβιβάζεται ἀπὸ μητέρα σὲ κόρη. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἱστορίες αὐτὲς πού θὰ διαβάσετε εἶνε ἀπὸ μιὰ ἐπιβράβευσις γιὰ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὸ θάρρος τῶν ἀνθρώπων γιὰ τοὺς ὁποίους ἐγράψαν. Μπορεῖτε ἄλλωστε νὰ κρίνετε καὶ μόνοι σας.

Ζάν Λανθέν

Ἡ κ. Λανθέν πού εἶναι σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μινιμαλίστριες τοῦ Παρισινοῦ καὶ προσιτάτοις σὲ κάθε ἐκδήλωσι γιὰ τὴν δόξα τῆς γαλλικῆς μόδας, ἀρχισε τὴν καριέρα της ταπεινὰ, σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν ὡς μαθήτρια σὲ κάποιο ἀτελιέ. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, τὴν συναντοῦμε μὲ ὀνόματι πιά σὲ μιὰ μικρὴ καμαρούλα, στὴν ὁποία, ὡς ὅσοοι ὅλες οἱ μεγάλες κυρίες συναντιζόνταν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια τῆς δημιουργοῦ, τὰ καπέλλα γιὰ τὰ ὁποία μιλούσε ἡδη ὅλο τὸ Παρίσι.

Ὑστερα ἡ νεαρὰ μὸδίστα ἀρχισε νὰ ντύη τις κόρες τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν, ὥσπου τὸ 1890 γεννήθη ἡ οἰκὸς Λανθέν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα διαμερίσματα τοῦ Σαιντ-Ονορέ. Ὁ ὥραιος αὐτὸς αὐθεντικὸς θρόνος εἶναι ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τῆς κ. Ζάν Λανθέν.

Λουσιέν Λελόγκ

Ὁ Λουσιέν Λελόγκ, ἐγγνώρισε τὸν ἑρωτα τοῦ ἐπαγγέλματός του μαζί με τὸ μητρικὸ του γάλα. Τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε στὸ ραφεῖο πού διατηροῦσαν οἱ γονεῖς του στὴν Πλάς Μαντελέν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ διδάχθηκε τὰ μυστικά τῆς τέχνης του. Μόλις ἀρχισε νὰ ἐργάζεται μαζί με τοὺς γονεῖς του, ὁ πόλεμος δέκαψε ἐξαιρέτικα τὴν καριέρα του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐπαναρχισθῇ μετὰ τὴν ἀνακατασκευὴ. Ἡ ἐπιτυχία τὸν ἐστεφάνωσε γρήγορα. Τὸ 1924, πού ἐγκατεστάθη, στὴν Λεωφόρο Μαρτινιὸν ἦταν ὁ πρῶτος καὶ ὁ πρῶτος φημισμένος ἀπὸ τοὺς πρῶτους συναδέλφους του. Σὲ λίγο ὁμιλοῦσε ἡ κρίσις. Ὁ Λουσιέν Λελόγκ τὴν ἠγνόησε: Χωρὶς δισταγμὸ ἀρχισε νὰ δημιουργῇ νέα μοντέλλα. Ἀπὸ τότε τὸ ὄνομά του εἶναι γραμμένον με φωτεινὰ γράμματα στὴν ἱστορία τῆς γυναικείας ἀισθητικῆς.

Ρομπέρ Πιγκέ

Ὁ Ρομπέρ Πιγκέ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους καινούργιους καλλιτέχνες τοῦ εἴδους του. Ἀπὸ τὸ 1934 — χρονολογία πού φάνηκε τὸ ὄνομά του γιὰ πρώτη φορά στὶς ἐφημερίδες τῆς μόδας — ἡ ἐπιτυχία δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ἐγκατεστάθη στὸ Ρόν-Πουάν τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Τίποτε δὲν ἦταν κείνον πού θὰ προώριζε τὸν Ρομπέρ Πιγκέ γιὰ ῥάφτη. Στὴν ἀρχὴ εἶχε μὴν, στὴν ἐργασία τοῦ πατέρα του, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τραπεζίτες τῆς Λωζάννης. Τὸ πεζίτες τῆς Λωζάννης.

1920 ὁμιλοῦσε πῆγε στὸ Παρίσι, παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τῆς οἰκογενείας του γιὰ νὰ γίνῃ σχεδιαστής, με καθηγητὴ τὸν Πωλ Πουαρέ. Ὑστερα πῆρε ἀντίρρηση μαθημάτων ἀπὸ τὸν δίδωμο σχεδιαστῆ Ρέν-ερεν καὶ μετὰ ἀπὸ δύο χρόνων τυχοδιωκτισμῶ, ἀπεφάσισε νὰ ἐβρῇ τὴν τύχη του στὸ Παρίσι. Καὶ πράγματι, δὲν ἀργησε γιὰτὶ ἐπαρῶς ματοποίησε πολὺ γρήγορα τὰ δεινὰ του, πού ἀρχισαν νὰ τὸν ἀπαγορεύουν ὅταν ἀκόμα ἦταν μαθητὴς σ' ἕνα ἐλβετικὸ σχολεῖο καὶ τοῦ παραδίδε οἱ δασκάλους τ' αὐτὰ. Ἐλέγοντας ζωγραφισμένα μέσα στὰ τετράδιά του διάφορα κροκέ τῆς γυναικείας μόδας.

Σανέλ

Τὸ 1913 στὴν ὁδὸ Καμπὸν ἐγκατεστάθη μιὰ μικρὴ μὸδιστρούλα πού τὸ ὄνομά της ἦταν Γαβριέλλα Σανέλ. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κοπέλλα με μεγάλο γούστο καὶ δυνατὴν αἰσθητικὴ, γιὰ μιὰ καλλιτέχνη.

Σιαπαρελλι

Ἡ κ. Σιαπαρελλι παρνε μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι μετὰ τῶν Παριζιάνων ὁμοτέχνων της. Ἡ τόλμη τῶν ἐπινοήσεών της καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐμπνευσμένης της ἔφτασαν γιὰ νὰ μὴν στὰ μὴν στικὰ τῆς μοντέρνας τεχνικῆς καὶ νὰ πρωτοτυπῇ ἀνεξίτηλα. Εἶναι κόρη ἑνὸς μεγάλου Ἰταλοῦ ἀστρονόμου πού πέρασε δασκαμένους, ἀλλὰ φτωχὸς, ὅπως ὅλοι οἱ σοφοί. Στὶς Βρυξέλλες πού διέμενε μερικὰ χρόνια, χωρὶς πόρους, κάνοντας πλεχτὰ γιὰ ὠρισμένον κύκλο ἀκυριῶν τοῦ κόσμου, τὴν βοήθησε ἀρκετὰ ἡ πρέσβειρά της Ἰταλίας. Ὑστερα ἐγκατεστάθη στὸ προάστιο Σαιντ-Ονορέ τῶν Παρισίων, σὲ μιὰ μικρὴ σοφίτα, καὶ ἕνα χρόνο ἀργότερα, φημισμένη κάπως, μετοίκησε στὴν πλατεῖα Βαντόμ ὅπου τὴν ἐπισκέπτεται ἔκτοτε μιὰ ἀνθρωποπλήμμυρα πλούτου καὶ ὁμορφιάς.

Μαρσέλ Ροκάς

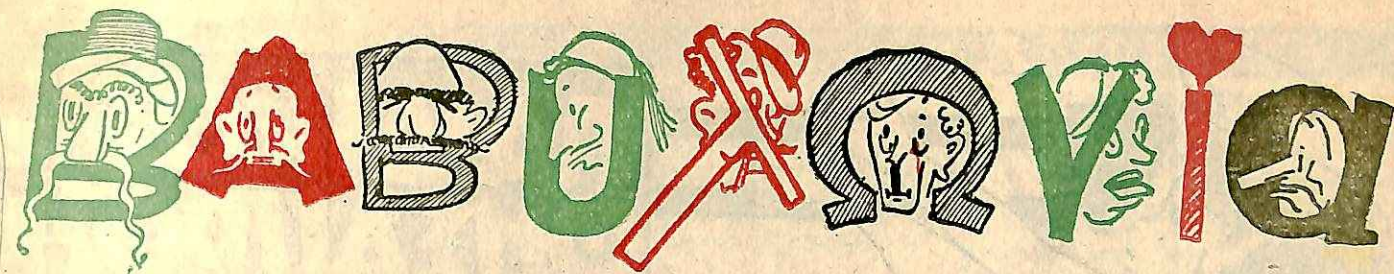

Ὁ Μαρσέλ Ροκάς, εἶναι ἕνας ἀνθρώπος νέος, πού ἐτελείωσε τὴ νομικὴ σχολὴ καὶ γνῶρισε ὅπως ὅλοι οἱ τοιμητοὶ νέοι πολλὰς ἀπογοητεύσεις στὴ ζωὴ. Ὅταν ἐπαντρεύθηκε, τότε μόνον ἀπεφάσισε γιὰ τὸ μέλλον του. Βλέποντας τὰ φορέματα τῆς γυναίκας του, τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τὰ κρεάρῃ μόνος του. Καὶ ἔφτασε αὐτὴ ἡ ἰδέα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ ἡσυχία. Ἀρχισε νὰ ονειρεύεται ἕνα ὁλοκρῶς πεπικῆς. Καὶ ἐπειδὴ πολὺς ἄλλοι φορέτ νὰ δνεῖρα πραγματοποιοῦνται, ἔλεγε σὲ μερὰ τὸν πρῶτον δικηγόρο ἱεροφάντη τῆς γυναικείας αἰλουέτας. Οἱ πρῶτες συλλογές του με τὶς τοιμητρὲς γραμμές τους, ἐσημείωσαν ἐπανάστασι, γι' αὐτὸ καὶ τὸ στυλ «Μαρσέλ Ροκάς» — ἕνα στυλ νέου καὶ χαριτωμένου — ἐπεβλήθη τόσο γρήγορα καὶ σὲ σημείον τέτοιο, πού νὰ ἀπασχολῇ τρομερὰ τὴ γυναικεία καλαισθησία.

Ἡ δευτέρη ΜΑΡΙΑ ΜΕΛΑΤΟ: Γιὰ τὰ μάτια

Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ θάψω τὰ μάτια μου γιὰ λόγους ἐπαγγελματικούς. Βάψω τὰ βλέφαρά μου, θάψω μιὰ μαύρη γραμμὴν στὰ φρύδια μου καὶ σὺν τῷ πρόσωπῳ μου ἕνα κοκκινωπὸ κερὶ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ σὺν ἐγαίνω στὴ σκηνή, τὸ κοινὸν με ἐλέπει σὺν νάχω τὰ φυσικά μου χρώματα. Ἐξω δὲ ἀπὸ τὴ σκηνὴ δὲν θάψω τὰ μάτια μου καὶ ὑποστηρίζω ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ θάψουν τὰ μάτια τους, γιὰτὶ: Πέρασε, εὐτυχῶς, ὁ καιρὸς πού ὑπῆρχαν βλέφαρα θαρρεῖα ἀπὸ τὶς τύψεις ἐνὸς ἀκοιτινοῦ παρ' ὁμοῦ. Ὅτι οἱ γυναῖκες πού θάβουν ριμὲς στὰ τοῖνορά τους, μοι ἀξούν σὺν νὰ ἔχουν κάμει ἕνα μακρινὸ ταξίδι μετὰ τὸ τραῖνο, καθήμενες διαρκῶς στὸ παράθυρο καὶ παίρνοντας σὲ πρῶσωπο ὅλο τὸν κοινὸν τῆς ἀπομονωμένης. Σήμερα ὅλοι μας τείνομε πρὸς τὴν φυσικὴ ζωὴ καὶ ὁ ἥλιος κι' ὁ ἀέρας εἶνε ἀπονοῦδι ἐχθροὶ μετὰ τὸ θάψιμό τῶν ματιῶν.

Οἱ οὐσίες τοῦ θαψίματος ἐρεθίζουν τὰ μάτια καὶ δημιουργοῦν ἀνάστες ἀρρώστειες σ' αὐτὰ.

Ἡ Σμυρνιά καὶ ὁ...

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

ΣΑΣΙΡΝΤΙΣΑ, κόρα-Φροζυλάνθη μου, τὴν Τετάρτη πού μὰς ἱπέρασε μ' ἐκείνην τὴν ἀναθεματισμένη τὴν κουφόβρασι, καὶ ἱφώνα-ζα τοῦ μπατζανάκη μου τοῦ Τιμολέων, νὰ κάνωμε κομμάτι σεργιάνι.

Ποῦ θὲς νὰ σεργιανίσωμε; μοῦ κάνει ὁ Τιμολέων. Πάμε στὴ Κολώνες τοῦ Ὁλυμπίου Διός;

Καλὲ σύ, Τιμολέων, τοῦ λέω, ἀπὸ πού σὲ ἱφέρανε; Δὲν εἶδες μπρέ, πού ἱθάλανε μπαρμακλικία στὴν κοιλῶνες, κι' ἀφήνουνε μοναχὰ τὴν τουρίστες νὰ περνᾶνε; Τότες πάμε στὴν Ἀκρόπολι!

Δὲν ἱθαλάθηκα ἀκόμα... Κάτσε κομμάτι νὰ λωλαθῶ κι' ἀπ' ὑστερὶς ἀνεβαίνω! Δὲν τὸ ἤξερα πὼς ἱπέρασε γιὰ μιὰ σταλτίτσα ἀγέρα ν' ἀνέβω στὴν οὐρανοί. Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναῖ! Μὲ παίρνεις μπῖνα νὰ ἔρχω;

Καλὲ σύ, Μαρίτσα, μοῦ λέει ὁ Τιμολέων. Πρῶτὴ βολὰ, καλὲ σύ, θ' ἀνέβης σὲ κουλὲ;

Ὁγεσκε. Ἰπῆγαίνα, δμως, τότες πού ἤμουνα σὸ σκολεῖο καὶ ἱκάνωμε κατσαμάκια... Μὰ δὲν ἔχει, καλὲ σύ, Τιμολέων, ἄλλο μέρος γιὰ σεργιάνι;

Τὸ Ζάππειο... Τώρα τὸ ἤβρες! Δὲν τὸ ἤξερα, μάτια μου, νὰ πάω νὰ κάτσω καρσὶ στὴν μπῶνες καὶ ν' ἀκούω τὴν κλάψες τῶν παιδιῶν τους!

Πάμε τότες στὴ Γλυφάδα;

Γιὰ νὰ δῶ πάλι κανένα τσιρτσιπλάκη, ἀπ' αὐτοὶ πού γυρίζουνε τσιτσιδοὶ στὸ Καί; Δὲν ἱσφάζανε, Τιμολέων. Ἀσε. Θὰ κάτσω καλύτερις στὸ σπίτι. Ἐτσι, μπάρεμ, δὲ θὰ συχιστῶ μέρα πούνη σημερά. Ἀμὲ στὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ, Τιμολέων.

Καὶ τὸν ἱφῆκα, κόνα-Φροζυλάνθη μου, τὸν Τιμολέων καὶ ἔφυγε. Καὶ ἱκασα μετὰ ὁλο ἐκεῖνο τὸ λιλιρῖδι καὶ ἐάναψα καὶ ἱκόρωσα, μὰ δὲν ἱβγηκα σὸ σεργιάνι. Σάμπως ἔχει καὶ κανένα παραλέλι, κόνα-Φροζυλάνθη μου, νὰ πάη κανέναν νὰ πάρη κομμάτι ἀγέρα; Πούθετα δὲν ἔχει.

Ὁ Λεβαντίνος καὶ ἡ...

ΕΞΟΧΗ

ΚΑΘΕ φορά, μὲν σέρ, πού ἔρχεται λ' ἐτέ, λέξ ὁμ, συνηθίζαν νὰ πηγαίνουν ἐξοχή. Λέ τούτ' Ἀτέν, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, τρέπεται ἀν φυῖ. Ἐλα, μὲν Κρίστ καὶ Παναγιά! Μαῖζον δὲν κατοικεῖται αὐτὸ τὸν καιρὸ!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μὲν σέρ, ἀδείαζει λὰ βίλ καὶ στὶς ἐξοχὲς λὲ μὲν ἐμφανίζεται πατεῖς με πατῶ σε. Βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάστασι, σκέφθηκα ὅτι ἦταν μπωκοῦ προτιμώτερο νὰ παραθερίσω ἐφέτος ἱσὶ.

Ἐφυγα, ἄλλο, ἀπὸ τὴν Βουλιαγμένη, ὅπου ζ' ἀμπίτ συνηθως, καὶ νοίκιασα ἕνα σπιτάκι ἀ Βλασσαροῦ. Καὶ πέρασα ζάχαρι, μὲν σέρ. Σὺκρ. Τούτ' ἀ—φαί, σὺκρ! Σὶ τί νὲ κρουὰ πά, ράτα καὶ τὸ Μπάμπη τὸ Στραβά-ρατα!

Ἰλ ἔτ' ἐν μωβαλ γκαρσόν, μαὶ ὡσὶ ἐν γκαρσόν τρέτζιμάλι.

ΖΑΝ ΤΖΩΡΑΣ

ΝΤΑΡΑΣ ΑΝΤΑΡΑΣ

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ζακυθιανέ, δὲ σὲ χωνέ—, καὶ δὲ μοῦ κάνει κόπο, νὰ σὲ βουτή— καὶ σὰ γαλὶ νὰ σὲ ἀφή— στὸν τόπο!

Φύγε ἀπὸ 'δῶ καὶ μὴ σὲ δῶ νὰ ἐνοχλῇς τὴ Μαίρη, γιὰτὶ ἀν—φὰς θὲ νὰ τὶς φὰς καὶ μέρα μεσημέρι!

Ρέ, μετὰ μέ—, σουρουκλεμέ, δὲ σουπα μὴν τὰ θάνης, γιὰτὶ ἐσὺ ἀπὸ τὸ ἐσὺ— σὸ τέλος θὰ πεθάνης; Νίπτω τὰς χεῖ—! Κι' ἀφοῦ ἱοχὺ δὲν ἔχεις νὰ χτυπήσης, φύγε σκυφτὰ— μὴ σὲ προφτά— ὁ Φώντας ὁ...

Πσιόνα, μωρέ, θὲς νὰ θαρέ—; Ἐμένανε νὰ δειρῆς; Σ' ἐμένα λέ—, μωρὲ χαλέ, ὅτι θὰ με φινίρης;

Βρέ, δὲ με νιό— καὶ ἄλλη μιὰ στὴ φυλακὴ νὰ πάω, μὰ τὸ μουστὰ—, δὲ με θαστῶ τίποτα, νὰ σὸ ράω!

Γιὰ τσακωμὸ καὶ σκοτωμὸ ἐγὼ εἶμαι ἀμόντε, καὶ σὸν καυγὰ ἔχω ξεβγά— τὸν πρῶτον γενναῖο κόντε! Ἐφ' σκοτῶ— ὡς ἐκατὸ τριανταδὺ ἐφέτος. Κι' ἔλα εὐθὺς νὰ... σκοτωθῇς, ἀφοῦ τὸ θὲς...

ΝΤΕΡΒΙΣΗΣ

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

Ὁ Ἀρμένιος καὶ ἡ...

ΕΙΡΗΝΗ

ΚΙΟΥΖΕΛ ἱφῶς μου, καὶ σὺ Κιρκὸρ Κουτουλιάν, σὲ ἱκαφενὲ Ντουργούτι ἤρετ καὶ ἱκατισμένους κοντὰ μου ἔκανε. Ἀπὸ Λαχανιασμοῦ τοῦ καταλαβαμένο ἔκα να πὼς ἱσοβαρὸ ἱπράμα ἱτρεχει.

Ἰστέ τί ἐνεταί, μπέ; ἱρωτῶ. Καμμά ἱκότα ἱβουνηγμένο ἔκανες; Ὁγιεσκα, μισοῦ Ἀγ— κόπ...

Ἰστέ τίποτες ἀγὰ; Ὁγιεσκα, μισοῦ Ἀγ— κόπ...

Ἰκατάλαβα, μπέ... Ἀπὸ ἱπατριώτη μας Ἀρτὶν Μπου νταλῖαν ἱπαστουρμά καῖσερ λὴ κλειμμένο ἔκανες...

Ὁγιεσκα, μισοῦ Ἀγ— κόπ. Ἰτς, ἱβουτηγμένο ντὲν ἔκανα.

Ἰστέ τί ἱφοθάσαι, μπέ; —Γιὰ Εἰρήνη, μισοῦ Ἀγ— κόπ. Ἰσουνητὲς ἔνωσι τουρλο— τουρλοῦ ἱτέλουνε, μισοῦ Ἰτσάμπερλαιν ὀγιεσκα ἔλεει, μισοῦ Ντα— λαντιέ — Μαλαντιέ κατόλου παραντεγμένο ντὲ ἱκάνει, μισοῦ Ἐνλάν — Χενλάν σὲ Ἐρμανῖα φυαμένους ἔνεταί, ἱστέ σαματὰς ἔνεταί, ἱπολέμος τὰ ἔνη!

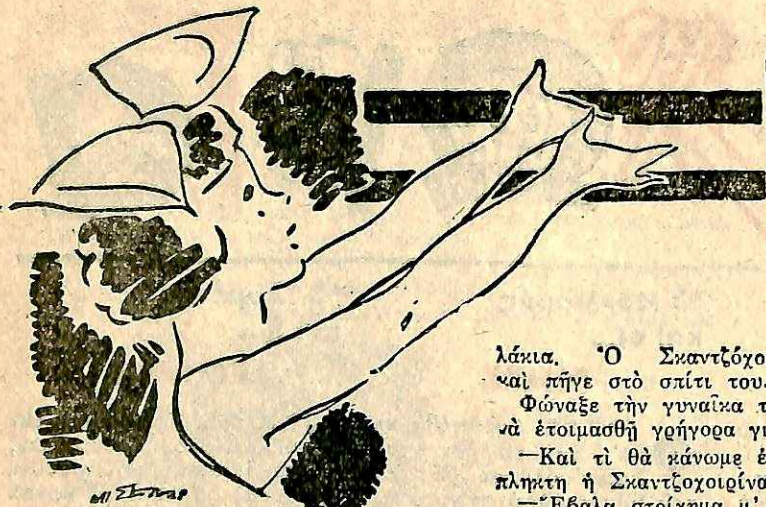
Ἐλασιμένους ἔῖνα καὶ μισοῦ Κιρκὸρ Κουτουλιάν ἱφασκελωμένο ἔκανα.

—Σοῦς, μπουνταλᾶ, τοῦ ἱλέα. Ὅλα ἱπράματα ἱκα— νονημένον τὰ ἱκάνω. Μὲ ἱπατριώτη μευ μισοῦ Ράν— σιμαν ἄλληλογραφημένους ἔ— ἱνα καὶ μεῖο ἱσκόδιο ἱσταλ— μένο ἔκανα.

—Καὶ σκέδιο τί ἔλεει; —Τὰ σοῦ λέω ἀμὰ ἱπρόσεξε ἱτς ἱκουῖετα νὰ μὴ σοῦ ἱφύη. Ἰστέ ἱπράμα σὲ μισοῦ Ράνσιμαν, νὰ ἐρωτήσῃ μισοῦ Ἐνλάν — Χενλάν τί ἱτέλει. Ἐνωσι τὰ πῆ; Ἀφε— ριμ. Ἐνωσι τὰ ἔνεταί. Ὑ— στερὶς μισοῦ Νταλαντιέ — Μαλαντιέ ρωτηγμένο τὰ κά νη. Ἐνωσι νὰ μὴ ἔνεταί τὰ πῆ; Ἀφεριμ. Ἐνωσι νὰ μὴ ἔνεταί. Ὑστερὶς μισοῦ Χι— τλερ, τὰ τέλη ἔνωσι; Ἀφε— ριμ. Νὰ ἱνη. Μισοῦ Ἰτσάμ— πεολαιν ντὲν τὰ τέλη; Ἀ— φερὶμ νὰ μὴ ἱνη. Ἐτσι ὅλοι ἱφχαριστημένοι τὰ εἶνε καὶ ἱπόλεμος ντὲν τὰ ἔνεταί. Κα— ταλαθαμένο ἔκανες.

ΑΓΚΟΠ

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Τό παραμυθάκι μας Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Μιά φορά ήταν ένας παντρεμένος Σκαντζόχοιρος, που τότε ζούσε μέσα στην πολιτεία με τη γυναίκα του και τα παιδιά του και τότε πάλι του κατέβαινε να τραβάει μόνος του για τις έξοχες, για να ξεσκασίσει λιγάκι απ' την κούραση της δουλειάς.

Σ' έναν απ' τους συνηθισμένους του περιπάτους τούρθε ή ιδέα να πάη πέρα στις φτέρες, να ιδή τι γινότανε. Μόλις έφτασε εκεί, βλέπει λίγα δάματα πιδ πέρα να κουνιέται μια φτέρη χωρίς να φουσκ καθόλου άερας. Πλησιάζει περισσότερο και βλέπει τότε μπροστά του έναν Λαγό να τριβεται επάνω στον πράσινο κορμό του φυτού.

— Χμ ! Έκαμε ο Σκαντζόχοιρος κουνώντας το κεφάλι του. Καλά λέν οι άνθρωποι «Λαγός τη φτέρη ετρίβε, κακό του κεφαλιού του». Νά, αν ήταν τώρα ένας απ' αυτούς στη θέση μου, θα σέ κανόνιζε μια χαρά !

— Άς είν' καλά τα πόδια μου, άπηγνη, σε υπερέφανα ο Λαγός. Μά δε μου λές, του λόγου σου, πως τώπαθες και τριγυρνάς μοναχός σου στον κάμπο ;

— Κάνω περίπατο, φίλε μου !

— Χά, χά, χά, έκαμε ξεσπώντας σε γέλια ο Λαγός. Μωρέ, να σου πετύχουν πόδια για περίπατο !

— Γιατί ; Πάς και σου πέρασε ή Ιδέα, κύρ Λαγέ, πως του λόγου σου υπορείς να καταφέρεις πιδ πολλά από μένα ;

— Έτσι μου φαίνεται, κι' αν θέλεις, κύρ Σκαντζόχοιρά μου, δοκιμάζουμε...

— Έκατό φορές !, είπε ο άγκυρωτός φιλοράκος μας. Και μάλιστα με στοίχημα γίλια φλουριά βενέτικα και μια μποτίλια φετινή ρετινίτσα !

— Σάμπως τρελλάθηκες, πατριώτη, ή μπας και θαρρείς πως θα ξαναπάθω τη δουλειά που έπαθα με την χελώνα ;

— Δεν μ' ενδιαφέρει τί έπαθες με τη χελώνα, ούτε σένα να σ' ενδιαφέρει αν είμαι τρελλός. Έδω που σου μιλώ, Δέχεσαι το στοίχημα ή όχι ;

— Άκου λέει, αν δέχομαι ! Έμπρός, και τώρα αν θέλεις !

λάκια. 'Ο Σκαντζόχοιρος συμφώνησε και πήγε στο σπίτι του.

Φώναξε την γυναίκα του και της είπε να ετοιμασθή γρήγορα για το λειβάδι.

— Και τι θα κάνωμ εκεί; ρώτησε εκπληκτική ή Σκαντζοχοιρίνα.

— Έβαλα στοίχημα μ' έναν Λαγό, χίλια φλουριά βενέτικα και μια μποτίλια ρετινίνα, πως θα παραβώ μαζί του στο τρέξιμο και θα τον περάσω.

— Καλέ, τι μου λές, άντρα μου ; Τάχασες μήπως ; Έσθ θα τὰ θάλης με τον Λαγό ; Μη χειρότερα, Θεέ μου !

— Βρε, σόπα σθ, μην άνακατεύεσαι σε δουλειές που δεν ξέρεις. Πάρε μόνο, έτσι για τὰ μάτια, το κομπόδεμα μας, κι' έλα να φύγωμ. Στο δρόμο θα σου πώ.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, κι' οι δυο, κι' όταν πιά ο Σκαντζόχοιρος έπαυσε να κρυφομιλά στη γυναίκα του, ξεκίνη άλλαξε με μιάς, κι' άρχισε να γελώ.

Λίγο πριν φτάσουν εκεί που περίμενε ο Λαγός, το αντίογυνο χώρισε και ή μὲν Σκαντζοχοιρίνα χώθηκε μέσα σε κάτι καλάμια, ο δὲ Σκαντζόχοιρος, με το κομπόδεμα, πήγε να συναντήση τον αντίπαλό του, που έσπλυνόμνος κάτω από κάτι χόρτα, σφύριζε ένα εθιμιο τζαγούδι.

— Έδώ είμαι ! φώναξε ο Σκαντζόχοιρος. Νά και το στοίχημα ! Άρχίζομ ;

— Όπως θές, έκαμε ο Λαγός και σηκώθηκε δείχνοντας κι' αυτός τὰ λεφτά του.

Μετά στάθηκαν και οι δυο στις άκρες των αὐλακιών και με το «τρία» ξεκίνησαν ταυτοχρόνως. Όσπου να κάμη όμως πέντε βήματα, ο Σκαντζόχοιρος, ο Λαγός χανόταν κιόλα στην πιδ πέρα στροφή του αὐλακιού, και ύστερ' από λίγα δευτερόλεπτα έφτασε στο τέρμα. Δεν τούμναν παρά ένα - δυο πεηδήματα μό-

νάχα, για να τεματίση, όταν ξαφνικά απ' το πλανό αὐλάκι κι' επάνω άκριδώς στο σημάδι του τέρματος ξεπετάχτηκε ο Σκαντζόχοιρος !

— Τώρα ήρθες ; Έκαμε στον κατάπληκτο Λαγό, που κύτταζε με γουρλωμένα μάτια.

— 'Ο δύστυχος Λαγός άνέπνευσε βαθείά, και μετά είπε στον νικητή του :

— Τρέχομε μια φορά ακόμα ;

— 'Ο Σκαντζόχοιρος δέχτηκε και τη φορά αυτή ο Λαγός με το «τρία», έγινε άγέρας μοναχός. Δεν στάθηκε όμως τυχερώτερος, τώρα : Γελαστός - γελαστός μπροστά του, στο τέρμα, τούλεγε πάλι εϊρωνικά ο Σκαντζόχοιρος : «Τώρα έφθασες, κύρ Λαγέ !»

— Ε, τί τὰ θέτε ! 'Ο καθόμιρος πρωταθλητής της ταχύτητας του ζωϊκού βασιλείου πήγε να κρεπάρη !

— Άς τρέξομε πάλι, παρεκάλεσε. Κι' έτρεξε, όχι μια, αλλά δέκα, είκοσι, ογδόντα φορές, μα πάντα έβρισκε στο τέρμα τον Σκαντζόχοιρο.

— Κι' ακόμα μια και τελευταία φορά, μπόρεσε να πη λαχανιασμένος.

Μά ο φτωχός δεν πρόφτασε τώρα να φθάση ως τη μέση του δρόμου και εξέπνευσε άμέσως.

Την ίδια στιγμή απ' τις δύο άκρες των αὐλακιών ξεπετάχτηκαν άμέσως, ή κυρία και ο κύριος Σκαντζόχοιρος, που μόλις συναντήθηκαν κοντά στο πτώμα του Λαγού, άργισαν να χοροπηδούν.

— Ε, κύρ Σκαντζοχοιρίνα μου, είπα ο σύζυγος, δεν σου είπα ότι καθώς μοιάζομ τόσο πολύ, ο Λαγός δεν θα καταλάβη τίποτε και θα θαρρώ πάντα πως βλέπει έμένα ; Νά, πως κερδίζουν τα λεφτά, χωρίς να κουνήσωμ ούτε στιγμή απ' τη θέση μας...

ΕΠΗ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ • ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ • ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Οί κατάδικοι

Πρό μηνών ο διοικητής του Κολοράδο της Αμερικής έδωσε χέρι σε δυο καταδικασμένους εις θάνατον καθώς επίσης και οι άρχες του Μισισσιππύ σε πολλούς καταδικασμένους εις ισόβια ή πολυετή δεσμά, γιατί έδέχτηκαν να χρησιμοποιηθούν για επιστημονικά πειράματα και να μολιασθούν με μικρόβια διαφόρων νόσων. Από ετών στα διάφορα κράτη, πολλοί επιστήμονες φυσιολόγοι και μικροβιολόγοι έζητησαν την άδεια να χρησιμοποιήσουν τους καταδίκους για σχετικά πειράματα αντί των μέχρι τότε χρησιμοποιούμενων διαφόρων ζώων και ιδίως πιθήκων, κουνελιών και ινδικών χοιριδίων που ο οργανισμός τους είναι παραπλήσιος με τον οργανισμό του ανθρώπου. Και μερικά κράτη επέτρεψαν αυτό και, ή έχάρισαν το υπόλοιπο της ποινής των καταδίκων ή έμετριάσαν αυτήν, ομολογούμενα ότι ο νόμος μπορούσε να υποχωρήση έπ' όσον έπρόκειτο για πειράματα που ή έπιτυχία τους θα πείσσει τους σπουδαίους έπηρεσίες στην ανθρωπότητα.

Γενικά οί άσכולούμενοι μ' αυτά τὰ πειράματα γιατροί, φυσιολόγοι και βιολόγοι παρατήρησαν ότι πολλά πειράματα που άπέτυχαν επάνω στα ζώα, έπέτυχαν στους ανθρώπους και έδωσαν θανάσιμα αποτελέσματα κι' άλλα, πάλι που πέτυχαν στα ζώα με πολύ καλά αποτελέσματα, άπέτυχαν στους ανθρώπους.

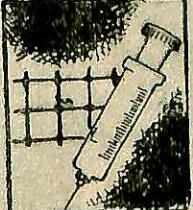
Οί σχετικές έπίσημες επιστημονικές στατιστικές παρέκλιναν πολλές κυβερνήσεις να χορηγήσουν σε διάφορους καταδίκους χάριτες.

Υπέρ και κατά των αποφάσεων αυτών έγιναν πολλές συζητήσεις και προεβλήθη πολλές άβυσσος τόσο από τις έφημερίδες και τὰ διάφορα έπιστημονικά περιοδικά όσο και στις σχετικές συνεδριάσεις των ύπουργικών συμβουλίων, των έκκλησιαστικών άρχων και του επιστημονικού κόσμου.

Οί επιστήμονες έχουν γενικώς τ'ν γνώμη ότι πρέπει χάριν αυτής της έπιστήμης και για το γενικό καλό της ευημερίας της ανθρωπότητας να επιτρέπονται οί πειραματισμοί αυτοί έστω και αν τὰ μέσα του πειραματισμού είναι σκληρά και άφαιρούν τη ζωή πολλών ανθρώπων, γιατί μόνον με μεγάλες θυσίες κατορθώνεται το καλό.

Αντίθετα ή Έκκλησία λέει ότι δεν έχει το δικαίωμα ο άνθρωπος να πειραματίζεται, έστω και για το γενικό συμφέρον, επάνω σ' έναν όμοιο του και να τον βασανίζει και έως και να του άφαιρή τη ζωή, την οποία δεν του την έδωσε ή έπιστήμη.

Η δικαιοσύνη συμφωνεί με την Έκκλησία και λέει ότι το να καταδικασθή ένας άνθρωπος σε θάνατο είναι πράξις έπιβεβλημένη και γίνεται κυρίως χάριν παραδειγματισμού, αλλά το να υποχρεώνεται από την ίδια πολιτεία να υπομνήη στα βασανιστήρια του πειραματισμού, να μολοιάζεται με τὰ μικρόβια των διαφόρων άσθενειών που πολλές φορές τον βασανίζουν και τον φέρουν τον θάνατο, αυτό είναι έθιμο άγρίων και άπολιτιστών λαών και αντίθετο στην έννοια της δικαιοσύνης, άδικα φερον αν αυτό γίνεται συστηματικά.

Τό χέρι

Από τότε που γεννήθηκε ή Ανρικήτα Ντράβε από το Λός "Αντζελες" αίσθανόταν κάποιο προστατευτικό χέρι να την ακολουθή και να την προστατεύη, και ποτέ δεν την έγκατέλειψε σ'λη της τη ζωή.

Ήταν αντιπρόσωπος κάποιου καταστήματος μόδας και γι' αυτό ήταν ύποχρεωμένη διαρκώς να ταξιδεύη. Τις περισσότερες φορές ενώ όλα τὰ είχε έτοιμα την τελευταία στιγμή έχανε το τραίνο, το βαπόρι ή το άεροπλάνο.

Τό καταπληκτικό ήταν πως όσες φορές ανέβαλε το ταξίδι της το τραίνο ή το άεροπλάνο που έπρόκειτο να φύγη πάθαινε κάποιο δυστύχημα, κατὰ το ταξίδι του.

Την πρώτη φορά που έπρόκειτο να φύγη με το άεροπλάνο της γραμμής Λός "Αντζελες-Φιλαδέλφεια ή "Ανρικήτα κράτησε μια θέσι, μα μια ώρα πριν φύγη το άεροπλάνο ανέβαλε το ταξίδι της. Αυτό λοιπόν το άεροπλάνο με το όποιον έπρόκειτο να ταξιδεύη κατά την προαίρεσή του στο άεροδρόμιο της Φιλαδέλφειας έπαθε άναφλεξή της δεξαμενής της βενζίνης και κατεστράφηκε στη στιγμή. Από το πλήρωμα και τους έπιβάτες του μόνον δυο έσώθηκαν.

Αν και πολύ συγκινήθηκε απ' αυτό το συμβάν ή "Ανρικήτα δεν έδωσε και πολύ σημασία. Μετά έξη μήνες το τραίνο που έπρόκειτο να ταξιδεύη μα που ανέβαλε το ταξίδι της την τελευταία στιγμή, κατά-πιν νεωτέρας διαταγής του καταστήματος που αντιπροσώπευε, έξετρεχίσθη καθώς πέραγε μια γέφυρα.

Επ' τέλος, για να ήσυχάση πιά απ' την διαρκή ταραχή της και τους φόβους της άπεφάσισε να παντρευθή και να γυρίση πιά στο σπίτι της μαζί με τον άρραβωνιαστικό της Χάρρυ Φλιντ. Αυτό το ταξίδι του γυρισμού στο σπίτι της θα ήταν και το τελευταίο της.

Τό ταξίδι γίνηκε στις 14 Αύγουστου του περασμένου χρόνου. Οί δυο άρραβωνιασμένοι άνέβηκαν στο τραίνο των 18,40 που έφευγε από το Λός "Αντζελες. Η "Ανρικήτα Ντράβε άφου τοποθέτησε στη θέση της την θάλιτσα της ξανακατέθηκε για να πάη να τηλεφωνήση κάπου, έχοντας ύπ' όψει ότι το τραίνο θάφευγε σ' ένα τέταρτο.

Όταν όμως γύρισε το τραίνο είχε φύγει και μαζί μ' αυτό ο άρραβωνιαστικός της, ο όποιος νόμιζε πως θα έ "κότ" στην τσουλέττα του θαγηνιού. Είπε άδύνατο να περιγραφή ή άγωνία της "Ανρικής. Τό άόρατο γέρι την βόηθησε κι' αυτή τη φορά, μα ο άρραβωνιαστικός της...

Ήταν ή μόνη φορά που δεν δικαιο-λογήθηκαν οί φόβοι της και δεν συνέβη κανένα δυστύχημα. Τρεις ώρες άργότερα έλάμβανε τηλεγράφημα του άρραβωνιαστικού της που της έλεγε ότι έφθασε καλά κι' άνησυχούσε γι' αυτήν. Την άλλη μέρα συνάντησε τον άρραβωνιαστικό της και σε δύο μήνες παντρεύτηκαν.

Τὰ βιβλία

Από της στήλης αυτής είδαμ ως τώρα μιάν ολόκληρη σειρά στατιστικών που ανταποκρίνονταν στις θεωρητικές και μηχανικές προόδους των διαφόρων πολιτισμένων λαών. Σήμερα θα μιλήσωμ για το βιβλίο, που παντού και πάντοτε χρησιμοποιε- ως το εύκολότερο, οικονομικότερο και καλύτερο μέσον για την διάδοσι των τεχνών, των επιστημών, των γραμμάτων, των έπαγγελμάτων, των ταξιδιών και γενικά της πνευματικής τροφής των ανθρώπων πάσης ηλικίας, παντός φύλου και πάσης φυλής και ως το κυριώτερον μέσον της διάδοσως του πολιτισμού. Έπειδή ο επιστήμων δεν μπορεί ν' άποκτήση τις εκατοντάδες των βιβλίων που θα του έπαικουν στις έρευνές του, κι' ο σπουδαστής δεν διαθέτει τα μέσα ν' αγοράση όσα βιβλία του χρειάζονται καθώς επίσης και ο άπλως διανοούμενος, γι' αυτό ιδρύθησαν στα διάφορα κράτη του κόσμου οί "Εθνικές, Δημόσιες και Λημοτικές Βιβλιοθήκες ως και παρομοίου είδους άναγνωστήρια από τὰ διάφορα έπιστημονικά και κοινωνικά ιδρύματα. Σήμερα ύπάρχουν μόνον στην "Αμερική 160 Δημόσιες Βιβλιοθήκες που ή κάθε μια έχει περισσότερους από 100 χιλ. τόμους βιβλίων διαφόρου περιεχο- μένου.

Με αυτά που άνέφερα παραπάνω δεν θα πη πως τις περισσότερες και πλουσιότερες βιβλιοθήκες έχουν και τὰ πιδ παλαιά και προσημένα σε πολιτισμό κράτη, γιατί σ' αυτό το σημείο παρατηρείται συχνά το αντίθετο. Έτσι στις "Ηνωμένες Πολιτείες της "Αμερικής, στον Νέο δηλαδή Κόσμο, αυτές οί 160 βιβλιοθήκες του, έχουν συνολικώς 46.000.000 βιβλία. Αμέσως κατόπιν έρχεται ή Ρωσία με 106 βιβλιοθήκες που περιλαμβάνουν 39.500.000 τόμους βιβλίων. Και τέλος κατά σειράν ή Γαλλία με 78 βιβλιοθήκες, ή "Ιταλία με 69, ή "Αγγλία με 51, ή Γερμανία με 11, και τελευταία ή "Ιαπωνία με 9 βιβλιοθήκες, που περιλαμβάνουν συνολικώς 3.500.000 βιβλία.

Από τὰ παραπάνω βλέπομ πως κράτη παλιά σε πολιτισμό και παραδόσεις όπως ή "Αγγλία, ή Γαλλία, ή Γερμανία και ή "Ιταλία έχουν, σχετικώς, τις λιγώτερες βιβλιοθήκες και κατ' ακολουθίαν και τὰ λιγώτερα βιβλία. Άρα συμπεραίνωμ πως ο πολιτισμός και ή πνευματική πρόοδος ενός λαού δεν πρέπει να είναι, άπαράθιτος, άνάλογος με τον άριθμό των βιβλίων που κυκλοφορεί και κατέχει ένα κράτος. Έξ άλλου μεταξυ της "Αμερικής και της Ρωσίας και των κυριωτέρων ευρωπαϊκών κρατών που άνεφάρμα παραπάνω ύπάρχει και ή διαφορά του πληθυσμού. Μά και χωρίς αυτήν τη διαφορά ο πολιτισμός ενός κράτους δεν προάγεται μόνο από το βιβλίο. Πρέπει να ύπάρχουν και πολλά έπιστημονικά ιδρύματα, και Πανεπιστήμια, ειδικές σχολές άνωτέρας μορφώσεως, πρακτικές, έπαγγελματικές, λυστιοτά, επιστημονικά έργαστήρια, αίθουσες διαλέξεων, αίθουσες συναυλιών, θεαμάτων, κλπ. Βέβαια σ' όλα αυτά το βιβλίο ύποβοηθεί και βελτιώνει τις διάφορες κατευθύνσεις του πνεύματος.

ΔΙΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ 20 ΕΡΕΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 14 του παρόντος

1. Τους κορμποράνους. (φολακροκόρα- κας).
2. Το παγκόσμιο ρεκόρ (γιατί ύπάρχει και τέτοιο) είναι 14 πόδια και 9 1/2 ίντσες.
3. Από ζώον (79 μέρη) και όευνό- νον (21 μέρη). Έχει μέσα του ένα χιστό ανθρώκινόν όξύ κι' άρκετούς υδρατμούς.
4. Ο Βαρολόμαϊος Ντιάζ (Πορτογά- λος) το 1486. «Τρικιμιόδεσς».
5. Η προσβολή του νατιού μινελοβ.
6. Ο Φουκόλ, το 1848. Ο Έβισον το 1880.
7. Ένός μικρού μέρους της Θεσσαλίας, μεταξύ των ποταμών Ένιπέως και Αίσαωπο, το όποιον κατακείτο από τους Μυρμηδόνας και στο όποιον έ- χτισε την πόλι «Ελλάδα» ο Δευκα- λίων.
8. Δυναμίς της συνθήκης των Παρισίων του 1763.
9. Την 13ην Φεβρουαρίου 1853 στη Βε- νερία.
10. Οί Έβραίοι επί βασιλείας "Ηρώδου, όταν για να καταγράψουν τὰ μετέ- πειτα σφαγιασθέντα 14.000 νήπια, έσημαίωσαν τὰ σπείτα των έρεφών με καπνούς άναμμένην δάσαν.
11. Την 13ην Οκτωβρίου 1904, στο χω- ριον Σιάστια της Καστορίας.
12. Η άγελάδα.
13. Γρανικό, Έσσαφ και Γαυγαμήλιν.
14. Το Κοτοπάκι (Έσμερινός) ύψος 5.943.
15. Η θυγάτηρ του Άτήτου Μήβεια.
16. Ο Σάρλ Φρανσουά Γκουβώ.
17. Στην νοτίαν.
18. Ναι (μολονότι το 1900 δεν ήταν).
19. Ο άνθρωπος. Όλα τὰ άλλα «ζώα» κολυμπούν εξ ένστικτου.
20. Ένός χιλιάδης έπτακόσια ογδόντα μέτρα (9.780) στον Ειρηνικόν Όκε- ανό).

Οτι εννοιαφορει τη

Κουβεντούλες

Μου εκφράζετε τον πόνο σας και την θλίψη σας, καλή μου φίλη, επειδή δεν έχετε τα προσιόντα να εργασθείτε, ώστε να μπορείτε να πείτε στον άνθρωπο που θα διαλέξετε για σύντροφο του θίου σας: "Μπορώ να προσφέρω κι' εγώ αυτό το πόσον με την εργασία μου". Άλλα νομίζετε ότι η εξωστρεφική εργασία είναι το μόνο που μπορεί να προσφέρει μια γυναίκα στην οικογένειά της; Τό να φροντίζει για το νοικοκυριό της, για την ανατροφή των παιδιών, για την περιποίηση του συζύγου της, το βρίσκετε λίγο;

Αν υποθεθώ ότι εργάζεσθε και κερδίζετε 2 χιλιάδες δραχμές, δεν νομίζετε ότι εργαζομένη μέσα εις το σπίτι μπορείτε να προσφέρετε πολύ περισσότερα;

Για να εργάζεσθε σε γραφείο πρέπει να έχετε μιάν υπηρέτρια πολύ αξία, για την απόκτηση της οποίας πρέπει να πληρώσετε 600 ή 700 δραχμές και είναι ζήτημα αν θα είναι τόσο καλή ώστε να μαγειρεύει, να συγγυρίζει και να φροντίζει και τα παιδιά σας χωρίς καμιά μιάν εκ μέρους σας δοθείσα. "Αν όμως, αντί να εργάζεσθε σε γραφείο, φροντίζετε για το νοικοκυριό σας, τι θα γίνει; Παίρνετε μιά μικρή υπηρέτρια που δεν θα σας στοιχίζει περισσότερο από 300 δραχμές και υπό την επίβλεψη και οδηγίαν σας θα συγγυρίζει και θα μαγειρεύει. Έσείς θα φροντίζετε για τα παιδιά σας και για το νοικοκυριό των ρούχων, των εσθίων κ.λπ.

"Επειτα, όταν εργάζεσθε σε γραφείο δεν θα σας μένι διόλου καιρός να ασχοληθείτε με τίποτα άλλο, επομένως θα χρειάζεται για το κάθε τι να εξοδεύετε περισσότερα χρήματα. Θέλετε μερικά παραδείγματα: — Δεν θα ευκαιρήτε να περιποιηθείτε μόνη σας τα νύχια σας και θα χρειάζεται να πληρώσετε μακιγιουρίστον, δεν θα ευκαιρήτε να λούζεσθε και θα πληρώνετε στο κομμωτήριο να πληρώνετε για λούσιμο, δεν θα ευκαιρήτε να ράψετε σε μιά φθηνή μοδίστα στο σπίτι, δεν θα ευκαιρήτε να μολώνεσθε και για όλα αυτά θα πληρώνετε, θα πληρώνετε διαρκώς. "Αφ'ήνω κατά μέρος τα διάφορα υφύνα, για τα οποία θα πληρώνετε πολύ περισσότερα χρήματα όταν δεν έχετε καιρό να ψάχνετε για να βρείτε πράγματα φθηνά και καλά.

Βλέπετε, λοιπόν, καλή μου φίλη, ότι δεν πρέπει να λυπάστε, γιατί μπορείτε να προσέρετε τόσα πράγματα, πολύ περισσότερα απ' όσα θα προσέφερε ένας μισθός γραφείου.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Η μόδα

ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ — ΠΟΛΛΑΙ

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Μιλώσαμε και άλλοτε για την

τάση της σημερινής μόδας να κατορθώνει με τις επινόησεις της να μας προσφέρει πολλές εμφάνισεις με ένα και το αυτό φόρεμα.

"Επανερχόμεθα σ' αυτό το ζήτημα, διότι πράγματι είναι από τα πρακτικότερα πράγματα που η μόδα ήμπορούσε να διανοήσει.

"Ενα μπλέ - μαρέν φορεμάκι αποτελεί τη φορά αυτή την τάση πολλών και διαφόρων τροποποιήσεων.

Για να επιτύχετε το σκοπό

Για τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες μὴν παραλείψετε να κατασκευάσετε μιάν πλεχτή μπλουζίτσα όμοιαν προς την εικόνα μας. Είναι καμωμένη με βελονάκια και όχι με βελόνες όπως συνήθως, και παρουσιάζει ένα πλεξιμο δαντελωτό, που την καθιστά ελαφρά και πρακτική συγχρόνως. Το χρώμα της είναι κίτρινο και θα εναρμονίζεται εξαιρετικά καλά με ένα τσιγάρ καφέ ή μπλέ μαρέν.

σας, γαρνίρετέ το με κουμπιά κατά μήκος της ραφής του ώμου, γύρω από τη μασχάλη, μόνο προς τα εμπρός και κατά μήκος της πλάτης ραφής.

Και σ' αυτόν τον τρόπο μπορείτε να έχετε δύο διαφορετικά χρώματα γιλέκακι κι' έτσι να έχετε χίλιες δυο προπονήσεις της εμφάνισέως σας.

"Εφαρμόστε κατά πρώτον ένα γιλέκακι από πικέ άσπρο, γιλέκακι, δηλαδή είδος πλαστρόν, το οποίο θα έχη το

σχήμα που ακολουθούν και τι κουμπιά και θα κουμπώνη επάνω σ' αυτά με αντίστοιχες κουμπότρυπες.

Με το λευκό αυτό πλαστρόν φορέσετε ένα είδος υπερέ λευκού, επίσης γάντια λευκά και η εμφάνισίς σας θα είναι χαριτωμένη.

Για απόλυστη εμφάνιση χρησιμοποιείτε ένα πλαστρόν από ριγωτό ζέρσεϊ μπλέ - μαρέν, κόκκινο και άσπρο, γυρίστε τα μανίκια του φορέματος ως τον αγκώνα, φορέστε ένα κόκκινο καπελάκι και κανείς θείσας δεν θα υποπτευθώ πως το φόρεμά σας είναι ένα και το αυτό με το προηγούμενο.

Θα μπορούσαμε να επεκταθούμε επ' άπειρον, αλλά προτιμούμε να σας αφήσουμε να εφαρμόσετε επάνω σ' αυτή τη τάση δικές σας εμπνεύσεις. Δεν αμφισβόλλουμε ότι θα έχετε πολλές επιτυχίες.

Η ΕΞΑΡΠΑ

Είνε αφάνταστος ο ρόλος των οποίων παίζει η εξάρπα στην σημερινή γυναικεία τοσαλέντια. Πότε στο κεφάλι, πότε στον λαιμό, πότε στη μέση, έρχεται να συμπληρώσει με μιά χαριέζικη τής γυναικείας εμφανίσεις της σημερινής εποχής.

Τις εξάρπες τις συναντάμε άλλοτε μονόχρωμες και άλλοτε σταμπάτες, αλλά σε χρώματα πάντοτε ζωηρά, ζεστά, που προβάλλουν κάτι το φωτεινό στην φυσιογνωμία.

Κάποτε, δυο εξάρπες μαζί, δεμένες διαγωνίως στο λαιμό σχηματίζουν ένα είδος πλαστρόν, ενώ οι άλλες δυο διαγωνίως ακρως τους δένονται πίσω στη μέση.

Ο συνδυασμός αυτός γίνεται και με τις δυο εξάρπες όμοιες χρώμα, αλλά και με την κάθε μιά, έντελως διαφορετικού χρώματος, όποτεν το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικά πρωτότυπο.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΧΝΑΤΕ

"Όταν θυγάτε τσιγάρο για να καπνίσετε μπισοτά σε άλλους, πρέπει να προσφέρετε πάντα. "Αν δεν μπορείτε να το κάμετε, προτιμήσετε να στερηθείτε το κάπνισμα και σείς οι ίδιοι.

"Όταν θυγάτε τσιγάρο να μὴν το χυπάτε επάνω στο τραπέζι για να κατεβή ο καπνός. Είναι μιά χειρονομία πολύ πρόστυχη. "Αν το θεωρήτε απαραίτητο χυπήστε το πολύ διακριτικά επάνω στη συγορθέκη σας.

"Όταν θρίσκεσθε στο τραπέζι, μὴ μιλάτε ποτέ για άρρώστιες, πληγές, νεκροταφεία, θανάτους και άλλα πράγματα άδηδη. "Αποφεύγετε επίσης τις πολιτικές συζητήσεις που μπορούν να ενοχλήσουν συνδαιτημένους αντιφρονούντες.

"Όταν χαρίζετε κάτι, πρὸς Θεού, μὴν κάμετε κανέναν υπαινιγμό για να τονίσετε ότι έπληρώσατε πολλά για την αγορά του δώρου. "Ενας άνδρας, που θέλει να λέγεται «κύριος» δεν χαίρεται ποτέ για γυναικοδουλείες. Τον

γυναικεία

χαρακτηρίζει άμέσως πολύ ασχήμα αυτό. "Εστω και αν ξέρη τα χείριστα για μιά γυναίκα, πρέπει να έχη τον ήπιονισμό να μὴ λέγῃ το παραμικρό.

Ο «καθὸς πρέπει» κύριος άλλοτε δεν παρουσιάζοταν ποτέ χωρίς σακκάκι, τώρα όμως που οι όροι της ζωής έφεραν μερικές ελευθερίες, το θάλασμο του σακκακιού δεν θεωρείται πλέον τόσο ανάρμοστον, φθάνει να μὴν υπάρχουν μπρετέλλες και το πουκάμισο φυσικά να είναι άμειπτο. Τονίζομε επ' τη ευκαιρία ότι η ελευθερία αυτή επέτρεπτε μόνο στην σπορτίβ έμφανισιν και στην έξοχή.

Σ' ένα σαλόνι, ο κύριος που ξέρει να φέρεται, δεν παρουνιάζεται ποτέ χωρίς το σακκάκι του.

ΣΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

Στον σιδηρόδρομο η στάση υπάρχουν πολλοί επιβάτες που διαβάζουν έφημερίδες. Δεν είναι σωστό να προσπαθούν να διαβάσουν οι άλλοι επάνω από τον ώμο τους.

Ότε πρέπει να προσέχουν τας κινήσεις των άπέναντί τους ή μίαν όμιλιαν που κάνουν οι διπλανοί τους. Κάποτε ακούει κανείς χωρίς να το θέλῃ, άλλα στην περίπτωση αυτή δεν το δείχνει. "Εξ άλλου οι συνδαιτηγόμενοι προσέχουν να μιλούν σε χαμηλόν τόνο φωνής.

Δεν πρέπει να τοποθετήτε τα δεματά σας στο κάθισμα, ώστε να ενοχλήτε τους παρακαταβημένους σας.

Δεν πρέπει να άνακατεύετε στις όμιλίες που γίνονται τσιγάρους, ούτε να άποτεινείτε πὸν λόγο σε άγνωστους.

Οι κύριοι δεν κάθονται ποτέ με άνοιχτά τα πόδια όταν έχουν άπέναντί τους μιά κυρία. "Αν παραχωρήση ένας κύριος τη θέσι του σε μιά κυρία να άπομακρυνθῇ άμέσως για να μὴ δώση την εντύπωσι ότι το έκαμε για να έπωφεληθῇ της εύκαιρίας να πιάσῃ κουθέντα μαζί της.

Ποτέ δεν προβυμποποιείται να βοηθήση ο κύριος μίαν άγνωστή του κυρία στο να σηκώση την βαλίτσα της, διότι είναι άτοπον. "Επιτρέπεται μόνο σε έξαιρετικές περιπτώσεις, αν την ίδῃ και κοπιάζῃ πολύ, π.χ. και πότε δεν περιμένει κανένα άνταλλάγμα.

Καλλωπισμός-υγεία

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΘΕΛΗΤΡΑ

Γυναικείον θέλητρον δεν είναι μόνον η όμορφιά, αλλά και η έν γενέει εμφάνισις μιάς γυναικός, ο τρόπος, με τον όποιον μιλάει, κάθεται, δίνει το χέρι της κ.λπ.

Νομίζετε ότι είναι εύκολο πράγμα να ξέρη μιά γυναίκα να δώση το χέρι της ή να κοινήση το κεφάλι της, θέλοντας να χαιρετήση;

Ο χαιρετισμός πρέπει να είναι εύρηστον, πρέπει το πρόσωπο να λαμβάνη μίαν έκφρασι ευχαριστήσεως για την συνάντησι και τα χείλη να χαράσσονται από ένα ελαφρό χαμόγελο. "Η κλίσις της κεφαλής δεν θα είναι υπερβολική άλλα τούτοναίον πολύ ελαφρά. "Εάν σταμα

τήσωμε και δὲν χαιρετήσωμε περαστικά τότε θὰ ἔχωμε ὀπ' ὄψεϊ μας ὅτι ἡ κυρία δίνει πρώτη τὸ χέρι τῆς στὸν κύριο καὶ ἡ χεираία τῆς πρέπει νὰ εἶνε ἐγκάρδια. Δηλαδή θὰ σφίγγῃ τὸ χέρι τοῦ προσώπου πρὸ χαιρετῆ, θάζοντας σ' αὐτὴ τὴ χεираία ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

Γόσες γυναίκες κερδίζουν συμπάθειες μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸν ὠρεόο τρόπο με τὸν ὁποῖον χαιρετοῦν.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

"Ας ἔχουν ὅτ' ὄψι τους δόσε θέλουν τὴν καλὴ διατήρησι τῶν μαλλιῶν τους, ὅτι τὸ πρῶτιστο φάρμακο εἶνε ἡ καθαριότης. Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ πλένονται τοῦλάχιστον κάθε δέκα πέντε ἡμέρες καὶ ἀνάμεσα στὸ διάστημα πρὸ μεσολαβεῖ ἀπὸ τὸ ἕνα λούσιμο στὸ ἄλλο νὰ τὰ βουρτσίζουν καλὰ. Τὸ τακτικὸ δούρτισμα τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴ σκόνῃ, ἡ ὁποία εἶνε ἐπιμενον νὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐλασθερῇ γι' αὐτὰ ἐνῷ συγχρόνως ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐν εἶδος μασάζ γιὰ τὴς ρίζες πρὸ συντελεῖ στὸ νὰ δυναμῶνουν οἱ τρίχες.

Τὸ τακτικὸ λούσιμο συντελεῖ ὥστε νὰ ἀνοίγῃ τοὺς πόρους καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ ὡς ἐκ τούτου στὴν ἐπιδερμίδα τῆς κεφαλῆς νὰ ἀναπνέῃ ελεύθερα.

Κάποτε ἐν τούτοις μερικὰ μαλλιά εἶνε τόσο λιπαρά, ὥστε ἀν ἤθελε νὰ τὰ διατηρῇ κανεὶς καθαρά θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ λούῃ καθε 5 ἡμέρες, πρᾶγμα πρὸ θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ θλάψῃ.

Γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴν θὰ συνιστούσαμε στὴς ἀναγνώστριάς μας μιά πούδρα τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιοῦν δόσας εἶνε λ.π. παρὰ τὰ μαλλιά τους καὶ δὲν εἶναι καιρὸς νὰ λουθοῦν.

Ἡ συνταγὴ εἶναι ἡ ἑξῆς:

Suc de froment 500 gr.

Poudre d' Iris 60 gr.

Περνάτε τὸ πείτουρον ἀπὸ ψιλὴ κρυσάρα καὶ ἀνακατεῖτε μετὴν πούδρα. Μετ' αὐτὸ τὸ μίγμα πουδράρετε τὸ θράδυ τὰ μαλλιά σας καὶ τὸ πρῶτὸ δὲ βουρτσίσετε καλὰ. "Ετσι ὅλο τὸ λίπος φεύγει καὶ ἀποφεύγετε τὰ πολὺ συχνὰ λουσίματα.

Τὸ σπίτι

ΠΛΥΣΤΑΡΙΟ ΚΑΙ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Ἡ πρόβος, πρὸ παιζῆς μεγάλου ρόλου στὸ σημερινὸ νοικοκυριό, μᾶς παρουσιάζει ἕνα νέον σύστημα ἡλεκτρικῆς μπουγάδας, πρὸ γίνεταί ἀκόμα. "Επειδὴ ὁμως δὲν εἶναι εύκολον στὸν καθένα νὰ κάμῃ στὸ σπίτι του τὴν ἐγκατάστασιν πρὸ χρειάζεται γι' αὐτὴ τὴν κουζίνα, θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν πατροπαράδοτη μπουγάδα ὡς προγόνων μας πρὸ μᾶς παρουσιάζει ἀπορρόρουχα λευκά σάν τὸν κρῖνο καὶ μὴ ρωδάτα.

Ἡ καλὴ νοικοκυρά κάνει πάντα στὸ σπίτι τῆς τὴν μπουγάδα τῆς εἶτε κάθε μῆνα εἶτε κάθε δυὸ μῆνες, ἀλλὰ διαλέγει γι' αὐτὴν μιά καλὴ γυναίκα, πρὸ νὰ ξέρῃ καλὰ τὴν δουλειὰ τῆς καὶ νὰ εἶναι τιμὴ καὶ εὐσυνείδητη. Διότι καὶ ἡ μπουγάδα, γιὰ νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει, ἀπαιτεῖ κάποιαν ἰδιαίτην τέχνη καὶ κάποιο σύστημα.

Πρὸ τοῦ παραδοθεῖν τὰ ρούχινὰ πλύσιμο, τὰ ἐπιθεωρεῖ ἡ νοικοκυρά καὶ τὰ μαντήλια. Αὐτὸ εἶναι προτιμότερον ἀπὸ τὸ νὰ μαντήλωνται τὰ ρούχα μετὰ τὸ πλύσιμο, διότι μιά μικρὴ τριπύττα γίνεται μεγάλῃ μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ διορθώνεται πλέον δύσκολα. "Επειτα καλὸν εἶναι νὰ

Με ολοδήποτε ταξερὰν το χαριτωμένο δὸτὸ πλεχτὸ πεπιζιέ θὰ ἐπιτυχάνῃ ἕνα ἁρμονικώτατο σύνολον. Τὸ χρώμα του παρουσιάζει ἕνα συνδυασμόν κίτρινου καὶ μπλέ μαρέν, τὸ πλεξιμό του μετὰ τὸ δελονάκι ἀπομιμείται καὶ αὐτὸ τὴν δαντέλλα, σύμφωνα πρὸς τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας.

Μαίνουν ἀπὸ τὸ θράδυ τὰ ρούχα σὰ νερό γιὰ νὰ μαλακώκουν, εἶναι καθαρῶς ἐυκόλως ἀπὸ τὴν ἐπομένην. Τὰ μαντήλια πλένονται πάντοτε χωριστά, τὰ ἐσώρρουχα ἐπίσης χωριστά μετὰ τὰ σεντόνια, τὰ ἐπιτραπέζια εἶδη πάλι χωριστά καὶ τὰ σκούρα τῆς κουζίνας ἐντελῶς ἰδιαίτερος.

Μετὰ τὸ πλύσιμο ἐκεῖνο πρὸ ἀπαιτεῖ μεγάλῃ ἐπίσης προσοχῇ, εἶναι τὸ ἐξέζωαμα, πρὸ ἀπαιτεῖ ἀρκετὰ νερά, τὸ δὲ λούλακι θὰ μπαῖνι με φειδῷ, γιὰ τὸ πολὺ μπλέ ἀπορρόρουσα δὲν εἶνε ὠρεά.

ΜΑΡΙΚΑΝ ΜΙΧΑΗΛ, ΔΡΑΜΑΝ.— Νὰ περπατῇ μίαν ἡ ὥρα ὡρες τὴν ἡμέρα, νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη, τὰ λίπη, τὸ κρασί, τὴν μπύρα κ.λπ.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΜΑΚΗΝ.— Μόνον καρδιολόγος εἰδικὸς θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δώσῃ ἀποτελεσματικὴ συμβουλή, διότι ἡ πάθησις σας δὲν εἶναι μὲν σοβαρά, ἀλλὰ θέλει καταπολέμησιν τῶρα πρὸ εὐρίσκεται στὸ ἀρχικὸ τῆς στάδιο.

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ, ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.— Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, δυστυχῶς, κρῖνω ὅτι μόνον μετὰ χειρουργικὴ επέμβασις θὰ θεραπευθῇτε ριζικῶς. Καταλαβαίνω τοὺς δισταγμούς σας, ἀλλὰ οἱ σημερινὲν χειρουργοὶ μας κατορθώνουν ν

ΜΑΡΙΚΑΝ ΜΙΧΑΗΛ, ΔΡΑΜΑΝ.— Νὰ περπατῇ μίαν ἡ ὥρα ὡρες τὴν ἡμέρα, νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη, τὰ λίπη, τὸ κρασί, τὴν μπύρα κ.λπ.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΜΑΚΗΝ.— Μόνον καρδιολόγος εἰδικὸς θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δώσῃ ἀποτελεσματικὴ συμβουλή, διότι ἡ πάθησις σας δὲν εἶναι μὲν σοβαρά, ἀλλὰ θέλει καταπολέμησιν τῶρα πρὸ εὐρίσκεται στὸ ἀρχικὸ τῆς στάδιο.

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ, ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.— Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, δυστυχῶς, κρῖνω ὅτι μόνον μετὰ χειρουργικὴ επέμβασις θὰ θεραπευθῇτε ριζικῶς. Καταλαβαίνω τοὺς δισταγμούς σας, ἀλλὰ οἱ σημερινὲν χειρουργοὶ μας κατορθώνουν ν

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΚΟΤΤΑ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ

Στό διεθνές συνέδριο των δρυνθοτρόφων που συνεκροτήθη στο «Κρουσάλ Παλλάς» του Λονδίνου, θαυμάστηκε μια κόττα που μιλούσε. Η κόττα αυτή ήταν μηχανική και δεν της έλειπε παρά μόνον η σκέψις. Το εκπληκτικό μηχανήμα—ρομπότ περιέγραψε πώς πραγματοποιείται το μεγαλύτερο των δρυνθων κι' εξήγησε τ' αποτελέσματα που μπορούσε να έχει η ποικιλία των τροφών ως προς την ποιότητα των αυγών.

ΜΙΑ ΚΛΗΜΑΤΑΡΙΑ—ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Υπάρχει στο Πιεμόντε της Ιταλίας μια κληματαρία, που είνε η άρχειότερη στον κόσμο. Το 1673 άρχισε να δίνει καρπό.

Τελευταία μετρήθηκε ο κορμός της και βρέθηκε να έχει πάχος 1,45 μ. και ένας από τους κλάδους της 1,1 μ. Όλο το φύλλωμά της καλύπτει 100 τετραγωνικά μέτρα κι' η έτησια παραγωγή της είνε 200—500 κιλά σταφύλια.

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩ. ΚΡΑΤΟΥΣ

Ένας κάτοικος της πόλεως Κόλα της Αργεντινής, αυτοκτόνησε τελευταία, χρησιμοποιώντας το κώνειον. Άφησε μιάν επιστολή, διά της οποίας έδήλωνε ότι ως θαυμαστής του μεγάλου Σωκράτους, θέλησε να πεθάνη όπως πέθανε κι' εκείνος.

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ένας Αμερικανός επενδύσε ένα περιστροφικό, το οποίο δεν σκοτώνει, αλλά θέτει εκτός μάχης τον αντίπαλο. Το στόμιο αυτού του περιστροφίου είνε σαν κωνί και η γυμνάσις του αποτελείται από πεπιεσμένον αέρα σε άσυνήθη συμπίκνωσι. Μιά βολή του νέου περιστροφίου προκαλεί τόσο μεγάλην έκτόπιση του αέρος ώστε ο άνθρωπος εναντίον του οποίου βάλλει πέφτει στο έδαφος, όπως θα έπεφτε ένας πυγμάχος τιθέμενος εκτός μάχης από τον αντίπαλό του, έπειτα από μιά τρομερή γραθιά. Το περιστροφικό αυτό στά χέρια του αστυφύλακος αποτελεί δπλο φοβερό αλλά και άκινδυνο. Ο βαλλόμενος μόνο

μετά πάροδον πέντε ως δεκά δευτερολέπτων ανάλαμβάνει τις αισθήσεις του. Έν τώ μεταξύ ο αστυφύλαξ έχει καιρό να τον δέση.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΔΙΑΝΟΜΗ ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

Ένας εφευρέτης ονόματι Μπορέλ έλαβε στο Παρίσι δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για το άλεξιβρόχιό του και το αυτόματό του μηχανήμα διά του οποίου οίος

δροχή μπορεί να την πετάει ως περιττή πλέον. Ο Μπορέλ, έλαβε την άδεια να τοποθετήσει μηχανήματα διανομής όμπρελλών σε διάφορα σημεία των Παρισίων.

ΕΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ

Ενώπιον του κακουργιοδικείου του Μπουένος Άιρες άρχισε η δική μιας ονόματι Ντόροθυ Κα-

κλεισθηκε μαζί με τη μητέρα της, αλλά την παραμονή της δίκης αποπειράθηκε να την πνίξει μ' ένα λουρί για να μην αποκαλύψη τα εγκλήματά της. Στην Αργεντινή δεν υπάρχει θανατική ποινή για τις γυναίκες και έτσι η αυστηρότερη ποινή που μπορεί να επιβληθή εις την τρομερή φαρμακεύτρια είνε είκοσαετή δεσμά.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΛΑΤΤΩΘΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Ο αριθμός των διαζυγίων στην Αγγλία υπερέβη κατά τα παρελθόν έτος τις 10 χιλιάδες και το γεγονός αυτό άνησυχισε τους Αγγλους κοινωνιολόγους. Μιά έπιτροπή σχηματίσθηκε υπό την έπωνυμία «Έπιτροπή συμβιβασμού συζύγων», η οποία, αφού έμελέτησε το ζήτημα, υπέβαλε τις ημέρες αυτές στο Υπουργείο των Έσωτερικών τις προτάσεις της για τα μέτρα τα οποία πρέπει να ληφθούν προς έλάττωσιν των διαζυγίων. Κάθε διαφορά μεταξύ συζύγων πριν άχρηθ ένώπιον του δικαστηρίου διαζυγίων θα εξετάζεται από ειδικήν έπιτροπήν συμβιβασμού, η οποία θ' άποτελείται από 3 μέλη εκ των οποίων το ένα θα είνε γυναίκα. Η έπιτροπή αυτή θα συνεδριάζη ένώπιον άκροατηρίου πολύ περιωρισμένου όμως. Δεν θα μπαίνουν στην αίθουσα παρά μόνον πρόσωπα ενδιαφερόμενα για την δίκη. Η έπιτροπή θα έπιχειρή διά παντός τρόπου να συμβιβάζη τους συζύγους. Τα μέλη της έπιτροπής αυτής θα εκλέγονται μεταξύ εκείνων οι οποίοι δεν δεικνύουν διαθέσεις να εξετάζουν τα του συζυγικού βίου από περιέργεια μάλλον, αλλά για την διαφώτιση της Δικαιοσύνης κυρίως.

ΕΠΑΝΕΙΔΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΕΤΑ ΤΡΙΕΙΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΕΣ

Ο καθηγητής Καπτερέφ, ο οποίος, όπως γράφουν οι έφημερίδες της Μόσχας, άσχοληθηκε κατά τα τελευταία έτη με την μελέτη των οργανισμών διαφόρων ζώων, εύρεθέντων στους πάγους των πολικών χωρών και της Βορειοτέρας Σιβηρίας, άνεκοίνωσε ότι, κατόρθωσε να δώσει ζωή σε μερικά από τα όντα αυτά. Πρόκειται ιδίως περί βατράχων όστρακοειδών, τα οποία έζησαν παρά τριών δεσσάρων χιλιάδων έτών

Οι υποδηματοκαθαρισται στην Ιαπωνία χρησιμοποιούν μιά μάσκα, που τους καλύπτει το στόμα και τη μύτη τους και τους προστατεύει από την εισπνοή της σκόνης, που βγαίνει από τα παπούτσια των πελατών τους καθώς τα βουρτσίζουν.

δήποτε δύναται άντι μικρού ποσού να έχει έν καιρῷ άνάγκη μιάν όμπρέλλα. Ο Μπορέλ άντιληφθείς ως λέγει, ότι η όμπρέλλα είνε τόσο όληρρό πράγμα, ώστε πολλοί προτιμούν να την αφήσουν στο σπίτι τους και όταν άκόμη άπειλήται βροχή, επενόησε ένα είδος όμπρέλλας από χονδρό άδιάβροχο χαρτί καθώς και το μηχανήμα της διανομής.

Μέσα στο μηχανήμα τοποθετούνται έκαστο τέτοιες όμπρέλλες. Ένα δίφραγκο άρκει για να κάμη το μηχανήμα να λειτουργή και να άφήση να βγί μιά όμπρέλλα. Ο πελάτης την παίρνει και αφού περάση η

πέλλο, 27 έτών, κατηγοριομένης για την δηλητηρίαση του συζύγου της και τριών συγγενών της, μεταξύ των οποίων και της πεθεράς της. Τα τέσσερα εγκλήματά της η φαρμακεύτρια τα έξετέλεσε έντός ενός έτους. Ο Ιατρός του χωριού της πιστοποιούσε από έπιτολαιοτήτα τον θάνατο των θυμάτων της ως προερχόμενον από γαστροεντερίτιδα και μόνο μετά τον θάνατο και του τετάρτου θύματος συνέλαβε ύπόνοιες. Έξετάσε το θύμα και άνεκάλυψε ότι ο θάνατος ώφειλετο σε δηλητηρίαση με άρσενικόν (ποντικοφάρμακο). Στή φυλακή η Ντόροθυ

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΑΡΣΟΒΙΑ ΕΚΛΑΠΗ ΜΙΑ... ΓΕΦΥΡΑ

Η άστυνομία της Βαρσοβίας προσπαθεί ν' άνακαλύψη τους δράστας της κλοπής... μιάς σιδηροδρομικής γεφύρας. Η γεφυρά μήκους 17 μέτρων έπί του ποταμού 'Οδνα παρά την πόλιν Κοδμο, σε άπόστασι 100 χιλιομέτρων από τη Βαρσοβία, είχε τοποθετηθή πρό δύο έτών προς άντικατάστασιν μιάς παλαιάς λιθίνης γεφύρας. Την νύχτα της Κυριακής προς την Δευτέρα η γεφυρά ύπρηξε και το βεβαιώνει αυτό η διεύθυνσις της άστυνομίας, διά τήν μιά ήλν έφίππου χωροφυλακής πέρασε από την γεφυρά περί τα μεσάνυχτα. Το πρωί της Δευτέρας η γεφυρά είνε έξαφανισθή.

ΖΗΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΦΙΛΗΣΕ

Το δικαστήριο των διαζυγίων των Παρισίων θα έκδώση τις ημέρες αυτές την άπόφασί του έπί μιάς υποθέσεως για την οποία θα ήσαν υπερίφανα άν την έδικοσαν τα άμερικανικά δικαστήρια.

Η κυρία Μπέλμπι, 22 έτών και άρκετά ώραια, ζητά διαζύγιο γιατί ο σύζυγός της μολονότι πέρασαν τρία χρόνια έως τώρα από τον γάμο τους δεν την έφίλησε ούτε μιά φορά. Η κυρία Μπέλμπι ώμολόγησε κατ' την δίκην ότι και αυτή ούδέποτε έφίλησε τον άνδρα της. Αλλά, προσέθεσε, έπρεπε ν' άρχισήν εκείνος, πράγμα το όποιον δεν έκαμε. Κατά την δίκην ο σύζυγός δεν παρέστη. Ο συνήγορος της κυρίας Μπέλμπι, άγορεύων έπί της αίτήσεως της πελάτιδος του είπε ότι ο σύζυγός ο οποίος δεν φιλεί την γυναίκα του σημαίνει ότι είνε ψυχρός και δεν πρέπει να παραμένη σύζυγος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ

Ο Ιατρικός σύλλογος της Ούγγαρίας φρονεί, ότι θα δυνηθή να λύση το μυστήριο της μακροβιότητος. Πρός τοτό κατήρτισε μιάν έπιτροπή από πέντε Ιατρούς διαφόρων ειδικοτήτων οι όποιοι έπισκεπτόμενοι όλους τους υπεράντας το 90όν έτος της ηλικίας των, θα τους εξετάσουν και θα τους υποβάλουν διάφορες έρωτήσεις έπί της διαίτης των, των συνθηκών τους, των άσθενειών από τις όποιες προσεβλήθησαν από παιδικής ηλικίας κλπ. Οι άπαντήσεις τους θα συζητη-

θούν από τον Ιατρικό σύλλογο, ο όποιος αφού συνέλθι σε ειδικές συνεδριάσεις, θα καταλήξη σε όριστικά συμπεράσματα.

Η εργασία αυτή πιστεύεται ότι θα τελειώση έντός τεύ προσεχούς θέρους.

ΤΟΝ ΑΦΗΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΜΕΤΑ 46 ΕΤΗ

Η άνωτάτη δικαστική άρχή της Νέας Υόρκης διέταξε την άποφυλάκιση ενός ονόματι Τζώρτζ Ουίλλιαμς, ο όποιος πέρασε ως τώρα 46 έτη της ζωής του στη φυλακή για διάφορες κλοπές. Το 1890 διέπραξε μιά διάρρηξι και μιά κλοπή. Καταδικάστηκε τότε άυστηρότατα σε 7 έτη φυλάκισης. Προηγουμένως είχε σταλή σε άναμορφωτικές φυλακές γιατί σε ήλικία δεκαεσσάρων έτών έκλεψε από το σπίτι του Ιερέως και διδασκάλου του χωριού του άντικείμενα αξίας διακοσίων λιρών, τα όποια έν άγνοία της οικογενείας του έπούλησε άντι 20 λιρών. Οταν βγήκε από τις άναμορφωτικές φυλακές, σε ήλικία 18 έτών, διέπραξε άλλην κλοπή και κατόπιν τρίτην, τετάρτην και τις ημέρες αυτές εξέτιε ποινήν δεκαετούς φυλακίσεως για την διάρρηξι και κλοπή ενός δημοσίου ταμείου. Ο δικαστής άποδίδων σ' αυτόν την έλευθερίαν του, του είπε ότι έν η περιπτώσει διαπράξη και άλλην κλοπή, δεν θα βγί ποτέ πιά από τη φυλακή.

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΡΕΜΑΣΘΗ

Στην Τσεχοσλοβακία καταδικάσθηκαν εις θάνατον πρό ημερών τρεις ληστές, οι όποιοι κατά την τελευταία δεκαετία είχαν διαπράξει πλείστα εγκλήματα. Από τους τρεις που καταδικάσθηκαν, ο ένας διέθεσε όλα τα μέσα για να του δοθή χάρις, όπερ και έπέτυχε.

Αλλ' ένας άπ' αυτούς, ονόματι Ντβοράσεκ, άρνήθηκε να υπογράψη το πρωτόκολλο, έδήλωσε ότι δεν έπιθυμεί να του χαριστή η ποινή και παρεκάλεσε να θανατωθή όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Συζητείται τώρα πώς θα διευθετηθή το ζήτημα, διότι δεν δικαιούται νάρνηθή τη χάρι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΞΕΛ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΟΨΑΡΟ

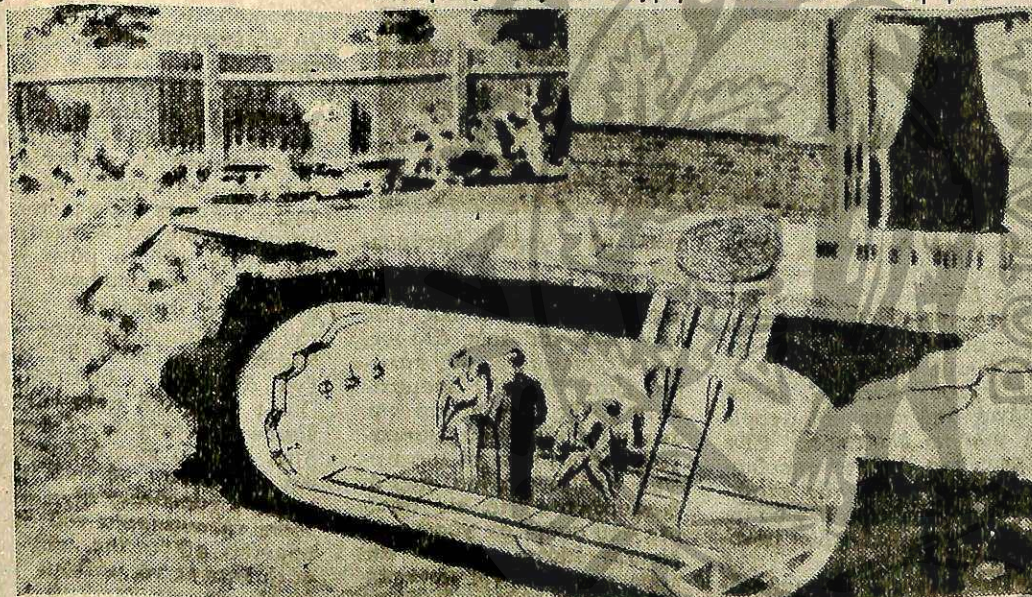
Ο πρίγκηψ Άξελ της Δανίας, ένῳ ψάρευε με μιά βάρκα στις άκτές του Έλσινόορ, για μιά στιγμή άντελήφθη ότι είχε πιαστή στο άγκύστρι του ένα μεγάλο ψάρι, το όποιο κατέβαλλε άπεγνωσμένος προσάψεις ν' άπελευθερωθή. Ο πρίγκηψ έπεχείρησε να τραβήξη προς την βάρκα τη λεία του, αλλά ένα φοβερό χτύπημα της ουρας του σκυλόψαρου που είχε πιαστή, άναποδογύρισε τη βάρκα κι' έρριξε όλο το πλήρωμά της στη θάλασσα. Ο πρίγκηψ όμως δεν έγκατέλειψε το άγκύστρι του κι' αφού οι σύντροφοί του κατόρθωσαν να ξεβουλιάξουν τη βάρκα, με τη βοήθειά τους κατόρθωσαν να πιάση το σκυλόψαρο που ζύγισε 150 κιλά!

ΟΙ ΤΥΦΕΙΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

Έκα έπτά χρόνια ύστερα από το έγκλημά του ο Τσιγγάνος Ιωσήφ Ντάνελ, προσήλθε στην άστυνομία του Μπρόν για να το όμολογήση.

Ο Ντάνελ έδήλωσε ότι την 3η Αυγούστου του 1921, μαζί μ' έναν όμόφυλό του, που έχει πεθάνει σήμερα, είχε σκοτώσει με 8 σφαίρες τον χωρικό Χόρακ, για να τον ληστέψη. Από την ήμερα εκείνη τον έτυπε η συνείδησίς του.

«Τό πνεύμα του θύματός μου —είπε— έρχόταν κάθε νύχτα και μ' έτάρασσε και μόνον η όμολογία του εγκλήματός μου θα με σώση».

Όλα τα σπλίτς του Λονδίνου που διασθένουν κήπο, υπεχρέωθησαν να κατασκευάσουν όπώγεια άντιαεροπορικά καυσόφύια. Τα καυσόφύια αυτά, για να έξασμ' αίσουν τη ζωή των κοιόικων κατασκευάζονται από πολύ παχύ στρώμα μπετόν άρμε. Περιττόν να προσθέσωμεν ότι έχουν και τα σχετικά άπαραίτητα κομμάρι.

ΝΟΜΟΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗΣ

Για τρίτη φορά, μέσα σε μια θύελλα από χειροκροτήματα, παρουσιάζονταν και πάλι στη σκηνή σε δυο σειρές, τα τριάντα γκέμλς του «Σάλλυ Μπάλντ», καταπληκτικά όμοια ή μιά με την άλλη, σαν να είχαν βγεί από ένα καλούπι, και ακούραστα, άψογα, ζωηρά εξακολουθούσαν, με την συνοδεία της θορυβώδους τζαζ, τον θεοτρελλό χορό τους, όποτε σιγά - σιγά άρχισαν να χάνονται μιά - μιά προς το άριστερό μέρος της σκηνής.

Ήταν η σειρά του δεκάτου τρίτου κοριτσιού της πρώτης σειράς μιάς δημοφιλούς μικρής ξανθούλας, να χαθή πίσω απ' τα παρασκήνια, όταν, ξαφνικά, σαν να χτυπήθηκε δυνατά από ηλεκτρικό ρεύμα, σωριάστηκε μονοκόμματα στο πάτωμα της σκηνής. Δυο - τρεις σπασμοί συνετέραξαν το κορμί της και τέλος έμεινε άκίνητη σαν νεκρή.

Όλ' αυτά έγιναν σε διάστημα μικρότερο από δέκα δευτερόλεπτα και πριν προλάβουν οι άλλες χορεύτριες να φωνάξουν. Μετά, έπακλούθησε σωστό πανδαιμόνιο στη σκηνή και άναμεισε στους άλλους θεατές, όταν δέ οι γιατροί του θεάτρου έτρεξαν άμέσως να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, δεν μπόρεσαν παρά να διαπιστώσουν τον κεραυνό - θόλο θάνατο της μίς Φράνς.

Από τι όμως πέθανε; Κανένας απ' τους τρεις γιατρούς, ούτε απ' τους άλλους γιατρούς που βρέθηκαν με ταξύ των θεατών και έσπευσαν στη σκηνή, δεν τόλμησε να πη την γνώμη του.

Ο επί κεφαλής των αστυνομικών που ήταν της υπηρεσίας στο θέατρο, μη έχοντας τι έπρεπε να κάνει, έζήτησε τηλεφωνικά οδηγίες απ' το Τμήμα του κι έσαν ντέτεκτιβ, για να τον βοηθήσει. Έπειτα έζήτησε από τον διευθυντή του θεάτρου τα στοιχεία της πεθαμένης χορεύτριας.

«Μάρθα Κόρ, με καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Μίς Φράνς ηλικίας 19 χρόνων, γερμανικής εθνικότητας, υπαγόρευσε ο διευθυντής» κι ο αστυνομικός, αφού έβαλε το σημειωματάριο στην τσέπη του, ρίχνοντας μιά παρατεταμένη ματιά στο πτώμα, στάθηκε για λίγο σκεπτικός και μετά είπε:

«Όμορφο κορίτσι! Θά είχε, βέβαια, κάποιον έραστή. Μήπως ξέρετε τίποτε σχετικώς;

Κανείς όμως δεν μπόρεσε να δώσει την παραμικρή πληροφορία...

— Έτσι έγιναν τα πράγματα και θα το θυμάσαι κι' εσύ, πιστεύω, το γεγονός, άρχισε, ξαπλωμένος στην άναπαυτική πολυθρόνα του γραφείου του και καπνίζοντας ένα απ' τα περίφημα χαθάνεζικα πουρα, ο φίλος μου Ουίλλιαμ Λίσεν, ένας από τους καλύτερους ντέτεκτιβς της αμερικανικής μυστικής αστυνομίας.

«Και θα θυμάσαι άκόμα, συνέχισε ο Λίσεν, πώς ύστερα από λίγες μέρες, δεν έγινε κανένας πιά λόγος για τον μυστηριώδη αυτόν θάνατο της Μίς Φράνς, μ' όλο που στην αρχή οί έφημε-

λύ καλά και για πρώτη φορά την είχαμε γνωρίσει ένα βράδυ του 1926, όταν κάναμε αϊφνιδισμό σ' ένα απ' τα πιο κακόφημα ντάνσιγκ του Σικάγου. Ή αϊθουσα, θυμάμαι, ήταν γεμάτη από κομψούς και άψόγους στην εμφάνιση γκάγκστερς, που καθένας τους συνόδευε από μιά έπίσης κομψή, αλλά και ύποπτη κυρία.

»Μόλις δόθηκε το σύνθημα, άνάμεσα σε δυο ταγκό, σύραμε τα πιστόλια μας και διατάξαμε «ψηλά τα χέρια» σ' όλους. Όπως καταλαβαίνεις, οί κομψευόμενοι δεν άργησαν να μάς άπαντή-

νείς.

»Φαντάσου τώρα την έκπληξί μας, όταν, καθώς συζητούσαμε για την ύπόθεσι αυτή στα γραφεία της διευθύνσεως, είδαμε να παρουσιάζεται ή νέα αυτή μπροστά μας και να μάς λέει, άπάνω - κάτω τα έξης: «Χτές το βράδυ, περιφρονώντας τον θάνατο, έσκυψα έπάνω στο πτώμα του έραστου μου και πήρα το πορτοφόλι του για να μη μπορέσετε να διαπιστώσετε την ταυτότητά του. Είναι νόμος σ' έμάς αυτό. Νόμος άγάπης και πίστεως. Μέσα στο πορτοφόλι του όμως βρήκα ένα γράμμα και την φωτογραφία μιάς άλλης γυναίκας. Ήρθα, λοιπόν, έδω για να έκδικηθώ. Είμαι μαζί σας. Πάρτε με στην ύπηρεσία σας και θα σάς φανώ πολύ χρήσιμη».

»Έτσι μπήκε στην ύπηρεσία μας ή νέα αυτή που την έλεγαν Μάρθα Κόρ ή Μίς Φράνς. Κι' αλήθεια, μάς φάνηκε πολύ χρήσιμη σε διάφορες περιστάσεις. Μάς έφερνε άνεκτίμητες πληροφορίες, προπαντός για την καταδίωξι των λαθρεμπορών ναρκωτικών, που είχαν και έχουν άκόμη το στρατηγείο τους στην κινέζικη συνοικία της Νέας Υόρκης.

»Δέν είναι δύσκολο βέβαια να καταλάβεις τι έντύπωσι μάς έπροξένησε το γεγονός όταν μάθαμε πώς ή χορεύτρια του «Σάλλυ Μπάλντ» που πέθανε τόσο ξαφνικά έπάνω στη σκηνή ήταν ή Μάρθα Κόρ. Είχαμε μολύν καιρό να την δούμε και κανείς μας δεν ήξερε πώς ή πρώην φίλη των γκάγκστερς και μετά πληροφοριοδότις μας, είχε γίνει έξ επαγγέλματος χορεύτρια.

»Έτσι θεωρήσαμε καλό, να κάμωμε κι' έμεις της μυστικής αστυνομίας, ξεχωριστές έρευνες κι' άνακρίσεις για τον μυστηριώδη θάνατό της. Πέρασε όμως πολλός καιρός χωρίς να καταφέρωμε τίποτε και το μόνο που μάθαμε συγκεκριμένως έγινε, ότι, όπως απέδειχθη από την αυτοψία, ο θάνατός της Μάρθας είχε προέλθει από ένα άγνωστο δηλητήριο.

Ποιός όμως και τότε της το έδωσε; Μυστήριο: Πάντως ήταν φανερό πώς ή δολοφονία ώφειλετο σε έκδίκησι, γιατί ή χορεύτρια είχε προσέξει τη συμμορία του σκοτωμένου φίλου της, και γι' αυτό έπρεπε να μάθωμε κάτι το πιο συγκεκριμένο άκόμα. Ούτε έγω όμως, ούτε οί σύνάδελφοί μου καταφέραμε πάλι τίποτε. Τέλος, έ-

να άπροσδόκητο και αλήθινα καταπληκτικό γεγονός μάς έδωσε την λύσι του μυστηρίου...

★

»Δύο μήνες ύστερα από τον μυστηριώδη θάνατο της μίς Φράνς, έμπαινε ένα πρωινό μέσα στο γραφείο μου μιά κομψοντυμένη κυρία και δίχως να σηκώση το θέλο που έκρυβε το πρόσωπό της μου έτεινε το γαντοφορεμένο χέρι της στην παλάμη του όποιου είδα να λάμπη το διακριτικό σήμα της Μυστικής Ύπηρεσίας. Έσκυψα περισσότερο και είδα έπάνω του χαραγμένο τον αριθμό 231. Διάβολο! Το θυμάμουν πολύ καλά: ήταν ο αριθμός της πληροφοριοδοτιδός μας Μάρθας Κόρ!

»Τέλος, ή γυναίκα άπεφάσισε να σηκώση το βέλο, που σκέπαζε το πρόσωπό της και τότε είδα ολοζώντανη μπροστάμου την Μάρθα. Είνα περιττό να σου περιγράψω την κατάπληξί μου. Άν και συνηθισμένος σε κάθε είδους έκπληξεις, δεν μπόρεσα να μην άναπνηθώ από την θέσι μου.

»Η Μάρθα Κόρ χαμογέλασε λιγάκι και ύστερα, αφού έγινε ξαφνικά σωβαρή, είπε με φωνή που μαρτυρούσε την συγκίνησί της:

— Μάλιστα, κύριε έπιθεωρητά, είμαι ή Μάρθα Κόρ, εκείνη που νομίζετε νεκρή. Ξέρω πώς από καιρό σπάζετε το κεφάλι σας, για ν' άνακαλύψετε το μυστήριο του θανάτου της χορεύτριας του μπαλλέτου «Σάλλυ Μπάλντ». Ήρθα, λοιπόν, να σάς προσφέρω την πολυτιμότερή μου ύπηρεσία... Σας παρακαλώ μη με διακόψετε. Άμέσως θα σάς εξηγήσω τα πάντα. Ή χορεύτρια Μίς Φράνς, εκείνη που πέθανε, ήταν ή δίδυμη άδελφή μου Άννα Κόρ. Ένα πολύ καλό και τίμιο κορίτσι, διαφορετικό από μένα, που έκανε την χορεύτρια για να κερδίξη το ψωμί της. Οί έχθροί μου την έσκότωσαν, νομίζοντας πώς έσκότωναν έμένα, γιατί είχαμε καταπληκτική όμοιότητα. Στους δυο αυτούς μήνες που πέρασαν απ' τον φόνο της, έκανα το κάθε τι για ν' άνακαλύψω τους δολοφόνους της και τώρα ήρθα να σάς άναφέρω το άποτέλεσμα των έρευνών μου. Άκούστε με, λοιπόν, προσεκτικά. Καθώς θά θυμάστε, ή μικρούλα άδελφή μου ήταν το δέκατο τρίτο κορίτσι της πρώτης σειράς του μπαλλέτου. Δεκάτη τετάρτη έρχόταν ή Έντιθ Μπούντ. Προσέξετε τώρα: Ή Έντιθ ήταν έρωμένη ενός λαθρεμπορού ναρκωτικών που είχε σχέσεις μ' όλους τους κακοποιούς της Κινέζικης συνοικίας. Αύτή, λοιπόν, ή Έντιθ Μπούντ έ-

καμε το έγκλημα κατά διαταγήν του έραστου της, που ήθελε να εύχαριστήση τους φίλους του κακοποιούς, που από την εποχή που τους πρόδωσα σ' έσας, έπιζητούσαν τον θάνατό μου. Ή Έντιθ μετέδωσε το δηλητήριο στην άδελφή μου άπάνω στο χορό, σφίγγοντας δυνατά το χέρι της. Μη σάς φαίνεται παράξενο. Ήταν ένα δηλητήριο τρομερό, ίσως το περίφημο «κούρο». Και μ' αυτό έινε άρκετή και μιά άσημαντη άμυχή... καταλαβαίνετε; Στο μεσαίο δάχτυλο του δεξιού χεριού της Έντιθ Μπούντ υπήρχε ένα χρυσό δαχτυλίδι, απ' τη στεφάνη του όποιου έβγαине ή μύτη μιάς πολύ - πολύ λεπτής βελόνας που δεν διακρινόταν καθόλου. Ή βελόνα αύτή ήταν δηλητηριασμένη. Δυο μήνες άγωνίσθηκα για να μάθω την αλήθεια. Έπί δυο μήνες, μεταμφιεσμένη, έτριγύριζα την Έντιθ, για να μαντεύσω το μυστικό της. Στο τέλος, μιά συννεφιασμένη νύχτα, παρουσιάστηκε με σάβανα στο δωμάτιο που κοιμόταν και την έύρησα. Τρόμαξε... Με πέρασε για βρυκόλακα, αφού ή ίδια μ' είχε φαρμακώσει, όπως πίστευε, έπεσε στα πόδια μου και μου ζητούσε έλεος, που αύτή είχε γίνει ή αίτία του θανάτου μου, με το φαρμακωμένο δαχτυλίδι, που γι' αυτόν τον σκοπό της το είχε δώσει ο έραστής της. Έπειτα άρχισε να μ' έξορκίζει... Πατώντας στα νύχια και αμύλητη, για να μην καταλάβη πώς δεν ήμουν... βρυκόλακας, χάθηκα στο σκοτάδι από την άνοιχτή πόρτα... Αυτό ήταν όλο. Την Έντιθ θά την βοηθε άπόψε στις ένδεκα στο καμπαρέ Νόραθ. Έκεί μπορείτε να την συλλάβετε, κύριε έπιθεωρητά. Ή άναφορά μου τέλειωσε. Χαίρετε!..»

★

»Νά, γιατί ή πρώην χορεύτρια του «Σάλλυ Μπάλντ» Έντιθ Μπούντ, συνέχισε ο φίλος μου ντέτεκτιβ Ουίλλιαμ Λίσεν, άνάβοντας ένα δεύτερο πούρο, παραπέμπεται τις μέρες αυτές στο δικαστήριο, για να καταλήξη, όπως καταλαβαίνεις, στην ηλεκτρική καρέκλα. Μπορείτε να τρέψης και να τ' άγράψης στην έφημερίδα σου...»

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΕΡΛΑ

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Έως βοηθός δερματολογικών κλινικών των Νοσοκ. Charité και Virchowki του Βερολίνου. Κοκορτών 22 τηλ. 21-854

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ

ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με την τελευταία λέξιν της μόδας.

Δεχόμεθα και ύφάσματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

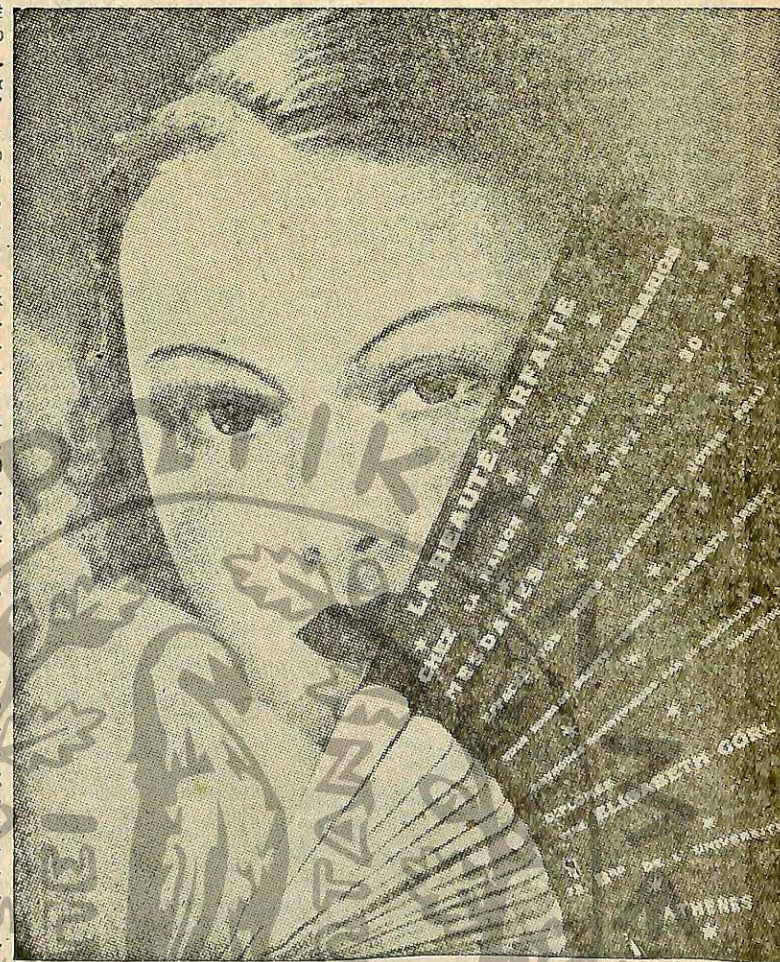
ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Άγίου Μάρκου 18. Πρώτος δροφος. Γηλ. 25-173.

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Με την έπιστήμονα

ELISABETH GOERL

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ ΒΙΕΝΝΗΣ

Περμανάντ με τα τελευταία μηχανήματα
και άνευ μηχανημάτων

ΤΙΜΑΙ όπως και των λοιπών καταστημάτων

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Τηλέφωνον 23-504.

Πανεπιστημίου 73.

Πορτραίτα ζωων

Η μυίγα

ΚΑΙ ποιος δεν ξέρει το ένοχλητικό αυτό ζωόφιλο που μιάς ένοχλει ιδίως το καλοκαίρι και δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε. Η μυίγα βρίσκεται παντού και παντού θάχει τη μυτίτσα της. Της άρσουν τόσο τα γλυκά, όσο και τα ξινά, τα κρύα και τα ζεστά, γι' αυτό και όταν πέση σ' ένα μέρος δεν αφήνει τίποτε που να μη το μαγιάρουν. Γι' αυτός ακριβώς τους λόγους που ανέφερα παραπάνω είναι και επικίνδυνο ζωόφιλο γιατί αυτή φέρει τις περισσότερες κολλητικές άρρώστιες.

Παρά τα ελαττώματά της αυτή έχει και πολλά προτερήματα που δεν ωφελούν όμως παρά αυτήν. Έτσι είναι από τους καλύτερους ακροβάτες γιατί με καταπληκτική ευκολία περπατάει επάνω στα τζάμια των παραθύρων σαν να βρίσκεται στην πλατεία του Συντάγματος. Επίσης περπατάει και με το κεφάλι ανασκελάνετο επάνω στο νταβάνι. Αυτό το κατορθώνει γιατί στην άκρη των ποδιών της έχει μακρά κυρτά νύχια και δυο μικρές φουσκίτσες που έκκρινουν γλοιώδες υγρό κι έτσι κολλάει το πόδι της και σπριζέται στις λείες επιφάνειες.

Η όραση της είναι πολύ ανεπτυγμένη, γιατί εκτός από τα κοινά μάτια που έχουν όλα τα ζώα έχει και τα σύνθετα μάτια καλούμενα, που βρίσκονται γύρω από τα δύο κανονικά μάτια της κι είναι έτσι διατεταγμένα που βλέπει προς όλες τις διευθύνσεις.

Κάθε θηλυκή μυίγα γεννάει 8-10 φορές κατά το καλοκαίρι και σε κάθε φορά κάνει 100 περίπου αυγά. Τα αυγά της τα γεννάει επάνω στην κοιλιά, σε σπινίτες και γενικά σε βρώμικα αντικείμενα. Υστερα από 8-23 ώρες, ανάλογα του είδους, θγαίνει από τ' αυγό κι από ένα μικρό σκουλήκι που ούτε πόδια ούτε μάτια έχει. Μόλις βγεί από το αυγό μπαίνει μέσα στην ουσία, από την οποία βγήκε τ' αυγό και τρέφεται από αυτήν. Υστερα από 4-5 μέρες το εξωτερικό δέρμα του σώματός της ξεραίνει, αλλάζει χρώμα και το μικρό έντομο παίρνει σχήμα κυλινδρικό σαν βαρέλι και παύει να κινείται και να τρώει. Σ' αυτή την μορφή λέγεται χρυσάλιδα που σιγά-σιγά φαίνονται τα πόδια, τα φτερά, οι κεραίες και τελευταία τα μάτια. Υστερα από 5 μέρες περνάει την τελευταία μεταμόρφωσή της, σχίζεται το δέρμα της και παρουσιάζεται η τέλεια μυίγα.

Η μυίγα θεωρείται από τους πιο ένοχλητικούς και επικίνδυνους εχθρούς του ανθρώπου, γιατί φέρει τα μικρόβια του τύφου, της χολέρας, της διαρροίας των παιδιών, της ελονοσίας, της φθίσεως και άλλων πολλών ασθενειών. Μά και αυτή έχει τους εχθρούς της, π. χ. τα διάφορα μικρά πουλιά και ιδίως τα σπουργίτια, τους μυιογιάδες, τις σαύρες, τους δαυράκους, τις σφήκες, τις αράχνες και το χειμωνιάτικο κρέο.

Ένα ζευγάρι μυίγες στο διάστημα του καλοκαιριού γεννούν 700 χιλιάδες μυίγες.

Το χέλι

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ να μου γλυστρήση, μα επί τέλους τώπιασα και σάς το παρουσιάζω, όχι τηγανιστό, γιατί ακόμη κάνει ζέστη και είναι βαρυστόμαχο, μα ζωνανό, λαχταριστό, στην πλήρη δράση του.

Το χέλι είναι από τα άσχημότερα ψάρια που δεν έχει καθόλου σεξ-άπηλ και μοιάζει περισσότερο με φίλι, γι' αυτό και μερικοί, παρ' όλη την νοστιμιά του κρέατός του, δεν το θάζουν ούτε για όρκο στο στόμα τους.

Όπως είναι σκοτεινή και περίεργη η μορφή του, έτσι είναι σκοτεινή και παράξενη η ζωή του. Δεν του άρσουν τα καθαρά νερά, όπως στα περισσότερα ψάρια, ούτε ανεβαίνει στην επιφάνεια τις ηλιόλουστες μέρες για να χαρή το φως που αναλύονται τόσο τον άνθρωπο, όσο και τα ζώα και τα φυτά, παρά μένει πάντα κρυμμένο στο σκοτάδι και βουτηγμένο μέσα στη λούπη.

Βρίσκεται σ' όλα τα γλυκά νερά και σε όλα τα μέρη του κόσμου, μέσα στα ποτάμια, τα ρυάκια, τις λίμνες, τα λιμνάζοντα νερά και τα πέλαγα. Πολλές φορές το

συναντούμε να συρριανάνη και στην ξηρά, μα αυτό γίνεται όταν πρόκειται να φύγουν από ένα οποιοδήποτε νερό για να πάγουν σ' άλλο.

Όταν έλθει η κατάλληλη εποχή της γονιμοποίησης, τα θηλυκά θγαίνουν από τα γλυκά νερά που ζούν και τραβάνε για τη θάλασσα για να γεννήσουν τα αυγά τους. Αυτή η ομαδική μεταναστεύση γίνεται από τον Οκτώβριο μέχρι του Ιανουαρίου και τα θηλυκά διαλέγουν μια από τις σκοτεινότερες νύχτες, που οι βροχές, οι αστραπές και οι θρονιές χαλούν τον κόσμο και τραβάνε για τη θάλασσα. Διαλέγουν αυτό τον καιρό γιατί πολλές φορές για να φθάσουν στη θάλασσα συναντούν αρκετές ώρες στην ξηρά.

Τον Ιούλιο τα θηλυκά γεννούν μέσα στη θάλασσα τ' αυγά τους και μιάφορα που γεννιούνται σ' αυγά του και εκπληρώνουν τον προορισμό του δεν ξαναγυρίζουν πια στην ξηρά, αλλά πεθαίνει εκεί στη ξενιτιά.

Το μικρά που θγαίνουν από το αυγό, μόλις θάσση ή προσεχώς αναίσεις επιχειρούν σιγά σιγά το μακρινό ταξίδι τους και από τη θάλασσα τραβούν για τα γλυκά νερά. Τιποτε δεν τους εμποδίζει τον δρόμο τους γιατί με ευκολία ακαταφώνουν στους τυγόν βράχους και δένδρα που θά συναντήσουν. Μέσα στα θάλασσά τους υπάρχει είδος σφουγγαριού ποτιμένο με θαλασσινό νερό και έτσι μπορούν δόλοκληρες ώρες να ζήσουν ανεπαιστέα το νερό που βρίσκεται μέσα τους. Στο ταξίδι τους τρώνε σκουλήκια, γυμνοσαλιγκάρους, εστραχάκια και άλλα μικρά ζώα.

Στον τόπο μας πολλά χέλια βρίσκονται στη λίμνη των Ιωαννίνων και στη λιμνοθάλασσα της Αγρινίου. Στην τελευταία, υπάρχει τόσο αφθονία πολλές χρονιές που οι κάτοικοι τα ψαρεύουν με τα χέρια τους.

Το γεράκι

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ είναι μεγάλο και δυνατό πουλι που ανήκει στην τάξη των αρκτοκίτων και τρέφεται με διάφορα μικρά ζώα.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι θεωρούσαν ως ιερό πουλί το γεράκι και στα λεγόμενα «Ιερά βόσκη» όπου τα διέτρεχαν και τα προσφύλασαν τους έβριζαν αβρόνη και έλκετική τροφή και είχαν ιδιαίτερη ύπνη σία για να τα «βριζοποιούν». Οποιοσδήποτε σκότωνε γεράκι, έστειλε από ακούσιους του, έτιμωρεται με θάνατο.

Το γεράκι στην αρχαία Αίγυπτο έθεωρείτο η προσωποποίηση του ανατέλλοντος ηλίου.

Το γεράκι είναι από τα εξυπνότερα και επιδεξιότερα πουλιά γι' αυτό και από αρχαιολογικών χρόνων το εξημερώναν και το μετεχειρίζοντο για το κυνήγι των μικρών τετραπόδων ζώων και άλλων πουλιών, για γεράκια που χρησιμοποιούσαν για κυνήγι τα συνελάμενα ως εξής : 'Ο κυνήγι τους (Ιερακοθήρας) έθγαυαν στο μέρος που συχνάζαν τα γεράκια κι άλλους το μακρύ και λεπτό δικτυο του μέρα στο οποίο είχε σε-σει ένα περιστέρι, και μόλις το γεράκι πλη-σίαζε, ο κυνήγις τραβιόταν και κρυβόταν κάπου εκεί κοντά. 'Ορμώντας τότε το γε-ράκι γι' αρπάξη το περιστέρι μπλεκόνταν μέσα στο δικτυο όπου και το συνελάμεναν. 'Αμα συλληφθή το γεράκι δεν δείχνει κανε-να φόβο ούτε αγριεύει.

Ο Βασιλεύς της Αγγλίας Έδουάρδος ο 3ος έτιμώρησε με θάνατο κάποιον που εκλε-ψε ένα γεράκι κυνηγετικό.

Όταν έβασίλευε στη Γαλλία ο Φίλιππος Αβουσιος κατά την πολιορκία της πολέως Αβών, που βρισκόταν κοντά στο Παρίσι, οι πολιορκητάι έπιασαν ένα από τα καλύτερα γεράκια του βασιλέως. 'Ο Φίλιππος έπρό-τεινε στους Τούρκους χίλια χρυσά νομ-ισματα για να το επιστρέψουν το άγαπημέ-νο γεράκι, μα αυτοί δεν τα δέχθηκαν.

Ο Σουλτάνος Βαγιαζίτ κατά τη μάχη της Νικοπόλεως (1396) αιχμαλωτίσε πολ-λούς εύγενεις Γάλλους. Για την απελευθε-ρωσί τους τους έδωσαν χρήματα και πολ-λά δώρα που αυτός τα αρνήθηκε και μόνον όταν τον χάρισαν δώδεκα άδραμα γεράκια, τους άφησε ελεύθερους και τους άπεθεκε και τιμές.

Παρ' όλον ότι σήμερα περιορίσθηκε κα-τά πολύ η συνήθεια της Ιερακοτροφίας, σε

πολλά μέρη της Ασίας, όπως στην Περσία και στις Ινδίες καθώς και στους Μπεντούινους τρέφονται ακόμη γεράκια για το κυνήγι.

Οι Άραβες το καλά γυμνασμένο γεράκι το θεωρούν πως έχει την ίδια αξία μ' ένα καλό αλόγο, δεν το χωρίζουν από τα μέλη της οικογενείας τους, το τρέφουν με τα έκ-λεκτότερα φαγά και το κοιμίζουν στο έ-διο μέρος μ' ένα παιδί τους. Μερικοί μάλιστα όπου και αν πάνε κουβαλάνε και το γε-ράκι κοντά τους.

Ο Άραβ άρχηγός όταν πηγαίνει με την ακολουθία του κυνήγι κρατάει ένα γεράκι στον ώμο του κι' άλλο στο χέρι. Στα πό-δια των γερακιών έχουν κρεμασμένα μικρά χρυσά κουδούνια. Όταν γυρίζουν από το κυνήγι επάνω σε χρυσοστολισμένη καμήλα έχουν τοποθετημένα τ' άγεράκια μαζί με το κυνήγι τους.

Ο μουπόταμος

Ο μουπόταμος ή μουκάστωρ ή καστορινός ή μουπλυντρίς ή... δεν ξέρω πόσα άλλα ονόμα-α έχει, μοιάζει με ποταμίο που έχει παχύτερο σώμα και το βάρος του φθα-νεί τις 10-12 όκάδες, ενώ το μήκος του, από την άκρη του ρύγχους ως την άκρη της ουράς είναι περίπου ένα μέτρο.

Η ζωή του διαφέρει από την ζωή του στενού συγγενούς του, του καστορός, γιατί δεν κασασκεύαζει με λιθάρια, ξύλα και λά-στη τη φωλιά του, μα αρκείται σε μια θαλαία ευρύχωρη τρύπα, που σκάει με τα πισινά του πόδια που μοιάζουν σαν φτερίδια, στην άκρη των ποταμιών, των ρυακίων, των λιμνών και γενικά κοντά στο νερό. Αυτό το κάνει γιατί είναι από τα πιο καθαρά ζώα και διαρκώς πλένεται. Δεκαπέντε με είκοσι φορές την ημέρα βουτίζεται στο νερό γι' αυτό πήρε και το όνομα μουπόταμος (ποταμίο του ποταμού).

Αυτά τα ζώα έχουν πατρίδα τις μεσημ-θρινές χώρες της Αμερικής, μα από αρ-κετά χρόνια μετεφέρθησαν στην Ευρώπη, όπου ευεκλήματισθησαν και πολλαπλασιάζον-ται εύκολα.

Ο μουπόταμος είναι ο πιο τρυφερός σύ-ζυγος. Ζη αρμονικά με το έτερόν του ήμισυ μέσα στην υπαίθριο φωλιά του. Η γυ-ναίκα του μόνον το θράδυ θγαίνει περί-πατο με το σύζυγό της για να πάνε σε κανένα κοντινό χωράφι να θσοκίσουν μα ο σύζυγος θγαίνει πρωί-πρωί κι αφού πρώτα πλυθή ύστερα μαζεύει από κάπου εκεί κοντά διάφορα χόρτα, βουτάει στο νερό, τα πλέ-νει καλά-καλά και ύστερα τα ζαπακωμένη γυναίκα του που είναι ακόμη στο άχυρένιο κρεβάτι της και της τα προ-σφέρει αντί πρωϊνού ροφήματος.

Όταν πλησιάζει ο καιρός των ερώτων τότε ο μουπόταμος γίνεται ακόμα πιο γυναι-κοητικός, ακόμα πιο τρυφερός στη γυναι-κα του. Της κουβαλάνε πιο πολλά και πιο σπάνια χόρτα και την κιντάει στα μάτια να μ' η στάση και μη θρέψη. Μα αυτή, α! αυ-τή σαν αιώνη θηλυκό που είναι, όσο περισ-σότερο την περιποιείται, τόσο περισσότερο νάζει και καπρίτσια να την άγκαλιάσει το θραδάκι έτοιμάζεται να της γλώσσα δυο και να της πη με την δική της πλατές γλυκά λογάκια αυτή του γυρίζει τις πλατές και γυρίζει από το άλλο πλεύρο... Τότε ο τρυφερός σύζυγος αναγκάζεται να γίνη σα-τιστικός, της κόβει κανά γερό μπεντάκι με τα πιαίντα του πόδια κι' έτσι την άναγκά-ζει δια της βίας να υποκύψη στις όρέξεις του.

Το θηλυκό γεννάει από 2-8 παιδιά τρείς ή 4 φορές το χρόνο, τα οποία θηλάζει επί 4 περίπου μήνες μα και μετά το θηλασμό τα παιδιά της τα κρατάει μαζί της ένα χρόνο που είναι πια ικανά μόνα τους να βρίσκουν την τροφή τους και να υπερασπίζονται τον έαυτο τους.

Οι Ιθαγενείς των μερών εκείνων κυνη-γούν τους μουπόταμους για το νόστιμο γονό τους και το δέρμα τους που είναι κρέας τους για την διαθεροποίηση (γονυές), κατάλληλο για την διαθήρηση της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ιταλίας διατηρούν κα-κό μουποταμοτροφία που τα ζώα για να τα έκατοντάδες αυτά τα ζώα, σ' αυτά οι χρησιμοποιούν το δέρμα τους, εξημερώνον-ται μουπόταμοι είναι τόσο πολύ άνθρωπο και που ακολουθούν παντοί τον άνθρωπο πα-ίζουν από το χέρι του το φαγί τους.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Διαδωσεις

Μικρά προβλήματα

(ΑΡΙΘΜΟΣ 10)

Ο Μπαρμπά Μαθίος χθές το έραδυ άργησε να επιστρέψει σπίτι του και η κυρία του δεν είχε διαλογιστεί ευχαριστημένη για την άργηση αυτή. Τι του συνέβη αρα γε; Ασφαλώς θα τον έκρατησαν οι φίλοι του, για να παίξει κανένα τάβλι μαζί τους, έσκέπτετο θυμωμένη η δ-λίγην άγρια σύζυγος του άγα-θού αυτού ανθρώπου... Η γυναί-κα του Μπαρμπά Μαθίου όμως δεν έσταματούσε αυτοί, ήθελε να δείξει στον άνδρα της ότι ήταν ικανή για όλα και... πο-λύ έβουνη!

Γι' αυτό, λοιπόν, μόλις άκου-σε την πόρτα του δρόμου να ά-νοίγη με προφύλαξη, έτρεξε και φώναξε στον άνδρα της:

— Άπό που έρχεται ο κύριος τέ-νιος άδρα.

Ο Μπαρμπά Μαθίος προστή-ρησεν ότι η γυναίκα του ήταν πολύ θυμωμένη, και την έκυ-ταζε ίκευτικά. Το βλέμμα του αυτό δεν κατάρθωναν όμως τί-ποτε άπολύτως και γι' αυτό προσάθεσε να δικαιολογηθή:

— Μη θυμώσης άδικα άγαπη-μένη μου γυναίκα... Φαντά-σου ότι την ώρα που έπέστρεφα έα έπρεπε να κάνω μιάν έπίσκε-ψη στο φίλο μου Μπαρμπά Γκέτρο, έπειδή μου έβλεπαν, και θ' έ γυναικίς και ο άσφα-λός, ότι η γυναίκα του είνε θα-ραία άρρωστη...

Έκτύπησα, λοιπόν, το ηλεκ-τρικό τούρ κουδοβί και έβλεπα τον Μπαρμπά Πέτρο να μου ά-νοίγη την πόρτα χλωμός και κατωλαμπμένος...

— Τι σύμπτωση! έφώναξε μό-λις με είδε, έθελεις Μαθίε, να με άοηθήσης λιγάκι; Η γυναίκα μου είνε άρρωστη, ή άπρητέρα άπαυσιάς και σαν να μην έ-φθαναν όλα αυτά μου έχάλασε η ηλεκτρική έγκαταστάσις και δεν έχω φως στο σπίτι μου... Δεν γνωρίζω ούτε κι' έ-ώ τι πρέπει να κάνω για να τα θγά-λω πέρα...

Μόλις τα ήκουσα όλα αυτά... έ, με γνωρίζεις θέβαια καλά, είμαι ένεργητικός και έξυπνος... Έντονος μιάς ώρας όλη η έγκα-τάστασις λειτουργούσε θαυμα-σια. Ο Μπαρμπά Πέτρος μου προσέφερε ένα ούζο γιατί κα-τωλαμπένους τον έβγαλα από μιά μεγάλη άμνησιν και...

Ο Μπαρμπά Μαθίος δεν έ-πολόαζε να τελειώσει την Ιστο-ρία του, ένα γερό χαστούκι καλ-λίτεχνικά δοσμένο τον μετέτρε-ψε σε πυροτέχνημα.

Μου λές ψέματα, έφώναξε κατακόκκινη από το θυμό της η γυναίκα του Μπαρμπά Μα-θίου.

Μήπως μπορείτε να θρήτε παιό σημείο της άνωτέρω αν-στατικής Ιστορίας του Μπαρ-μπά Μαθίου έδωσε να καταλά-βη στη γυναίκα του τελευταίου ότι ο άνδρας της έμεύετο;

Λέξεις

(ΑΡΙΘΜΟΣ 1)

Να εβρεθούν εντός τριών λε-πτόν δεκαπέντε λέξεις της κα-θαρεύουσας, οι οποίες να τε-λείωνουν όλες εις: ΓΜΑΡ.

Π. Χ.: «Σύντα-ΓΜΑΡ». Το παράδειγμα δεν λογαριά-ζεται. Επίσης οι λέξεις δεν πρέπει να είνε σύνθετες. Πρέ-πει όμως να είνε όλες όνόματα άδωσαστικά, άχι επίθετα.

Σταυρόλεξον αριθ. 15

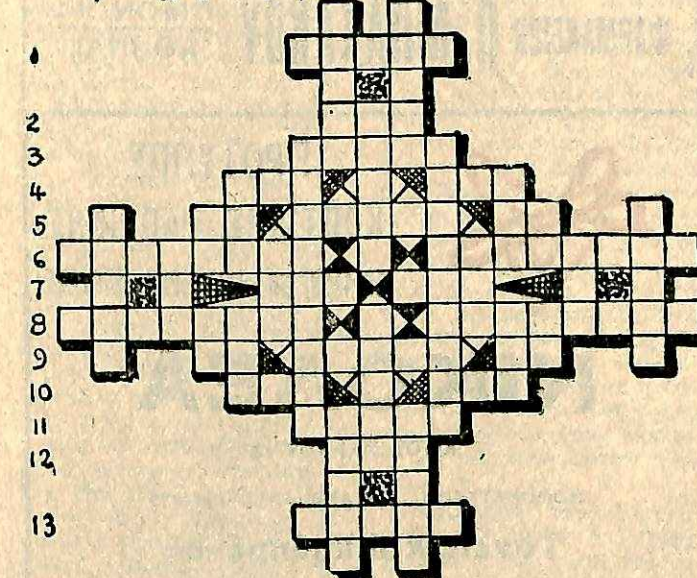
Ο ριζοντίως:

1) Ταχύς ίππος των Ιπποδρο-μιών κατ' αντίθεσιν προς των ίππων έλάσεως.
2) Η μητριά του Φρίξου και της Έλλης.
3) Αρχαία πόλις της Άργο-λίδος, παρά τον σημερινόν κόλ-

13) Ο εόφως έπινοηθείς, έ-πιτυχής, καταλληλός.
Κ α θ έ τ ω ς:

1) Κάλυμμα και μεταφορι-κώς προφύλαξις, προστασία, ύ-περασπισίς.
2) Τιμητικός τίτλος παρ' Εό-ρωταίοις, αλλά και ποταμός

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

των Χαϊδαρίου.

4) Η κάμη σόσος κατα-στρέφει τα μάλλινα υφάσματα.—το όργανον μιάς των πέντε αισθήσεων.

5) Κατοικητικόν μόνιον της αρχαίας Έλληνικής γλώσσης.—Πόλις της Ιταλίας πρωτεύουσα άδωνικού νομού, περίφημον είνε το παλαιόν της Πανεπιστήμιον, ίδρυθέν τώ 1361.—'Αρβρον (πληθυντικός).

6) Μετά τον θάνατον του Π. Νιρβάνα, υπάρχει εις αυτήν μία κτην θεία, την οποίαν πολλοί έπιδοσκουν να καταλάβουν.—Είνε άπαράιτητον εις ένα ύποδηματο-ποιόν κατά την κατασκευήν ενός ύποδηματος.

7) Πάρνης.—'Οχυρος.—'Α-γραφο.—'Υμητός.—Βέριον κ.λ.π.—Το περιέχον διαπο-ητικό τινος έργου.

8) Μεγάλη άρροειρά της 'Ι-ταλίας.—'Αρχαία χώρα, κατα-λαμβάνουσα το Ν. Α. τημέ-αυτής.

9) 'Υποθετικόν.—'Ονομα άρ-χαίου λαού, κατοικούντος με-ταξύ Δουνάδεω και Αίμου.—'Ο χείρος, άλλως ούς (παρ' άρχ.).

10) Πρόθεσις.—Το άργανον μιάς των πέντε αισθήσεων.

11) Κάτοικος μεγάλου ά-σιατικού Κράτους.

12) Υιός του 'Αδάμ και της Εβας γεννηθείς μετά τον θά-νατον του 'Αβελ και ζήσας 914 έτη.

της Ρωσίας.
3) Η ίδια λέξις με την προ-την τού «5 άριζοντίως».

4) Ο προεσύτερος των τριών υιών του Νώε.—Σύνδεσμος τε-λικός.

5) Άνθος.
6) Φυτόν και ο έδωδιμος αυ-τού, έλαστός, κοινώς σπαράγγι.

7) Έργασία του στομαχού.—Δοκός καθετός επί των διαμήκη άξονα του πλοίου μηχανήμα δι' ό το ύφαινον υφάσματα.

8) Θυγάτηρ του Ταυτάλου, μη-τηρ δώδεκα τέκνων, φανεύθέντων όπό του 'Απόλλωνος και της 'Αρ-τέμιδος.—'Η κατοικία των προ-θάνων.

9) Άρχαίος φιλόσοφος, ίδρυ-τής της Στωικής Σχολής.—Διότρητον δοχείον χρησιμεύον προς στράγγισιν.

10) Βυζαντινός αυτοκράτωρ, εις τών σπουδαιότερων.

11) Παρ' όλον ότι είνε άόρα-τος, είνε άπαράιτητος εις την ζωήν του ανθρώπου.

12) Μουσικός φθόγγος.—'Αποσπασμός.

13) Το άγθος του «5 καθε-πας εις τον πληθυντικόν.—Λε-τή κλωστή.

14) Πρόθεσις.

15) Σχολεία φωνητικής και ένοργάνου μουσικής.

Αποστολεύς: ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ Πειραιεύς

Πτερωταί συλλαβαι

(ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

Από κάθε μίαν από τας κά-τωθι λέξεις, να ληφθούν «ΔΥΟ» συνεχόμενα γράμματα. Έάν η λύσις είνε όρθή, τότε τα γράμ-ματα αυτά κατά σειράν διαβα-ζόμενα δίδουν το όνομα ενός κτήνις που εύρίσκεται κοντά στην Ακρόπολιν.

Οι λέξεις από τις οποίες θα ληφθούν τα γράμματα είνε οι εξής:

ΤΡΙΑΣ — ΣΤΕΓΗ — ΑΓΡΟΣ

ΑΕΣΟΣ — ΤΡΟΠΗ — ΕΙΚΩΝ

ΔΩΡΟΝ

Όπως βλέπετε, όλες απο-τελούνται εκ πέντε γραμμά-των, εκ των οποίων πρέπει να ληφθούν τα δύο.

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 14ον

Ο ριζοντίως:
2) ΝΥΝ — ΡΕ. 3) ΓΑΡ — ΠΕΡΙ. 4) ΡΟΗ — ΚΕΡΑΣ. 5) ΟΣΜΑΝ — ΑΤΛΑΣ. 6) ΟΝ — ΠΑΙΣ. 7) ΠΤΩΜΑ — ΙΟΣ. 8) ΑΝΟΥΣΙΟΣ. 9) ΣΑ — ΣΤΑΝΗ. 10) ΑΝ — ΓΗ — ΟΣΑ. 11) ΝΟΣΟΣ — ΙΛΗ. 12) ΤΙΣ — ΟΜΟΙΑ. 13) ΝΕ — ΟΝ — ΣΟΛΩ. 14) ΙΣΑ — ΝΑΝΑ.

Κ α θ έ τ ω ς:
1) ΟΝ. 2) ΥΓΡΟΝ. 3) ΝΑ — ΟΣ — ΕΝ. 4) ΡΗΜΑΤΑ — ΑΝ — ΕΙΣ. 5) ΩΝ — ΝΟ. ΤΟΣ. 6) ΝΟΜΟΣ — ΣΙΝΑ. 7) ΝΑΥΑΓΟΣ. 8) ΗΣ. 10) ΙΟΣ. 11) ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. 12) ΚΤΑΣ — ΑΣΗΜΟΝ. 13) ΚΕ — ΛΙ — ΙΝΑ — ΟΛΑ. 14) ΠΕ — ΡΑΣ — ΣΗ — ΚΙΩΝ. 15) ΡΑΣ — ΠΑ — ΑΝΑΞ. 16) ΕΡΙΣ.

Ο Ρ Θ Ο Ν
Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

1.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: (άποτε-λει περίοχη της 'Ιταλίας).

2.—ΟΡΘΟΝ

3.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: (είνε νήσος ελληνική εκ των έσθραίων Σπινάρων).

4.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: (του Καναδά).

5.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: (του νομού Θεσσαλονίκης).

7.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: (πρω-τεύουσα είνε η Ούάσιγκτον).

8.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

9.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (το Κά-ρον).

10.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (Ιταλί-κη εκ των Δωδεκανήσων).

11.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

12.—ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (ΑΡΙΘΜΟΣ 13)

Έάν το σημείωμα το έγραφε ο ίδιος ο κ. Ντιέδουρ, επάνω στο φύλλον του σημειωματαρίου του, και με το μοναδικό μολύβι με-λάνης που εβρέθη επάνω του, το σημείωμα αυτό δεν θα ήταν «άρεκτα καθαρογραμμένο». Άν τιθέτοσ όμως, η άνάγνωσις αυ-τού θα έπαρουσίαζε πολλές δυ-σκολίες, διότι άποσπασμένα, έπει-τα από παραμονήν τριών όλο-κλήρων ώρών μέσα στο νερό, η μελάνη θα εχεν άλλοιωθή... Το χαρτί, λοιπόν, έτοποθετήθηκε στην τάση του θύματος, άφου-πό πτώμα του τελευταίου άπει-σέρθη από την λίμνη... Και ας το, μόνον ο κ. Μαρς είνε δυνα-τός να το έκανε!

ΠΤΕΡΩΤΑΙ ΣΥΛΛΑΒΑΙ
Το παιχνίδι της παρελεύσεως έδωκόσος είνε πολύ διασκεδά-στικό, και έμφανίζεται σχεδόν άπαράιτητος σε όλες τις σελέ-δες παιγνιδιών των Εβρωπαϊκών και 'Αμερικανικών περιοδικών.

Όπως άναφέραμε, έπρεπε να πάρτε από κάθε λέξις «ΤΡΙΑ» μόνον συνεχόμενα γράμματα, και εάν το καταρθώνατε αυτό, θα μπορούσατε να διαβάσετε την λέξις:

«ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ»

Τα δέ γράμματα που έπρεπε να ληφθούν ήσαν:

1) άπο—ΤΥΠ—ωσις.
2) προ—ΟΓΡ—αμμα.
3) κ—ΑΦΕ—νείον.
4) ΙΑ—ΙΟΝ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησία εσωτερικού Δρ. 250
*Εξώφυλλο 125
*Ετησία εξωτ. λρ. *Αγγ. 1.10
*Εξώφυλλο *Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Παρισός: Τετρ. 249 Δρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ, ΤΟΥΝΤΑΣ
(Ευαγγελιστρίας 4)

Αλληλογραφία

Μέχρι της Δευτέρας, 12—
θ—38, έλήφθησαν στα Γρα-
φεία μας φωτογραφίες για
το «*Αλμπουμ του Θησαυ-
ρού» των κ. κ. Λ. Άβραμ
(Λευκωσία, Κύπρου), Κα-
ραγκιοζοπούλου (Κων)πο-
λίσ), Δ. Μυστήρη (Μυτιλήνη)
Ν. Γιουζέ (Πάτρα), Ζ. Προ-
σαέα (Σίντνεϋ—Αυστραλί-
ας), Γ. Λεβεντίδη (Καλά-
μα) και Π. Ζησιμάτου (Μό-
ναχον, Γερμανίας).

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

*Όταν αγοράζετε τας γνω-
στάς Γερμανικές Βαφές Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
το πακετίδιον που σάς δι-
δουν ν' αναγράφη την παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανική
μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα εί-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ARTI». Μόνον αί
βαφαί μάρκας «ARTI» είνε
γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-
χονται απ' εθείας εκ Γερ-
μανίας έντός κλειστών πα-
κετιδίων. *Όλοι αί άλλοι βα-
φαί, αί σήμερον διαφημιζό-
μεναι ως δήθεν παγκοσμίου
φήμης και με ξενόφωνες
μάρκας, δέν είνε όχι μόνον
Γερμανικαί βαφαί, αλλά ού-
δέ καν ευρωπαϊκάι.

Συνεπώς προσέχετε, το
πακετίδιον που σάς δίδουν
ν' αναγράφη την γνωστήν
μάρκαν «ARTI», άλλως νά
μή τό δέχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι αν-
τιπροσωπείας των Γερ-
μανικών χρωματουργεί-
ων «ARTI»

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τά νέα
κούλα Κρύσταλλα, όμματούαλιν μάρκας REX PON
CTUEL είνε τά άνώτερα όλων και εις τιμάς άσυγ-
κρίτως εύθηνάς.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ έν γένει, πάσης φύσεως, φωτο-
γραφικά μηχαναί εις τιμάς εύκαιρίας films κ.λπ.
έμφανίσεις και μεγεθύνσεις καλλιτεχνικάι.

Ειδικός τεχνίτης είνε εις την διάθεσίν σας διά πά-
σαν πληροφορίαν εις τό ΦΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
του!

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΝΙΚΟΛΕΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ 9/10/35

Γονείς και κηδημόνες

έξασφαλίσατε τά κορίτσια σας

*Η μέθοδος της δεσποινίδος Β. Νικολέα, διπλωματούχου
της μεγαλύτερας σχολής των Παρισίων Pique, είνε ή μόνη
έν Έλλάδι, ήτις με μόνον 30 μαθήματα έπιτυγχάνει την τε-
λειαν εκμάθησιν της κοπτικής, με ειδικόν δέ σύστημα τε-
λειοποιεί τας άρχαρίους εις την ραπτικήν.

Πλήρες οίκοτροφείον υπό άύστηράν οίκογενειακήν επίβλε-
ψιν.

Πωλούνται ειδικά πατρόν. Δεχόμεθα ύφασματα προς ρα-
φήν. Πληροφορία Άγίου Μάρκου 18, 2ος όροφος, τηλ.
32.620.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλ αξής εργοστασίου μας

*Ο,τι νέον εις σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμόν Έπιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμήν

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Συλουργική βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34— ΛΟΥΙΖΗΣ
ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Έργοστασίου : 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

*Επισκεπτόμενοι τας εκθέσεις μας έξασφαλίζετε τά
συμφερόντά σας.

ΠΕΝΝΙΕΣ

*Στό Λονδίνο, άρκετά γρα-
φεία έγκατέστησαν ένα νέο εί-
δος τηλεφώνου, που είνε έφω-
τισμένο με μία πολύ λεπτή
μεμβράνη, ή οποία έχει τόν έ-
ξής σκοπό: *Όταν μιλά κανείς
σιγά—μία νότα πιο κάτω από
τό συνηθές—τά λόγια του ά-
κούγονται καθαρά. *Αν όμως
ύψωση τη φωνή, τό μηχανήμα
στέλνει έναν ακατάληπτο θό-
βο. Τό τηλεφώνον αυτό έχει ως
σκοπό τόν περιορισμό των λο-
γομαχιών μεταξύ των συνδιαλε-
γομένων, εξαναγκάζοντάς τους
νά μιλούν σιγά.

*Στήν Καλιφόρνια, ένας
κτηματίας, άφου κατεσκεύασε
μιάν άρσενία είλα, ύστερα γιά
νά δείξη πώς την πουλούσε, την
τύλιξε όλόκληρη με ζελατίνα,
όπως τυλίγουν τις κάλτσες ή έ-
να κουτί με γλυκά. Μ' αυτό
τόν τρόπο προσείλκυσε πολύ
κόσμο και έρθηκε καλό άγορα-
στή.

*Όταν στίς 'Ηνωμένες Πο-
λιτείες της 'Αμερικής εισήχθη-
σαν τά άσταλένια άρσενια, πολ-
λοί χωρικοί δέν ήθελαν ούτε να
τά ξέρουν, γιατί κατά τη γνώ-
μη τους, τό άσταλί θα... ή δι-
λητηρίαζε τη γη!

*Τά ποτάμια με μελάνι δέν
είνε θρόλος. Στήν Βόρεια 'Α-
φρική υπάρχει ένα πραγματικό
ποτάμι με μελάνι. Αυτό πηγες
πέφτουν στήν κοίτη του: κι ή
μιά περιέχει μιά δυνάστη διά-
λυσι φανικού όξέος κι ή άλλη
είνε πλούσια σε άλκα-
λι. Σμίγοντας, λοιπόν, ή δύο α-
τά ποτάμια με τα διάφορα
χημικά στοιχεία, σχηματίζουν
ένα πραγματικό ποτάμι με με-
λάνι.

*Σέ διάστημα 24 ώρων οι
πνεύμονές μας παίρνουν 9.000
λίτρες άέρος και κατ' αυτόν
τόν τρόπο τό σίγμα μας παίρνει
543 λίτρες όξυγόνου.

*Δέν περιέχουν όλες οι θά-
λασσες την ίδια ποσότητα αλά-
τιού. *Η Κασπία θάλασσα, π. χ.
περιέχει μόνον 6 γραμμάρια
κατά λίτρον, ή Βαλτική 17 κι
ή Μεσόγειος 33. Τό ρεκόρ στο
άλάτι κατέχει ή Νεκρά θάλασ-
σα με 243 γραμμάρια σε κάθε
λίτρο!

*Δέν είν' αλήθεια ότι τό
κόκκινο πανί θυμώνει τόν ταύρο.
Διάφορα πειράματα απέδειξαν
ότι τό ζώον μένει άσπαθέστατο
μπροστά στο κόκκινο χρώμα.

*Ένα δένδρο στήν Αυστρα-
λία—όνομαζόμενο *Ο παππος
Πέτρος—είνε τό πιο ψηλά
της γης· έχει ήλικίαν 15.000
έτών!

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ

—'Ο δυστυχής φίλος μου
άφησε ό,τι είχε σ' ένα όρ-
φανοτροφείο.

—Θέταν μεγάλος φιλάν-
θρωπος. Κι' άφησε πολλά;
—'Οκτώ όρφανά!

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

—Τάμαθες ; ό φίλος μας
Παπαδόπουλος έπήρε τό ά-
γροτικό παράσημο.

—Μά τί έκαλλίερνε;
—Μερικές καλές γνωρι-
μίες.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φίλη των πονεμένων

*Η έλεκτική λογοτέχνης που
κρύπτεται κάτω από τό ψευδώνυ-
μο Ρέα Ρ. άπαντά από της
παρούσης σελίδος σε όλες εκ των αναγνωστριών μας της έμ-
πιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αισθηματική τους
περιπέτεια, γιά την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμ-
βουλής.

ΛΟΥΛΟΥ

*Η ιστορία της Λουλούς
μοιάζει μ' ένα μυθιστόρη-
μα μοντέρνο — που ζωγρα-
φίζει πιστά την μοντέρνα
μας νοοτροπία.

Σήμερα, είναι είκοσι
χρόνων, ή Λουλού. Πρίν ά-
πό πέντε χρόνια δέν ήταν
παρά μιά άθγαλη κοπελ-
λούδα, και τότε οι γονείς
της γιά λόγους «οικονομι-
κούς» την άνάγκασαν νά
παντρευθί μ' έναν άνδρα
σχετικώς εύπορο, που δέν
μιλούσε όμως στήν καρδιά
της.

*Η καυμένη ή Λουλού έ-
κλαψε, αναστέναξε, στο τέ-
λος όμως — δεκαπέντε χρό-
νων ήταν μονάχα, τί μπο-
ρούσε νά κάνει... — παν-
τρεύθηκε.

*Από την πρώτη μέρα κα-
τάλαβε πώς ό άνδρας της
δέν θα την ένοιωσε ποτέ...
*Ίσως γιατί κι αυτή δέν
τόν ένοιωσε, δέν προσπάθη-
σε νά τόν νοιώση... Κι' άρ-
χισε μιά παράξενη ζωή τό-
τε γιά την μικρούλα την
Λουλού: με τόν άνδρα της
ζούσαν σαν ξένοι, σαν δυό
άπλοι φίλοι... *Υστερ' από
ένα χρόνο εύτυχώς απέκτη-
σαν κι' ένα παιδάκι. Και ή
ζωή τους κυλούσε ήρεμη, ή-
συχη, μονότονη...

Αυτό έβάσταξε ως τό πε-
ρασμένο Μεγάλο Σάββατο.
Τότε ώρθηθήκε μπρος στήν
έκπληκτη Λουλού ή Μεγάλη
Στιγμή της ζωής της.
Κάποιος δεύτερος ξάδελ-
φός της την έκάλεσε νά πά-
νε μαζί με κάτι άλλους
συγγενείς σε μιά μικρή εκ-
δρομή. *Η Λουλού έπήγε.
Και εκεί έγνώρισε τόν Μοι-
ραίο, τόν άνθρωπο που θα
της αναστάτανε τη ζωή.
*Αλλά... — αλλά, ως άφη-
σουμε την ίδια τη Λουλού
νά μας μιλήσῃ:

«...Από την ήμέρα εκεί-
νη — μου γράφε — άρχισε
ή αγάπη μας. Τόν αγάπησα
πολύ, πάρα πολύ... Είμαι ή
πρώτη φορά που αγάπη-
σά τη ζωή μου... *Ε, ναί,
κλείνω τ' αυτιά μου σή
φωνή της λογικής... Είμαι
μητέρα παιδιού 4 έτών και
όμως ούτε καν αυτό δέν
συλλογίζομαι...

—Τόν αγάπη και μ' αγα-
πά περισσότερο από κάθε
τί στον κόσμο. Τόν άνδρα
μου δέν θέλω πιά νά τόν
θέλω: μου κάνει κακό...
Είμαι πολύ δυστυχισμένη...
*Όπου και αν έρίσκωμαι,
θαρρώ πώς άκούω τόν ά-
γαπημένο μου: «*Ελα νά
φύγουμε μακριά... *Εκεί,
δέν θα ντρέπεσαι γιά τίπο-
τε... *Ελα...» Τά λόγια του
αυτά μ' έχουν αναστατώσει,
μ' έχουν κάνει νά μή μπορώ
νά σκεφθώ τίποτ' άλλο
έκτός από αυτόν...»
Και μόνι ζητεί στο τέλος
ή καυμένη ή Λουλού μιά
συμβουλή.

Την ιστορία αυτή θα έ-
πρεπε νά την διαβάσουν κα-
λά όλοι οι γονείς.
*Ίσως νά καταλάβαιναν, ά-
πότόζωντανό αυτόπαράδειγ-
μα, ότι νομίζοντας πολλές
φορές πώς στερεώνουν την
εύτυχία των παιδιών τους μ'
έναν πλούσιο γάμο, την
γκρεμίζουν γιά πάντα. *Η
ζωή είναι τόσο περίπλοκη,
κι' έχει τόσα μυστικά... Θά
ήταν πολύ άπλό, εάν μονά-
χα ή οικονομική άνεσις έ-
φερνε την εύτυχία...

*Εδωσαν ως θοράν — γιά
νά μην πώ «έπαιούλησαν» —
ένα άθγαλο κορίτσάκι —
την Λουλού — σ' έναν άν-
θρωπο που δέν έμάντευσε
ποίος θησαυρός νεότητος,
σφρίγους και ζωής του πα-
ρεδίδετο. Τά αποτελέσμα-
τα ήταν μοιραία να φανούν
ύστερ' από λίγο... *Α, ναί,
φταίνε οι άμυαλοι — και έ-
γωιστάι, πολλές φορές —
γονείς. Μήν τά φορτώνουμε
όλα στή νεότητά. Μιά ήλι-
τη στιγμή, που έχει τό
θάρρος όμως ν' αντιμετώπι-
ζη την αλήθεια... Οι γονείς
φταίνε...

Δέν φταίει, όμως, ούτε ό
καυμένος ό άνδρας σου,
Λουλού, ούτε τό παιδάκι
σου. Κι' εάν έκαναν ένα
σφάλμα οι γονείς σου, ό-
φειλόμενο άσφαλώς στήν
μεγάλη τους αγάπη σε σε-
να, δέν σημαίνει ότι θα εί-
σαι δικαιολογημένη, καθι-
στώντας τό άνεπανόρθωτο...
*Ο άνδρας σου μπορεί νά
μην έχει τό δικαίωμα ν' ά-
πατήσῃ από σένα έρωτα,
έχει όμως τό δικαίωμα ν' ά-
παιτήσῃ νά μην τό κλονί-
σῃς την οικογενειακή του
γαλήνη και κυρίως νά μην

τόν ρεζιλέψῃς. *Αλλά κι'
αυτόν αν τόν παραμερίσου-
με, υπάρχει κάποιος άλλος
που θα σταθί μιά μέρα αύ-
στηρός κριτής κάθε πρά-
ξεώς σου: Κι' αυτός ό άλ-
λος είναι τό παιδί σου. Δέν
σου τό έζήτησε αυτό νά τό
φέρρῃς στόν κόσμο. Δέν έ-
χεις, λοιπόν, τό δικαίωμα
νά του δηλητηριάσῃς γιά
πάντα τη ζωή.

Συνεπώς... πρέπει νά δια-
κόψῃς κάθε σχέση, Λουλού,
με τόν Μοιραίο άγαπημένο
σου... Και νά σου πώ ακό-
μη κάτι άλλο σ' αὐτή: Δέν
αξίζει ίσως και τόσο πολύ
την αγάπη σου... *Ενας άν-
θρωπος που μπαίνει σε μιά
οικογένεια και εκμεταλ-
λεύεται την ψυχική κατά-
στασι μιάς γυναίκος γιά νά
γλεντήσῃ μαζί της και νά
την άποσπάσῃ από τόν άν-
δρα της και από τό παιδί
της, δέν είναι ό άνθρωπος
με την μεγάλη ψυχή και τά
γενναία αισθήματα που θα
μπορούσε νά της χάριση μιά
σταθερή εύτυχία. Την εύ-
τυχία άλλωστε αυτήν, όταν
περνούσε ή πρώτη μέθη των
αισθήσεων, δέν θα μπορού-
σες νά την θρῃς ποτέ κοντά
του. Οι τύψεις — οι τύψεις
της ένοχης μητέρας κυρίως
— θα σε κυνηγούσαν πάν-
τα...

Λησμονήσέ τον, λοιπόν.
Πάς; Μά δίπλα σου υπάρ-
χει ένα πλάσματάκι που πε-
ριμένει με λαχτάρα νά τό
μπάσῃς στή ζωή. Αυτή ή ά-
σχολία δέν είναι άρκετή
γιά ν' άπορροφήσῃ κάθε
σκέψη σου, κάθε έγνοια
σου, και γιά νά σε παρη-
γορήσῃ... Γιά την θυσία
σου αυτή, άλλωστε, κάποτε
θ' άκούσῃς ένα «εύχαρι-
ριστώ»...

ΑΝΑΣΙΟΣ

*Ο αγαπητός «Ανάσιος» —
όπως ύπογράφεται — κοι-
τεύει νά βάλῃ κάτω τόν Κα-
ζανόβα, τόν Δόν Ζουάν και
όλους τους καρδιοκατακτη-
τάς των αιώνων! Είναι φο-
βερός, ό άθλιος! Φαντασθή-
τε ότι, όπως μου γράφει
τουλάχιστον, ενώ είναι μό-
λις 16 χρόνων, «έξώκειλε με
παθητικόν 30 «γεράς» έρω-
τικές περιπετείας, με 48
φωτογραφίες, άφιερώσεις
κ.τ.λ.»

Τρομερόν! Καταπληκτι-
κόν! Άπίστευτον, έ; *Ο φί-
λος μας θα έπρεπε, νά ό-
νομασθί «Δημόσιος Κίνδυ-
νος Νο 1» γιά τά κορίτσια!

Θά νομίζετε, θέβαινα, τώ-
ρα ότι του άρέσουν αυτές
οί περιπέτειες... *Ε, πέφτε-
τε έξω! Δέν του άρέσουν
καθόλου! *Ακούστε τί λέει:
«Ταύτας τας περιπετείας
δέν τας κυνηγώ έπειδή μου
άρέσουν» κάθε άλλο. *Αλλ'
έπειδή βλέπω τους άλλους
φίλους μου νά κάμουν τό έ-

διο, κι' έπειδή διασβάζω στήν
εθελιοθήκη του σπιτιού μας
έρωτικά ρομαντικά διηγή-
ματα...»

Και με ρωτά τί νά κάνῃ.
Προσθέτει δέ: «Συλλογι-
σθήτε την συλλογήν μου!»
Τις φωτογραφίες και τις ά-
φιερώσεις;

Τό πράγμα είναι πολύ
σοβαρόν — κι' εκφεύγει ά-
πό την ειδικότητά μου. *Α-
φού όμως είναι καλοκαίρι
εύτυχώς άκόμη, γιατί δέν
κάμεις... μερικά ψυχρά
ντούς; *Ετσι υπάρχει έλπίς
νά σβύσῃς τό φλογερό κα-
μίνι που θρίσκειται στήν θέ-
σι της καρδιάς σου.

ΣΤΑΣΑ

*Ελαβα και τό δεύτερο
γράμμα σου και σκέφθηκα
πολύ πριν σου άπαντήσω. *Ο
αρθραθωνιαστικός σου, μου
γράφεις, είναι ένα τίμιο κι'
εργατικό παλληκάρι — που
δέν έξέρι όμως τό λυπηρόν
παρελθόν σου. *Εφ' όσον,
κατά τό παρελθόν σου αυ-
τό, έχεις συνάψει τόσες ά-
θρόες γνωριμίες, δέν συλλο-
γίζεσαι πώς κάποτε, όταν
θα έχεις παντρευθί, υπάρχει
κίνδυνος ό άνδρας σου νά
γνωρισθί με καμμίαν από
τις παλαιές σου αυτές γνω-
ριμίες και νά τά μάθῃ όλα;
Τί θα έγινετο τότε;... Δέν
θα ήταν προτιμότερο από
τόρα νά εξακαθάρσις την
θέσι σου; *Εάν ό αρθραθω-
νιαστικός σου σ' αγαπά θα
σε συγχωρήσῃ. Διαφορετικά
— καλύτερα νά λείπῃ ένας
γάμος που θά ήτο πιθανόν
νά γίνη πρόξενος τραγώ-
δίας άργότερα...

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ.

*Ενας νέος αγαπά μιά
νέα. Αυτή, ανταποκρίνεται
παράφορα στο αισθήματά του.
*Εξαφνα όμως, μιά μέρα,
του δείχνεται ψυχρή, άδιά-
φορη: *Έχει παύσει νά τόν
αγαπά. Κι' ό νέος κλαίει,
οδύρεται, και με έρωτά τί
νά κάνει.

Μά, αγαπητέ μου Γιώργε
Μ., ό έρως δέν είναι δυνα-
τόν νά προσκρούσῃ στο δι-
καίωμα του κάθε ανθρώπου
νά διαθέτῃ όπως θέλει τόν
εαυτό του. *Η «νέος» έπαυσε
νά σ' αγαπά. Κάμε και σύ
τό ίδιο. *Υποκρίσου κι' έσύ,
τουλάχιστον, στήν αρχή πώς
δέν την αγάπας. *Εάν αυτή
δέν συγκινήσῃ από τη στά-
σι σου, θά πῇ... ότι πρέπει
νά επιβλήσῃς, σαν άνδρας,
στον εαυτό σου και νά την
λησμονήσῃς πραγματικά!

ΡΕΑ Ρ.

*Ελαβα ακόμη γράμματα από
την «Πόπη», την «Υγένη», την
«Ελλη», την «Νίνα Δ.», την
«Αιλιαντα Ρ.», τόν «Τάσσο Α.»
και τόν «Τάκη Ν.». Σε όλους αστόχε θ' άπαντή-
σω με τη σειρά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Αριθμός αδείας Πρωτοδικείου 13.733.

Τό κατάστημα ΒΕΝΤ' ΣΚριεζώτου 1 ΕΚΠΟΙΕΙ

άπαντα τὰ εἶδη ἐπιπλώσεως, θελοῦδα, Στόφ Κουρτίνες, Κρεττόν, Μουσαμάδες ἐπιστρώσεως καὶ ἐν γένει ὑφάσματα ἐπὶ πλὴν εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐ θηνάς. Ἐπωφληθῆτε τῆς εὐκαιρίας.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΕΣΠΩΣ-ΓΙΟΥΒΑ

(Διπλωματούχου τῆς Academie Daydου τῶν Παρισίων).

Τελεία καὶ συγχρο νισμένη ἐκμάθησις τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑ ΠΤΙΚΗΣ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος.

Ἰδιαίτερα μαθήματα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν τῶν πρα κτικῶν μοδιστῶν ἐντὸς ἱκοσι ἡμερῶν.

Διδάκτρα προσιτά. — Οἰκοτροφεῖον διὰ τὰς μαθητρίδας ἐκ τῶν ἐπαρ χιδῶν. — Νυκτερινὰ μα θήματα.

Πληροφορία καὶ ἐγ γραφαὶ καθ' ἐκάστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31926

Λεπτομερὲς κανονι σμός παρέχεται δωρεάν εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

Μετ' οἰκογενειακοῦ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΑΠ. Π. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Φιλόλογος — Παιδαγωγός — Συγγραφέας
ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗ-ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀ. Μελετίου & Ἐπτανήσου (Στάσις Λεβίδου)
1924
Τηλ. 80-901, ἔτος ἰδρύσεως
Σόλωνος 84 & Ἀσκληπιοῦ Ἐγκεκρμένον ὑπὸ τοῦ Σε βαστοῦ ὑπουργείου Τηλ. 22-670

ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ : οἱ μαθηταὶ τῆς ΣΤ', τελευταίας τάξεως τοῦ Γυμνασίου, λαμβά νουν ἐν τοῖς Ἐκπαιδευτηρίοις ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ Ι ΣΟΤΙΜΟΝ ΤΟΥ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ, ΟΚΤΑΤΑ ΞΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ, ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΤΙΚΑ, ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΑ, ΟΙΚΟ ΤΡΟΦΕΙΟΝ στεγαζόμενον ἐν ὑγιεινοτάτῳ μεγάρῳ ἐντὸς αὐλῆς καὶ κήπου ἐκτάσεως δύο στρεμμά των (γωνίαι Ἀγ. Μελετίου — Ἐπτανήσου — Σὺ ρου). ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ, ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ. Ω ΔΕΙΣΙΟΝ.

ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΑΡΙΣΤΟΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΝΤΑΙ

Δι' εἰσιτηρίους ἐξέτις εἰς τὰ Γυμνάσια τῶν Ἐκπαιδευ τη ρῶν δωρεάν φροντιστήρια. Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορία 7—12 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. Ζητήσατε κανονισμόν.
Σημ. Ἐν τοῖς Ἐκπαιδευτηρίοις πωλεῖται τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ δ) τοῦ αὐτῶν κ. ΑΠ. Π. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ περιουδοσάτον σύγ γραμμα «Η ΤΕΧΝΗ τοῦ ΓΡΑΦΕΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙΝΕΙΝ» τόμ. 416 ὄρχ. 100.—

Μόνον ἡ

Πούδρα ἀντέχει εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μάτ» καθα ρὸ καὶ γοητευτικὸ ἀ πό τὰς 9 τὸ πρωὶ μέ χρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευ μα. Δὲν ἔχετε ἀνάγ κη νὰ ξαναποῦδρα ρισθῆτε ὁλόκληρὴ τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἰ νε τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα με τὴν νέαν ἀεροποιημένην πού δραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως εἶνε ἡ ἀνακάλυ ψις ἑνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα ὅπως ὁ ἀέρας συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἐστὶ ἐπιτυχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνή θεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμο ποιεῖται τῶρα εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τόσο κα νονικὰ καὶ ὁμοιομόρφως καλύ πτουσα τὴν ἐπιδερμίδα με ἑνα

σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὠραι ό τητος, διατὶ δίδει μίαν ὠραιό τη τα φαινομενικῶς φυσικὴν, τόσο ν διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιὰς μόδας αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐν τῷ πῶσιν φτιασιδώματος. Ἡ πού δρα Τοκαλόν κρατᾷ τόσο πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νὰ εἰ νε τῶρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπαλάττε σθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾷτε ἑνα εὐγενικὸ μᾶτ χρώ μα πού δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε ὁ ἀέ ρας, οὔτε ἡ ὥροχὴ ἢ ἐφίδρωσις.

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπ' τῆ σελίδα 16)

φημά μου: «Ἡ γυναῖκα με τ' ὀμπρελλίνο». Τὸ ὑπέγρα ψα μάλιστα διατακτικά, «Σπ.Μελ.» καὶ τὸ καμάρωσα τυπωμένο στὴν «Ἀκρόπο λι». Ἦταν πολὺ καλὸ. Ἀ ρεσε κι' ὅλας. Μὰ δὲν μπο ροῦσα νὰ γράφω πάντα γιὰ γυναῖκες καὶ ὀμπρελλίνα... Ἔτσι τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔγρα ψα γιὰ «ἑνα καλὰθι μαρί δες». Οἱ μαρίδες θέβαια δὲν με συγκινοῦσαν καὶ τὸ χρο νογράφημα δὲν ἦταν καὶ τό

σο καλὸ. Ὡστόσο ἀπὸ ἐ κείνη τὴν ἐποχὴ συνέχισα τὸ δρόμο τῆς... ἀπωλείας μου. »Θέλετε τῶρα νὰ μάθετε πότε ἔκανα τὴν ἀτιμότερη πρᾶξι τῆς ζωῆς μου;... Ὁ ταν τὴν πρώτη δεκαμερία παρουσιάσθηκα στὸ Λογι στήριο τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ πῆρα λεφτά. Δὲν ἔφτα νε πού μοῦ δημοσίευσαν τὰ ὀρνιθοσκαλισμάτα μου, ἀλ λά μοῦ τὰ πλήρωναν κι' ὁ λας. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη διαφθορὰ τῆς συνειδήσεώς

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Τὸ δερμὴ τοῦ προσώπου λόγῳ τοῦ ὅτι μένει ἀκά λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧν αὐτῶν νὰ λεκιάζη, νὰ ρυτιδουῖται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζη ὀφιν γηρασμένην.

Ἡ Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», εἰδικῶς παρᾶσκευα σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δερμὴ, ἐξελίφει τοὺς λεκέδες, τὴς ζῆρες, τὴς πιτυχές καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βε λουδίνη.

Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποῦ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότη τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

ΟΡΜΑ

μου καὶ τοῦ χαρακτήρος μου. Μὲ συνήθισαν νὰ κερ δίξω ἀφθονα λεφτά διασκε δάζοντας...».

Ὁ κ. Μελᾶς στὸ σῆμειο αὐτὸ πάτησε ξαφνικὰ τὸ φρέ νο τοῦ αυτοκινήτου τοῦ κι' ἔσθυσε τὴ μηχανή. Βρισκό μασταν πάλι μπρὸς στὴν «Ἐστία». Ἡ κούρσα μας εἶ χε τελειώσει, καθὼς καὶ ἡ συνέντευξις.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙ ΔΗΣ

Λίγοι δημοσιογράφοι, ἀ κόμη καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ παλαιούς, ἔχουν νὰ ἐπι δείξουν τὴν δραστηριότη τα, τὴν μόρφωσι καὶ τὴν ἐργα τικότητα τοῦ Κώστα Οἰκο νομίδη, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἐθνους». Εἶνε ἐπίσης ὁ μόνος δημοσιογράφος, ὁ ὁ ποῖος ἐπὶ εἰκοσι πέντε ὁλό κληρα χρόνια ἐργάσθηκε ἀνελλιπῶς στὴν ἴδια ἐφημε ρίδα. Ἀρχισε στὸ «Ἐθνος» ὡς δόκιμος συντάκτης του, γιὰ νὰ φθάσῃ μιὰ μέρα νὰ γίνῃ διευθυντὴς του καὶ ὁ συνεχιστὴς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν παραδόσεών του ἀει μνήστου Σπύρου Νικολοπού λου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ συνέν τευξις τοῦ παρουσιάσει ἐ ξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον:

—Τὴν ὁλέθριά κλίσι πρὸς τὸν ἐντυπο χάρτη, μὰς εἶπε, τὴν εἶχα ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία. Μαθητὴς ἀκό μῃ ἐξέδιδα, ἢ μαλλον ἔγρα φα τὴν ἐφημεριδοῦλα : «Ὁ Βόσπορος», τὴν ὁποῖαν... ἐ μοίραζα στοὺς συμμαθητάς μου. Ἡ ἐφημεριδοῦλα αὐτὴ ἦταν μιὰ μικρογραφία τῶν καθημερινῶν ἐφημερί δων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἶχε τὸ ἄρθρο τῆς, τὰ ση μειώματά τῆς, τὴς ἔρευνές τῆς καὶ τὰ... λάθη τῆς. Ἡ σύνταξις τῆς μοῦ ἀπορρο φοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ με βοηθοῦσε νὰ παίρνω ἀράδα μνημεικα στὰ μαθήματά μου.

Ὁ πατέρας μου ὁμως εἶ χε ἀντίθετη γνώμη. Ἦθελε νὰ με κάμῃ παραγγελιοδό χο ἢ... χειρουργό. Ἐπειδὴ ὁμως ἐγὼ δὲν εἶχα ἐμπορι κο πνεῦμα ἀλλὰ καὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ συμμορφω θῶ πρὸς τὴν πατρικὴ ὑπό δειξι, ἦρθα στὴν Ἀθῆνα καὶ γράφτηκα στὴν λατρικὴ. Μὰ γιὰ καλὴ μου τύχη, εἶχα ἔ ναν διότ δημοσιογράφος τὸν Γεώργιον Αὐκαίριον. Σ' αὐτὸν ἐνεπιστεύθην λοιπὸν τὰ ὄνειρά μου καὶ τοὺς κρυ φὰς πόθους μου. Κι' ἐκεῖ νος ὑποσχέθηκε νὰ με βοή θησῃ. Πράγματι, ἑνα πρωὶ τοῦ 1913, μὲ πῆρε καὶ μ' ἐ πῆγε στὸ «Ἐθνος» καὶ πα ρεκάλεσε τὸν ἀειμνήστου Σπύρου Νικολόπουλο νὰ με προσλάβῃ.

—Ἐἶνε μορφωμένον παιδί, τοῦ δῆλωσε. Ξέρει γαλλικὰ

ἀγγλικά, γερμανικά... »Ὁ κ. Νικολόπουλος με κύτταξε καλὰ-καλὰ κι' ὕ στερα, περισσότερον γιὰ νὰ διασκεδάσῃ παρὰ γιὰ νὰ ἰ διῇ τίς... δημοσιογραφικες μου ἱκανότητες, μ' ἔβαλε νὰ μεταφράσω κάτι ἀπὸ τὰ γερμανικά.

—Νὰ τὸ μεταφράσῃς, μοῦ εἶπε, προσεκτικὰ, χωρὶς μουτζούρες καὶ σθουσίματα.

Κι' ἐγὼ ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνάτα καὶ τὰ καταφε ρα. Ἔτσι πέτυχα τὴν προσ ληψί μου στὸ «Ἐθνος». Σ' αὐτὸ ἔδωσα ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια τὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἔφυγα δὲ ποτὲ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδα. Τὴν δημοσιογρα φία τὴν θεωροῦσα πάντα ὡς τὸ καλὺτερον ἐπάγγελμα καί... δηλητηριάσθηκα τόσα ἀπὸ αὐτὴν, πού δὲν ζῶ πα ρὰ μόνον στὸ γραφεῖο μου καὶ στὸ τυπογραφεῖο. Ἐ ναν καιρὸ γράφτηκα καὶ στὰ Νομικά. Μὰ τὰ νομικά μοῦ ἔγιναν τέτοιοις ἐφιαλτῆς πού ἀκόμη καὶ σήμερα μοῦ προξενοῦν φόβο. Ἡ δημοσι ογραφία εἶνε ἡ μοναδικὴ ἀ γάπη τῆς ζωῆς μου. Καὶ εἰ μαι θέβαιος ὅτι κανεὶς ἐ παγγελματίας δημοσιογρά φος δὲν θὰ ἀντήλλασσε τὸν πυρετὸ τῆς ἐργασίας του, τίς συγκινήσεις τῆς, τίς με ταπτώσεις τῆς ἀκόμη καὶ τίς ἀπογοητεύσεις τῆς, με τὰ συναισθήματα πού θὰ τοῦ χάριζε ἑνα ἄλλο ἐπάγ γελμα πιὸ ἀνετο ἔστω καὶ πιὸ προσοδοφόρο... Ἦταν ἀκόμη σκληρὸς ὁ ἀγώνας. Μιὰ διαρκὴς προσ πάθεια. Δὲν ἐννοοῦσαμε νὰ μὰς ξεφύγῃ οὔτε «ψεῖρα» (ἀσημαντὴ εἰδησις), οὔτε «λαυράκι», (συνταρακτικὴ εἰδησις). Τῶρα ὁ τύπος ἐ ξελίσσεται. Μεταβάλλεται. Σὲ λίγο πιθανὸν ν' ἀποτελῇ μεγάλους ὀργανισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ραδιοφω τογραφία νὰ παῖξῃ τὸν σημα ντικώτερον ρόλο. Μὰ γιὰ νὰ ἐ πανέλθωμε στὸ θέμα μας, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ ζήσω στὴν πλέον ταραχώδη ἐπο χὴ τῆς δημοσιογραφίας, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀγάπησα. Ὡ σο γιὰ τὸν πρώτο μισθὸ μου ἦταν ἐξήντα δραχμές σὲ «μπακιρές»! Ὁ Λογιστὴς μοῦ εἶχε παραδόσει, θυμά μαι, ἕξη φυσεκία δεκάρες, κι' ἐγὼ γέμισα μ' αὐτὰς τίς τσέπες μου κι' αἰσθανόμε νος τὸ θάρος τοῦς καὶ τὴν ἀξία τοῦς, νόμισα ὅτι εἶχα γίνει σπουδαῖος ἀνθρωπος καὶ ἤμου ἐνθουσιασμένος. Ἐπειτα, με τὸν καιρὸ, πὲ ρασα ἀπ' ὅλα τὰ ρεπορτάζ. Στὴ μάχη τοῦ Σκρά ἤμου ν πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐθνους». Κατόπιν συνέχι σα τὴν ἐργασία μου ἀδια κώπως ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρό νια καὶ πάντα στὴν ἴδια ἐ φημερίδα.

9. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Γυναικείων φορεμάτων

ΚΙΚΗΣ ΧΕΛΜΗ

Μέγαρον Καραντινοῦ

(Λεωφόρος Θησέως 128 Καλλιθέα Ἀθηνῶν)
Ὁ Οἶκος ΧΕΛΜΗ, διπλωματοῦχου ἀνωτάτης γαλλικῆς σχολῆς, λειτουργεῖ συστηματικῶς καὶ ἀθροῦτως ἀπὸ βε τί ασ περίπου με μόνον ἱκανὸν τὴν τελειοποίησιν τῆς ΚΟ ΠΤΙΚΗΣ.
Παρακολουθεῖ ἀνελλιπῶς ὅλα τὰ νεώτερα συστήματα τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται ἐκαστοτε οἱ Μεγάλοι Οἶκοι τοῦ Ἐξωτερι κοῦ διὰ τὴν τελειοτάτην μέθοδον τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ.
Ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν τελειὰν ἐκμάθησιν τῆς Κο πτικῆς διὰ τοῦ ΓΑΛΛΙΚΟΥ Σωματομετρικοῦ συστήματος ἐν τὸς 3—4 ΜΗΝΩΝ, διὰ δὲ τὰς πρακτικὰς Μοδίους ἐν τὸς ΜΗΝΟΣ. Ἡ διδασκαλία γίνεται παρὰ τῆς κ. ΧΕΛΜΗ.
ΓΟΝΕΙΣ, προτὶ ἀποφασίσαι,τε, πού νὰ ἐμπιστευθῆτε τὰ κορίτσια σας καὶ τὰ χρήματά σας, ἀποταῖστε εἰς τὸν ΟΙ ΚΟΝ μου, ὅστις θὰ σας ἐξυπηρετήσῃ με δὴν τὴν εὐδι κρίνειαν, ἢν ἔχει ὡς βάσιν τῆς ὅλης σταδιοδρομίας του ἀφ' ὅτου ἰδρύθη.
Ἐπιστᾶμεν τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸ ὅτι ἀποφεύγομεν τὰς παραπλανητικὰς διαφημίσεις διὰ τὴν προσέλευσιν νέων μα θητριῶν, ὅπως ἐπίσης δὲν δημοσιεύομεν τὰ ὀνόματα καὶ εὐ χαριστήρια τῶν ἀποφοίτων τῆς σχολῆς μας.
Οἰκοτροφεῖον οἰκογενειακὸν ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς κ. ΧΕΛΜΗ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑ ΘΝΙΣΜΟΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μία Περμανάντ όσο εύκολη είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο δύσκολη είναι. Γι' αυτό χρειάζεται ο κομμωτής που θα την κάμει να έχει πολύ μεγάλη πείρα και να ξέρει πολύ καλά ειδικώς την Περμανάντ.
Ο Κος και η Κα Χαμαράκη, εργαζόμενοι προσωπικώς εις την Περμανάντ, λόγω της μακροχρονίου πείρας των εις το είδος των, σας υπόσχονται μίαν εργασίαν εκτάκτως ώραιαν και θετικήν.
Με μίαν Περμανάντ Χαμαράκη δεν διατρέχετε ποτέ τόν κίνδυνον μιᾶς ἀποτυχίας.
Είμεθα τὸ εἰδικώτερον Κομμωτήριον καὶ διαθέτομεν τὰ πλέον σύγχρονα μέσα, μηχανήματα καὶ φάρμακα.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

Ομορφιά

